Ed. Fraenkel

EURIPIDIS TRAGOEDIAE.

AD FIDEM
MANUSCRIPTORUM EMENDATAE
ET BREVIBUS NOTIS
EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTAE.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS.

EDIDIT
RICARDUS PORSON A. M.
GRAECARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

TOMUS I.

HECUBA. ORESTES. PHOENISSAE. MEDEA.

EDITIO IN GERMANIA ALTERA CORRECTIOR ET AUCTIOR
INDICIBUSQUE LOCUPLETISSIMIS INSTRUCTA.

LIPSIAE
APUD GERHARDUM FLEISCHER JUN.
1807.

PRAEFATIO
AD
HECUBAM.

Quid in hac Euripideae Hecubae editione praestare conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti aut reconditi expectandum; tironum usibus haec opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare; praesertim, si qua ex conjectura lectio admittenda videretur. Quocirca editionis Aldinae lectionem semper memoravi, nisi forte paucis in locis, quae ad communem errorum fontem pertinerent, cujusmodi est Dorismus iste μάτηρ pro μήτηρ, et terminationis ι sive ιν additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque praeterquam aperte vitiosas, enotavi; sed auctori-

tates, quibus singulae nituntur, non semper curiose enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memineram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 574.

IV. In vocibus per crasin conjunctis, ut κἄτι, κἂν, κἂν (i. e. καὶ ἐν, καὶ ἂν) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus MSS. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum diphthongo crasin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)

Ἀεὶ, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω et κάω. (B)

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in ει semper, non in ῃ, terminavit; secundas etiam praesentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producatur in subjunctivo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque causae quicquam est, quare codicum auctoritas objiciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter ει pro ῃ praebent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi

altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro ῃ offerunt MSS. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typothetarum errore peccatum est, ignoscet aequus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulae meipsum oblitum esse video v. 255, ubi κακύνει adeo reponendum in addendis monui, et nunc reposui. (C)

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapaesti exemplum occurrit. Locus unicus, qui priori licentiae in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiae vindice, emendatus est. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)

Altera quaestio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapaestum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt MSS. In altero, v. 788. lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 385. (τοὔνομα pro ὄνομα) satis auctoritatis pro ὄνομα stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur. (E)

Brunckius, qui anapaestos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragi-

cos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse arbitrabimur? Adde quod MSS. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis exemplorum, quae in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quae si vera est, omnes, opinor, anapaestum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro agnoscent. Hanc rationem, non plane quidem novam *), plerisque ta-
VI men ignotam, quam brevissime explicabo. Tantum scilicet abest, mea sententia, ut anapaestus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse. Dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quinta nunquam apparet. Anapaestus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quae huic doctrinae adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quae regulae nostrae contraria observavi, aut sanare, aut adversariis eripere posse vi-

*) Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Graecorum Metris ante Thesaurum Graecae Poëseos. (Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.)

decor. Ea quae Euripideae fabulae suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Aeschylo et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Aeschylus Prometh. 246. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.

Agam. 664. Ἤρεικον· αἱ δὲ κερωτυπούμεναι βίᾳ.

Choëph. 421, Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας.

654. Εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βίᾳ.

Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον' ὀϊζύος· δέχου δὲ σύ.

Suppl. 800. Πρὸς ὃν νέφη δ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών.

apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C. Ὅσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Sophocles Ajac. 524. Οὐκ ἄν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. VII

Oed. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quae videntur esse, non sunt verae exceptiones. In Prometh. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, alterum ne extra quidem iambos et trochaeos. Et tamen quam multo commodius anapaestico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba? Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας, in anapaestico Aristoph. Ran. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοί, in heroico Homeridae Hymn. in Cerer. 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Imperiti scribae, quibus nulla fere metri species, praeter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius etiam, ὦ μέλαιε. Porro Atticae linguae analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινὸς, ut a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpant Attici, sic
VIII nunquam ἐλεεινὸς usurpant *). (F) In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicae rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρας nunquam ω admittitur, sed aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρεος (κε-

*) Eadem est ratio adjectivorum πετεινὸς et πετεεινός. Hoc poëticum est, illud Atticum.

ψαλκὴς), nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκὸς, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora sunt, probae tamen notae, κεράσβολος (ex Platone satis notum) et κερασφόρος, quod exstat Euripid. Phoeniss. 255. et in fragmento Sophoclis apud Aelian. N. A. VII. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στέρθυγγας εἶρφ' ἔκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 268. Δὸς τόξα μοι κερουλκά, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex MSS., in παροιμία mutavit. Similiter in compositis a κρέας se res habet. Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεωπώλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem saepe migrare, sciat lector nusquam haec aut similia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno saltem MS. ο pro ω substituatur. Diversa forma est κρεανομία, pro qua apud Pollucem I. 34. et Clementem Alex. Protr. p. 11, 17. male scriptum est κρεωνομία. Sed, ut redeat, unde digressa est oratio, Wassius ad Thucyd. II. 84. hunc Aeschyli locum laudans, κεροτυπούμεναι scribit, judicio an errore, nescio.

Choëph. 421. Vel transpone, Ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν, vel lege, quod sententiam melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον.

654. Cum Aldus et Robortellus ediderint Φιλόξεν' ἐστιν, levi mutatione legendum, Φιλοξένη 'στιν. Hujus erroris similem non raro admisere li- IX

brarii, nescii scilicet longam vocalem elidi non posse. Dederunt igitur γράμμ' ἐστι, χρεί' ἐστιν, Ἑρμῇ ἐμπολαῖς, cum γραμμή 'στι, χρεία 'στιν, Ἑρμᾷ 'μπολαῖς debuerant. Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio: Ἄρτεμι θηροφόνη, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III, 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenaeum XIII. p. 574. A.

Eumenid. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. Attici semper οἰζὺς dixerunt, non ὀϊζὺς, οἰζυρὸς, non ὀϊζυρός; quod monuit Piersonus ad Moerin. Eodem modo dixerunt οἶς, οἰστὸς, Οἰκλῆς, Οἰλεὺς, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diaereseos haud temere offendes. Aldina vero Aeschyli editio οἰζύος recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὀϊστὸς, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, νέφη δ' ὑδρηλά.

In fragmento legendum μέγ' ἐστ' ἴαμα, quomodo, quod mirere, correxit Grotius *), Excerpt. p. 55.

*) Correxit Grotius e Scaligeri emendatione.

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco nemo non videt, quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronunciando prorsus obscuretur. Cum vero nihil mendi in singulis verbis haereat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἄν ποθ᾽ οὗτος εὐγενὴς γένοιτ᾽ ἀνήρ.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ᾽ ἀνήρ ποθ᾽ οὗτος εὐγενής.
vel Οὐκ ἂν γένοιθ᾽ οὗτός ποτ᾽ εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidae v. μνῆστις editio Mediolanensis, quae ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidae MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus,* modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὔποτε pro οὔπω.

Οὔποτε γένοιτ᾽ ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. (G)

Oed. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus:

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ᾽, εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον,

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui

scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor *νιν* hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὡς ἥξοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulae jactura reponendum ἄμορον, quae vox oc-
XI currit Euripid. Med. 1395. ἄμμορος habet Sophocles Philoct. 182, et tandem Euripides Hec. 425.

In Philoctete aut mutato duarum vocularum ordine lege, ἆρ' οὐ, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius. Quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici. Oed. T. 822. ἆρ' ἔφυν κακός; Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος;

In fragmento νόμον ἔχει quivis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quae librarii et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poëtis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam saepissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula 937. 938. 942. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophae Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum li-

brarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus fecisse putabimus, praesertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me gessi, et quaedam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librarios cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus indicant. Sed has notas ii, qui postea codicem exscribunt, dum ad finem operis properant, saepe negligunt. Tutissima proinde corrigendi ratio est, vocularum, si XII
opus est, transpositio.

Licentiae, quam in dialectis sibi permisere Tragici, fines accurate constituere perdifficile est; Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et raro, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξεῖνος, μόνος et μοῦνος, γόνατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορὶ et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricae, choris usitatissimae, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non pessimae notae codex praeberet, in textu reponerem. In plerisque enim MSS. ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis suprascripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri praetulisse credibile est?

Praeter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex MSS. fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunckiana, Beckiana. Kingius multa loca ex MSS. correxit, sed judicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiorem facit. In re metrica multum se jactat, et Scholiastarum auctoritate; quae nulla est, versus choricos disponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci, textum interpolavit. Versum 420 post 418 posuit et 421 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, sustulit; sed ipse;
xiii ut fidem et judicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et v. 584. pro τοιαδ' ἀμφὶ σῆς λέγον, audacter, sed tacite, edidit τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum Morellianam praesto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat. Utriusque copiam Regiae Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Gri-

ticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas judicavi, quae commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum praeterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt; et quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum quae Latini imitati XIV
sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parcior visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, ceteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicae literariae non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poëtarum metra.

P. S. Cum plures postea MSS. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM
AD
PRAEFATIONEM.

XV Sic fere ante annos quinque praefatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novae specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographei nostri cura demandata est, dignam operam meam judicassent, quae ex praelo inclytae Academiae nostrae exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quaedam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quaecunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundae bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine praefationis pollicitus sum, sed tempore non praestituto, partim hodie repraesentare conabor, ut scilicet de Scenicorum Graeciae Poëtarum metris quaedam disserenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum, atque anapaestorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quaedam, quae brevius dixi, paullo explicatius, si potero, tradam.

(A) *A vetustioribus MSS.* dixi; quoniam circa finem, ut arbitror, saeculi decimi tertii iota subscribere coepere librarii, quod antea vel adscriptum erat, vel omissum. Duae nempe erant Grammaticorum sectae; haec iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti MSS. consentiunt, etiam ii, qui constanter *μούσῃ* et *δρᾷν* retinent, ut *κἀν*, *κᾄπειτα* et similia litera ista semper careant. XVI

(B) Nescio cur miretur quis, quod vocalem in *ἀεὶ* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰῶμαι*, *ἰατρὸς*, *λίαν* et aliis. Gravem in re levi errorem admisit Valckenaerius, cum ait, Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*, facillimam medelam admittere. Imo ipse locus, quem citas, Vir summe, nullam medelam admittit. *Γύναι, τό, τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.* Quam ex emendatione addidisti, particula *τε*, (vel *γε*) si in MSS. omnibus reperiretur, ejicienda esset; quippe quae nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobaeum CXVI. p. 475. *Ἡμῶν τόγε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ·* dixit Alexis apud Athenaeum VI. p. 237. C. *Νοεῖς τό, τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα.* (sic enim legendum.) Sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres; semel tantum senarium ab *ὥστε μετέχειν* inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab *οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς* 410. sed et haec rarissima sunt. Quod vero dixi de particulis *τε* et *γε*, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra

P. XVII in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. Sed ut ad *ἀεὶ* redeam, aptissimum ex MS. Etymologico apud Koen. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus *) Praef. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, praetereo; priora procuIdubio sic legenda: *Ἰστέον ὅτι ιβ̄ Φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον [καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον] καὶ αἲ* (ut recte Koenius) *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι.* Suidas. *Ἀεί. τούτου ια Φωναί.*

(C) Esto, ut *τύπτεαι* in *τύπτῃ* ac *τύπτει* pari jure contrahere potuerint Attici, utram contractionem putas praelaturos? Certe eam quae modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse *χρῆν* excipere, quod non minus quam *ἐχρῆν* in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenaei VIII. p. 344. D. *Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἕν' ὄντα.* Sic recte Aldi editio, male recentes *ἐχρῆν*. Quod ait Brunckius, quaedam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea, quae augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt *ἄνωγα,* nunquam *ἤνωγα*, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Oed. C. 1598. Similis est ratio in *καθεζόμην, καθήμην, καθεῦδον,* quibus augmentum non praeponunt Tragici, Comici pro arbitrio

*) Euripidis Hecuba. Gothofredi Hermanni ad eam et ad R. Porsoni Notas Animadversiones. 8vo. Lipsiae 1800.

vel praeponunt, vel abjiciunt. Erravit igitur Brun-
ckius ad Aesch. Prom. 229. Soph. Oed. C. 1597.
Duplex aliquando augmentum admisere, ut in ἠνε-
σχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis fa-
miliare; sed ἠνεχόμην, quod Sophocli, Aristopha- XVIII
ni et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Moe-
rin p. 176. Brunckio assentiente, mera est barba-
ries. Aldus et membranae ἠνσχόμην, Scholia vetera
ΗΙΣΧΌΜΗΝ. Codices quidam ἰσχόμην, satis recte,
nisi rectius praeberet Eustathius ἐσχόμην ad Il. E.
p. 529, 18 = 400, 52. Nimirum, cum semel ἰσχό-
μην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione praebet
Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista
portenta, ἠίσχόμην, ἠνσχόμην, et quid non? Ari-
stophanis versus mendosus est. MSS. aut ἠνεσχόμε-
θα aut ἠνειχόμεθα habent, quanquam silent Brun-
ckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione
ἠνεχόμεσθα retinent. In Platonis Charmide p. 162.
D. HSt. ἠνέχετο merum est editionis Francofurtanae
typographi erratum, qui simplicem χ literam pro
nexu χ posuerit. Ceterae enim omnes recte ἠνέ-
σχετο.

(E) Cum de hac quaestione tot aliae pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et praecipuas versuum iambicorum, trochaicorum, et anapaesticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat, tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter,

Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.
Ὑπεξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλον.

Sed cum res esset immensi operis, et certe ab
isto versuum genere, quod sermonem quotidianum
quodammodo exprimere debebat, alienissima, pu-
XIX ros senarios scribere, duas licentias excogitabant
Iambographi; priorem scilicet, ut spondeum in im-
paribus locis admitterent, alteram, ut pro iambo
tribrachyn, utpote temporibus aequalem, substitue-
rent: sed has licentias veteres isti Iamborum scri-
ptores, Archilochum dico, Solonem et Simonidem,
parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici;
Comici denique, quibus propositum erat, non so-
lum familiarem, sed etiam familiarissimum sermo-
nem imitari, laxissimos aliquando numeros admitte-
bant.

Tragici igitur, praeter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communem habebant, spondeum etiam in primo, tertio et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapaestum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapaestum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quae huic regulae obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viri docti, tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nusquam pro Euripideis citata, Ἀκαίρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse

verba Phaedrae ad nutricem; Scholiastes enim ad
Hippol. 602. ait: *καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὔ-
νοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας.* Sed cujus-
cunque est, certe neque Euripidis est, neque Tra-
gici cujusquam. Alter locus Euripidis inter fragmen-
ta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud
Stobaeum CXVI. p. 477. *Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέ-
ροντες δυνάμεθα, Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν,
οἱ νέοι.* Quis vero nescit, quoties margo Stobaei in XX
nominibus erret? Aut quis haec esse Comici cujus-
dam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis
integris superesse credo, occurrit Iph. A. 1632. *Χρὴ
δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῆ.* Quanquam
spurium esse hunc versum credo, non tamen de
interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum
ita scripsisse. Legendum *εὐγενῆ* quivis viderit. Ne-
mo autem a me postulabit, ut emendationes Viro-
rum doctorum, quae huic regulae adversantur, re-
fellam; satis enim superque se ipsae refellunt. „Sed
Comici hanc regulam saepissime violant." Certe.
Atque haec ipsa res eam a Tragicis servari probabile
reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum
discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dacty-
lum, qui in prima et tertia sede non infrequens
est, quinta semper exclusere Tragici, si etiam ana-
paestum in tertia sede vitarunt, consequens esse
putabam, ut anapaestus e quinta semper exulare
deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere
et examinare; sed brevitati imprimis studebam; re-
gulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse
contentus, cetera lectoris industriae et candori per-
miseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quaedam, qualia Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων, quae ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda
XXI essent, nisi *) anapaesti aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant, ut in quavis senarii sede, praeter ultimam, anapaestum, ut in quavis trochaici sede, praeter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in pares senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapaestis in tertia et quinta sede, praeterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapaestos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapaestus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapaestus in diversos pedes dissecaretur.

Αἰνῶ σε, Μενέ|λα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.
Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγα|μέμνων βίου.
Ὦ τλῆμον οἷον τέρμον' Ἰο|κάστη βίου.

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapaestus in

*) Cum propter brevitatem, de Trochaico loquens, anapaestum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est Iph. A. 1579.

Ἔλεξε δ' ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός.

E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ἔλεξε δ' ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam abusque versu 1541 spuriam esse et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Aeliani tempora supposi- XXII tam. Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quaedam saltem librariis imputanda censeo. In hoc loco proculdubio dederat ille, Ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός. et mox Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ' ὅ σοι δωρούμεθα, sed, qui sequitur, versus,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,

vereor ne sit in ipsius PseudEuripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ. Ubi vero Tragici exercitum Graecorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. Στρατείᾳ quidem κοινὴ erat, στρατὸς non κοινός. Brunckius tamen ad Orest. 201. ait: „Tertia in Ἀγαμέμνων

producí (lege „corripi") quidem potest in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam versus ex Iph. A. a Musgravio excitatus. Cum Marklando enim sentio, qui interpolatum illum affirmat, et admodum probabiliter emendat." Verum si totus locus saeculi recentioris est, medicina fit mortuo. De quo latius agam, si quando fabulam istam edendam curabo. Alia loca partim e variis lectionibus, partim e conjectura emendanda sunt. Iph. A. 817. male mutavit Marklandus, licet Φαρσάλιον praebeant MSS. In 814. γ' delendum, neque de elisione in Ἑλλάδι, quanquam paullo rarior est, timendum. Alcest. 1140. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ. Verum pejus corrupti sunt versus Ion. 296. 297. quos in gratiam lectoris citabo, simul ejus ju-
XXIII dicio et acumini commendans. Τιμᾷ σφε Πύθιος, ἀστραπαί τε Πύθιαι. Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' ὤφελόν σ' εἰσιδεῖν.

Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet Ἰφιγένεια et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapaestos in propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii. Orest, 453.

Ἀπωλόμην Μενέλαε Τυνδάρεως ὅδε.

Herc. F. 219.

Ὃς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών.

Sophocl. Philoct. 794.

Ἀγάμεμνον ὦ Μενέλαε πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ,

In Aj. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exempla ex Helena Euripidis 86. et Electra 314. 315. attulit Hermannus Praef. p. 63, quorum duo priora correctionem neque admittunt, neque requirunt. Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος, tres ultimas syllabas anapaestum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. Simili licentia vocem anapaesticam in trochaico versu ita collocabant, ut duae breves syllabae dactyli partem efficerent,

Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.
Οὔ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖσι πᾶσι τἀγγεγραμμένα.
Χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός.

Quanquam secundus versus aliter legi potest, vel ex MS. δείξω γε Δαναοῖς, vel e conjectura Δαναΐδαις. Comici igitur, minus mirandum est, si dactylum aliquando in Trochaicis admittebant, cum proprium nomen occurreret, licet, si paullo plus laboris insumere vellent, hanc licentiam evitare potuissent. Hermippus Athenaei XI. p. 486, A, (male notata 488.) XXIV

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπάστην ἐκπιών,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Comicus incertus, sed Aristophani aequalis, apud Plutarch. Polit. Praec. p. 811, F.

Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα,
Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξεται.

Ideo autem de hac Comicorum licentia mentionem injeci, quod, cum plures alias Trochaicorum leges, quas servant Tragici, ipsi violent, a dactylo, nisi in propriis nominibus, caute abstineant. De hac re quaedam infra addam, cum de Comici et Tragici trochaici discrimine agam.

Nunc de caesuris videamus. Senarius, ut notum est, duas praecipuas caesuras habet, penthemimerim, et hephthemimerim, id est, alteram quam voco *A*, quae tertium pedem; alteram, quae quartum dividat. Prioris caesurae quatuor sunt genera; primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum, quod in brevi post elisionem; tertium in longa, quartum in longa post elisionem.

(*Aa*) Κίνδυνος ἔσχε | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.
(*Ab*) Πατὴρ ἵν' εἴποτ' | Ἰλίου τείχη πέσοι.
(*Ac*) Λιπὼν ἵν' Ἅιδης | χωρὶς ᾤκισται θεῶν.
(*Ad*) Καὶ τεύξεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδώρητος φίλων.

XXV Alterius caesurae, quam voco *B*, plura sunt genera.

Primum, cum in fine disyllabi vel hyperdisyllabi occurrit sine elisione; secundum, post elisionem; tertium, cum brevis syllaba est enclitica vox; quartum, cum non est enclitica, sed talis quae sententiam inchoare nequeat; quintum, cum vox ista ad praecedentia quidem refertur, potest vero inchoare sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. Duo alia caesurae hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi sensus post tertium pedem suspenditur, et post distinctionem sequitur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

(*Ba*) Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.
(*Bb*) Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ᾽, | ὥστε μὴ θανεῖν.
(*Bc*) Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ᾽ ἄγει.
(*Bd*) Τύμβου δὲ βουλοίμην ἂν | ἀξιούμενον.
(*Be*) Ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς ἀεί.
(*Bf*) Ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ καλὸν τόδ᾽ | ἔστιν οὔτε σοί.
(*Bg*) Ἀλλ᾽ ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ | τιμήσεις νεκρόν;
(*Bh*) Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ᾽ | ἡγήσει σὺ νῷν.

Est et alia senarii divisio, quam si non caesuram, *quasi-caesuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eadem voce, sive additis γ᾽, δ᾽, μ᾽, σ᾽, τ᾽.

Κεντεῖτε μὴ φείδεσθ᾽· ἐγὼ ᾿τεκον Πάριν.
Γυναιξὶ παρθένοις τ᾽ ἀπόβλεπτος μέτα.

Haec quasi-caesura apud Tragicos haud est infrequens. Longe rarior est ea licentia, qua integri

XXVI pedes, tertius et quartus, vel integras voces, vel vocum partes faciant,

Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.
Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. Sed ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi permittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri funditus everterentur. Imo Comici, inquies, hoc non raro faciunt. Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo rarius; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at hoc ipsum argumento est, Tragicos non facere. In iis, quae dixi ad Hec. 734, non quidem erravi, sed paullo tamen minus sum accurate locutus. Quod ibi tantum innui, hic aliquanto fusius exsequar. Si Tragici et δύρομαι et ὀδύρομαι pari jure adhibere possent, eam certe formam, unde numerosior versus evaderet, praelaturi essent. Eadem praeterea ratio locum habet in verbis ὀμόργνυμι et μόργνυμι. Aristoph. Acharn. 706.

Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπομορξάμην ἰδών.

Aut augmentum omissum, aut spondeus in quintum locum admissus. Sic tamen habent omnes, opinor, editiones, et Suidas v. Ὥστ' ἐγὼ μέν. Kusterus, qui vulgatam in textu suo scripturam reliquit, in tractatu tamen de Verbis mediis recte scribit ἀπεμορξάμην. Et sane ita legendum est ex ipso Suida
XXVII

eadem in voce, ubi ordo verborum veram lectionem conservavit. Atque eadem lectio jam exstabat in tribus Scholiorum editionibus, Aldina, Juntina, Frobeniana; mutavit Portus, mutantem secutus est Kusterus.

Sed ad quaestionem propositam redeo. Grammaticorum quorundam erat *σπουδὴ*, sive *παιδιὰν* vocas, versus scribere tales, ut singulae dipodiae integris vocibus vel continerentur, vel saltem terminarentur. Athenaeus X. p. 453. F. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος Φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι. τῶν ποδῶν ἕκαστος (potius legendum *στίχων*) ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, (*τὰ μέτρα* vel *τὰς διποδίας* accuratius dixisset) οἷον,

Σὲ τὸν βόλοις | νιφοκτύποις | δυσχείμερον
Ναίονθ᾽ ἕδος | θηρονόμε Πὰν | χθόν᾽ Ἀρκάδων
Κλῄσω γραφῇ | τῇδ᾽ ἐν σοφῇ | πάγκλειτ᾽ ἔπη
Συνθεὶς ἄναξ | δύσγνωστα μὴ | σοφοῖς κλύειν
Μουσοπόλε θὴρ | κηρόχυτον ὃς | μείλιγμ᾽ ἱεῖς.

Sic lege et interpretare, *Qui melodiam e fistula ceris compacta excitas*. Verum si versus istos recte metieris, Tragicorum regulae unum modo adversantem reperies. Secundus enim, quartus et quintus pertinent ad caesuram *Ba*, tertius ad *Ad*. Sed primi similem Tragico scribere nunquam, ut opinor, permissum erat.

Non eram nescius, cum hanc regulam posui, paucas quasdam exceptiones in hodiernis Tragicorum editionibus occurrere. Verum eae tam rarae sunt, et tam sanatu faciles, ut putarem, neminem se-
XXVIII mel monitum, qui quidem aurem haberet, non sponte emendaturum. Versus Sophoclis Oed. Col. 372. Εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή, non est vera exceptio. Adverbium enim ab adjectivo disjungendum est, ut in Homerico, Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις. Aristoph. Plut. 851. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος· Καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού. Aliud exemplum praebet Euripides, qui dicitur, Iph. A. 1595. Φάσμ', οὔγε μηδ' | ὁρωμένου | πίστις παρῆν. Poteram quidem hoc versu corrigendo supersedere, sed ne quis cavilletur, me hanc commodam sane e dumetis erependi viam instituere, ut ea pro spuriis, quae doctrinae meae repugnant, deleam, fatebor nihil me dubitare, quin ipse scriptor dederit, Φάσμ', οὔγε πίστις μηδ' ὁρωμένου παρῆν.

Sed, si placet, cetera exempla, quae huic regulae obstent, prope inspiciamus. Ea sunt, quae sequuntur.

Aesch. Pers. 501. Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

Agam. 1261. Ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.

Suppl. 252. Καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.

Soph. Aj. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;

Postremi loci vitium obiter sustuli ad Hec. 1214. legendo, τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν. Oed. C. 1339. Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται. Priora tria transpositione sananda.

Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.

In secundo dele noxiam particulam ἂν, et lege,

Ἦ κάρτα χρησμῶν ἆρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

In tertio τἄλλα mendosum est, cum ἄλλα esse de- XXIX
beret. Quanquam hoc quidem aliter sanari poterat. Sed ut ἐπεικάσαι sedem suam obtineat, legendum,

Καὶ πολλά γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικάσαι.

Exstabat olim in Eurip. Suppl. 168. hic versus,

Πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Nisi MSS. Parisienses ad hunc locum collati essent, quis veram lectionem eruere posset? Id tamen, quicunque aurem habeat, videre possit, non esse tam immodulatum senarium ab Euripide profectum. Sed aliud est errorem indicare, aliud corrigere. Dedit Marklandus e MSS. Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος. Quod si non verum, vero certe proximum puto. Latere enim in Aldinae lectionis ruderibus tenue veritatis vestigium existimo; scilicet a poëta

scriptum, Πόλιος ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος, deinde levi errore mutatum ἰσοδαίμων in εὐδαίμων. Quod monere volens librarius, aut inter versus aut in margine notavit ἰσο legendum pro εὐ. Illud, ut fit, alii neglexere, altera lectione contenti; alii leviter depravatum in textum intulere, ut talis fere versus tandem exstiterit:

Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμόνων ἴσως πάρος.

Corrector, tam enormi versu offensus, τύραννος recidendo ad metra eum redigere conatus est. Aptissimum autem tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Aeschyl. Pers. 636. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς; Plato Rep. VIII. non lon-
XXX ge a fine de Euripide ait, Καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Notus est Ariphronis Sicyonii Paean apud Athen. XV. fin. Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς. Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit ἰσοδαίμονος; quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 49. In editione Aldina Athenaei est ἰϐδαίμονος, quod Typothetae videtur erratum, qui ϐ (id est σο) cum ȣ confuderit. Diverso sensu dixit ἰσοδαίμονα Pindarus Nem. IV. 137.

Hactenus haec. Nunc ad aliud caesurae genus accedimus, quam potius *pausam* ideo nominare libet, quoniam versus qui caesurarum supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modulatus est; versus vero qui *pausa* careat, non est con-

tinuo immodulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces distribuitur. Tirones vero ea, quae de hac re dicturus sum, pro supplemento accipient notae meae ad Hec. 347. Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν. Sic primus recte edidit Kingius pro τοὔμπαλιν. Nempe hanc regulam plerumque in senariis observabant Tragici, ut, si voce, quae Creticum pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermonosyllabon praecederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, qualis est Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν; aut Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν, aut Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σώφρόνων, certe noluere, si modo vel diversa orthographia vel alia verborum positura vitare possent *In scenam missos cum magno pondere versus.*

Res eadem est, si Creticus in trochaeum et syllabam dissolvitur; vel si Cretico in syllabam longam et iambum dissoluto, syllaba longa est aut articulus aut praepositio, aut quaevis denique vox, quae ad sequentia potius quam praecedentia pertineat. XXXI

Κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' | ἐστὶ | δή.
Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο· | σοί γε | μήν.
Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.
Δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος | ἐν βροτοῖς.

Et sic habe de τίς, πῶς, interrogantibus; ὡς, οὐ, καὶ et similibus, ut partim monui ad Phoeniss. 1464.

Verum si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut praecedenti verbo adhaereat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum praecedens brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, ubi syllaba iambum praecedens sit vox enclitica.

Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι | γέρον.
Ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὤμοι μοι | κακῶν.
Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι | τάλας.
Κρίνω σὲ νικᾷν καὶ παρκινεῖς μοι | καλῶς.
Πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι | πέτρας.
Πῶς φής; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι | φράσον.
Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι | χάριν;
Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου | πάτερ.
Ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν | λόγῳ.
Τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι | γάμου.
Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι | βαρύς.
Βίον δ' ἐπαιτῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις | λάτρις.
Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι | ποτέ.

XXXII Ex hac classe excipienda sunt duo loca.

Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷν βλάβης;
Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.

Cum νὼ et σφὼ significent ἡμεῖς δύο et ὑμεῖς δύο, nimis emphatica sunt, quam ut enclitica fiant. Legendum ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης; et ὡς πρὶν σφὼ πατρί. Melius junguntur σωτὴρ βλάβης, ut σωτῆρα κακῶν Med. 361. σώζουσιν θανεῖν Phoeniss. 609. Idem ὥσπερ Euripidei versus apud Polluc. VII.

178. numeros corrupit. Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ μόνος. Recte MS. ὥστε.

Secundo exempla quaedam demus vocum non encliticarum, sed quae sententiam aut versum inchoare nequeant.

Οἷόν τε μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ | γέρα.
Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ | τάλας.
Ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ | λόγους.
Τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ | κακῶν.
Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ | νεώς.
Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν | ἐμῇ.
Σὺ δ' ἧμιν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν | λόγῳ.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν | βάθρων.

Sed nulla particula saepius, quam ἄν, in ista sede posita repetitur.

Sophocl. Electr. 413. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν | τότε.

Eurip. Phoen. 1635. Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν | βίον;

1642. Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν | χθόνα.

Androm. 937. Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν | λέχη.

1187. Οὗτός γ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐπιμᾶτ' ἂν | γέρον.

Bacch. 1272. Κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν | σαφῶς;

Eurip. Heracl. 457. Μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν | λαβών.

XXXIII Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν νόσον, (συγκαθίσταντ' ἂν enim MSS.) conjecerat Musgravius, quamvis postea vulgatum συγκαθιστάναι defenderit. Certa autem Marklandi emendatio Iph. A. 524.

Ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;

In omnibus his exemplis illud observandum est; ἂν semper verbo suo statim subjungi, idque cum elisione. Unde levi mendo laborat versus Erechthei, Φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν πατρός. Quanquam σώζειν apud Tragicos aliquando *meminisse* significat, longe aptior hoc sensu est media forma. Lege igitur, κἀποσώσαι' ἂν πατρός. Similis confusio in Med. 734. μεθεῖσαν et μεθεῖ' ἄν. Verum nisi mutatio sit perexigua, haec et similia loca sollicitari nolim. Sane si MS. bonae notae in Aeschyli versu daret παραινέσαι καλῶς, aut in Euripidis ἀκουέ μου, πάτερ, non illibenter acciperem. Est versus Alcest. 1106. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν, qui ex iis, quae modo dixi, non incommode defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e Galeno IV. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Basil. T. V. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenaerius Diatrib. p. 28. B. C. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν. Sed talia, ut dixi, ex mera conjectura non tentanda.

Alia sunt, quae huic regulae non vere officiant, tantum ex perversa orthographiae ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδεὶς inter quartum pedem et quintum dividatur.

Soph. Oed. C. 1022. Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν. XXXIV

Eurip. Phoen. 759. (775.) Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Alc. 682. Ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται.

Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.

Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἕν, colligo ex hoc, quod saepe particulam ἂν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare coeperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti. In Pluto certe Aristophanis trisyllaba forma quater occurrit, 37. 138. 1116. 1183. semel tantum praeterea in Ranis 958. et ibi dedisse videtur, Σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδ' ἂν ἕν. Non igitur Tragicos canones violat (quos saepe in Satyris violant) Cyclop. 120. Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδ' ἓν οὐδ' εἷς οὐδ' ἑνός. neque 672. Οὖτίς μ' ἀπώλεσ'. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἷς ἠδίκει.

In hanc classem etiam referenda sunt ista Sophoclis loca, in quibus ἧμιν vel ὗμιν (quae Gram-

matici alii ἧμιν et ὗμιν scribunt) Creticum antecedit.

Electr. 1328. Ἦ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὗμιν ἐγγενής;
Oed. C. 25. Πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἧμιν ἐμπόρων.

Et similiter El. 1332. Oed. T. 1482. Oed. C. 34. 81. 1038. 1167. 1408. Philoct. 531. Hac scribendi ratione saepissime, (fortasse semper; vide Aj. 689. El. 255. 452.) usus est Sophocles; Comici et ceteri Tragici rarissime; ἧμιν αὖ χάριν Aeschyl. Prometh. 820. ita scribi potest; sed tutius, opinor,
XXXV exemplis modo citatis p. XXXII. vulgata lectio defendetur. Hinc vexatissimum Sophoclis locum Philoctet. 1333. expediet lector eruditus, Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἧμιν ἐντυχών.

Alia sunt exempla tam emendatu facilia, ut in iis nemo, nisi indoctissimus, haesitet. Talia sunt Sophocl. Philoct. 731. Λόγου σιωπᾷς, κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχῃ; Ibi Brunckius recte edidit κἀπόπληκτος, quanquam sine auctoritate, quanquam non monito lectore. Si enim retinetur ἀποπλήκτως, rescribi oportet ἔχεις. Eurip. Iph. A. 1465. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ (δεῖ κεῖνον) δραμεῖν. Iph. T. 1013. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων θανὼν ποθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν ἀσθενῆ. Sic e MSS. edidit Marklandus, probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restitue γυναικὸς, quod etiam oppositionem fortiorem facit. Sed levia hujusmodi quivis pro se ipse statim corriget.

Ex iis jam, quae restant, locis quaedam proferamus. Aeschyl. Pers. 321. Νωμῶν, ὅ, τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών. Ariomardus supra 38. Thebarum praefectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors?. Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes addit, πατρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium praefectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

Νωμῶν, ὅ,τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος . . .
. . . . Σάρδεσι
Πένθος παρασχών.

Expleat hiatum, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut verbum Ἀριόμαρδος vocalis sequatur.

Aesch. Suppl. 206. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων
Ἴτω πρόσωπον ὄμματος παρ' ἡσύχου. XXXVI

Bella sane locutio, ἰέναι πρόσωπον ἐκ μετώπων vel παρ' ὄμματος. Notavit Schutzius, προσώπων habere Robortellum. Sed pro sua diligentia non notavit, Aldum dedisse ἐκ μετόπω σωφρονῶν ἴτω προσώπων, quae vera est lectio, modo cognatarum vocalium sedem mutes. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Dicitur autem πρόσωπα μετωποσώφρονα, ut καλλίχειρες ὠλέναι, et plura similia. In τὸ μὴ μάταιον intelligitur βλέ-

πος aut aliquid ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Cum modestia et immodestia maxime in fronte et oculis appareant, utrumque et frontem et oculos simul memoravit. *)

Quae apud Sophoclem reperiri possunt exceptiones, harum praecipuas enotabo, sed, ne longum volumen scribam, enotatas tantum, lectorum acumini relinquam.

Aj. 1101. Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Oed. C. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς.

Philoct. 22. Ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

XXXVII Pauca jam Euripidis loca corrigere conabor, omissis tamen Iph. A. 1598. 1621. 1622. quae, qui velit, emendanda vel defendenda suscipiat.

*) In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Aeschyli Choëph. 508. Καὶ μὴν ἀμέμφητον δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Aeschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Robortello post 509 ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memorarit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509 post 506, sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob.

Hec. 729. (723.) Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.

Androm. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ ψεύσεται.

Iph. A. 531. Κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι.

Et hos tres versus, cum eodem morbi genere, si tamen morbus est, laborent, juniorum sagacitati committam.

Iph. A. 668. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σύθ' ἥκεις τῷ πατρί.

Mendosum esse *σύτε* nemo non videt, sed eo in *σύγε* mutato nihil admodum lucramur. Legendum, Ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί. Καὶ ante pronomen σὺ ita addit Agamemnon statim post ea: Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός, ubi similiter articulus abest. Locus e Rheso 733, sumtus facillimam medicinam admittit, substituendo Θρῃκὶ pro Θρῃκῶν.

Ὦ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρῃκὶ συμμάχῳ.

Eurip. Suppl. 160. Τί πλεῖον; ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.

Ἀμφιάρεω quadrisyllabum est. Lege ex MSS. duobus apud Marklandum et Musgravium, Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν. Illud γε idem fere valet, quod *etiam*, ut in Hec. 606. Οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, et 842. Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει.

Iph. T. 584. Κἀμοὶ τόδ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται.

Videamus praecedentia et sequentia,

XXXVIII

Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
Κἀμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.

Sic distinguendum in tertio versu vidit Marklandus; σπεύδουσα praeclara est Musgravii emendatio pro σπουδαῖς vel σπουδῆς. Cyclop. 471. (476.) omittere debebat, sed optime advocat Iph. T. 349. οἴσιν ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΥΣ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, et Herc. F. 860. Ἥλιον ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι. Adde Ion. 1269. Πρόσπολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς, Πυθίῳ ψήφῳ ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ'· ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. At quomodo spondeum οὕτω in trochaeum convertes? Facillime, si legemus ὧδε pro οὕτω. Saepissime confunduntur ὅδε et οὗτος, τοσόσδε vel τοιόσδε, et τοσοῦτος vel τοιοῦτος; rarius quidem, sed non valde raro, ὧδε et οὕτω. Sic variant codices Herodoti II. 116, VI. 77. Utrobique ὧδε servat *Arch.* In Orest. 1628. (1645.) οὕτως contra metrum *Cant.* Aristoph. Lysistr. 378, οὕτω e MS. Voss. edidit Kusterus; sed ὡδί cum edd. prioribus ex Aug. Rav. dedere Brunckius et Invernizius. Tragicus senarius citatur a Scholiaste Codicis Townleiani ad Iliad. Δ. 249. Αὐτός τι νῦν δρᾶχ' οὕτως δαίμονας καλεῖ. Quae ita corrigenda

sunt, Αὐτός τι νῦν δρᾶ χὤδε δαίμονας καλεῖ. Quanquam Suidas v. Αὐτός τι, hunc versum paullo aliter scriptum legit, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας καλεῖ. Videntur olim exstitisse duo versus in Euripidis Temeno ad hunc fere modum,

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας καλεῖ·
Τῷ γὰρ πονοῦντι χὡ θεὸς ξυλλαμβάνει.

Satis ostendi, ut opinor, quod promisi, paucissimos Tragicorum esse versus similes Ionis initio. Sed non ausim dicere nullos esse. Illud autem attente considerandum, quam facile librarii, qui sibi notissimas regulas violarint, eas violaturi essent, quas prorsus ignorarent. Laudat obiter M. A. Muretus Var. Lect. XV, 1. versum, quem Sophoclis esse quivis conjiciat. Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ. Verba sunt Graeci exercitus ad Neoptolemum, Trojam modo advectum, ut liquet e Philoct. 356. κἀμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Si vero versus iste eodem modo, quo apud Muretum legitur, apud Plutarchum p. 51. C. legeretur, quis de mendo suspicari auderet? Temerarius certe videretur, qui ἐκεῖνος pro Ἀχιλλεὺς reponeret. Versum Euripidis (Fragm. incert. 143.) apud Plutarch. T. II. p. 1028. F. ex ingenio suo fabricavit Musgravius. Fragm. 176. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς | ἐλπίσιν, neminem morabitur. [ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν] Sed locus est e Pirithoo citatus a Gregorio Corinth. in Hermog. apud XXXIX

Reisk. Graec. Orat. T. VIII, p. 948. Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κέδνῃ | πρὸς λέχος, qui expendi meretur.

Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium leviter attingamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum catalecticum. Duabus rebus a Comico senario hoc differt; primo, quod quartus pes semper iambus aut tribrachys [1] sit oportet; secundo, quod sextus pes anapaestum etiam admittit [2]. Sed pes catalecticam syllabam praecedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapaestus [3].
XL. Quod de quarto etiam pede [4] intelligi velim, Ran. 942. 943. 948. Thesm. 554. 555. 557.

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ [1] καθεῖσεν ἐγκαλύψας
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην [4], τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.
Οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ἠλίθιος [2] γὰρ ἦσθα.
Ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δέ [3].
Οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην [4], Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

Verum, quantumvis hanc veniam postulent tetrametri iambici, cavete, Adolescentes, credatis, omnes licentias admittere, qualis e. g.

Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne esse auribus adeo destitutum, ut haec verba pro versu venditet? Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui talia portenta pro versibus obtrudat. Si quis tamen talis existet, is eadem opera poterit legere, (Athen. XV. p. 665. D.) Ποῦ δὴ μέθυ ἤδη γέγονε καὶ πίνοντες ἤδη πάῤῥω. Eadem opera pro tetrametro iambico accipiet, Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους [ἐπιθυμεῖς.] Athen. XV. p. 678. C. ubi jamdudum vocem ἐπιθυμεῖς emendavit et Athenaeo restituit summus Casaubonus. Sed ne diutius iambis immoremur, quaedam loca citemus, ut legi debent; quaedam, a Viris doctis male habita, aut in aliud versuum genus deformata. Unum modo jure postulaturum me puto, ut ne ταῖσι δίκαις vel ἀνθρώποισι φανεὶς (Nub. 1040. Eq. 836. Brunck.) mihi obmoveantur.

Nub. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διʼ αὐτὸ XLI
τὴν μάχαιραν.

1362. Οὐ γὰρ τότʼ εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαί
τε καὶ πατεῖσθαι.

Sic recte Bentleius.

Ran. 961. Ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιʼ ἦν. νὴ τοὺς θεοὺς
ἔγωγʼ οὖν.

Eq. 419. Ὦ δεξιώτατον κρέας· σοφῶς γε προὐνοήσω.

Thesm. 567. Οὐδʼ ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει
κατεσπόδησεν.

apud Athen. VII. p. 302. D.

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
Ὑπογάστριον.

IX. p. 400. A. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

XII. p. 527. C. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὔτ' ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

XIV. p. 628. E. Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

apud Polluc. IX. 46.

Πόλος τόδ' ἐστίν· εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

69. Ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
Ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

apud Suid. v. Ἀφαιρεῖν κροκύδας.

Εἴ τις [σε] κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

v. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί. XLII

[Καὶ] τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

v. Τῶν τριῶν κακῶν ἕν.

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Quinque adhuc versus supersunt, qui in quarto pede anapaestum habent. Nub. 1429. Ran. 963. 968.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί.

Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ.

Ὥραις apud Athen. IX. p. 372. C. hic unus est e quindecim tetrametris iambicis.

Ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.

Plato ibid. XV. p. 665. D.

Καὶ δὴ κέκραται· τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε.

Sed haec et quaedam alia loca intacta dimittere, optime lector, mecum constitui, ut tu scilicet habeas, in quo ingenium tuum et industriam exerceas.

Vereor, ne in rationibus iambicorum versuum exponendis longi fuerimus. Verum quo longiores ibi fuimus, eo minus Trochaicis immorabimur. Notum est, e Trochaico tetrametro catalectico sena-

rium fieri, si ab initio detrahis Creticum, vel Paeonem primum sive quartum.

Θᾶσσον ἤ μ' | Ἐχρῆν προβαίνειν, ἱκόμην δι' ἄστεος.

Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui) duo observanda sunt; nusquam anapaestum, ne in primo quidem loco, admitti; deinde necessario semper requiri caesuram penthemimerim. Una tantummodo ab hac regula exceptio apud Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395. 1401. aperte mendosi sunt; Aeschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse Dawesium pag. 20. vehementer miror. Lege,

XLIII

Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ.

Non solum enim in Trochaici Tragici caesura non dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem, nec praepositio quartum pedem terminare. Leviter corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τάσδ' pro τᾶς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosissime servant, ita ut nullam exceptionem me observasse meminerim praeterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta litera, lege

Οἷπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.

Postquam igitur breviter monuero, caesuram uno tantum in loco, Philoct. 1402. violari,

Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος,

quem corruptum esse cum non dubitem, medicis sanandum commendo, ad anapaestos accedam.

Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut discrimen versuum Tragicorum et Comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragici scilicet, si quid veri in iis, quae modo disputavi, inest, anapaestum, nisi in primo senarii sede, et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; rarissime versus caesura carentes scripsere; XLIV rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Sed haec omnia Comici libentissime sibi in senariis permisere; et horum pleraque in Trochaicis. In illis nempe caesuram neglexere; quintum pedem in trochaico senario aut dactylum faciebant, aut, si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

Κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.
Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος | δεσπότου.
Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὅ, τι νοεῖ.
Μηδ' ἐνὶ | ξὺν νῷ, τότ' ἢ βρον | τῶμεν ἢ ψεκάζομεν.
Πλεῖστα γὰρ | Θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις | τὴν πόλιν.
Εἶτα τὸν | Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.

Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus sit; quaedam tamen non dubiae fidei, ut,

> Ἀλλὰ μὰ Δί' | Οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες.
>
> Οὔτε γὰρ | Ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,

et pauca alia. Ubi tamen aut MSS. ope, aut solenni mutatione dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte Bentleius in Nub. 575. πρόσχετε pro προσέχετε reponit.

> Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Brunckius Addend. ad Nub. 916. aitque, „pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere.“ Verum sane hoc; non tamen ideo admitten-
XLV dus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed quaestionis statum non intellexit Vir doctissimus. Dicere debuerat, „pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere.“ Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed etiam Tragici admittunt.

> Ἀνόσιος πέφυκας. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.
>
> Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

Κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸ, νὴ Δί', ὥστε καταγέλων.
Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων.
'Αλλὰ χοὖτος ἕτερος. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔστι Φιλοκλέους.

Sed hoc Tragici et Comici tetrametri trochaici commune est, ut neuter usquam dactylum recipiat, nisi in proprio nomine, quod paucis ostendere operae pretium fortasse fuerit. Ut tamen chartae et tempori parcam, loca adscribam, prout legi debent.

Νὴ Δί', ἐξάγων γε τἀπόῤῥηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας.
Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι.
Οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς.

Sic pro ὅντιν' habent secunda Juntina et Suidae v. 'Αμυνίας editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. ὅν, prope verum.

Ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη.
Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ.

Quod ad anapaestos attinet, satis notum est, dimetros frequentissimum esse genus; monometrum tamen aliquando interponi, legitimum vero systema semper versu paroemiaco, qui dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito claudi. Dactylum et spondeum creberrime pro anapaesto adhibent; sed rarissime proceleusmaticum; rarissime etiam dacty- XLVI

lo anapaestum subjiciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, tum vocalem vel diphthongum necessario corripiunt, ut, μοῦσα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὑμῶν. Med. 1081. Troad. 603. Metra sive dipodiae tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt, praeterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum admittit in primo loco, ut, Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.

Accuratissime plerumque dimetrorum anapaesticorum leges servant Comici; interdum, sed raro, Aristophanes duo versus confudit, Vesp. 750. interdum, sed in proprio nomine, Γλαυκέτῃ dactylum fecit Pac. 1008. Sed ut vere loquar, haec materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius initium, quam exitum inveniat oratio. Unam igitur Anapaestorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophanicorum.

Anapaesticus Aristophanicus constat duobus dimetris Anapaesticis, quorum unus est alteri catalecticus.

Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς, —
— Σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί.

In tribus prioribus locis praeter anapaestum et spondeum dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto non licet. Caesuram non minus accurate servant, quam Tragici Trochaici; paucissi-

mae certe exceptiones hodie occurrunt; quae enim olim exstabant, maximam partem MSS. et Critices ope sublatae sunt. Unum et alterum exemplum dabo, in quibus adhuc mendum haerere videatur. Av. 601.

Τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

Brunckius conjicit, οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴγε λέγουσιν τάδε πάντες. Malim, ὥστε, quod frequens est in conclusione, ut supra 485. 488. 596. Nub. 613.

Vesp. 566. Κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

Recte Brunckius γε addidisse videtur, cujus usus exempla aliquot modo attuli. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede, quem tamen facillime tolles, reponendo ἀναπεισθῶμεν, τά γε π. Sed alii hujus generis versus sunt, qui in hanc legem peccant. De iis quos quidem observarim, mox videbo. Interim de caesura loquamur. Ach. 645.

Ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθη|ναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.

Etiam in hoc versu constituendo leviter erravit Brunckius. Corrigit enim:

Ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις,

Nihil opus εἰπεῖν mutare, sed in locum suum reponere, et legere,

> Ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

Attici post ὅς et ὅστις particulam eam emphaseos
XLVIII gratia addere solent, cui quodammodo respondet Latinorum *quine*. Ran. 751. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε; vide et 1215. Thesm. 895. Ὅστις γε τολμᾷς σῆμα — Paullo tamen antea omnes fere editiones habent, Ὅστις ἀκούσας —, ubi tacite Ὅστις γ' edidit Brunckius. Eadem phrasis paullo corruptior latet in eadem fabula 713. Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον. Vulgo ὅτι γ', MS. Rav. ὁτιήγ'. Pherecrates apud Schol. ad Pac. 748. Ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Lege ὅστις γ' et παρέδωκα. Verba sunt Aeschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045. et seq.

Praeterea observandum est caesuram eadem lege teneri, quam de tragico trochaico dixi; ut scilicet ne fiat in praepositione vel articulo. Atque haec regula non saepe, ne a librariis quidem, violatur,

> Nub. 371. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ | νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.
>
> Ran. 1058. Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ | τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.
>
> Ach. 636. Πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ | τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες.

Horum exemplorum primum longe numerosius fore, si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λόγῳ habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur ποίῳ. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quae cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est,

Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. XLIX

Ut in Ran. 1079. Ὥστε γε καὐτόν σε κατ᾽ εὖν ἔβαλεν. Νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή. In Eq. 784. similem errorem notandi occasio mox veniet.

In Ran. 1058. Brunckius, εἶτα μετὰ τοῦτο (vel codicum ταῦτα) tautologum esse causatus, in κατὰ ταῦτ᾽ mutat. Nihilo magis tautologum, Vir praestantissime, quam εἶτ᾽ αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971. et similia. Nihilo magis tautologum quam Av. 811. ΕΙΤΑ τοῖς θεοῖς Θῦσαι ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ, aut illud Philemonis apud Stobaeum p. 395. ed. Grot. ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ᾽ εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sosipater Athenaei IX. p. 378. B. ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ᾽ εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis, sive κατὰ ταυτὰ, numeri sunt pessimi, quod et ipse Brunckius in simili versu Ach. 636. sensit. Articulum τοὺς omittunt tres MSS. quos ipse contuli, neque dubito quin cum iis conspirent alii. Ergo legendum,

Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ᾽, ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα.

Fortius est hoc, quam simplex ἐδίδαξα· deinde melius junguntur διδάξας ἐξεδίδαξα· porro hoc ipsum mendum paullo ante corrupit caesuram versus 1051, quem ex MSS. restituere editores.

In Acharnensium versu aliquid turbatum esse vidit, quo erat aurium sensu, Kusterus, cui hactenus assentitur Brunckius, ut fateatur concinniores fore numeros, si legatur, Πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐ. Sed concinniores etiam fient, transpositione leniori: Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ π. ἐ. In eadem versus sede mox occurrit ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐκ τῶν πόλεων, Plut. 567. Ran. 1042. ἐν ταῖς πόλεσιν, Vesp. 655. ἀπὸ τῶν πόλεων.

Proceleusmaticum ab hoc anapaestico semper excludendum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium. Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est πρόσχετε pro προσέχετε, quis tollendum negabit, nisi qui digitos solos, non aurem, consulat? In Vesp. 1010. codex Brunckii πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille. Quod magis miror in eo, qui Nub. 980. optime e MSS. Διπολιώδη restituerit. Sic etiam dixere Attici Δίφιλος, non Διΐφιλος.

Sed praeter loca jam memorata, dactylum in caesura habent sequentia. Nub. 325. Vesp. 349. 396. 671. Quorum secundus et quartus facillime expedientur; primus et tertius majorem attentionem postulant.

Ἔστιν ὀπῇ δῆθ᾽ ἥντιν᾽ ἂν ἔνδοθεν | οἷός τ᾽ εἴης διορύξαι.

Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε | τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον.

Lege in illo, vocibus transpositis, οἷός τ᾽ ἔνδοθεν εἴης δ. In altero ineptum istud γε omittit Ravennas. Genuinam verbi formam ᾔσθηνται conservavit Suidas v. Λαγαριζόμενον, v. Τραγαλίζοντα, et diserte in Ἤισθηνται. Hac forma saepe utitur Plato; utitur Tragicus Rhes. 673. Euripides Orest. 1583. (1566.) Troad. 639. Etiam in Bacch. 605. restituendum ᾔσθησθε, non ᾔσθεσθε. Quod ad Vesp. 396. attinet,

Αὐτὸν ἐήσας. ὦ μιαρώτατε | τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει,

is eo nomine praeterea vitiosus est, quod anapae- LI
stum dactylo statim subjicit. Id in hoc versuum genere non licere supra innui. Exempla, quae ex emendatione in contrariam partem afferri possunt, nihil ad rem faciunt. Eximenda igitur numero Vesp. 568. Av. 520. editionis Brunckianae. Eximenda etiam loca, ubi βοϊδαρίῳ occurrit, quippe qui pes choriambus sit. Av. 586. Fragm. apud Ammonium v. Χολάδες. Cum enim semper Attici contracte dicant βοίδιον, νοίδιον, ῥοίδιον, διπλοίδιον, ἡμιδιπλοίδιον, προχοίδιον, ut pluribus ostendit Piersonus ad Moerin p. 276. consequens est, ut contracte quoque secunda diminutiva dicant. Quare, sublatis punctis, in posterum legamus,

Μὴ, πρίν γ᾽ ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ ᾽μὼ πρώνιστ᾽
ἀποδῶμαι.
Ἢ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπι-
θυμῶν.

Nec major difficultas fragmento Babyloniorum inest, quod citat Harpocration v, Ἐπιβάτης.

Εὖγ᾽ ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπί-
γυον.

Si quis cum Brunckio de metrica ultimae vocis quantitate dubitat, is cum Harpocrationis MSS. Mediceo et Galeano legere potest ἐπίγειον. Sed altera vox penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγύαιον. Adde articulum, et integerrimum anapaesticum habebis.

Εὖγ᾽ ἐξεκολύμβησ᾽ οὑπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

In Pac. 732.

Ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς
αὐτὸς ἔχει,

LII (sic Ald. et ambae Juntinae,) ex uno MS. edidit Brunckius λόγον et ἔχει γε. Verum particula eo loco inepta prorsus est et inutilis. Pro χὤσα τε νοῦς, quae scribere non poterat Atticus, si χὤσα γ᾽ ὁ νοῦς rescribes, alio modo versus finem constituere necesse erit, quam fecit Brunckius. Alter ejus codex et Ravennas pro secunda versus parte tantum-

modo ὅσα τε νοῦς ἔχει. Gravissimum profecto huic versui jam a multis saeculis vulnus impressum est; si vero priorum verborum sanitatem defendes, ordinem modo mutabis, ὁδὸν ἣν ἔχομεν, et numeri optime constabunt.

Verum hoc quoque versu, prout vulgatur, relicto, longe immodulatior esset is, si ullo modo tolerari posset, qui dactylum Ionico a minori in fine praepositum haberet. Duo tamen hujusmodi monstra peperit fecunda librariorum inscitia.

Plut. 510. Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.

Av. 491. Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί.

Irascor tarditati Virorum doctorum, praecipue Kusteri, qui in alio versu infra 583. vitium cognatum tam acute viderit et dextre sustulerit, hoc loco vitium levissimum omnino praeterviderit. Irascor codici Ravennati, qui toties quidem alias mihi mea praeripuerit, nunc vero eandem lectionem, quam e Suida me Comico redditurum putabam, impudenter sibi arrogarit.

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτός βλέψειε πάλιν, διανείμειέν τ' ἴσον αὑτόν.

Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί.

Erravit igitur Dawesius, cum in Nub. 325. conjecit,

Ὡς εὖ καθορῶ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς.

addens, „Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus." Deinde hanc sententiam quodammodo mitigat, corrigendo, Ἤδη ὁρῶ νῦν μόλις αὐτάς. Sed illud αὐτὰς incommode additur, dum haec verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὁρῶ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars, ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit Thesm. 665. Praeterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, praeterquam quod licenter priorem producit, cum Dawesio opinor non dici posse pro μόλις ὁρῶ. Bentleius contra tempora, si non contra metrum, ἑώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatae editiones, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὁρῶ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum aetatem foede corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum

censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς — In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personae quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime oculos contende et ad Theatri introitum specta; nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' ἀθρεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπαυδᾶν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis praecedentibus; πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimae notae MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem a nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum. LIV

Ad Vesp. 396. redeo,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

Notaram quaedam exempla, sed hodie non sunt in promptu, ubi ἄνδρες omittitur, et quaedam, ubi superlativa pro positivis substituuntur. Memini tantum in Lysistr. 616. ἄνθρωποι habere plerasque editiones, ἄνδρες Brunckianam ex MSS. neutrum Suidam v. Ἐπαποδυώμεθα. Idem Suidas in Plut. 1026. pro φίλ' ἄνερ habet φίλτατ' ἄνερ, quod male ad

788. refert Brunckius. Jam, credo, lector, ipse per te suspicaris, me legere velle, ὦ μιάρ' ἀνδρῶν. Et recte suspicaris. Eodem modo dixit Theocritus
LV φίλ' ἀνδρῶν, Callimachus πρηεῖα γυναικῶν. Eodem modo saepius dixit Aristophanes ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, qui et ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων Ran. 1520. denique ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν in eadem anapaestici sede Ran. 1081.

Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet, si commode fieri possit, singulae dipodiae integris verbis absolvantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchiacam inchoaret. Quod sane ab aure admonitus, bene notavit Brunckius ad Eccl. 514. Ξυμβούλοισιν ἁπάσαις | ὑμῖν, et corrigit πάσαις. Rectissime vulgatur Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Omittit γε Demetrius, unde si quis praeferret, Ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ | βάλλει, versum efficeret, qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere potuit. Eq. 505. Ἠνάγκαζεν ἔπη | λέξοντάς γ' | εἰς τὸ θ. π. Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum monui ex argumento ad Nubes. Ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θ. π. Eq. 784. Τοῦτό γε τοὔργον ἀληθῶς | ἐστιν. Veteres editiones omnes omittunt ἐστιν et post γε addunt σου. Ex Aemilii Porti editione casu excidit σου, Kusterus, neque MSS. neque

editionibus inspectis, ἔστιν intrusit, quod et Brunckius retinuit. At quid facilius, quàm particulam pene sensui necessariam, ad metrum complendum adjicere? Vide supra p. XLIX.

Τοῦτό γε τοί σου τοὖργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ
Φιλόδημον.

MS. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc cor- LVI
rectionem stabiliat, Τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὖργον γ. κ. Φ.

Licentia, quae maxime in Aristophanico anapaestico conspicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut χρυσίου ὄντος Plut. 528. Alteram licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios poëtas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam in ὑγρᾶν producit Aristophanes, Nub. 334, Dithyrambos ridet; cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ακρον Ἀθηνέων. Vesp. 650. Ἀτάρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. Ubi non „anapaestorum licentia," ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edidit Brunckius ἀλλά pro ἀτάρ, quem secutus est Invernizius. Nec dubito quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt Av. 554. Lysistr. 551.

Corollarii instar duo exempla hujus metri addam, ut adolescentium ingenia ad talia animadvertenda, si possim, excitem. Eorum prius ita exstat in Hesychio. Παλινδορία τὸ σκῦτος. Πλάτων Συρφάκι καὶ Μωμοθήρᾳ παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω. Unde titulus fabulae Platonicae, Μωμοθήρας, in Meursii Bibliothecam Atticam immigravit. Sed hoc e Marci Musuri liberalitate provenit.
LVII MS. enim Venetus, teste Schowio, cui hoc nomine plurimum debemus, Πλάτων συρφακίσαι, μυσομοχθῆραι παλινδορία π. α. κ. Παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. Lege igitur, Πλάτων Σύρφακι·

Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Vides versum rotundissimum; fabula ista Momothera procul ablegata.

Scholiastes Pindari ad verba ista Olymp. VI. 152. Βοιωτίαν ὗν, observat, sues vocatos olim Boeotos, et praeter alium Pindari locum, Cratini hoc testimonium adducit,

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Gatakerus nostras, Vir longe doctissimus, sub illo πεζοφόρον latere vidit κρουπεζοφόρον, quod e Polluce VII. 87. sagaciter reposuit. Verba Pollucis, ut jam emendata sunt, apponam. Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος, διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. Hinc Gatakerus elicit, Οὗτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. Sed quis non optarit Criticos primores aliquando ad minutias paullo magis attendisse? Si Vir summus ceteris suis eximiis

dotibus mediocrem metrorum peritiam addidisset, statim vidisset, illud κρου in praecedenti verbo latere, neque opus esse legi κρουπεζοφόρων, sed versum ita esse constituendum:

Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Hesychius. Συοβοιωτοί· οἱ Βοιωτοὶ σύες [ἐκαλοῦντο.] Photius Lex. MS. Συοβοιωτοί· σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί. Hunc ipsum Cratini locum uterque LVIII respexit. Idem verbum iterum usurpasse videtur Cratinus apud Scholiasten Aristophanis Pac. 740. Ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν καὶ ταῦτα σκώπτοντος, οὐ Βοιωτόν ἐστιν. Neque verba neque metrum satis expedire possum. Sed illud video, pro οὐ Βοιωτὸν legendum συοβοιωτῶν.

(F) Hanc notam cur apposuerim, nescio. Itaque deleatur.

(G) Qui generales quasdam vel grammaticas vel metricas ab antiquis scriptoribus regulas constanter observatas contendunt, ii uno maximo incommodo laborant, cum ad objectiones refellendas ventum est. Saepe enim fit, ut editorum negligentia varias lectiones omiserit, adeoque veri vestigia, quantum in ipsis fuerat, suppresserit. Quare si in quibusdam locis corrigendis erravi, veniam facile me impetraturum spero, maxime gavisurus, si MSS. vel Grammatici meliora meis subministrabunt. Καί μοι τοῦτο τὸ ἔπος ἐχέτω ἐς πάντα τὸν λόγον. Satis igitur erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatae lectioni controversiam e Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidae codicum collationem nactus sum, quorum unus habet cum

principibus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ, alter (Kusteri scilicet MS. A.) Οὔπως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. Sed cum ex Augustano codice Hermannus Praef. ad Hec. p. 65. protulerit, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος, (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio) non equidem intercedam, quo minus hoc adoptes. Sic in Aeschylo Suppl. 800. veterum editionum lectionem indicare contentus, nihil ultra quae-
LIX rebam. Male repetitam alioqui particulam δὲ fore qui culparent, praevidere poteram, sed a proposito digredi nolebam. Illa δὲ adversativa est, et idem fere valet quod ἀλλά. Sensus est, *Utinam mihi sedes esset in aethere, sed sedes ejusmodi, ubi nubes aquosae in nivem vertuntur*, nempe ne Deorum vitam optare videretur, his verbis Chorus votum suum temperat. Si tamen particula omnino ejicienda esset, versus ita corrigi deberet, Πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη.

Haec habui, Adolescentes optimi, quae de communibus metrorum generibus traderem. Ea si quid vobis fructus aut voluptatis afferent, me, quantum laboris insumserim, non poenitebit.

N. B. Numerus in summo paginae, qui titulum sequitur, indicat quotus sit in Musgraviana editione primus istius paginae versus.

ΕΚΑΒΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΚΑΒΗΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρῳάδος Χεῤῥόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὁραθεὶς, σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήστωρ δὲ, ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἁλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὥρμησε, καὶ φιλίας δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονὸς, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ. παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

Hoc argumentum e membranis edidit Brunckius; multo prolixius dederat Aldus.

CODICUM INDEX, QUOS, AUT AB ALIIS AUT A ME INSPECTOS, AD HANC FABULAM ADHIBUI.

A. MS. Par. 2712. quae sunt Brunckii membranae, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus.

Aug. 1. 2. 3. Augustani tres apud Hermannum. Quarti fragmentum continet tantum 17 versus, 1269 — 1285.

B. Variae lectiones e MS. notatae in Aldinae exemplaris margine, quod mecum communicavit Vir doctissimus et amicissimus, Carolus Burneius junior.

C. MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, cujus usum mihi humanissime concessere Collegii ejus Magister et Socii.

Cant. Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notatus Mm. 1. 11.

Cott. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, Barnesianae margini in Bibliotheca Bodleiana adscripta.

E. Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notatus Nn. 3. 13.

F. Fragmentum Hecubae in eodem volumine, a versu 712 ad finem, cum E. plerumque consentiens.

G. Parisiensis, cujus lectiones quasdam enotavit amicus meus.

H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiae Societatis codex recentior, Kingio optimus vocatus.

L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. duo exempla in eodem volumine Bibliothecae publicae Cantabrigiensis, notato Nn. 3. 14.

Mosq. 1. 2. 3. 4. MSS. quatuor Mosquenses apud Beckium.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiae Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ αἰχμαλωτίδων γυναικῶν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπὼν, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,

1. Locum hunc liberius vertit Poëta apud Ciceronem Tusc. I. 16. *Adsum atque advenio Acheronte vix via alta atque ardua.* Inter loca tragicorum, quae Aeschines pronunciando corruperit, hunc recenset Demosthenes de Corona, p. 571. ed. Tayl. Aperte ridet Aristophanes apud Athenaeum XII. p. 551. B. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἔτλη κατελθεῖν; tectius vero ibidem III. p. 112. F. Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια. (Sic recte Toupius Emend. ad Suid. P. I. p. 15. Aldi enim editio Θεαρίων, ὅς ἐ.) Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia; fingens se ab inferis rediisse. Christi Patientis conditor, vulgo dictus Gregorius Nazianzenus, qui hanc fabulam raro citat, hunc versum habet leviter mutatum 1506. ut et hunc cum sequenti 2021. 2022.

3. Dymantis, non Cisseos, filiam Hecubam facit Homerus, Il. π. 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius Aen. X.

Πριάμου τε πατρός· ὅς μ᾽, ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατήρ, ἵν᾽, εἴ ποτ᾽ Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ᾽ ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
οὔτ᾽ ἔγχος οἷός τ᾽ ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ᾽ ἔκειθ᾽ ὁρίσματα,
πύργοι τ᾽ ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ᾽ ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει δορὶ,

705. Virgilium ceteri poëtae Latini.

7. Θρηϊκίου Ald. Θρηϊκίας 36.

8. Aldus et codices Χεῤῥονησίαν et hic et infra 33. Verum cum Tragici nunquam ῤῥ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, praeeuntibus Brunckio et Beckio, reposui. Sic infra 274. ἧττον habet Aldus, licet idem mox 326 ἧσσον recte servet.

13. ὃ videtur cum Schol. Barocc. interpretandum, τὸ εἶναι νεώτατον *quae res scilicet.* Alii pro δι᾽ ὃ accipiunt. Litem dirimeret MS. Harl. si ejus lectionem ᾧ amplecteremur, quam etiam habent Cant. Aug. 2. ὃ et ᾧ Schol. in M. Non equidem inficias iverim, ὃ et ἃ pro δι᾽ ὃ et δι᾽ ἃ interdum poni, sed alterum hic longe melius, meo judicio. Suppl. 163. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ᾽ εὐβουλίας. Ὃ δῆτα πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας. Ubi ὃ est τὸ σπεύδειν εὐψυχίαν ἀντ᾽ εὐβουλίας. Iph. A. 469. Γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ᾽ εἴργασται τάδε. Optime Marklandus ὃ pro ὅς, id est, τὸ γῆμαι Πάριν.

καλῶς παρ᾽ ἀνδρὶ Θρῃκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ᾽, Ἕκτορός τ᾽ ἀπόλλυται
ψυχὴ, πατρῴα θ᾽ ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν
ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ᾽ ἁλὸς
μεθῆχ᾽, ἵν᾽ αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ᾽ ἐπ᾽ ἀκταῖς, ἄλλοτ᾽ ἐν πόντου σάλῳ,

20. Ex Homerico adumbratum, ὁ δ᾽ ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

21. ἀπόχλυται habent Brunckii membranae, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu, (quem alias voco M.) Thomas Magister v. ψυχὴ, Eustathius ad Il. Ε. p. 545, 29 = 413, 50. Λ. 850, 52 = 790, 38. Ν. 958, 59 = 939, 43. N. B. Prior numerus editionis Romanae, secundus Basileensis paginam notat. Aldus et ceteri ἀπώλετο. Verum diversa tempora toties permiscent Tragici, ut hanc varietatem data opera quaesisse videantur.

22. In adjectivo πατρῴα continetur substantivum πατὴρ, quo refertur αὐτός. Simillimum exemplum praebet Sophocles Trachin. 259. ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τήνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ᾽ εἶναι πάθους. Paullo diversa est forma, quae saepe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης, ἐφ᾽ ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore II. 46. *Neque* PATERNUM *adspectum es veritus*, QUEM *aetate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxti.*

23. αὐτός τε Aug. I, 2.

28. ἄλλοτε eodem modo supprimit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ᾽ αἰόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ᾽ ἀνδρείῳ κύτει Βούπρῳρος.

πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός.
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
κατέσχ', Ἀχιλλεὺς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην

31. Cum *αἴσσω* plerumque disyllabon sit apud Atticos Poëtas, *ἀναΐσσω* praefert Piersonus ad Moerin p. 301. Sed obstant duo loca Aeschyli Pers. 470. *Ἦιξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.* Euripidis Iph. Aul. 12. *Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις.* Potius igitur quam haec omnia mutemus, quod facit Piersonus, licentiae paullum poëtis concedamus.

32. Mira locutio, *τριταῖον φέγγος*, pro simplici, *τρίτον*. Uno tamen exemplo se ipse Euripides defendit Hippol. 275. *Πῶς δ' οὒ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;* Pro verbo „mira" melius fortasse dixissem, „insolita." Sed quis non jure miretur, hanc ipsam locutionem, *τριταίαν ἡμέραν*, usurpasse Arati Scholiasten ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Hunc versum ob oculos habuit x. π. 1779. 2016.

35. *πάντες τ'* Aug. 3.

38. 39. *στράτευμ' εὐθύνοντας*, ut Julianus Or. I. p. 29. A. *ἀκμῆτας τὸ στράτευμα.* Ubi vir summus, D. Petavius, aliud agens, ut interdum fit, tentat *τοὺς στρατιώτας*, ex altero loco p. 24. A. *ταῦτα δρῶντας τὸ στράτευμα*, leniter correctus a Wyttenbachio Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 35. Mox *εἰναλίαν* Edd. et MSS. quod cum parum Atticum sit, Dawesio p. 196. Ed. Burgess. monenti paruerunt ultimi editores.

τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ᾽, οὐδ᾽ ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ᾽ ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ᾽ ἐμὴν ἐν ἤματι.
δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.
φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
ἔσται· γεραιᾷ δ᾽ ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἥδ᾽ ὑπὲρ σκηνὴν πόδα

41. λαβεῖν omnes, quantum sciam, Edd. et MSS. Melius tamen videtur λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας apud Homerum reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poëta apud Porphyrium de Abst. II. 58. ὅστις ἐλπίζει θεοὺς χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε. Sophocles Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ δέ σ᾽ οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et MSS. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547, λαβεῖν, Triclinius recepit. Nec tamen negarim λαβεῖν γέρας bene Graecum, imo Tragicum esse, ut Neoptolemus Andromachen ἔλαβε γέρας Androm. 585. Sed hoc nihil ad rem. Ille enim eam ἔλαβεν ἐξαίρετον Troad. 276. ut Casandram Agamemnon 251. Ceteri duces sortiebantur.

44. Sic Brunckius ex membr. quod numerosius certe quam Ald. et vulg. τὴν ἐμὴν τῇδ᾽ ἡμέρᾳ. Et sic primo habebat Cant. nunc vulgatam e rasura.

53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit Kingius, quem temere secutus eram. Musgravius primo conjicit πρὸ, deinde, cum, ut ait, σκηνὴν habeant quidam MSS. ὑπὲρ σκηνὴν praefert, id est *ultra*, ut ὑπὲρ τέρμονα Orest. 1365. Quare nunc ex ejus conjectura ὑπὲρ adsumsi, σκη-

Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
Φεῦ, ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·
λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
ἀείρετέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς

νὴν ex Cant. M. N. licet et σκηνῆς defendi possit.

55. Cum φεῦ, εἶεν, ἔα, et talia extra versum sunt, plenam pono distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem.

60. τὴν ὁμόδουλον νῦν Aldus et plerique MSS. Editores nuperi νῦν ejecerunt; sed cum νῦν et πρόσθε rectius opponantur, inutilem articulum delere malui. Omittunt quidem νῦν Aug. 1. 2. L. perperam. Infra 803. Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν· Εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα. Androm. 65. Ὦ φιλτάτη ξύνδουλε· σύνδουλος γὰρ εἶ τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ.

63. Ald. et MSS. quidam ἀείρατε. Omittunt μου δέμας B. δέμας Aug. 2. G. Mosq. 4. ed. King. Mox γεραιᾶς R. et Eustath. ad Il. Β. p. 249, 39 = 189, 19. sed numerosius esset γεραίας.

65. Solenni errore σκίμπωνι Ald. et plerique MSS. Sed Aug. 2. Brunckii membr. C. R. Hesychius a Brunckio indicatus, et Eustathius ad Il. Τ. 1232, 39 = 1170, 48. Od. Ρ. 1815, 11 = 624, 9. habent σκίπωνι. Locus Hesychii est: Σκίπων. βακτηρία, ῥά-

διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ,
τί ποτ᾽ αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν,
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρήκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι᾽ ὀνείρων
εἶδον φοβερὰν ὄψιν,
ἔμαθον, ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ᾽ ἐμὸν,
ὃς μόνος οἴκων, ἄγκυρ᾽ ἄτ᾽ ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,

βδος. σκίπωνι χερός. βακτηρία χειρός. σκίπωνι Cant. et μ subscriptum.

69. αἴρομ᾽ Ald. αἴρομαι Harl. et plures. ἀείρομαι alii. αἰωροῦμ᾽ Coit.

70. Melius somniorum mater Nox, quam Terra diceretur. Vide igitur an transponendae sint clausulae, ὦ πότνια χθὼν, ὦ σκοτία νὺξ. Quanquam enim vulgatam lectionem citant Scholiastes ad Aristophanis Ran. 1366. Eustathius ad Iliad. Β. p. 173, 16 = 131, 23. Od. Τ. 1877, 53 = 713, 49. ipse tamen Aristophanes aliter legisse videtur, ubi δύστανον ὄνειρον — μελαίνης νυκτὸς παῖδα vocat. Sed nihil mutandum. Iph. T. 1271. νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ᾽ ὀνείρων. Ineptit Scholiastes, qui στεροπὰ Διὸς interpretatur *diei lux*, ut scilicet antitheton extundat.

75. Sic edd. King. Br. pro Πολυξένης.

76. εἶδον εἶδον γὰρ Ald. sed duas voces auctoritate membr. recidit Brunckius. εἶδον semel tantum M. N. a m. pr. R. alii.

79. Vulgo ἄγκυρά τ᾽, copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliter distinxi. J. habet ἄγκυρ᾽ ἔτ᾽, quod mihi

ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.
ἔσται τι νέον·
ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
οὔποτ᾽ ἐμὰ φρὴν ὧδ᾽ ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ·
ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν,
ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ᾽ ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ,

quidem non placet. Sensus est; *Qui solus superstes familiae meae quasi anchora ejus, Thraciam nivalem habitat.* Huc pertinet, observante Viro docto, Suidae locus: Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. ἄγκυρα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἡ ἀσφάλεια. ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. Sophoclis locus est apud Brunck. Lexic. Soph. p. 47. Ἀλλ᾽ εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου. [Cf. Heliodor. IV. c. 19. f. *S.*] Mox πατρίου edidi, licet omnia exemplaria πατρῴου habeant. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide infra 1098.

88. Κασάνδραν dedit ex MSS. Kingius; sic enim Cant. N. et pro var. lect. M. Vulgo Κασσάνδρας. Sed Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides. Nihil vero opus est cum MSS. iisdem et quibusdam aliis καὶ pro ἢ legere. Recte enim infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur. Alcest. 367. Κατῆλθον ἄν· καί μ᾽ οὔθ᾽ ὁ Πλούτωνος κύων, Οὔθ᾽ οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων Ἔσχον.

89. κρίνωσ᾽ Ald. et MSS. Certe ego in nullo MS. vidi κρίνωσιν.

91. ἀνάγκᾳ ejicere vult Beckius. Fortasse variae fuere lectiones, ἀνάγκᾳ, ἀνοίκτως. Optime procederent omnia, si sic legerentur: σπασθεῖσαν ἀνοίκτως· Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ᾽ ὑπὲρ ἄκρας Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ᾽ Ἀχιλέως·

οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι·
ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλέως·
ᾔτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.
ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ',
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν·
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ

94. ἦλθ' membr. J. ἤλυθ' Ald.

101. δεσποσύνας ed. Brunck.

103. In anapaestis neque nunquam neque semper Dorica dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi forma MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum restitui. ἀπελαυνομένα hic ex Aldina reposui, Ἑλλάνων infra 119, et ἀνάγκα 1285, ex Harl.

105. δορυθήρατος Cant. H. N. varietate in his compositis usitata.

107. αἰρομένη pro var. lect. C. in textu Aug. 2.

110. Ἀχιλλεῖ Ald. ut et 130 Ἀχιλλείας, 143 Ὀδυσσεύς, et

σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων·
ποῖ δή, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,

mendosius supra 95 Ἀχιλλῆος. Cum simplici λ hic et 95. habet C. et 130. Mosq. 1.

112. Omnes MSS. et edd. vett. magno consensu ὅτε. Primus ὅτι conjecit Canterus, quod probavit Musgravius, in textum intulerunt Brunckius, Ammonius et Beckius. Parum recte. Plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. Οἶσθα hic idem est quod μέμνησαι. Infra Hecubae roganti, Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος; Ulysses primo respondet, Οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristophan. Av. 1054. Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας; Vesp. 353. Μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω; Οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις ἡνίκα — Χὤτ' αὖθις — Aj. 1273 — 1283. Et ne quis putet in loco e Vespis ὅτ' pro ὅτι poni, discat vocalem in ὅτι nunquam a Comicis elidi. Quod saepe monuit ad Aristophanem Brunckius. Homer. Od. Π. 424. Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων; In hac phrasi idem sunt, οἶδα, μέμνημαι, μνημονεύω. Athenaeus VI. p. 241. E. ἀλλ' ἐγὼ μνημονεύω, ὅτε ὁ Κόρυδος ὀβολοῦ ἦν. Cicero Epist. ad Div. VII. 28. *Memini cum mihi desipere videbare.* Ibid. ξὺν pro σὺν ediderunt Brunckius et Beckius, ubicunque per metrum et numeros licuit, quos et ego, non monito lectore, secutus sum.

118. συνέπεσε Ald. contra metrum. συνέπεσσε King. contra sensum. συνέπαισε est ex conjectura Musgravii. Aeschylus Prom. 885. Θολεροὶ δὲ λό-

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,

γοι παίουσ' εἰκῇ Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Ubi Scholiastes, τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι.

123. Sophocl. Aj. 210. a Musgravio laudatus: Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος, Λέγ', ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλωτον Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

134. κόπις pro rhetore ex Lycophr. 763. 1464. citat Musgravius. Schol. Venet. ad Iliad. Β. 199. ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. πῶς οὖν δήμῳ χαρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοὺς τραγικούς; Ubi male ἐπαίρονται pro πτεροῦνται, sed recte δημοχαριστὴς pro δήμῳ χαρίζεται habet codex praestantissimus, quem mecum benevole communicavit antiquae artis reliquiarum ſpectator elegantissimus, Carolus Townleius.

μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὕνεκ', ἀπωθεῖν,
μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,
ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
κήρυσσε θεοὺς, τούς τ' Οὐρανίδας,
τοὺς θ' ὑπὸ γαίας· ἤ γάρ σε λιταὶ
διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
τύμβου προπετῆ, φοινισσομέναν

144. Ald. et plerique MSS. μαζῶν. Ex membr. μαστῶν dedit Brunckius, hinc Magistri praeceptum confirmans. Et sic plane G. M. R. Codex Vitebergensis, continens Hecubam usque ad 274. (278 hujus ed.) a Zeunio collatus. In epigrammate, ubi μαζὸν post alios edidit Brunckius Analect. T. III. p. 73. Suidas v. κόρυμβοι habet, Ἡ μαστὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

149. γαῖαν Edd. et MSS. contra metrum. Hippolyt. 197. Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας. Et ibi Brunckii membranae habent γαῖαν. Pro ὑπὸ γαῖαν Aug. 1. ὑπογαίους.

150. ὀρφανὰν Ald. et MSS. plerique. Sed ὀρφανὸν C. Lib. P. et Scholiastes, qui male comparat ἀργὸς in feminino. Nulla enim alia hujus verbi forma apud Atticos exstat. Vide Kusterum ad Aristoph. Nub. 53. Similior forma est στεῤῥὸς infra 300, γενναῖος 596.

αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.
ΕΚ. οἳ ἐγὼ μελέα, τί ποτ᾽ ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤ μοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
στείχω; ποῖ δ᾽ ἥσω; ποῦ τις θεῶν,

153. Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus Il. Β. 872. Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ᾽ ἴεν, ἠΰτε κούρη. [Cf. Julian. Caesar. p. 16. ed. Pet. S.] Aristoph. Av. 671. Ὅσον δ᾽ ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος. Sed longe aptissimus locus est Lycophronidis apud Athenaeum XIII. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον. Cujus indicium debemus Gilberto Wakefield Diatrib. extemporal. in Hecub. p. 14.

159. Hesychius: Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Τᾶς οὐ φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς. Ubi cum omnia Musurus ita recte emendasset, pristinos errores nuper revocare voluit Schowius.

161. ἀμύνῃ edidit Musgravius. ἀμύνῃ quidem MSS. non pauci, sed ἀμύνει Ald. cum aliis. Cum γέννα secundam alibi semper, ni fallor, corripiat, cur hic producat? Legendum igitur videtur γενεὰ, et γένν᾽ infra 193. cum Kingio.

165. Pro ποῦ Reiskius et Musgravius πόδα conjecere, distinguentes, ποῖ δ᾽ ἥσω πόδα; τίς θεῶν, quod recepit Brunckius. Sed Dionysius Halicarnassensis de Struct. Orat.

ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπ-
ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,
πούς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
ἔξελθ' οἴκων· ἀΐε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς,
οἵαν, οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

T. II. p. 29, 8. ed. Hudson. haec habet: Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε, Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν. Ubi Uptonus apte confert nostrum locum et alterum infra 1051. Si igitur hunc locum respexit Dionysius, legebat fortasse, Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, Στείχω; ποίΑΝ δῆΘΟΡΜΑσω; Ποῦ (μοι) τις θεῶν, Ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός; Sed utut haec sunt, dele κείναν ἢ ταύταν, e varia lectione nata.

166. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός Ald. et plures MSS. Quod editur, unus habet Kingii; Brunckius ex conjectura edidit ἤ τίς δ. ἐπ. Musgravius mavult, ἢ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός; Cant. habet, ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός; sed ἐστ' ἀρωγός ex emendatione ejusdem manus; unde et ἐστὶν ἀρωγός; facere possis. ἔσται addit N.

171. τλᾶμον Ald. τλάμων ed. King. C. J. Lib. P. et Harl. M. a manu pr. uterque.

176. ἴδῃς Ald. εἰδῇς edd. King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰώ. μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξασ᾽ οἴκων μ᾽, ὥστ᾽ ὄρνιν,
θάμβει τῷδ᾽ ἐξέπταξας;
ΕΚ. ὤ μοι, τέκνον.
ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.
ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
τί ποτ᾽ ἀναστένεις;
ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.
ΠΟΛ. τί τόδ᾽ ἀγγέλλεις;
ΕΚ. σφάξαι σ᾽ Ἀργείων κοινὰ
ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, γέννα.
ΠΟΛ. οἴ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας·
ἀγγέλλουσ᾽ Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦσ᾽, ὦ παντλάμων,

180. κηρύξασ᾽ Ald. Alterum membranae et Mosq. 1.

183. τί μοι M. Alterum μοι omittunt M. N.

184. ψυχᾶς πέρι multi MSS. ex 178. vel 199.

191. 2. Ald. κοινᾷ γνώμᾳ. Alterum habet Lib. P. cum aliis.

194. φθέγγεις Mosq. 4.

200. παντλᾶμον Ald. et multi MSS. Correxit Brunckius,

ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν, ἀῤῥήταν τ'
ὦρσέν τις δαίμων;
οὐκέτι σοὶ παῖς ἅδ'· οὐκέτι δὴ
γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ
ξυνδουλεύσω.
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρειθρέπταν,
μόσχον, δειλαία, δειλαίαν
εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασταν
σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,
ἔνθα νεκρῶν μέτα
ἁ τάλαινα κείσομαι.

et sic Mosq. I. et a prima manu G.

206. Ald. δειλαίῳ δειλαία. Transposui auctoribus Aug. I. 2. Harl. L. et tribus Mosqq.

208. Specie levem, re gravissimum errorem reliqueram, οὐριθρέπταν. Recte οὐρειθρέπταν N. In Aristoph. Av. 277. τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; quod edidit Brunckius, habet MS. Ravennas, ὀριβάτης, sed est contra linguam. Fortasse legendum ἄρ', ut ὄρνις sit glossa, et distinguendum post ἄτοπος. Sic paullo infra 336. ὄρνιν male irrepsit. Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος. Cum enim ὄρνις semper secundam producat apud Aristophanem, legendum ope Suidae, ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

210. ἐσόψει Ald. et 211. σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ', quod vereor ut sit Graecum, certe conflatum est ex duabus lectionibus ab haesitante librario, λαιμότομον et λαιμότμητον.

212. σκότῳ King. et MSS. quidam.

σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύσταvε βίου,
κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.
ΧΟΡ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημαινῶν ἔπος.

215. Tres MSS. quibus adde M. pro var. lect. N. in textu, habent δυστάνου βίου, unde fortasse legendum, δύσταvε βίου. Etiam hic duplex lectio olim fuisse videtur, in aliis scilicet, καί σ', ὦ μᾶτερ, in aliis, σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ. Sed ὦ Aldus et MSS. fere omnes nesciunt. Edidi Σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύσταvε βίου. Mox concinnius esset θρήνοις πανοδύρτοις.

219. Ut legitimam clausulam habeat hoc systema, emendat Musgravius, ξυντυχίᾳ κρείσσον' ἔκυρσε. Sed cur tantus illegitimo systemati habeatur honos, equidem nescio. Si quid mutandum, legerim ξυντυχίᾳ κρείσσονι κύρσει, cui non parum favet lectio L. in versu praecedente, μετακλαύσομαι. Quidam MSS. ἐκήρυσσεν.

Cum in duobus systematibus partim e conjectura, partim codicis K. auctoritate saepius ab Aldo discesserit Kingius, breviter praecipuas varietates notabo. V. 60. τὴν δ. omisso νῦν. — 69. οὑτωσὶ et sic B. — 72. τὰν in fine, mox 75. Πολυξείνης et εἶδον habet inter φίλης et θυγατρὸς, deinde legit, εἶδον γὰρ Φ. — 92. Post οἰκτρῶς addit καὶ μὴν — 159. καὶ δουλείας — 160. οἴμοι οἴμοι. (sic) — 165. ποῦ τις θεὸς, — 168. ἐνεγκοῦσαί μοι — 170. ἐν φάει ἀγαστάς. Bellus sane Ithyphallicus cum isto hiatu. — 172. ἄγησαί μοι — 178. περὶ Σᾶς ψυχᾶς αἴω φάμαν. — 179. ἰὼ delet et ὦ 188. — 184. αἶ quater. — 191. 2. κοινᾷ τις — γνώμᾳ — 194. οἴμοι μοι μᾶτερ, — 196. μᾶτερ delet et τᾶς 199. — 203. Pro his ἀῤῥήταν tantum. — 211. τᾶς σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ' — 212. τῷ τᾶς γᾶς ὑ. σκότῳ· — 216. θρήνοισιν· — 219. κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν. elisione non permissa.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γύναι, δοκῶ μέν σ᾽ εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ᾽ ὅμως φράσω.
ἔδοξ᾽ Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ᾽ Ἀχιλλείου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ᾽ ἐπιστάτης,
ἱερεύς τ᾽ ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ᾽ ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ᾽ εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίγνωσκε δ᾽ ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.

ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέστηχ᾽, ὡς ἔοικ᾽, ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ᾽ ἐχρῆν θανεῖν·

223. κραθεῖσαν inepte Schol. κυρωθεῖσαν Mosq. 1. quod, deleto articulo, probum esset.

229. δράσεις Ald. et plerique MSS. sed Lib. P. codex Viteberg. apud Reisk. δρᾶσσον, levi errore pro δρᾶσον, quod confirmant Gregorius p. 8. et Scholiastes, cujus haec verba sunt: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προςτακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. Μένανδρος· Οἶσθ᾽ ὅ, τι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης, οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκεν. MS. E. primo δράσεις habuit; deinde ab eadem manu δράσων, errore pro δρᾶσον, ut liquet e scholio marginali, ubi Menandri et Aristophanis loca citantur. Pro var. lect. δρᾶσον Aug. 3. Cod. B. notat, τινὲς γράφουσι δράσον.

232. τι edd. MSS. et Stob. p. 23. sed τοι habent Aug. 2. Eumathius de Ismeniae et Ismenes amoribus IV. p. 144. et hanc particulam in gnomis amant Tragici.

οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
ΟΔ. οἶδ'. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατεῖπ' ἐμοί.
ΟΔ. μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ΕΚ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ΟΔ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.

245. Videtur legendum φόβου. Musgrav. δόλου. Illud si probas, ad supplicem refer, si hoc, ad speculatorem. In Med. 265. φόνου dedit Aldus, licet alterum praebeant MSS. Lascaris, Stobaeus et Scholiastes Sophoclis. In versu praecedente si cui copula prior displiceat, legat δυσχλαινίαις ἄμορφος, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424.

250. Pro ἐνθανεῖν γε conjicit ἐντακῆναι Brunckius. [Cf. Homer. Il. Λ. v. 513. Coray ad Heliod. p. 230. *S.*]

251 — 254. In Ald. et MSS. plerisque hi versus ita ordinantur: γ' δ' α' β'. Sed Codex Viteberg. ordinem, quem vides, habet, probante Zeunio, quem nunc secutus sum. Eodem modo videtur habuisse G. licet ex eo notetur hic ordo: 3, 4, 2, 1.

ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾷν γε φέγγος ἡλίου τόδε.
ΕΚ. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φὴς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνῃ;
ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοί,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν
πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;

253. σ' omittit Ald. sed habent Harl. MS. Reg. Soc. K. et complures alii.

254. γε om. Ald. Alii νῦν, alii δὴ addunt, sed γε habent Aug. 1. 2. 3. B. Harl. tres Mosq. Kingli MS. Reg. Soc. et septem alii quos ipse contuli.

[255. In edit. Londin. κακύνῃ. Sed in Addend. correctum. Cf. praefat. init. *S.*]

257. Magis Attica forma, δύνᾳ.

264. χρῆν Ald. et MSS. quod rectum videtur, si pro χρῆναι sumatur cum Eustathio ad Od. κ. p. 1647, 37 = 381, 45. χρεὼν ed. Brunck. Iterum Eustathius ad Il. ι. p. 751, 54 = 652, 32. καὶ τὸ χρῆναι δὲ ἀπαρέμφατον, ὃ καὶ χρῆν μονοσυλλάβως λέγεται παρά τε Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ. – Deinde ἀνθρωποσφαγεῖν pro ἀνθρωποκτονεῖν plures MSS. Eustath. Thomas Magister v. χρῆν.

267. Male Canterus τίνει, quod esset, *poenas ob caedem luit.* τείνει est *dirigit*, metaphora ab arcu sumta. In Aeschyli loco Choëph. 649. τείνει μύσος Ald. Robortell.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα.
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε,
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧσσον εὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον·
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φὴς, χερὸς,
καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηΐδος.
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἅλις·
ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν·
ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχὴ,

269. πρόσφαγμα Ald. προσφάγματα edd. recentes, quod confirmant Harl. Kingii MS. Reg. Soc. et septem alii. Ammonius autem, vir metri callentissimus, Aldinam lectionem reduxit. πρόσφαγμά τι sine causa conjicit Beckius. Vide ad Orest. 1051.

272. ὑπερβάλουσαν J. Voluit ὑπερβάλλουσαν cum Aug. I. Quod per se quidem bonum est, sed e glossa. ὑπερφέρειν pro *excellere* Sophocl. Oed. T. 381. C. 1007. Aristarchus Stobaei Ecl. Eth. p. 171. ed. Grot. Herodotea loca IV. 74. VIII. 138. 144. IX. 96. congessit Portus. Eodem sensu προφέρειν Med. 1088.

278. γεραιᾶς Ald. Fortasse legendum cum Mosq. uno, τῆς γεραιᾶς.

283. Orest. 66. ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.

284. Simillimam ex alia Euripidis fabula sententiam habet Alexander Rhetor p.

πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεὼν,
οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὰ σὸν

578, 2. ed. Ald. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωὶς, ἄγκυρα, στέγη.

286. χρὴ Edd. et MSS. δεῖ dedit Brunckius ex conjectura, propter χρεὼν in vicinia. Eadem de causa 977. χρὴ in δεῖ mutavit. Quis post haec credat, in Bacch. 507. (515) quam fabulam una cum Hecuba edidit, relicturum fuisse Brunckium, ὅτι γὰρ μὴ χρεὼν, οὔτοι χρεὼν παθεῖν? χρὴ habet etiam Stobaeus p. 435. ed. Grot. qui praeterea τὸν κρατοῦντα, sed vulgata melior.

287. πράττειν MSS. non pauci. Mox pro οὐκ εἴμ' ἔτι J. οὐκέτ' εἰμὶ habet, δούλη εἶθεν Harl. Barocc. 37. prave ex 803. πράττειν et οὐκ εἴμ' ἔτι Stobaeus.

291. Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. certe plerique, consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. Vol. V. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico isto *Judaïcum* apud Juvenalem XIV. 101. nulla ratio habenda est.

297. λέγῃ omnes edd. vett. et MSS. cum Gellio XI. 4. et Stobaeo p. 173. Sed λέγῃς tacite correxit Muretus Opp.

πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει.

Tom. III. p. 593. Quod docti plerique probarunt. Cum enim personam circumlocutione significant Graeci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur *). Homerus igitur nunquam ait, Βίη Ἡρακληείη, ἥπερ, sed βίη Ἡρακληείη, ὅσπερ. Exstat quidem Il. Τ. 415. Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, sed Τόνπερ ἐλαφρότατον praebet Scholiastes Apollonii Rhodii II. 276. Sic paullo ante Hecuba, cum dixisset φίλον γένειον, intulit ἐλθὼν, non ἐλθόν. Qui λέγῃ cum τὸ ἀξίωμα construunt, Euripidem Italorum vel Gallorum hodiernorum idiomate uti volunt. *Si* VOTRE GRANDEUR *savoit lire*, ELLE *verroit bientôt*, *que je ne* LUI *ai rien dit*, *que de veritable*. Alia ratione vulgatam defendit Heathius, ut scilicet λέγῃ sit mediae vocis. Sed exempla aliena affert ex Homero; nunquam λέγομαι pro λέγω dicunt Attici. In Sophoclis loco Oed. C. 1186. λέξεται est passivum, ut semper apud Tragicos. Photius MS. Λέξεται. λεχθήσεται. Confer infra 901.

298. πείθει Aug. 1. Brunckii membr. et Harl. quod tempus convenit cum νικᾷ Gellii. MS. E. quoque πείθει habet, sed in rasura. Si hanc lectionem praefers, verte: *vincere solet*, non *vincet*. Hos tres versus ita reddidit Ennius: *Haec tu etsi pervorse dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio aequa non aeque valet.*

299. αὐτὸς sine articulo non valet *idem*, sed *ipse*. αὑτὸς igitur citat H. Stephanus in Praefatione ad Thesaurum Linguae Graecae. Edidi autem αὑτὸς ex Dawesii praecepto et analogiae rationibus. ὁ αὐτὸς citat Eustathius ad Il. Β. p. 209, 10 = 158, 25. et alibi.

*) [Non semper. Lucianus quidem ab illa regula deflectit Tragoedopod. v. 312. T. III. p. 662. qui locus sic scribendus videtur: Οὔτε Διὸς βρονταῖς Σαλμωνέος ἤρισε βία, Ἀλλ' ἔθανε ψολόεντι δαμεῖσα θεοῦ φρένα βέλει· Οὔτ' ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας, Ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κείνου περὶ δέρματι πίτυς. Et conf. ipse Euripides mox v. 305. S.]

ΧΟΡ. τίς ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;
ΟΔ. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ηὐτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ

300. οὐκ ἔστιν Ald. et MSS. Sed τίς habet Gregorius de Dialectis p. 26. Saepe interrogativam expulit negativa. [Recte, opinor, ποῦ pro οὐ restitui Alexidi ad Orest. 792. restituendum Aristophani Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. *Ex Corrig.*]

302. Primo θρήνοις, deinde γλήνους conjicit Musgravius. Nihil opus. Tales pleonasmi apud Tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. Singulare est Sophocleum Ant. 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος. Praeterea γλήνους metrum vitiaret. Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poëta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen sanus est, Choricae licentiae concedendum ἔβλαστεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίου, lege κατέκναψε. [Effugerat me locus Electrae 1021. Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις. Quem tamen corruptum credo. *Ex Corrig.*]

μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι,

313. Verte, *Dignus Achilles, qui a nobis honorem accipiat.* Alcest. 440. ἀξία δέ μοι Τιμῆς. Aristoph. Ach. 633. Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής. Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος ἁθμονεὺς ἐγώ. Quae duo Aristophanis loca male sollicitavit Dawesius, et in priore obsequentem habuit Brunckium.

316. ὄλωλε. Brunckius ex membr. edidit ἄπεστι.

322. σμικρὸν non pauci MSS. librariis aut credentibus priorem in σμικρὸς corripi, aut anapaesto in secunda sede non offensis. Sic infra 340. τινα pro τι Cant. J. Sed σμίκρ' Eustathius ad Iliad. Δ. p. 462, 16 = 351, 49. ὃς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς.

323. ἀξιοῦν absolute positum pro *honorare*, ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας. Locum hunc laudans Eustathius ad Il. Η. p. 666, 46 = 535, 12. Κ. 801, 53 = 720, 16. habet στεφανούμενον, utpote, opinor, aetati suae familiarius, quanquam sumere poterat ex

γραῖαι γυναῖκες, ἠδὲ πρεσβῦται, σέθεν,
νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους, φίλους
ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
ΧΟΡ. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
τολμᾶν θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οἱ 'μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου·
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἡ μήτηρ, ἔχεις,

hac fabula supra 128. Glossa etiam in Cant. τιμώμενον, στεφόμενον.

327. „Homericum ἠδὲ, (ait Valckenaerius ad Phoeniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico.“ Non meminerat vir summus, se locum ex Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. supra laudasse ad Phoeniss. 609. (615.)

332. δὴ Edd. recentes. δὲ ex Ald. et MSS. reduxi.

336. πέφυκ' ἀεὶ vulgo, et Stobaeus LXII. p. 237. πεφυκέναι Ald. et plures MSS. cum *Eumathio VIII. p. 301.* Sed omnes mox τολμᾷ, cui literulam addidi. Facillime enim ν omittitur, cum in MSS. saepe per tenuem lineolam significetur. Deinde κρατούμενον Stobaeus et pro var. lect. J.

338. οὑμοὶ Ald. pro quo οἱ 'μοὶ Brunckius, et ita Harl. neque in re levis momenti refragatus sum. Sed utrumque rectum puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin.

339. ῥιφθέντες mavult Brunckius, propterea quod aoristum primum praeferre solent Tragici. Et ῥιφθέντες quidem habet E. sed θ partim eraso.

σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
ΠΟΛ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία,
ὡς ἕψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν; ᾗ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,

347. τοὔμπαλιν Ald. ἔμπαλιν MSS. multi et Eustathius ad Il. A. p. 129, 14=97, 31. nullo ad sensum discrimine, ad numeros maximo. Quid velim, melius fortasse intelligetur, si dicam, paucissimos apud Tragicos versus occurrere similes Ionis initio, Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν. [Cf. not. ad Phoen. v. 1419. *S.*]

349. Corrupte citat Priscianus Aldi XVIII. p. 230. a. 37. sincere p. 226. b. 34. Neutrum locum in Putschii editione reperies.

350. γε (pro σοι, quod Aldus habet) ex membran. dedit Brunckius. σε habet N. et σοι suprascriptum. Nempe γε primo in σε, deinde σε propter constructionem in σοι mutatum. Imitatione sua γε confirmat Cleanthes apud Epictetum Enchir. 77. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος· Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧσσον ἕψομαι. Fortasse melius scripsisset uterque, κακὸς (κακὴ) φανοῦμαι, κοὐδὲν ἧσσον ἕψομαι.

βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ', ἡ δύστηνος, Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἕκτορός τε, χἀτέρων πολλῶν, κάσιν·
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητός ποθὲν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
φέγγος τόδ', Ἅιδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.

356. γάμου Ald. γάμων Brunckii membr. MS. Reg. Soc. M. N.

359. παρθένοισί τ' Ald. Sed ex MSS. Kingius παρθένοις τ', et sic membr. Cant. J. M. N. R. παρθένοις sine copula alii. Canterus μέγα pro μέτα, sine causa.

360. Alii, θεοῖσι.

362. Rarissima participii substantivi cum alio participio conjunctio. Exemplum tamen occurrit apud Homerum Il. τ. 80. ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, aliud apud Aristophanem Ran. 733. Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις. Adde Aristot. Φυσ. Ακροασ. III. 13. Frequens est apud recentiores.

365. χἀτέρων πολλῶν displicet Brunckio, qui conjicit, κἀγαθῶν πολλῶν. Frustra.

366. Sic Ald. Edd. quaedam προθεὶς, quod sensui minus convenit.

ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων,
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ
λέγουσα, μήτε δρῶσα· σύμβουλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.
ΧΟΡ. δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως

373. ἄγ' οὖν μ' Ald. MSS. quidam, Ἄγου μ', proxime vero. Legendum enim, detracta lineola (μ μ), Ἄγ' οὖν cum Magistro v. διαχρῶμαι.

374. τις eodem modo collocatur in Aeschyl. Prom. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Soph. Trachin. 3. οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός. Vide infra 1169.

376. μᾶτερ Ald. hic et alibi, quem Dorismum, ut et similes alios auctoritate MSS. sustulit Kingius, probante Valckenaerio ad Phoeniss. 11.

377. μὴ δὲ Ald. Variant MSS.

382. ζῆν ἐν κακοῖς Stobaeus p. 133. ed. Grot. sed μὴ καλῶς p. 501. pro κακῶν 379. πόνων habet Stobaeus.

385. τοὔνομα Ald. quod revocarunt Brunckius et Beckius. Sed recte Kingius ὄνομα, ex MS. proculdubio; sic enim Aug. 1. 2. 3. C. Cant. E. Harl. L. Mosq. 3. 4. Stobaei codices inter οὔνομα et τ' ὄνομα fluctuant. οὔνομα etiam habet N.

χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ 'τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.
ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δὶς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαίᾳ, νεκρῷ τε τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.
ΟΔ. ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν.
ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
ΕΚ. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.

391. ἔτεκον ἐγὼ contra MSS. edidit Brunckius, quod vel cum MSS. pejus esset.

396. πόμ' MSS. et edd. sed haec forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet; pauca, ubi admittat.

399. ὠφείλομεν Ald. ὀφείλομεν edd. Barnes. King. Brunck. et sic Aug. 1. 2. H. J. N. Sed plures ὠφείλομεν, quod nunc tandem reduxi, Brunckio olim temere obsecutus.

402. ὅμοια emendatio est Reiskii pro ὁποῖα, quod habent Aldus et MSS. a Brunckio et Beckio recepta. Pro ὅπως B. οὕτως. Sed re perpensa, huic emendationi diffidere coepi, et vulgatam defendi posse hodie censeo. Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλησίοι καθεδού-

ΟΔ. οὐκ ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
ΠΟΛ. μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσει. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

μεθα. Plene dixit post paullo, Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenaei III. p. 123. B. Ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι. Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata: Μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν Ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ Μολπάν. [Conf. Aristophan. Nub. v. 257. ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε. S.]

403. Sic plerique codices et Schol. Aldi lectio, Οὐ μήν γε, vel hoc nomine vitiosa est, quod post Οὐ μὴν addit γε, nullo alio verbo interposito. Vide ad Phoeniss. 1638. In Bacch. 852. lege, Οὐκ ἠθέλησα.

405. Ald. μιν male. Alterum MSS. fere omnes.

408. σύ τ' habent codd. quidam.

412. ἃ πείσει. Supple τοῖς κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ.

415. πανύστατα Ald. Hiatum tollunt multi MSS. et Alc. 205. ubi idem distichon repetitur.

417. δέχου Ald. edd. Sed δέχῃ (vel δέχη) Mosq. I. 4.

ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ᾽, ἄπειμι δὴ κάτω.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ᾽ ἐν φάει δουλεύσομεν;
ΠΟΛ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ᾽ ἐχρῆν τυχεῖν.
ΕΚ. οἰκτρὰ σὺ, τέκνον· ἀθλία δ᾽ ἐγὼ γυνή.
ΠΟΛ. ἐκεῖ δ᾽ ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ΕΚ. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ᾽ ἐλευθέρου.
ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ᾽ ἄμμοροι τέκνων.
ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἕκτορ᾽, ἢ γέροντ᾽ εἴπω πόσιν;
ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
ΠΟΛ. ὦ στέρνα, μαστοί θ᾽, οἵ μ᾽ ἐθρέψαθ᾽ ἡδέως.
ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.

Cant. G. H. L. M. N. R. Eumath. VI. p. 202. δ᾽ ἔχῃ C. E. δ᾽ ἔχου pro var. lect. C. E. licet C. γρ. non praeponat. τ᾽ ἔχει Mosq. 3. δ᾽ ἔχει Aug. 2. pro var. lect. C. H. uterque. Edidi igitur δέχει. Vide quam librarios exercuerit Attica forma, et confer Orest. 404. ubi ἀποτρέπει a manu prima habet E.

425. Ante Brunckium erat: ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ᾽ ἄμοιροι δὴ τέκνων. Is ex membranis edidit, Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ᾽ ἄμμοιροι τέκνων. Nunc Ammonium audi: „Sed jure huic mutationi, *quam nulli confirmant codices*, se jam objecit Steinbrychel.“ Ipse tamen, quae est ejus vel peritia vel diligentia, edidit ἄμμοιροι, spondeorum stabilium, ut opinor, amore captus. Qui alibi ad MSS. Mosquenses provocat, quomodo ignorare potuit, in 1. 3. ita legi hunc versum: Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ᾽ ἄμοιροι τέκνων, quibuscum consentiunt E. R. δὴ omittunt L. N. Aug. 1. et a m. prima 2. Cum vero ἄμμοιροι verbum sit suspectae fidei, meliorem lectionem quam quae edita est ab ipso Brunckio, ei tribuit Beckius, ἄμμοροι. Totum versum, ne quid dubites, ita ut edidi, totidem apicibus exhibet Eustathius ad Iliad. Z. p. 639, 57 = 499, 6.

429. Valde invenustum est duplex epitheton, ἀώρου ἀθλίας.

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή,
ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.
ΠΟΛ. ὅ, τ' ἐν φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
ΕΚ. εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι·
μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἲ 'γώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρα,
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.

Detraxi igitur literam, suadente Marklando ad Iphig. T. 1490. Orest. 1028. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, Θανάτου τ' ἀώρου.

430. ἐμοὶ Brunckius ex membr. sed ἐμὴ melius, ut puto, MSS. complures. Multi etiam codices χαῖρ' ὦ κ. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρουσιν dedit ex conjectura Kingius, soloecum est, neque poni potest aut pro χαίροιεν, aut pro χαίροιεν ἄν, aut pro χαιρόντων. Illum tamen secuti sunt Brunckius, Beckius, Ammonius. Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. In fine τόδε pro χαρά MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 621. Scholiastes: μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν δηλονότι. Cum Leid. consentit J. et ſupra τόδε habet, ἤγουν τὸ χαίρεσθαι, eleganti Datismo.

436. Edd. Barnes. King. male πέπλοις κάρα.

439. Fr. Jacobus legit, ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι. Melius vero compositum composito opponitur, quam simplici. De ὄνομα et ὄμμα vide ad Orest. 1080.

ὡς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι. διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

ΧΟΡ. αὖραι, ποντιὰς αὖραι, στροφὴ α΄.
ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ᾽ οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ᾽ ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλί-
στων ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδα-
νὸν πεδία λιπαίνειν,
ἢ νάσων, ἁλιήρει ἀντιστρ. α΄.

447. πρὶν pro τὴν G. Mosq. I. In textu, E. in margine.

448. αὖρα edd. fere omnes. Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producatur. Aristoph. Ran. 317. Αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Quem locum citat Scholiastes. Tragicus apud Tatian. p. 35. Αὖρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates apud Athenaeum XI. p. 474. B. Αὖρα κόρη Σκείρωνος ἡσύχῳ ποδί.

449. Ἅτις invexere quidam, *nimis de metro* solliciti.

451. τάλαιναν MSS. quidam, certe N. et pro var. lect. M.

455. Vulgo, ἔνθα τὸν κ. Alii τῶν. Utrumque delevi. Saepe articuli nullo jure in choros invasere.

458. τὰς γύας vel γυίας alii. Reduxi πεδία, quod plerique habent MSS. Quod ad metrum attinet, hoc unum memento, χρυσέαν v. 468. esse disyllabon. Sin γύας praefers, 457, 8 et 468, 9 contrahe in hendecasyllabos, et dele τάς.

459. νάσων. Sic postulat

κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας;
ξὺν Δηλιάσιν τε κούραις,
Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα,
τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, στροφὴ β'.
τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα-
ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
ἢ Τιτάνων γενεὰν,
τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ

metrum; sic habent N. Lib. P. et membr. a m. pr. Alii νᾶσον.

464. Πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ. Hoc ordine omnes, puto, MSS. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere solet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους. Olivam addit Iph. T. 1108. non Ion. 937.

466. κούραισιν vulgo. κούραις Mosq. 3. Harl. MS. Reg. Soc. et ceteri fere omnes. Quod non moneo, quasi putem in his rebus quicquam auctoritatis MSS. habere; sed ne quis MSS. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

471. Pro καλλιδίφρου scripsi Ionice καλλιδίφροιο, ut hiatum vitarem. Mox δαιδαλαίαισι Ald, et 480. τοκέων male MSS. nonnulli.

κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
ὤ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β΄.
ὤ μοι πατέρων, χθονός θ᾽,
ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίληπτος
πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ᾽ ἐν
ξείνα χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ᾽ Ἀσίαν
Εὐρώπας θεράπναν,
ἀλλάξασ᾽ Ἅιδα θαλάμους.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ᾽ οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
ΧΟΡ. αὕτη πέλας σου, νῶτ᾽ ἔχουσ᾽ ἐπὶ χθονὶ,

482. Edidit Kingius e K. (*ex codicibus*, ut ipse ait) δορίληπτος, quod et ipse recepissem, nisi codex ille interpolationis suspicionem subinde praeberet. Sed cum ita habeat etiam Aug. 1. tandem recepi. Deinde ὑπ᾽ omittunt MSS. fere omnes; quidam suprascriptum pro interpretatione habent. Edidi igitur quod facile elapsum est propter literas praecedentes. Supra 105. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν. *Vide infra* 768. In Aeschylo Theb. 280. ubi δουρύπληθ᾽ Ald. δορίπληθ᾽ MS. Barocc. 231. manifesto legendum δουρίληφθ᾽. At Robortellus δουρίκτητ᾽ edidit.

486. θεραπναιᾶν vulgo. θεράπναν, quod metrum postulat, habent membranae pro varia lectione.

487. Pro genitivo accipiunt Ἅιδα Scholiastes et Musgravius. Iota subscribunt editi. Sed in his rebus MSS. frustra appellantur.

Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.
ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί,
αὐτὴ δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
ΕΚ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς

493. ἄλλως omnes MSS. αὐτοὺς ex Reiskii et Musgravii conjectura edidit Brunckius. Sed non eo vitiosa est vulgata, quod ἄλλως et μάτην junguntur. Ipse enim Musgravius in supplemento ex Aristophane protulit εἰκῇ ῥᾳδίως, διακενῆς ἄλλως, διαπαντὸς ἀεί. Sed deesse pronomen aut nomen videtur; nisi dixeris, ἀνθρώπους supplendum ἐκ κοινοῦ, quod tamen durum esset. Si ἄλλως omnino mutandum est, melius paullo fore videtur ἡμᾶς.

501. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἐχρῆζον citat Hermias Scholiis in Platonem apud Ruhnkenium ad Timaeum v. οὐκ ἐτὸς, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἐχρῆζον ἂν θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memoriae uterque. Vertit Ennius apud Nonium v. *Evenat: Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam.*

505. ἐᾷς Valckenaer. pro ἐᾷ ex Flor. ad Phoeniss. 368. improbante ibi Brunckio. Sed

κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;
ΤΑΛ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.
ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἆρα, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι, καὶ λεὼς Ἀχαιϊκός.
ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
ΤΑΛ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ

sic et Cott. Quod olim negligebam, nunc reposui. Est autem constructio Homerica Il. κ. 82. Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος; MSS. enim optimi cum Eustathio οὗτος pro οὕτω habent.

508. Nihil mutandum. Paullo tamen rarior utriusque pronominis ellipsis.

513. μεταστείχων omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl. μεταστελῶν.

515. MS. Reg. Soc. Aug. 3. θανουμένας. male. Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem.

τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.
παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἕσποντο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, αἴρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοὶ,
σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους,

539. μου edd. omnes, sed μοι citat Scaliger ad Propert. IV. 7, 36. - Quod cum habeant Aug. 1. E. H. sic edidi. Constructio Homero familiaris, ut Iliad. B. 186. Δέξατό οἱ σκῆπτρον. O. 87. Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ Δέκτο δέπας, et alibi. *) Pindarus apud Platonem Menone (et Stobaeum de Republica) T. I. p. 458. 34. Ald. p. 338, 10. Bas. T. II. p. 81. B. HSt. p. 16. G. Laemar. p. 415. B. Frf. Οἷσι γὰρ ἂν Φερσε-

*) [Il. A. 596. μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. Latine vertunt, quod sciam, ad unum omnes: *subridensque a filio accepit manu poculum.* Rectius, opinor, vir eximius, quo carminum Homericorum interprete Germani gloriamur: *Lächelnd nahm sie darauf aus der hand des sohnes den becher.* — Bonâ Summi Critici veniâ addam haec. Inscriptio Columnae Nanianae: Παῖ Διὸς, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα. vid. Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 120. (1) Fragmentum in Alcmanicis H. Stephani p. 338. (Hephaest. p. 34.) Κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ Χάριτες Κρόνῳ. *S.*]

νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τε, κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ

φόνια ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται. Aeschyl. Choëph. 760. Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί. Ubi Hesiodi locum Theog. 480. laudat Abreschius. Ipse Euripides apud Clementem Alex. Strom. V. p. 688, 19. σὺ δέ μοι θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν. Idem apud Eundem IV. p. 588, 1. Ἅγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι. Sic omnes editiones. Sed μοι citat Valckenaerius Diatrib. p. 213. Astydamas apud Schol. Venet. ad Iliad. Z. 472. inducit Hectora dicentem, Δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Locus satis corruptus, cujus priora certo, posteriora dubitanter corrigo. Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολ', ὧδε προσμολὼν, Δέξαι· φοβηθῇ παῖς. Quae desumta sunt ex Hectore, qua fabula Astydamantem vicisse e Plutarcho discimus, de Glor. Athen. p. 349. F. οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀερόπῃ συνῆν, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας. Probabiliter Ἀλόπῃ legunt Viri docti, sed praeterea legendum εὐημέρει pro συνῆν. [Aristoph. Lysistr. 204. Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής. Ubi ταῖς γυναιξὶν non minus regitur a δέξαι, quam ab εὐμενής. *) Ex Corrig.]

*) [Constructio perinde anceps in his Inscriptionibus. Pausan. p. 439. (Epigr. adesp. CXXXVII. Brunck.) Δέξο, ἄναξ Κρονίδα, Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα Ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Polluc. Onomast. p. 401. sq. (Brunck. Lection. et Emendat. in Anal. p. 274. Epigr. adesp. CCCXIII. b. Jac.) Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ, Εὐκλέος υἱῷ, Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνῃ. ubi εὔφρων i. q. εὐμενής, ἵλαος. *S.*]

νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
τοῦ 'μοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,

563. λαγόνος εἰς μέσον plerique editi et MSS. λαγόνας MS. Reg. Soc. membr. et pauci alii. unde λαγόνας εἰς μέσας Brunck.

564. ἀγάλματα e MSS. nonnullis male dedit Kingius. Mox εὐπρεπὴς codices quidam 569. quod deterius est. Saepe confunduntur εὐτρεπὴς, εὐπρεπὴς, ἐκπρεπής. Non male supra 273. ἐκπρεπεστάτη conjicit Brunckius.

565. MSS. quidam, κατθεῖσα, non male. Cum dicebam, *non male*, haud volui receptae lectioni, quam sanam esse sciebam, hanc praeferre; tantum hoc dicebam, κατθεῖσα per se bene Graecum esse. Sed Vir doctissimus et humanissimus (quem Aristotelei de Poëtica libri interpretem esse suspicor) censet, καταθεῖναι dici tantum de rebus, quae a nobismetipsis disjunguntur et separantur. Hujus igitur objectioni satisfacere conabor.

ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
ἰδοὺ, τόδ᾽, εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ᾽ ὑπ᾽ αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
ὁ δ᾽ οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς·
κρουνοὶ δ᾽ ἐχώρουν. ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ᾽, ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ᾽ ἃ κρύπτειν ὄμματ᾽ ἀρσένων χρεών.

Cum Latini dicant, *deponere caput*, *corpus*, *latus*, *mentum*, *oculos*, *vultum*, quidni idem Graecis licuerit? Si hujus usus rariora sunt exempla, id fit non propter veram verbi vim, sed propter effectum, qui plerumque consequitur. Cum Pandarus arcum suum εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας, Iliad. Δ. 112. non eum e manibus omnino dimittebat. Cum Diomedis equi Eumelo proximi instarent, ἐπ᾽ αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην, Iliad. Ψ. 381. an capita sua abscidebant atque abjiciebant? Non opinor.

571. Merito Dawesius (Misc. Crit. p. 217.) Kingium ridet, qui ex MS. Barocc. hiantem lectionem σιδήρῳ αἵματος praetulerit. Nempe αἵματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit.

574. κρύπτειν θ᾽ ἃ κρύπτειν vulgati magno consensu. Membranae, κρύπτουσά θ᾽ ἃ κρύπτειν. Unde fecit Brunckius, κρύπτουσ᾽ ἃ κρύπτειν. Feliciter sane; sic enim citant Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 506, 14. Hermogenes περὶ κακοζήλου p. 75, 40. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. Β. p. 216, 7 = 163, 40. Verba Hermogenis sunt: ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ᾽ ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ᾽ ἃ κρύπτειν ὄμματ᾽ ἀρσένων χρεών. Quis sit iste, ab Eustathio memoratus, qui ἀνθρώπων pro ἀρσένων legerit, nescio; sed

ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ', οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυράν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
ἕστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ,
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.
ΧΟΡ. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ 'μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων. ἢν γὰρ ἅψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ

memini idem factum in ed. Lasc. Androm. 220. ubi recte ἀρείνων ceterae.

584. λέγω conjecit Heathius, quod multo melius est ad sensum. Prope accedit Harl. N. in quibus legitur λέγων. Sed si imperfectum omnino retinere oportebat, non erat quod triumpharent augmenti hostes, cum legi posset, τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς. Nodum solvit Kingius, (Morellus dicere debebam. Eundem errorem corrige infra ad 734.) et non monito lectore, edidit, τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Simile est quod infra 957. τύγχανον habet MS. Reg. Soc. cum aliis.

585. εὐτεκνοτάτην Ald. et εὐτεκνότατε infra 624. Nihil igitur mirum, si πόμα supra 396 admisit. Mox etiam 586. θ' omittit, quod habet MS. Reg. Soc. cum aliis.

λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
κακὸν δίδωσι καρπόν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλὸς, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί;
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς

592. διάδοχον κακὸν Heathius, διαδόχοις κακῶν Musgravius conjiciunt. Utrumque bene, nisi vulgata esset optima. Idem est ac si dixisset, ἢ κακὰ κακοῖς διαδέχεται. Similia sunt Sophoclis Aj. 866. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Aeschyl. Pers. 1046. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.

597. Aldus et multi MSS. εὔσταχυν male. Coactum enim et frigidum esset καρπὸν e 599 assumere. Callimach. H. in Dian. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων.

604. ἔχει γέ τοι τι Ald. Aug. 2. C. Cant. L. ἔχει μέντοι Schol. altero loco. M. Mosq. 1. Schol. ined. in Homer. Odyss. Γ. 43. ἔχει γέ τοι E. H. Mosq. 2. 3. ἔχει γέ τι Aug. 1. 3. altero loco Schol. ἔχει γε μέν τι J. ed. King. ἔχει γε μέντοι N. P. R. ut recte edidit Barnesius. Saepissime hae tres particulae in Sophocle et Euripide junctae occurrunt, γέ τοι τι nunquam. Locus Homerici Scholiastae hic est: ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔχει μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ. Antiphanes quidem Σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει Τὸ γῆρας apud Stobaeum CXIV. pag. 585. (CXVI. p. 477.) sed ibi τι congruit cum σοφόν. Nisi et illic mavis, Σοφόν γε μέντοι.

δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ᾽ ἤν τις εὖ μάθῃ,
οἶδεν τό γ᾽ αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
σὺ δ᾽ ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μου μηδέν᾽, ἀλλ᾽ εἴργειν ὄχλον,
τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ᾽ ἀναρχία
κρείσσων πυρός· κακὸς δ᾽, ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ᾽ αὖ λαβοῦσ᾽ ἀγγεῖον, ἀρχαία λάτρι,
βάψασ᾽ ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ᾽ ἄνυμφον, παρθένον τ᾽ ἀπάρθενον,
λούσω, προθῶμαί θ᾽· ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ᾽ ἔχω, τί γὰρ πάθω;

605. μάθοι Aldus. μάθῃ postulat syntaxis, et ita plures MSS.

606. Quanquam scio, Euripidem paullo esse negligentiorem in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto μετρῶν. Electr. 52. Γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος Ἴστω τὸ σῶφρον. Sic et Aristoph. Av. 1005. Apollon. Rhod. I. 724. Et sane si quid mutandum, nihil dubito quin μετρῶν verum esset. Nunc autem in vulgata acquiesco. Codicis Townleiani Schol. ad Iliad. Z. 351. εἰ ἤδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· οἶδε τό γ᾽ αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.

607. δὲ in editiones incuria irrepsit. Aldus recte δὴ, cui accedunt H. R. et ceteri omnes, ut opinor. Eustathius ad Iliad. N. p. 930, 42 = 900, 44.

610. ἐν γὰρ μ. Aldus. ἔν τοι MSS. plerique.

611. Sic omnes edd. et MSS. et Eumathius VII. p. 257. Male ἀταξία Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 389.

615 — 618. parenthesi inclusos puta, et βάψασα, ἀγγεῖα ῥασά τε junge.

617. ἀξίαν Aldus. ἀξία recte plures MSS. et Schol.

κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
τάδ' οὐδὲν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος,
ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΧΟΡ. ἐμοὶ χρῆν ξυμφορὰν, στροφή.
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν

624. Distinctionem incautus posueram non post ἔχων, ut debui, sed post κάλλιστά τ'. Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est, ut μέγιστον ἐχθίστη. Med. 1320. πλεῖστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. κάκιστα δυσσεβεστάτων Oed. C. 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Toupii conjectura. In Antigon. 86. πλεῖον ἐχθίων si leges, Joannis Clerici (Praef. ad Philargyr. Cantab. p. 31.) cadet objectio. Potes et μᾶλλον, sed illud melius.

631. Ald. et MSS. quidam, κεῖνος δ' ὁ. Sed hujusmodi particulis addendis, mutandis, delendis millies metrum corrumpitur. Sic mox 683. Harl. κοὐκέτ', qui tamen hic δ' ignorat. Ennium apud Cic. de Fin. II. 13. *Nimium boni est, cui nil mali est*, comparat Muretus V. L. V. 13. a Brunckio citatus.

Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ᾽, ἅλιον ἐπ᾽ οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
Ἅλιος αὐγάζει.
πόνοι γὰρ, καὶ πόνων ἀντιστροφή.
ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.
κοινὸν δ᾽ ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ᾽ ἀπ᾽ ἄλλων.
ἐκρίθη δ᾽ ἔρις, ἂν ἐν Ἴδᾳ
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπῳδός.
μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
πολιόν τ᾽ ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ᾽ ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ᾽ ἄνδρα, καὶ θῆλυν σπορὰν,

650. Cum levi errore citat Hesychius: Μελάθρων λῶβαι. τῶν οἴκων αἱ βλάβαι.

652. εὔῤῥουν Ald. εὔρουν MSS. plerique. Recte εὔροον Hermannus.

κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟΡ. τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα.
ΘΕΡ. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ
ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης

661. Scholiastes ita interpretatur: τί ἐστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς; unde Fr. Jacobus legere vult, τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς — Sed vulgatae lectionis verba praeponit Scholiastes, neque eum puto aliter legisse; ellipsin autem pro captu suo explere voluisse. Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis, dixisse Graecos.

665. δόμων ἄπο. Membranae a m. pr. ὕπερ et sic R. pro var. lect. M. in marg. γρ. ὕπερ ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω. Recte interpretatur ἐπέκεινα. Vide Musgravium ad Orest. 1377. (1365.) In margine Cant. ἀντὶ τοῦ πρὸ, ὑπέρ. J. habet ὑπὲρ in textu, ἀπὸ suprascripto. Mosq. 3. ὕπερ, Mosq. 1. ὕπο pro var. lect.

666. σοῖσι Ald. et MSS. Male edd. quaedam τοῖσι.

668. Non male Lib. P. κοὐκέτι βλέπεις φάος. οὐκέτ' Cant. L. M. R. copula omissa, quae sane omitti potest. κοὐκ ἔτι pro κοὐκέτ' εἶ Aug. 2. κοὐκέτι Mosq. 3.

671. νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur. Sed Ammonius, ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχὼν, suspicatur legendum esse, νεκρὸν τόδε, quoniam in v. νεκρὸν, ubi pro cadavere sumitur, semper intelligendum est σῶμα, ait, docente Bosio. Deinde pergit: „Favet mutationi

ἥκεις κομίζουσ᾽, ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
ΘΕΡ. ἥδ᾽ οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
ΕΚ. οἲ ᾽γὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ᾽ οὐ στένεις
τόνδ᾽· ἀλλ᾽ ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ᾽ ἐλπίδας.
ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ᾽ ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῂξ ἔσωζ᾽ οἴκοις ἀνήρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ᾽ εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον, τέκνον,
αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
ΘΕΡ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύστηνε σύ;
ΕΚ. ἄπιστ᾽, ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.

etiam metrum." Imo hac emendatione metrum corruit, nisi insuper transponas, τόδε Πολυξένης ἐμοί.

672. ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Exstat ἠγγέλης Iph. T. 939. ubi ἠγγέλθης legi possit. Vide ad Phoeniss. 986.

673. χερῶν M. R.

680. Sic Ald. MSS. quidam ἐλπίδα.

684. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Alii addunt ὦ, alii omittunt τέκνον.

685, 6. νόμων βακχείων Ald. Alterum habent MS. Kingii et Eustathius ad Il. Β. p. 241, 23 = 182, 46. νόμον βακχεῖον Priscian. XVIII. p. 231. b. 11. ed. Ald. Quidam γόων pro νόμων.

688. Alii σοῦ pro σύ, minus recte.

ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος
ἁμέρα μ' ἐπισχήσει.

ΧΟΡ. δείν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρὸς,
τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘΕΡ. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.

ΕΚ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός;

ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΕΚ. ὤ μοι, αἶ αἶ,
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν
ὄψιν, οὔ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον, ἂν ἐσεῖδον
ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ'
ὄντα Διὸς ἐν φάει.

ΧΟΡ. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι;

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

690. κἀφ' ἑτέρων, vel ἀφ' ἑτέρων alii, et 691. ἀδάκρυτον, ἀστένακτον.

692. Addunt codices nonnulli αἶ αἶ κακῶν vel αἶ αἶ τῶν κακῶν.

698. φονίου Ald. contra metrum.

702. ὀμμάτων τ' ἐμῶν Ald. Copulam omittunt multi MSS.

707. ὀνειρόφρων alii. ἔκτειν' MSS. complures. Contra διέφθορ' Aug. 1. supra 692. quod edidissem, si plures consentirent.

708. ἐμὸς semel tantum Ald. et multi MSS.

ΧΟΡ. ὤ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
ΕΚ. ἄῤῥητ᾽, ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσιά τ᾽, οὐδ᾽ ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ὦ κατάρατ᾽ ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ᾽ ᾤκτισας.
ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ᾽, ἐφ᾽ οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν᾽ Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἥκω δ᾽ ἀποστελῶν σε. τἀκεῖθεν γὰρ εὖ

711. πλέα MS. Reg. Soc. et pro v. l. M.

712. τ᾽ om. Aug. 1. 2. 3. Harl. Mosq. 4. οὐχ ὅσιά γ᾽ habent M. R. et alii.

713. ἰὼ Ald. et alii MSS.

715. ᾤκτισω Ald. Variant MSS.

725. ἥκω μεταστελῶν σε praefert Valckenaerius ad Phoeniss. 1327. (1337.) cui favere forsan videatur Harleiani lectio supra 513. Sed particula minus recte omittitur, et ἀποστελῶν ad sensum melius. Mendose μεταστέλλων in Phoenissarum edd. quibusdam, quam disjunctionem non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter fertur, prava distinctione laborat, ut Aeschyl. Prom. 67. τῶν Διός τ᾽ ἐχθρῶν ὕπερ Στέ-

πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.
ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ΑΓΑΜ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὅδε;

νέις. Joco dixit Eupolis, Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ πρα-βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα apud Hephaest. p. 15.

730. Hunc versum habet Χ. Π. 60.

734. ὀδύρῃ Aldus et omnes MSS. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in ὀδυνῇ mutavit Kingius. (Morellus.) Debebat saltem ὀδυνᾷ. Sed recte Musgravius δύρῃ, advocato Hesychio, δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι. Hesychium frustra erroris insimulat Taylorus Lect. Lysiac. cap. 9. Eadem opera accusare Etymologum debebat p. 192, 43. 291, 23. Eustathius ad Il. Β. p. 218, 19 = 165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Nec magis mirum, utrumque δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι Atticis in usu fuisse, quam utrumque κέλλειν et ὀκέλλειν. Aeschylus Prometh. 271. Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt editiones. Apud eundem Pers. 584. metrum flagitat, Δυρόμενοι γέροντες. In Nostri Med. 159. ὀδυρομένα edidit Brunckius, quasi a ab ου elidi posset. Initium est versus Euripidei Androm. 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι; cui simillimus alter ex Neophronis Medea apud Stobaeum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι; Quidni, inquies? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant. Legendum igitur cum in Euripide, tum in Neophrone, δύρομαι.

ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν.
ΑΓΑΜ. οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ΕΚ. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
τολμᾷν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ΑΓΑΜ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;

736. ἄλγος ἂν προσθείμεθα. Sic Aldus et pleraeque edd. Sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. MS. Reg. Soc. Mosq. 3. et plures alii. Pro secundo ἂν J. Mosq. 1. ἄλγει. Brunckius edidit, ἄλγος οὐ π. ἄν. male.

746. γονάτων Ald. et MSS. nonnulli. De ellipsi praepositionis πρὸς vide ad Orest. 663.

750. Ridet Plautus Asinar. II. 2, 8. *Aetatem velim servire, Libanum ut conveniam modo.* Quod notavit Vir egregius, Josias Mercerus ad Nonium v. *Meret.*

752. ἐπάρκειαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν MS. Reg. Soc. quod praeferendum videtur. ἄρκεσις occurrit apud Sophoclem Oed. Col. 73. ἐπάρκεσις 447. Alteram formam apud Tragicos

ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ᾽, οὗ καταστάζω δάκρυ;
ΑΓΑΜ. ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΕΚ. τοῦτόν ποτ᾽ ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
ΑΓΑΜ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
ΕΚ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ᾽ Ἰλίῳ.
ΑΓΑΜ. ἦ γάρ τιν᾽ ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
ΕΚ. ἀνόνητά γ᾽, ὡς ἔοικε, τόνδ᾽, ὃν εἰσορᾷς.
ΑΓΑΜ. ποῦ δ᾽ ὢν ἐτύγχαν᾽, ἡνίκ᾽ ὤλλυτο πτόλις;
ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν.
ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τότ᾽ ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
ΑΓΑΜ. πρὸς ἄνδρ᾽, ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
ΕΚ. ἐνταῦθ᾽ ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
ΑΓΑΜ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
ΕΚ. τίνος πρὸς ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.

non memini invenisse. Edidi igitur ἐπάρκεσιν, cum postea in J. M. N. invenerim.

754. Hunc versum sic convertit Ennius apud Nonium v. Guttatim: *Vide hunc, meae in quem lacrumae guttatim cadunt.*

758. Τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur.

765. Sic editi recentes. Πολυμήστορα Aldus. Male insuper τῆσδε omittunt Harl. M. R. In K. videtur primo fuisse Πολυμήστορα, deinde in alterum mutatum. Sed Πολυμήστωρ M. a m. pr. Cant. N.

768. Istud γε, quod nihil ad sensum aut elegantiam confert, omittunt Mosq. I. 4. δ᾽ J. Legendum videtur, Τίνος πρὸς ἄλλου, quod et melius quaestioni respondet. Supra 696. πρὸς τίνος ἀνθρώπων; Suppl. 404. οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρός. Sic habent edd. At Valckenaerius ad Phoeniss. 396. citat Ἑνὸς ὑπ᾽ ἀνδρός. In Lucian. Anachars. 9. omnes

ΑΓΑΜ. ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
ΑΓΑΜ. εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
ΕΚ. ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ΑΓΑΜ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
ΕΚ. λουτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
ΑΓΑΜ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χρόα.
ΑΓΑΜ. ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ΕΚ. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
ΑΓΑΜ. φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
ΕΚ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω

MSS. et edd. consentiunt in ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, in II. unus MS. habet ἀγχομένους ὑπὸ (ceteri πρὸς) τῶν ἀντιπάλων. In Iliad. T. 133. ubi vulgatur ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων, codices nonnulli, inter quos Venetus, πρὸς Εὐρυσθῆος. Confer X. Π. 1314. cum Med. 1410.

773. μαστεύουσ' Aldus et multi MSS. ματεύουσ' Mosq. 4. et a m. pr. C.

776. γ' a MSS. quibusdam abest. Pro κακῶν 778. nonnulli κακόν.

780. λέγεις alii, quod si repones, non gravabor. Comparat Brunckius Terentianum: *Ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.* Aptius videtur illud Trabeae apud Ciceronem Tusc. Disp. IV. 31. *Fortunam ipsam anteibo fortunis meis.*

785. τοὺς alii omittunt, alii in τῆς mutant.

δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων·

788. ξένων pro φίλων multi MSS. male. Aldus et omnes fere MSS. πρῶτα τῶν ἐμῶν. Brunckius ex membr. suis edidit τὰ πρῶτα, tantum duplici anapaesto delectatus, quantum alii offenduntur. Sed is liber manifestis glossis non caret; supra enim 613. τάγγος pro τεῦχος habet cum M. Mosq. 1. N. R. Merum igitur scholion τὰ πρῶτα, ut liquet vel ex eo, quod in MSS. quibusdam articulus suprascriptus est pro interpretatione. ξένια conjecit Musgravius, quod frigidum et obscurum est. Distinctionem, post ἐμοὶ sublatam, post ξενίας reponit Beckius, quo quid proficiatur nescio. Omnino post τυχὼν aliud participium, quod duo sententiae membra connectat, requiritur. Ac poteras quidem legere, ξένιά τ' ἀριθμῶν πλεῖστα τῶν ἐμῶν φίλων, nisi hoc a vulgata nimis recederet. Dedi igitur πρῶτος ὢν pro πρῶτα τῶν. Cum semel scriptum esset, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, aut, litera tantum una addita, πρῶτος τῶν ἐ. φ. aliquis metri studiosus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Aristophanis locum Vesp. 1249. Brunckius contaminavit. Saepius ἱππικὴ et μουσικὴ sine articulo adhibent Attici. Recte igitur legimus, Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς. Hoc autem Brunckius ignorans, participium, quod erat necessarium, ejecit; articulum, qui non erat necessarius, inseruit. Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς. Si quis objiciat, non verisimile videri, lectiones leviter corruptas, πρῶτος τῶν ἐμῶν φίλων, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, ulterius depravaturum quenquam, cum tam expeditus ad rectam viam reditus pateret, is nescit, *quam proclivi lapsu voces etiam notissimae nonnunquam in maculas degenerent, quibus eluendis hominum vel acutissimorum ingenia frustra defatigentur.* Verbis utor Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. Quae uno aut altero exemplo libet confirmare. In Cratini Dionysa-

τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

lexandro apud Macrob. Sat. V. 21. versum addit ex MS. Thuanaeo Jacobus Gronovius: Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε τοῦδ' ὁμόχροον. Sic ille dedit ex patris conjectura, margini adscripta scilicet, non edita, cum MS. haberet ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ. Tantulum mendum hujus loci veram lectionem abolevit. Lege, τοῦτό μοι φράσον. Exstat luculentum Pindari de Delo fragmentum apud Strabonem X. p. 743. A. (485. B.) cujus partem duntaxat transcribam: Ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θοαῖς ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν, δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων, ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν. Vulgo ἀλλὰ καὶ ὁ γένος, unde bene Barnesius, Κοίου γένος, sed paullo melius e codice Strabonis Mosq. qui καινογενὴς habet, Κοιογενὴς elicias. Pro ὀδύναισι θείαις Mosq. ὠδίνεσι θοεῖς. Deinde ἀγχιτόκοις, quod excidit editionibus plerisque, habent Ald. et MS. Mox ἐπιβαίνειν edd. ἐπέβαινεν MS. Statim πρύμνων mendose MSS. sed egregie Mosq. ἂν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν, si levem distinctionis errorem tolles. Editum est, ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρᾳ. Recte σχέθον conjecit Casaubonus, cetera non tetigit. Verte, COLUMNAE *vero basi adamantina innixae rupem* CAPITULIS *sustinuere.* Eodem sensu vox occurrit Iph. T. 51. Eustathius ad Iliad. H. p. 700, 64 = 582, 44. ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. Cratino et Pindaro addamus Aristophanem Ran. 1076. Οὐδ' οἶδ' εἰς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Sic cum semel corruptus esset locus, medicinam facere conati sunt librarii, alii ἂν, alii ἐγὼ addentes. Non vulgatae lectionis errores ambitiose ostendam, neque Invernizii ineptias exagitabo; melius erit, verbo monere, veram lectionem a codice Ravennate servari: Οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Vides tria loca, quae in editionibus corrupta quidem erant, sed tam leviter corrupta, ut nihil emendatu planius unquam

οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, κἀσθενεῖς ἴσως·

aut facilius fuerit. At, dices, participium ὢν subaudiri potest. Sane potest; ut Hippol. 234. et alibi; sed non ubi duo membra sententiae ita, ut hic, conjunguntur. Exempla rem apertam facient. Aristoph. Plut. 751. Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον Ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο. Vesp. 505. αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὤν, καὶ φρονῶν τυραννικά. Pac. 633. Ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας, Ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. 685. Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν, Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. Menander Stobaei LXX. p. 299. (sic male ed. Grot. pro 291.) Ὅταν πένης ὤν, καὶ γαμεῖν τις ἑλόμενος, Τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχηται χρήματα, Αὑτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει. Euripid. Androm. 499. Μητρὸς λεχέων, ὃς ὑπερθνήσκεις, Οὐδὲν μετέχων, Οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν. Ex horum locorum quocunque participium ὢν ejicies, durissimam certe, si non soloecam, orationem effeceris. *) Erravit ergo Valckenaerius ad Herodot. I. 59. ὡς pro ὢν in Vesparum loco legens. Sed recte ὢν retinet Suidas vv. Εἰ καὶ νῦν ἐγώ. Ξυνωμότης. recte utrobique τυραννικὰ habet pro τυραννίδα. Quid tamen si contendam, librarii errore πρῶτα pro πρῶτος scriptum his turbis occasionem dedisse? Certe nihil proclivius, quam α pro ος scribi. Cum enim sigma hoc fere signo c exprimatur, manifestum est, si o et c coaluerint, figuram τῷ α non dissimilem effictum iri. In Homeri Odyss. Λ. 157. πρῶτα· τὸν in textu habet MS. Harl. 5674. et pro varia lectione πρῶτος ὂν habet suprascriptum. In hac fabula supra 546. tali

*) [Eandem in struenda oratione concinnitatem studiose, ni fallor, sectantur scriptores posteriores, certe horum οἱ ἀκριβέστεροι. Diodorus Sic. XX. c. 62. προήγαγε τὴν στρατιὰν, τῷ μὲν ἀριθμῷ βραχὺ λειπομένην τῶν ἐναντίων, τῇ δ' ἀρετῇ πολὺ καταδεεστέραν οὖσαν. ubi Wesselingius: „οὖσαν omittit Basil.“ minus recte addens: „neque necessaria vox est.“ *S.*]

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,

modo στρατὸς exaravit M. ut prima facie cuivis στρατὰ videatur. Clemens Alexandr. *Quis dives salvetur* p. 940, 44. ἀμέλει ὁ πάντα τὰ τοῦ νόμου πληρώσας ἐκ νεότητος, καὶ τὰ ὑπέρογκα φρυαξάμενος, ἓν τοῦτο πραθῆναι τοῖς ὅλοις οὐ δεδύνηται, τὸ τοῦ σωτῆρος ἐξαίρετον, ἵνα λάβῃ ζωὴν αἰώνιον ἣν ἐπόθει. Quid est istuc πραθῆναι? Vertunt *acquirere*. Muta A in OΣ, et lege προσθεῖναι. Satis diu me tenuit haec disputatio, necdum tamen discedere licet. Potest enim aliquis eorum, Οἷστισιν ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως, Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει, defendere τυγχάνειν pro εἶναι in Aristophane simpliciter positum. Cui respondeo, primum hoc non licere ex emendatione contra omnes codices in textum inferre; deinde unum tantummodo locum (Euripid. Andr. 1116.) protulit Vir loco et doctrina illustris Baro Locella ad Xenophontem Ephesium IV. p. 93, 6. nam in loco Sophoclis Aj. jungenda sunt τυγχάνει στάζων. Oed. C. 1490. ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην male cepere Interpretes. Sensus est, *quam promisi, si ipse a Theseo id quod peterem, consequerer*. Loca Libanii et Herodiani nihil ad nos; e Platonis verbis facillime elabi poterat ὢν et ὄν, post similem praesertim terminationem. Quocirca recte puto ὂν addidisse Fischerum in Apolog. Socratis; in Republ. II. p. 369. B. HSt. addendum puto et sicubi aliud quid eiusmodi occurrit, cum nihil hoc participio facilius omittatur. Recte editur in Theaeteto p. 151. F. γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν, sed citantes Suidas v. Ἀνεμιαῖον, et Scholiastes ad Aristoph. Av. 696. participium omittunt. Restat locus Aristophanis Eccles. 1137. Καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει. Sed ibi legendum, Καὶ τῶν θεατῶν ὢν τις εὔνους τυγχάνει, quae verba iisdem sedibus posita reperiuntur Plut. 33. Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει. Facile autem καὶ in κεὶ mutari, facillime ὢν excidere potuit. Quid igitur versu Euripideo, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπόροις,

καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι᾽ ὡρισμένοι.
ὃς εἰς σ᾽ ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ᾽ οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ᾽ ἀποσταθεὶς
ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ᾽ ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ᾽· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
εὔπαις ποτ᾽ οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ᾽ ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ᾽ ὑπεξάγεις πόδα;

faciemus? Equidem, si ποιητικῇ ἀδείᾳ tribuendum et condonandum putabis, non intercedam; si tamen ab eius aetatis consuetudine prorsus alienum esse statues, per me legere poteris, ἔτυχε δ᾽ ὢν ἐν ἐμπύροις. In Aeschyli Choëph. 112. κεὶ pro καὶ recte, sed frustra emendat Canterus, sic enim tres editiones quae Stephanicam praecesserant.

789. ὅσον MSS. nonnulli.

793. Respicere Euripidem ad Pindari dictum, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, monet Musgravius (Wyttenbachius in Biblioth. Crit.)

794. θεοὺς ἡγεῖσθαι dixit *etiam* Noster Bacch. 1327. Electr. 587. Aristophanes Eq. 32. Βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς;

799. Hunc versum etiam adhibuit Euripides in incerto dramate apud Stobaeum ed. Grot. p. 165.

801. Ejicere hunc versum et deinde legere vult ἰδοῦ τε Bibliothecae Criticae editor. Male. ἰδοῦ με habent omnes MSS. et Eustathius. κἀνάθροισον, quod habent M. R. prave scriptum est etiam in Eustathio ad Iliad. I. p. 752, 4=653, 5. Supra etiam 679. ἄθροισον M. Mosq. 4.

806. „An legendum ποῖ μετεξάγεις; Quanquam corripi potest syllaba, licet μ᾽ pro μοι

ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν, ὡς χρὴ, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
πειθὼ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτὲ
πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

ponatur," inquit Musgravius. Imo μ' pro με ponitur. Sensus esse videtur: *Quo meum pedem subducis*, i. e. *quo me cogis te sequi?* Nempe Agamemnon, Hecubae nolens annuere, nec tamen palam negare ausus, pedetentim a scena recedere conatur. Duplex accusativus neminem offendet, nisi qui in Atticis poëtis hospes sit. Exemplis tamen a Brunckio allatis, ad Aeschyl. Theb. 836. et alibi, unum adde, Aristoph. Thesm. 491. στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα.

810. Hunc locum in animo habuisse videtur Quinctilianus I. 12. 18. *illam (ut ait non ignobilis tragicus) reginam rerum orationem.* Non hunc locum, sed Ciceronis de Oratore II. 44. in animo habuit Quinctilianus; Cicero autem a Pacuviana Hermione sumsit, *O flexamina atque omnium regina rerum oratio.* Et Ciceronis et Pacuvii verba citat Nonius v. *Flexanima.* Nostrum respexit Pacuvius. *Haec* pro *O* MS.

815. οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες M. N. R. Quae notabilis lectio. Mox 816. ἐπ' ἐχθροῖς G. et 818. μὲν omittunt quidam. Non male legeretur γε.

πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
ἡ Φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ', ἐγώ;
ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ
φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.
ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;

820. σῇσι πλευρῇς Ald. et edd. Sed neutrum habet MS. Leid. teste Valckenaerio, Brunckii membranae et alter MS. a prima manu. Sic etiam K. Aut σοῖσι aut πλευροῖς alii, retinentes hi πλευραῖς, ibi σῇσι. In Sophoclis Ajac. 1253. vulgo Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. MSS. plures πλευρών. Sed recte MS. apud Brunckium, Stobaeus, et Eustathius ad Od. E. p. 1524, 51 = 208, 51. habent πλευρά.

822. Hunc locum citans Scholiastes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perstringit: ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν. Sed hac re nihil offensus Ennius vertit: *Quae tibi in concubio verecunde et modice morem gerit*, apud Nonium in v. *modicus*.

824. κείνης δ' ἐγώ, Ald. et, *ut puto, omnes* MSS. Sed edidit Brunckius, κείνης δὲ σύ, vereor ne μαστροπικώτατα.

825. Edidit Aldus: Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Unde Reiskius et Tyrwhittus legunt ὁμοῦται. Sed omnes fere MSS. habent ut edidi. πάντων pro πάνυ habet codex Brunckii, unde ille edidit —τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ. μ. γ. πάντως χάρις. Pro πάνυ mavult Musgravius ὁμοῦ ex Ald. Ceterum σκότου, ut magis Atticum, dedi ex Brunckii membr. E. et Mosq. 3. βροτοῖς bis M. alterum pro πάνυ. Pro πάνυ habet βροτοῖς N. et pro βροτοῖς mox θνητοῖς. Non valde usitata Tragicis est vox πάνυ· occurrit tamen apud Sophoclem Oed. Col. 144. Philoct. 650. Aeschylum Pers. 929. Agam. 1465. Choëph. 861.

τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινὸς,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαόντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους,
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἔστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς, τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾷν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
ΧΟΡ. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,

831. Pro κόμαισι primo κόραισι, deinde κνήμαισι conjicit Musgravius. Accuratior oppositio esset, si legeremus κώλοισι. Sed cum omnes MSS. et edd. tum Etymologus M. p. 26, 54. et Tzetzes Chil. I. 515. vulgatam lectionem confirmant. Est et alia ratio, quae κόραισιν excludat. Primo optat Hecuba vocem habere in iis partibus, quae natura vocem non habent; deinde ut partes istae simul fleant et loquantur. At κόραι cum natura ad flendum aptae sint, ab hac enumeratione abesse debent.

833. ἔχοιντο A. Aug. 2. 3. Cant. J. H. L. Mosq. 2. 3. N. Vide infra ad 1149.

836. πάρασχε Ald. et MSS. quod temere barbarum vocat Brunckius, cum sit analogiae regulis consentaneum. Non valde usitatum esse fateor; occurrit tamen κάτασχε in Herc. Fur. 1211. Sed vide ad Orest. 1330. Infra 889. ἐπίσχ' Aug. 3.

841. οἱ χρέῳ ex conjectura Musgravii edidit Brunckius.

ἐχθροὺς τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.
ΑΓΑΜ. ἐγὼ σὲ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
τὸν κατθανόντα δ', ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
ὅδ' ἐστι, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
ΕΚ. φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,

844. ἔγωγε N. R. non male.

848. Ald. φανείην γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν. φανείη membr. Brunckii codex et Mosq. 3. cum aliis. σοί τ' ἔχειν καλῶς plerique MSS. In Sophoclis Aj. 313. facillimam emendationem φανείη pro φανείην praetervidere Viri docti, quam tamen adsumere potuerat e MS. Brunck. φαναίην contra linguam et metrum est, φανείην contra linguam.

852. φίλεν Aldus. φίλιον Lib. P. ut timide conjecit Barnesius. Idem mendum in Ald. infra 927.

858. οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristot. Rhet. II. 21. Mox πόλεως multi MSS. solenni errore. Arrian. in Epictet. II. 13. Οὐκ ἔστι δ' ἂν σοὶ πόλεος ἡγεμὼν ἀνήρ. Versus est senarius. Ibi vulgatum πόλεως in levem errorem induxit Uptonum.

ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
ξύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραίᾳ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;
ΕΚ. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
ΕΚ. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.
ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,

874. κεκεύθενα' MSS. quidam; quod si Graecum est, est Doricum.

876. φονέα. Ultimam huius vocis, quae ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599. 763. Quibus addit Piersonus ad Moerin p. 192. Euphorionem apud Athenaeum XI. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. VII. p. 307. E. ubi κεστρέ' ὀπτὸν occurrit; vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur.

καὶ Λήμνιον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὡς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας, ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ,
δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.
ΑΓ. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίους πνοὰς θεὸς,
μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.
γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν,
κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, στροφὴ α'.
τῶν ἀπορθήτων πόλις

882. γενέσθαι τήνδ' ἐμοὶ Ald. γενέσθω edidit Brunckius ex membr, τόνδε μὲν fere omnes MSS. Per ellipsin fortasse defendi posset lectio vulgata, sed, quoniam et alibi variatur, Iph. T, 807. Troad. 727. γενέσθω nunc admisi.

884. πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quae alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.

891. δισσῇ μερίμνᾳ Ald,

894. οὐρίας Aldus et plerique MSS. οὐρίους Brunckii membr. Mosq. 2. Supra 892. ἔστω τάδ' Paraphrastes. ἔστιν pro ἔσται male Iph. A. 1039. ἔστω Soph. Phil, 893,

οὐκέτι λέξει· τοῖον Ἑλ-
λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,
δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιστρ. α'.
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται,
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν
θυσιᾶν καταπαύσας,
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον

901. τοίνδ' Aldus et MSS, Sed δ' delevit Kingius.

902. καλύπτει Ald. κρύπτει Brunckii membr, E. K. M. N. R.

905. αἰθάλῳ al. αἰθάλου καπνοῦ Ald. et multi MSS. καπνοῦ omittit K. et ex emend. Mosq. 4.

906. οἰκτροτάτᾳ Ald. et MSS. Quidam οἰκτροτάταν. nominatim G. J. ut ex A. P. dedit Musgravius.

910. σκίδναται M. N. Mosq. duo. Anceps de hoc judicium; sed nemo dubitare possit, quin κίδνατο male ediderit Kingius. Virgil. Aen. II. 277. *Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris Incipit, et dono Divom gratissima serpit.*

912. θυσιᾶν MSS. quidam. θυσιῶν Ald. χοροποιὸν θυσίαν ex prima membr. lectione Brunckius. χοροποιῶν Ald. sed C, a m. pr. ut edidi. Vide ad Phoeniss. 800.

915. ναυτᾶν Valckenaerius, quod minus poëticum est; imo „metro refragatur," si Ammonio credimus!

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις — στροφὴ β'.
μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν,
χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,
ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
ας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
πέρσαντες, ἥξετ' οἴκους;
λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος — ἀντιστρ. β'.
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ',
οὐκ ἤνυσ', Ἄρτεμιν, ἁ τλάμων·
ἄγομαι δὲ, θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
τὸν ἐμὸν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ

916. Ald. et MSS. ἐμβεβαῶτα.

917. ἐγὼ δέ τοι MSS. non pauci contra metrum.

919. ἐσόπτρων Eustath. ad Il. Η. p. 690, 41 = 568, 20.

920. εἰς Ald. MSS. quidam et edd. ἐς contra metrum.

921. Levissima menda tamdiu servari non debebat, ἐπιδέμνιος. Lege ἐπιδέμνιον et verte, *torum vestibus stratum.*

925. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα omnes fere MSS. et Eustath. ad Iliad. Β. p. 206, 13 = 156, 14. Prooem. p. 5, 21 = 4, 18.

926. ἥξετ' ἐς οἴκους Ald. et MSS. Praepositionem recte delevere viri docti.

927. φίλα Ald. et multi MSS. ut falli putem Kingium, cum ait, se ex cunctis codicibus edidisse φίλια, quanquam ita quoque satis multi.

νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος,
τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει·
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰ- ἐπῳδός.
δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρᾳ
διδοῦσ', ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν
ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ'
ἀλάστορός τις οἰζύς·
ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σύ,
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σήν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;

937. Διοσκόροιν Brunckius ex membr. Ald. et ceteri. Διοσκούροιν.

944. οἰζὺς scripsi; ut semper Attici, non ὀϊζύς.

949. ἔγγονον MSS. pars, ut fere semper in similibus.

952. αὖθ' οἱ θεοὶ Ald. et MSS. Sed recte Hermannus delevit articulum.

953. ὡς ἂν ἀγνωσίᾳ MSS. non pauci. Harl. etiam pejus, ὡς ἂν ἀναγνωσίᾳ.

σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρήκης ὅροις
ἀπών, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
ἐς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμωῒς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
ΠΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
ΠΟ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε

958. ἐπεί γ' edd. quaedam, ἐπεὶ δ' Ald. et MSS.

959. Singularis lectio in G. ἕλκοντί μοι.

965. Hic versus spurius videtur. Tolerabilior paullo videretur, si aut post 966. poneretur, aut hic legeretur κἂν pro ἐν, ibi οὐκ pro κοὐκ.

966. Vide Addenda.

976. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ Ald. Sed ἡμῖν omittunt plures MSS. manifesto ex quatuor praecedentibus literis na-

στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρὴ,
τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
ΠΟ. μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
ΠΟ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου;
ΠΟ. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
ΠΟ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.
ΠΟ. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν ὃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
ΠΟ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.

tum. τόδε imperite et mala fide delevit Barnesius.

977. χρὴ Ald. et MSS. δεῖ Brunckius ex conjectura. Vide supra ad 286.

986. Virgil. Aen. III. 341. *Ecqua tamen puero est amissae cura parentis?* BARNES.

987. κρυφίως Ald. κρύφιος multi MSS. et sic edidit Kingius. Saepe adverbia et adjectiva commutantur. In Aristoph. Eccl. 283. ὀρθρίοις pro ὀρθρίως lege ex ed. Juntina 1515. et Suida v. ὑπακοτρέχειν.

990. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. κ. p. 792, 19 = 707, 10. Ψ. 1312, 20 = 1429, 42. Videtur τοῦ πλησίον Schol. apud Arsenium legisse; sic certe habent G. M. N.

992. Ald. ἆ. Harl. ὃ. In versu sequenti omnes τοῦτο praeter membr. in quibus ταῦτα.

ΕΚ. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.
ΠΟ. τί χρῆμ', ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
ΠΟ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
ΠΟ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ΕΚ. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
ΠΟ. καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
ΠΟ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
ΠΟ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
ΠΟ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.
ΠΟ. ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
ΠΟ. τἄνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν

994. φιλεῖ Mosq. 4. et η super εῖ.

1002. Ἰλίας. Sic plerique MSS. Levi errore Aldus Ἰλιᾶς. Hoc adjectivum e Steph. Byzantino recte se habere Brunckius ostendit.

1007. Al. ἐντὸς ἢ κ. Leve vitium sustulit Valckenaerius.

1010. Ald. Ἰδία. Alterum Brunckius ex membr.

1013. ἀλλ' omittit R.

1015. ῥέξας pro πράξας N.

ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ὤκισας γόνον.
ΧΟΡ. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν
λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον· τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτνεῖ,
ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.

1018. ἐς Ald. et sic, vel εἰς omnes prope MSS. Delent Brunckius et Beckius, omittit Mosq. 1. Forsan, ἐς ἄντλον πεσὼν, non ἐμπεσών. Et sic dedi e N. Jam versus 1018. 1019. 1024. 1025. sunt ejusdem speciei, et versus 1020. 1021. ejusdem generis, ut alteri pro alteris, Bacchio in Paeonem quartum resoluto, usurpari queant. ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν familiari propius est sermoni; sed illud apud Tragicos usitatum. Vide supra 50. 921. Aristoph. Pac. 139. Τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος; Thesm. 1133. Πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος. Quorum versuum prior e Nostri Bellerophonte, secundus ex Andromeda desumtus videtur. Mox poteris quidem legere ἐκπεσεῖ, sed melius ἐκπέσῃ, ut ἢν vel ὅταν subaudiatur. Brunckius, qui ἐκπέσῃ retinuit, ex*cides* interpretatur; Hermannus, qui ἐκπεσεῖ edidit, pro tertia persona capit. ἐκπεσῇ E. F. Versus 1022. est dimeter jambicus. Ceterum Ἀΐδαν 1024. est Creticus, quod in choro licet, quodque semel in senario admisisse videtur Euripides apud Lucian. Necyom. T. I. p. 456, 14. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο. [Euripides fortasse secutus est Simonidem Stobaei XCVI. (XCVIII.) p. 403. Grot. 529, 36. Gesn. Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός. *Ex Corrig.*]

1020. βίον dedi pro βίοτον. Mox enim 1025. βιοτὸν M. N. Idem mendum alibi, ut supra 217. βίον C. licet contrarium sit multo frequentius.

1021. θεοῖς οὐ Ald. ὀξὺ πίτνει Cott. οὐ omittit L. Recte Musgravius οὐ, recte etiam θεοῖσιν M. N

ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἤ σ' ἐπήγαγε
θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν, ὦ τάλας·
ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.
ΠΟ. ὤ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰμωγὴν, φίλαι;
ΠΟ. ὤ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
ΗΜΙΧ. φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά.
ΠΟ. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς.
ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;
ΕΚ. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας.
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.
ΗΜΙΧ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα, καὶ κρατεῖς ξένου,

1024. ἰὼ τάλας Ald. Πολ. ἰὼ ἰὼ τάλας· Χορ. ἀπολέμῳ MS. Reg. Soc. cum quibusdam aliis.

1028. τέκνων contra metrum MSS. non pauci.

1030. ἀλλ' οὔτι με φύγητε Ald. Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε. Quibus accedunt C. K. Mosq. 3. 4. μοι φύγοιτε Mosq. 1. μοι φύγητε G. με φύγητε MS. Reg. Soc. in textu, sed μὴ suprascripto. μὴ φύγηται E. Correxerat aliquis in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde Dawesius sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, elicuit μὴ 'κφύγητε. Cyclop. 662. Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας.

1033. ἐπισπέσωμεν Ald.

1038. Θρῆκα in textu omittunt Mosq. 4. R. sed addit R. inter lineas. Sanissima est vulgata. Idem est ac si scripsisset, καθεῖλες Θρῆκα ξένον καὶ κρατεῖς. [Supra v. 765. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός; it. 980. Il. I. 132. (274.)

δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἷά περ λέγεις;
ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ᾽ ὄντα δωμάτων πάρος
τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ,
παίδων τε δισσῶν σώμαθ᾽, οὓς ἔκτειν᾽ ἐγὼ
ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
δέδωκε· χωρεῖ δ᾽, ὡς ὁρᾷς, ὅδ᾽ ἐκ δόμων.
ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι,
θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.

263. *S.*] Herc. 842. Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐστ᾽ αὐτῷ χόλος. apud Athen. XIV. p. 641. C. Stobaeum LI. p. 197. ed. Grot. 355, 22. Gesn. Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος; Sophocl. Trach. 97. Ἅλιον αἰτῶ Τοῦτο καρύξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι, πόθι παῖς Ναίει ποτ᾽. Ubi cum suppleat παῖδα post Ἀλκμήνας Scholiastes, Aldus vero πόθι μοι, πόθι μοι παῖς habeat, potes ejicere παῖς et legere πόθι μοι, πόθι μοι. Sed alterum melius. [Theocritus Idyll. VII. 50. sq. εἴ τοι ἀρέσκει (hic modus unice probandus) Τοῦθ᾽ ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. *S.*] Θρὴξ ξένος vocatur Polymestor etiam 768. 884. Male etiam R. omittit πατὴρ 709. Saepe verba ad sensum non necessaria inculcant scribae, nec tamen raro omittunt voces, sine quibus sententiam bene procedere opinantur. Omittunt Θρῃκὶ in hac ipsa fabula 19. Aug. 1. Ἑκάβῃ 1277. Aug. 4.

1041. Exemplis, quae conduxi ad Phoeniss. 1722. adde Lycophron. 1102. Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς.

1046. ῥέοντι Ald. edd. et MSS. plures. ζέοντι Barnesius vel ex MS. vel ex conjectura. θυμὸν ζέοντι Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 224. ed. nov. Edidi ζέοντι, cum sit in Harl. ζέοντι quoque C. Θυμῷ defendi posse videtur loco e Sophocl. Trachin. 446. infra citato ad 1125. Concinnior tamen est Ruhnkenii emendatio, quam recepissem, si vel unus codex diserte repraesentaret. Favet aliquatenus Aug. 2. θυμῶν.

ΠΟ. ὤ μοι ἐγώ,
πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω,
τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζων
Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;
τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι', ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἅλιε,
φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ. σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικῶν.

1050. κατ' ἴχνος interpretatur glossa, ὁμοίως τῷ ἴχνει. Sed legendum videtur, καὶ κατ' ἴχνος, ut ἴχνος simpliciter pro *pede* capiatur. Bacch. 1122. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἼΧΝΟΣ αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦσι δὲ πλευρὰ σπαραγμοῖς. Catull. Nupt. Pel. et Thet. *Candida permulcens liquidis* VESTIGIA *lymphis*. (Nunc malim καὶ tantum pro κατ'.)

1051. τήνδ' Ald. τάνδ' MSS. quidam.

1055. ἰὼ ἰὼ κατάρατοι Ald. alterum MSS.

1060. σίγα bis Ald.

1061. γυναικᾶν Ald. Quanquam plerumque proniores sunt librarii ad delenda quam retinenda dialectorum discrimina, aliquando tamen, ut nunc, nimio Dorismi studio peccare videas. [Bentleius in Phalarideis p. XXIX. ed. Lond. 1777.: „The Dorians never turn ων in αν into that declension: for they say τᾶν φρενῶν, not τᾶν φρενᾶν.“ ad q. l. Salterus p. 447.: „Theocritus has τᾶν αἰγᾶν Idyll. VIII. 49. if it be not a false print.“ Αἰγᾶν, sed invectum illud ex

πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰν κυσίν τε φονίαν
δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασιν

emendatione, reperias etiam in Epigramm. adesp. XL. 2. In Euripidis Hel. v. 385. Aldina item habet θηρᾶν, quod Musgraviana, invito, opinor, editore, retinuit. S.]

1068. Sic Mosq. 3. et, opinor, alii. φονίαν Ald.

1069. οὐρεῖαν τ' Ald.

1070. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω, G. quod si probas, insuper transponendum, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, ut supra 1048. Haec verba junxit etiam Sophocles Aj. 1237. Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος; ubi Ποῖ βάντες recte habere videtur Brunckii codex, licet ceteri et Schol. ad 1273. ποῦ dent. Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Noster Alcest. 876. Ποῖ βῶ; πῇ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. Ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristophan. Plut. 447. ubi hujus dramatis versum 1048. citat. Saepissime in his et similibus terminationibus variant librarii. Sunt etiam loca, in quibus fere dubites utrum praeferas. Paullo supra 1016. legi etiam posset οἶπερ. Iph. T. 113. 119. ὅποι accipiendum, quasi esset ἐκεῖσε ὅπου, quomodo in Sophocl. Philoct. 481. ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων, Εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν, ὅποι Ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν. Sed ποῖ cum verbo εἶναι conjunctum non tolerandum arbitror.

λινόκροκον φᾶρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεὶς,
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τἀπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.

ΠΟ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήκης
λογχοφόρον, εὔοπλον, εὔιππον,
Ἄρει κάτοχον γένος.
Ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοὰν, βοὰν αὐτῶ, βοάν.
ἴτ', ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με,
γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
ὤ μοι ἐμᾶς λώβας.

1072. φᾶρος στελῶν Hesychius, suo vel librarii errore, quem correxit Albertus.

1073. ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθεὶς Ald. Sed συθεὶς, quod Grammaticae leges flagitant, multi habent MSS. Vide Valckenaer. ad Theocr. p. 266.

1078. δέδωκεν Ald. et MSS. pars. Sed mollius alii ἔδωκεν. Porro ἔθηκεν Lib. P. quod per se bonum esset. Sed sumtum est ex v. 717. alterum confirmat Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΠΙΤΙΜΙΑ Τῆς δυσσεβείας οἷα ΔΩΡΟΥΝΤΑΙ θεοί.

1080. ἔνοπλον Ald. et MSS. Sed εὔοπλον Eustath. ad Iliad. B. p. 358, 32 = 271, 33.

1084. ἴτε bis Ald. recte. Quidam, ἴτε, alii ὦ ἴτε semel, alii bis.

ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων
ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν ἀΐξω τάλας;

ΧΟΡ. ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.

ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἠχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ᾖσμεν Ἑλλήνων δορὶ,
φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.

ΠΟ. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν

1098. Aldus et MSS. ζωῆς. Alteram formam reposui ob metrum. Si quis cum Brunckio primam in ζωῆς corripi posse contendat; judicio suo fruatur. Incertus Tragicus apud Stobaeum p. 483. ed. Grot. Οὐδὲν γὰρ ἄλγος, οἷον ἡ πολλὴ ζόη. Ibi quoque editur ζωή. Ibid. p. 481. male ζωῆς pro ζόης. ζωῆς C. sed ο eadem manu suprascriptum.

1099. ἥσυχος Ald. et MSS. pene omnes, ἡσύχως N. ut Brunckius ex membranarum varia lectione.

1101., 2. Ἀχὼ et Ἑλλάνων Ald. et 1106. δύστανε.

1102. ἴσμεν Ald. et MSS. Sed ᾖσμεν Etymologus M. p. 439, 1. Nempe pro ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεσαν, Attici contracte dicebant, ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, quas formas multis locis restituit Piersonus ad Moerin p. 174. et Addend.

1103. παρέσχεν Ald. et MSS. παρέσχ' ἂν primus reponendum monuit Heathius. παρέσχεν ἂν N.

φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς· ἃ πάσχομεν;
ΑΓΑΜ. ἔα. Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
ΠΟ. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
ΑΓΑΜ. τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
ΠΟ. ὤ μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.
ΑΓΑΜ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΟ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
ΑΓΑΜ. ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.
ΠΟ. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως,

1109. σοί τε καὶ MSS. nonnulli.

1125. ὕποπτος active. Aeschylus Prometh. 890. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πύρπνοον βέλος. Sophocles Oed. Col. 1031. Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. Ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Vide Phoen. 218. et adde ἀμφιπλήκτων Sophocl. Phil. 688.

τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν·
γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον,
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε
λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς,
ἤνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι,
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς

1136. δόλῳ et 1137. ὑπ' Ἰλίῳ Ald. Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures Codices. Contra 758. ἐν Ἰλίῳ J.

1141. χεῖρες Ald. et MSS. χειρὸς edidit Barnesius. δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 346. ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. errore forsan typorum, et mox 1144. λεύσουσαι. (Nunc video, codicem unum aut alterum ἐπ' ἀριστερᾶς praebere.)

γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
κᾆτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας.
τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,

1149. γένοιντο Ald. γένοιτο, quod paullo melius est, habent Aug. 2. Mosq. 4. MS. Reg. Soc. a prima manu. Si quis tamen discipulorum meorum non intelligit, quid sibi velint tenebricosa ista verba, *quod paullo melius est*, Addenda consulat. Mox διαδοχαῖσιν Ald. et plures MSS. mendose. Nec tamen nimis numerosa est vulgata lectio, quippe quae omni caesura careat, quod apud Euripidem valde rarum est. Sed de caesurarum natura et ratione paullo longior disputatio est, quam ut hic commode * locum inveniat. Hanc igitur in illud tempus rejicere decrevi, cum in Supplemento ad Praefationem meam pauca de re metrica edisseram. Interim legendum puto διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν χεροῖν, vel ἀμείβονται, quorum utrumque aeque usitatum est et sensui commodum; utrumque facillime in ἀμείβουσαι corrumpi potuit. Copula vero, quid mirum si excidit, ubi non erat necessaria, cum toties, ubi erat necessaria, exciderit? Vide modo supra ad 359. 586. Non deerunt fortasse, qui vulgatam lectionem eo nomine defendant, quod verbum cum participio conjunctum verbis sit duobus per copulam conjunctis elegantius. Hanc objectionem paucis infra in Addendis ad 1169. attingam.

1157. ἤνυον Ald. et MSS. Vide ad Phoen. 463.

ἐξειργάσαντο δείν᾽· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ᾽ ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
θὴρ ὣς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ᾽ ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον. ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ᾽· ὁ δ᾽ ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.

1165. MSS. quidam ταράσσων. alii divisim, τ᾽ ἀράσσων.

1169. λέγων ἔστι τὶς ἢ μέλλει Ald. et MSS. fere omnes. τις ἔστιν Brunckius ex membr. τις omittit MS. Reg. Soc. Meliorem lectionem putavi eam, quam praebuit Stobaeus Grotii p. 308.

1170. συντιθεὶς Stobaeus et Liber P. male ex 1174. ubi συντιθεὶς M.

1172. ἀεὶ Stobaeus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Moerin p. 231. Ac ne quis scurra aut sycophanta Piersoni manibus insultet, quod voci *disyllabae penultimam* dederit, duo loca e Grammaticis Latinis transcribam. M. Valerius Probus I. p. 1412, 21. *Si vero prima verbi syllaba in penultimo loco fuerit, pro natura sui longa invenitur*, UTINAM CLAMEM, UTINAM DONEM. 1414, 15. *Persona prima penultimam syllabam in aliquibus verbis longam recipit, ut*, DUCOR, CLAMOR; *si tamen prima verbi syllaba fuerit.* Priscianus VI. p. 716, 21. *Ideoque assumsit* r,

ΧΟΡ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς,
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.

(MU) *quia non poterat* u *vocalis penultima produci*, *vocali altera consequente*.

1174. μέμψει habet Stobaeus Grotii, melius μέμψῃ ceterae editiones, certe Gesneri prima, qua utor. Sed μέμφῃ dimidia fere pars codicum, quod nullo modo tolerari potest. Recte dicitur μὴ μέμφου, μὴ μέμψῃ, non recte dicitur μὴ μέμφῃ. Levis error in Aristoph. Av. 1533. Ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθε, pro σπένδεσθε, omnes editores fugit. Jam μέμψαι, non est illud quidem prorsus soloecum, sed adeo rarum, ut similia ex paucis tantum locis, eaque ut singularia, enotarint Grammatici. Μὴ ψεῦσον Thesmophor. 877. citant Herodianus Piersoni p. 479. Suidas v. Ψεῦσον. Schol. Venet. ad Il. Δ. 410. (ubi μὴ ἔνθεο) Schol. ad Hecub. 229. et ex eo Gregorius p. 7. Μὴ νόμισον e Thugenide, ignobili Comico, citant Photius, et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koenium et Brunckium. Nunc vide ut error errorem parere soleat. Piersonus ad Moerin p. 334. „Μὴ ψεῦσον et similia," ait, „apud *Aristophanem* et *Sophoclem* sunt plurima." Eadem fere repetit ad Herodianum. At vero unicum hujus constructionis exemplum apud Aristophanem, unicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koenius ex Aristophanis Lysistr. 1035. μὴ φίλησον protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex MSS. duobus edidit μὴ φιλήσῃς. Alius codex οὐ φιλήσεις. Visne jam scire, unde istud φίλησον prodierit? In Juntina prima 1515, Basileensi priore, Veneta Zanetti, et aliis totidem literis editur μὴ φιλήσῃς, eandemque lectionem servare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenius. Sed dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (ϛ) exprimit, quod ῃς debebat repraesentare, character male formatus ejusmodi est, ut eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias. Quae nota cum et ον signifi-

πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς,
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἴσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,

cet, Aemilius Portus, operi suscepto, si quis alius, impar, φίλητόν correxit. Sin paullo acutius vocem inspexisset, vidissetque accentum in penultima collocatum, φιλήσ' ad veram lectionem reducere potuisset.

1175. Restitui utcunque mendosam Aldi, omnium MSS. et Stobaei LXIX. p. 289. ed. Grot. lectionem. οὐδέν εἰσ' Musgravius, quem sequitur Brunckius. αἱ μὲν οὐκ edidit Beckius. Fortasse sanus est hic versus, et legendum in sequenti cum Reiskio, τῶν καλῶν. Utut haec sunt, liberam eligendi potestatem lectoribus reliqui. Reiskianae emendationi non male objicit Hermannus, καλὴ de femina vix dici, nisi cum ad corporis dotes spectat. Quocirca hodie malim, parte Musgravianae conjecturae adsumta, legere, πολλαὶ γάρ· αἱ μὲν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι. Pronomina saepe sine causa ejecere librarii, saepe sine causa addidere. Recte, ἡμᾶς, quod exciderat, restituit Brunckius, Sophocli Electr. 1403, male Invernizius e MS. Ravennate edidit Aristoph. Nub. 1448. (1458.) Ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅντιν' ἂν γνῶμεν, pro Ἀεὶ ποιοῦμεν, quod satis firmabit ejusdem fabulae versus 1279. (1282.) et quae notavi ad Euripid. Phoen. 1422. Nec spernendum puto ἡμᾶς pro ἄλλως supra 493.

1179. χρήστ' ἔδρασε citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 143. propter accentuum rationem. Quod ibidem citat, δείν' ἄττα, est ex Ran. 956.

ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
κακῶς δ' ἀπώλοντ'· οὔ τις ἐξήλυξέ πω.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
ὃς φῂς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά,
ἢ ξυγγενὴς ὤν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,

1183. δύνανται Ald. et plerique codices. δύναιντ' ἂν MS. Leid. teste Valckenaerio ad Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocrationem v. μεῖον, ubi MSS. dant Δύνανται ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, feliciter Jac. Gronovius, Δύναιντ' ἄν.

1184. ἀπώλοντο κοὔτις Aldus et plerique Codices. Unus K. sed is valde recens, ἀπώλοντ' οὔτις, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen ὤλοντο mavult, quod scilicet ridiculo canoni de augmento non omittendo fidem abrogarit. Nec sermo abruptior est, quam supra 659. 660.

1185. ὧδ' ἐν Ald. et plures MSS. ἐν omisit Kingius, auctoritate Baroc. 74. Addere debuit „optimum illum Reg. Soc. MS. unde omnes fere emendationes desumtae sunt," quem ego K. voco.

1187. Ald. πῶς φῂς, et sic plures. Sed Brunckii membr. et pro var. lect. MS. Reg. Soc. ὃς φῂς, quod recepi. Simillima orationis conversio in Sophocle Oed. Col. 1354.

1196. τἀληθὲς C. Cant. E. J.

ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἤνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἀν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανεῖ κακός·
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
τὸν χρυσὸν, ὃν φῂς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις·
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,

1198. Qui supra v. 18. ηὐτύχει ediderat Aldus, hic et infra 1218. εὐτύχει habet.

1205. Sic Ald. Alii primo καπνὸς, deinde ἐσήμαιν', sive ἐσήμηνε.

1207. φανῆς G. N. quo admisso ὡς esset pro ἵνα.

1214. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ' MS. Reg. Soc. non male, si alii consentirent. Idem mox 1216. σαφέστεροι. Ad lectionem R. alludit et M. παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν. Sic ordo verborum planior fieret, neque ista particula otiosa esset, quam toties post καὶ μὴν, οὐ μὴν, καίτοι et similia, sed intervallo interjecto, addunt Attici. Vide ad Phoen. 1638. Aristoph. Nub. 874. Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Sic omnes fere MSS. et Suidas v. Τάλαντον. Sed

σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας·
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοὶ,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ.
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
ΧΟΡ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
ΑΓΑΜ. ἀχθεινὰ μέν μοι, τἀλλότρια κρίνειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.

idem Suidas v. Ἀναπειστηρίαν. ἔμαθ' habet. MS. Rav. post καίτοι addit γε. Lege ergo, τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος. Saepissime haec particula excidit, nusquam saepius, quam post οὗτος et ὅδε. Recte τοῦτό γ' ἐπίτριπτον ποιεῖν in Plut. 1078. (1079.) maluit Brunckius. In Nub. 192. idem recte οὗτοί γ' pro οὗτοι δ' restituit; sed paullo ante 189. τοῦτ' ἔτι φροντίζετε mendose edidit pro τοῦτό γε φ. Debebat saltem, τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε, sed verum est τουτογὶ, quod nunc in τοῦτό γε, nunc in τοῦτο τί corruptum, his turbis ortum dedit. In Sophocl. Aj. 969. τί δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα; neminem opinor esse, qui non facile correcturus sit.

1223. φανεῖ Mosq. 2.

ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς·
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν·
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.
ΠΟ. οἴμοι, γυναικὸς, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.
ΑΓΑΜ. οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;
ΠΟ. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας.
ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

1244. Hunc versum Hecubae tribuit Beckius. Aldus, οὐκοῦν. Et Hecubae tribuit Homeri Scholiastes in codice Townleiano, si vera est ejus lectio, ad Iliad. N. 154. ὁ ει συναπτικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπεί· ὡς τὸ χρὴ δ' εἰ σοφὸς πέφυκας· καὶ ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν· εἴπερ εἴργασται τάδε: — Sed legendum εἴργασαι et de τάδε ampliandum. Obiter notandum, χρὴ in Phoeniss. 84. hoc scholio defendi.

1246. Ald. et Edd. τί δαί με. MSS: alii praebent vel τί δ' ἐμὲ vel τί δέ με. τί δή με Brunckius. Editores quidam addiderant τοῦ ante παιδός. Aristophanes apud Polluc. VII. 13. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, Ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν. Dele ἐστιν et lege cum Brunckio ἡμῖν pro εἴ μοι. Hujus fabulae 390. supra ἡμᾶς habet J. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, et ἐμὲ eodem atramento C. Vides igitur quam facile ista permutentur. Contra in Sophoclis Oed. T. 847. εἰς ἡμᾶς ῥέπον, ex ignorantia metri infersit Triclinius. Quod cum priscis Tragici editionibus habent Suidae v. Μονόζωνες

ΠΟ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμ', ὦ πανοῦργε σύ.
ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σὲ τιμωρουμένην;
ΠΟ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς,
ΕΚ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;
ΠΟ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
ΠΟ. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.
ΕΚ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΠΟ. κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
ΕΚ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
ΠΟ. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὧν ἔχεις, κακῶν;
ΠΟ. οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.
ΕΚ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
ΠΟ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται,
ΕΚ. μορφῆς ἐπῳδὸν ἤ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

tres editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus mutarunt.

1250. Ἑλλανίδος Ald.

1255. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. E. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει. Quem ridet Aristophanes apud Eustathium ad Od. Γ. p. 1467, 36 = 127, 17. καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

1260. βίον Ald. et MSS. quod manifesto mendosum. μόρον Brunckius et Ammonius in textum intulerunt. Sed μόρος apud Tragicos plerumque *mortem* significat. Melius igitur videtur Musgravius conjecisse πότμον, quod confirmat eadem varietate lectionis apud Sophoclem Antig. 83.

1261. σὸν Aldus. Sed σῷ tres MSS. apud Musgravium, Mosq. 2. N. omittit Aug. 2.

1262. ἤ τι Ald. Ingeniosa est Reiskii conjectura, ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς; Versu sequente MSS. quidam τέκμαρ.

ΠΟ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
ΠΟ. καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.
ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
ΠΟ. κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
ΕΚ. μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
ΑΓ. οὗτος σὺ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν.
ΠΟ. κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.
ΑΓ. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων. ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;

1265. γ' omittunt quidam MSS. ut et δ' 1256. male.

1268. Facile quis pro μήπω conjiciat μή ποτε. Sed μήπω eodem sensu Attici per λιτότητα quandam aliquando usurpant. Sophocles Electr. 403. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή, quod citat Suidas v. κενεόν.

1269. καὐτόν σε M. N. R. ut Brunckius ex membr. edidit. At tum prior versus Agamemnoni tribuendus erat. Nec fingenda est talis orationis conversio, qualis est supra 1187. Καὐτὸν δὲ habent plures MSS. quod edidit Beckius; male, si verum est, ut verum puto, quod ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. 1362. notavi. Sed Aldi, et Scholiastae lectio καὐτόν τε proxime ad veram accedit, quam praebet Aug. 3. καὐτόν γε.

1270. τί pro σὺ E. quod notandum est, haud probandum. Similis comminatio in Hel. 1659. quem locum, cum sit paullo corruptior, plenius adscribam. Ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. Ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ. Κατθανεῖν ἐρᾶν ἔοικας. Κτεῖνε, σύγγονον δὲ σὴν Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἔμ', ὡς πρὸ δεσποτῶν Τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν.

ΠΟ. ἐγκλείετ᾽· εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ᾽, ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ᾽ ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες. καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ᾽ ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τὰν δόμοις
ἔχοντ᾽ ἴδοιμεν, τῶνδ᾽ ἀφειμένοι πόνων.
ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων. στερρὰ γὰρ ἀνάγκα.

1275. ποι Ald. edd. MSS. ποῦ edidere Ammonius et Beckius, nescio quo auctore. Nunc video, non paucos codices habere ποῦ, idque Brunckium edidisse; sed alterum melius puto.

1285. Sic Harl. pro ἀνάγκη. [Sic et Cod. Nanian. Monui in Melet. Crit. I. p. 132. *S.*]

ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΒΗΣ.

ADDENDA

IN

NOTIS AD HECUBAM.

V. 966. Eandem locutionem usurpavit etiam Euripides Iph. A. 856. χαῖρ', οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ. Paullo diversus est loci Sophoclei Oed. T. 528. sensus, ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενός. diversus etiam Ovidiani *Nusquam recta acies.* Pro *intrepido vultu* occurrit apud Lucanum IX. 904. *Qui potuere pati radios et* LUMINE RECTO *Sustinuere diem*, quem nimis serviliter imitatur Claudianus Praef. ad III. Consulat. Honorii: *Et* RECTO *flammas imperat* ORE *pati.* Haec addas iis, quae vir summus Bentleius congessit ad Horat. Carm. I. 3. 18. Quod ibi Hesychio restituit, ἀτάρμυκτον quamproxime habet codex unicus a Schowio collatus. Citat quidem Albertus ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de Defectu Orac. p. 400. B. quae verba si Wyttenbachius a prosa oratione separasset, et sic edidisset, Ἀνταυγεῖν πρὸς Ὄλυμπον ἀταρμύκτοισι προσώποις, alios nescio; ego certe non irascerer.

1149. Rem tritam nimis et vulgarem fortasse quibusdam annotare videbor; ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται. Scilicet in ipsis Grammatices elementis docemur, *neutra pluralia verbo singulari gaudere*, mox vero hanc regulam complures exceptiones admittere. Quantum equidem judicare possum,

veteres Attici hanc licentiam, si scilicet licentia appellanda est, ut plurale verbum neutri plurali subjicerent, nunquam usurpabant, nisi ubi de animantibus ageretur. Sed si plurale verbum sine discrimine adhibere licuisset, an credibile est tam commoda licentia tam raro abusuros? Occurrerent tum, opinor, plurima hujus usus exempla, quae per metrum refingere nullo modo possemus. Nunc pauca ea, quae occurrunt, generalem regulam singulari sua ratione stabiliunt potius, quam convellunt. Recte dixit Euripides Herc. F. 47. τέκνα μὴ θάνωσι. Recte etiam legimus in Aristoph. Acharn. 805. Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ, οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις. Ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται. Ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας. Ubi per metrum legere posses, τρώξεται et κατέτραγεν, ῥοθιάζει legere non posses. Eupolis apud Herodianum in Villoisoni Anecdotis T. II. καὶ λέγουσί γε τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν. In Plut. 833. ἀπέλιπον vel ἐπέλιπον habent quidam codices, male quod ad numerum attinet; sed metro non minus convenienter. At in Eccles. 839. omnes editiones Brunckianam praecedentes φεύγονται τραγήματα pro fine senarii praebent. Alexis Athenaei X. p. 422. B. Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ. Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Eustathius ad Odyss. Σ. p. 1837, 21 = 656, 1. Cum igitur haec ita contra certissimas metri leges turbaverint librarii, quid eos facturos censes in solutae orationis scriptoribus? Plato de Republ. IV. p. 429. D. HSt. 449. Laemar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξωνται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος. Rectius δέξηται MS. Platonis et Stobaeus p. 252, 25. a Valckenaerio ad Callimachea p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. In talibus vero locis, qualis est is Euripidis, quem prae manibus habemus, *paullo meliorem* censeo numerum singularem, si praebent codices; sine codicibus nihil mutandum. [Leviter hoc argumentum attigi ad Orest. *596. Alius locus* occurrit in Aristophanis Acharn. 519.

notari dignus. Ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα — Ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια· Κεἴπου σίκυον εἴδεν ἢ λαγώδιον, — Ταῦτ' ἦν Μεγαρικά. Ubi recte ex Suidâ et MSS. ἴδοιεν restituere Viri docti. Sed nullo modo tolerari potest in Pac. 599. προσγελάσονται, licet ita ediderit Brunckius, metrico Scholiastae nimis credulus. Nam versus 596 — 599. e Creticis et Paeonicis constant, ita legendi: Ὥστε σέ τά τ' ἀμπέλια, Καὶ τὰ νέα συκίδια, Τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ, Προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. *Ex Corrig.*]

1169. Quod mihi quidem optimum videbatur, olim dabam, et iterum, quando etiamnunc optimum videtur, dedi. Sed difficile est lectionem ita constituere, ut omnibus placeat, Tres enim hujus versus lectiones e MSS. et Stobaeo elicias, omnes, si per se spectentur, satis bonas. Vulgata, ἢ νῦν λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν, sic defendi post, ut dicas πάλιν interpolationem esse Stobaei, cum jam pede defectum senarium invenisset, ἢ νῦν λέγει τις ἢ μέλλει λέγειν. Hoc sane, ut fieri posse non nego, ita minus verisimile esse arbitror; facilius vero excidere potuisse, cum sensui non omnino necessarium videretur. Et non raro accidit, ut haec ipsa vox vel perderetur, vel corrumperetur. In Menandri fragmento p. 126. valde probabilis est Bentleii emendatio Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο καὶ ψυχὴν πάλιν Λάβοιμ' ἐγώ. Aristoph. Plut. 268. Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν· πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι, Aldus et MSS. nonnulli πάλιν omiserant; sed recte addunt alii cum duabus Juntinis et Suidâ v. Σωρός. Hanc vocem, cum varie depravata esset in πάλαι et πάνυ, in exilium nullo jure miserunt Brunckius et Invernizius e Vesp. 319. Sed totum locum emendatius, quam vulgatur, describam. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑ-μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-σκους κακόν τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε, quod acile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὅτιὴ λέγειν οἷός τε

κἀγὼ, quodque eodem modo irrepsit in Phoeniss. 983. post ἕτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ᾄδειν correxit Dawesius, in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulae v. 1517. sustulere MSS. Particulam δ' addit Ravennas. Postremo ante Τηροῦμαι δ', ista verba, τί ποιήσω, ut manifesto spuria et ex τι ποιῆσαι in vicinia nata, delevi. Duo loca ex Athenaei Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. A. p. 1406, 58 = 41, 40. Τρώγοντας μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πρᾳότερος ἔγωγε μαλάχης. (Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose πρότερος.) Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenaeo violenter corrigit, καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λι et λυ ita in MSS. exarari, ut facillime pro μ capi possint. Scripserat Eustathii librarius, πάλῑ, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis praecedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α. Ergo librarius si pro λι per errorem μ scripsit; consequitur, ut errare pergat et scribat πάμα. Scholiastes ad Hec. 570. μάρτυς δὲ τούτου ἄλλα τε πολλὰ, καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· οὐδὲ γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Pro ἄλλος Marklandus ad Suppl. 296. Αἰσχύλος emendans, actum egit; Kingius enim jam ediderat καὶ ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΠΑΛ. Quid autem est illud ΠΑΛ.? Nihil sane, nisi πάλιν, cujus ultimae literae per compendium significatae oculos Kingii effugere. Cant. enim idem scholion habet, et clare legit πάλιν. In Sophoclis fragmento, quod exstetne in superstitibus fabulis, necne, nescio, idem MS. recte οὐδέν. Aristophanes Eq. 665. Ἵν' ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει, πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. Jure displicuit Brunckio istud λέγων, quod et alio nomine vitiosum est; debebat enim potius esse λέξων vel ἐρῶν. Sed neque hoc rectum esset, ut exemplis patebit. Aristophanes Av. 1531. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν. 1576. Ἀλλ' ὦ 'γάθ' ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. 1586. — πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν Παρὰ τῶν θεῶν, περὶ πολέμου καταλλαγῆς. 1594. Τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκο-

μιν. Pac. 215. Κάλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι. Lysistr. 982. Κᾶρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ, Ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας γα περὶ διαλλαγῶν. 1008. Ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί. Sic ista loca sine articulo legenda sunt. Adde ejusdem fabulae 1103. Ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. Quid igitur versui ex Equitibus desumto faciemus? Unus Brunckii MS. in priore versu habet, λέγει πάλιν, alter λέγειν πάλιν. Dele igitur λέγων, ex λέγει vel λέγειν natum, et repone, Ἵν' ἅτθ' ὁ κήρυξ ὁυκ Λακεδαίμονος λέγει, Πύθησθ', ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν. [Nub. 971. πάλιν omittit Suidae ed. Med. v. Συμψῆσαι.]

Demus igitur πάλιν retinendum; altera quaestio oritur, utrum legamus omnino cum Stobaeo, ut ipse edidi, an mixtis codicum et Stobaei lectionibus novam conflemus, ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Qui hanc praeferunt, tribus potissimum argumentis fortasse nitentur. Primo quod pronomen τις inutiliter abundat; deinde quod ab uno codice abest, in altero sedem mutat, quae res ambae suppositum esse fidem faciunt; quod denique periphrasis λέγων ἐστιν elegantior est quam simplex λέγει. Sed de primo observandum est, librarios saepissime ea verba omittere, quae salva sententia afutura credunt, et cum τις vix unquam sensui sit prorsus necessarium, id hanc sortem prae ceteris plerisque verbis expertum fuisse. Sophoclis Trach. 3. supra citavi ad Hecub. 374. Ibi tamen priores Suidae v. Αἰὼν editiones τῳ omittunt. Sed quis ideo vulgatam, quam Stobaeus quoque CV. p. 439. retinet, sollicitare audeat? Idem in eadem fabula 943. ὥστ' εἴ τις δύο Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται, Μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἥγ' αὔριον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. Quem locum propter hanc ipsam pronominis repetitionem citat Eustathius ad Il. κ. p. 801, 1 = 719, 12. Sexies repetit τις in tribus versibus Philemon p. 358. (Stob. CVIII. p. 455. ed. Grot.) Noster Orest. 1216. φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς Ἐλθὼν ἐς

οἴκους φθῇ. Aliquando, fateor, hoc pronomen sine causa addidere scribae, ut in Machone Athenaei XIII. p. 581. D. Ἐν σκυτοτομίῳ (τινὶ) μετὰ τινῶν καθήμενος. Sed multo saepius aut ejecerunt, aut corruperunt. Quod in Aristoph. Thesm. 618. conjecit Kusterus, habet MS. Ravennas, κναίσχοντός τις εἶ. In eodem fragmento Machonis paullo ante legendum est χαλκοτύπος τις σφόδρ' ἀφυὴς pro χ. σφόδρ' εὐφυής. Poëta ignotus apud Scholiast. ad Iliad. Γ. 415. Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, Ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός. Languidum illud τοῦ Valckenaerio debetur ad Hippol. 120. Codex Townleianus recte, ἀλλ' ὡς λέβης τις. Restituendum idem pronomen duobus Philoctetae Sophoclei locis. Prior est 196, Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ. Sic vulgo, Aldus et plerique, credo, MSS. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μ. Lege, οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μ. Rarior forma in communem mutata, Antig. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Alter locus mox occurrit Philoct. 203. Φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου. Hunc versum cum Brunckius anapaesticum crederet, antistrophicum ad eandem rationem emendare voluit, ὡς resecando. Sed justus anapaesticus hiatum istum post τειρομένου non admittit. Legendum erat, τειρομένου του. Versus est constans e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, quales sunt Aj. 628, 640, infra Philoct. 710. Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων. 722. Ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει. Sic isti versus dividi debent. Similes sunt Oed. C. 696, 701. 703. 709. 714, 716. Aristoph. Eq. 556. 557. 586, 587. Citantur Epicharmi versus quidam a Cornuto, c. 14. p. 161, quos jam depravatos invenit Eudocia, in Villoisoni Anecdotis Graecis T. I. p. 295: de Musis Cornutum exscribens. Sed partim ope MS. facillime corrigi possunt: Αἴτει τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον, Καί, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται. Vulgatur τῆς pro τις. Idem mendum Philemonis locum leviter corrupit p. 356. (CV. p. 441. ed. Grot.) Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τἀναγκαῖα νῦν, Αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χἀτέρους τρέφειν. Θησαυρὸν εὗρεν σήμερον, τῆς

κὔριον Ἅπαντα τὰς τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν. Quis non videt legendum σήμερόν τις, αὔριον? Eadem pagina (CVIII. p. 453.) legitur minus integer versus, Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ, quem frustra tentavit Bentleius, Lege, Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ τις ἢν τοῦτο σκοπῇ.

Neque est quod quis arbitretur eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Exstat Aristophanis fragmentum e Thesmophoriazusis alteris apud Athen. III, p. 104. E. Ἰχθῦς τις ὠνηται, ἢ σηπίδιον, Ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους; Primus versus sic citatur VII. p. 324, B. Ἰχθῦς ὠνηταί τις, Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male Ἰχθὺς pro singulari capit Brunckius; in secundo non melius τις ante καρίδων interpolat, Κάριδας enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit. Idem Aristophanes in Acharn. 568. Εἴτ' ἔστι τις Ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω τις ἀνύσας. Sic olim editi. Sed Brunckii et Invernizii MSS. εἴτε τις ἔστι. Aut igitur prius τις expungamus, quia sedis est incertae, aut secundum, quia male repetitum, Minime gentium. Rursus idem Aristophanes in Thesmophoriazusis superstitibus 543. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μὴ, αὐταὶ Ἡμεῖς γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι. Citatur hic locus a Scholiaste Veneto ad Iliad. Α. 137. in exemplum Attici ἀνανταποδότου, hoc ordine; ἔστι τις· quicum consentit codex Townleianus, Valde tamen pronus esset ad novandum, qui vulgatae lectioni hoc nomine controversiam moveret. Aristophanes Av. 1328. Πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν ὥσπερ ὄνος. Hic versus Anapaesticus esse debet, cum versui 1316, respondeat. Versus enim 1313 — 1334 in Strophen et Antistrophen dividendi sunt, et in secundo Strophes versu legendum, Καλοῖ τις ἀνθρώπων, deleta particula; in primo Antistrophes reponendum πτερύγων, in secundo delendum αὖ γ', et in fine repetendi versus 1323. 1324. Utrumque ἂν et αὖ γ' omittunt Brunckii membranae et Ravennas. Si καλεῖ cum

Ravennate et editionibus retinebis, pro δ' ἂν erit δὴ legendum in versu primo. At quomodo versus 1328 anapaesticus tandem fiet? Nimirum harum ipsarum vocum transpositione, quae in exemplis supra allatis metro satis bene convenit, in hoc versu nocet. Legendum enim, Πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος,

Postremo erunt fortasse, qui λέγων ἔστιν elegantius putent, quam simplex λέγει. Pars elegantiae non minima est ipsa varietas; et quatenus hanc assequitur oratio, hactenus sane jucundior ad animum et aures accidit. Verum nihil tam reconditae aut eximiae elegantiae haec varietas habere mihi videtur, quin eam librarius paullo doctior in alterius locum substituere posset. Hoc exemplo non dissimili illustrem, quod in nota ad 1149. promisi. Elegantius est participium cum verbo, copula omissa, conjunctum, quam duo verba per copulam conjuncta. Recte igitur, opinor, cum Brunckio 574. edidi κρύπτουσα pro κρύπτειν τε, recte Brunckius in Aristoph. Nub. 1414. e MS. dedit τύπτοντα pro τύπτειν τε, unde legendum in Aeschyl. Pers. 1059. Καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον. Aristoph. Pac. 405. Ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος, Ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον, Τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα. Cum nulla sit causa, quare oratio ἀσύνδετος maneat, conjicere possis vel τοῖς βαρβάροις τε, vel προδιδόναι, ut regatur ab ἐπιβουλεύουσι, cujus structurae exemplum habet ipse Aristophanes Plut. 1112, alia suppeditant H. Stephanus Th. G. L. T. I. p. 770. F. et Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dialog. XXI. 2. p. 268. Sed Ravennatis codicis lectio ἐπιβουλεύοντες leviter mutata genuina fiet, ἐπιβουλεύοντε. Nec tamen adeo remota a librariorum cognitione erat haec phrasis, quin eam aliquando in textum contra metrum invexerint; ut Acharn. 1145. Σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν et Pac. 628. ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην, quorum vitiorum prius tollunt MSS. alterum sustulit Dawesius. Σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Ipse equidem edidi Hec. 668. κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς, ubi Lib. P. habet κοὐκέτι βλέπεις φάος.

Quod si quis contra me urgebit, respondebo, veterem lectionem me unius codicis auctoritate mutare noluisse; aliter non minus facile, si φάος in φῶς semel mutatum esset, vulgatam e κοὐκέτι βλέπεις φῶς nasci potuisse, quam illud e vulgata potuit. Satis enim trita est haec locutio non solum apud Tragicos, sed apud Comicos, apud Atticos, apud omnis generis et aetatis scriptores. Ejus si quis exempla cumulare instituet, caute abstineat, tum ab εἶ δώσων Hec. 583. et similibus, ubi εἶ est *ibis*, non *es*, tum a κτείνας γένῃ, et προδοὺς γένῃ, quae diversi sunt generis. Casu enim interdum fieri potest, ut hae phrases permutentur. In Platonis Politico Scholiastes p. 38. pro ξυμβαίνῃ variam lectionem ξυμβὰν ᾖ praebet. Verum quam facile erat in tam parvo discrimine alterum alteri supponere! Supra ἀνεστήκει Aristoph. Plut. 738. unus codex apud Brunckium suprascriptum habet, ἀνεστηκὼς ἦν. Scholiastes Platonis p. 74. primo Homericum ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς citat, deinde παραφράζων ait, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἑκὼν μεθίων, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Iarchas apud Philostratum V. A. III. 47. ait τοὺς Πυγμαίους οἰκεῖν μὲν ὑπογείους, κεῖσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγγην, ζῶντας τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται. Quem locum sic recitat Eusebius contra Hieroclem cap. 22. περὶ μὲν τῶν Πυγμαίων, ὡς ἄρα εἶεν οἰκοῦντες μὲν ὑπόγειοι, διατρίβοντες δὲ ὑπὸ τὸν Γάγγην ποταμὸν ζῶντες. (Ubi ὑπὲρ pro ὑπὸ legendum videtur, et post ζῶντες addenda, τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται.) Quis tamen Atticismum Eusebio dabit, Philostrato ademtum? Quare e nostro versu existimo primum excidisse πάλιν, deinde aliquem, ut metrum expleret, λέγει in λέγων ἔστι distraxisse. Non dissimile est, quod cum εἰ pro εἶ cepisset Harleiani codicis scriba in Orest. 1541. δοκεῖς sequens in δοκῶν mutavit. Si quis me nunc accusabit, quod hanc notam longam et taedii plenam fecerim, habebit, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum. Verum uno exemplo ostendere volebam, quantam mihi lectores, non quidem ob ea, quae dixi, sed ob ea certe, quae tacui, gratiam debeant.

Quod me temere dixisse videar, illud modo considera, quot verba profundere potuissem, si locum Aristophanis supra citatum Pac. 627.

> Ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γε μου
> Ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ ᾿φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
> Νὴ Δί', ὦ μέλε', ἐνδίκως δῆτά γ' ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον
> Ἐμβαλόντες ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

si hunc igitur locum plenius attulissem, et omnia, quae dici possent, ad rem pertinerent, necne, securus, congessissem.

Importunum illud τὸν et sensui et metro noxium, recte omittunt Brunckii MS. et Ravennas; dudum omiserat Juntina secunda, Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ' ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον. Sed aliud hic restat, Nam si sensui nocet articulus τὸν, nocet etiam articulus τὴν supra, ut additus noceret infra ante ἐξμέδιμνον κυψέλην. Lege igitur, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γε μου. Vide quae dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Venet. ad Iliad. N. 513. ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ Ὀθρυονέως. Sed et ibi MS. Townleianus ἐπεί τοι καὶ τοῦ Οἰ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos disyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso; poteram denique quaedam de vocibus ἑκμέδιμνον, ἐξμέδιμνον, et ἐξαμέδιμνον edissetere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.

Vss. 70 — 75, 90 — 95, 150 — 155, 940 — 945, male positi sunt numeri, ut in hac Hecubae editione nullus sit versus 74, nec 94, nec 154, nec 944.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀρέστης, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμενος. Τυνδάρεω δὲ, τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης, κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τοῦ, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε, καὶ παρακαλούμενος ὑπ' Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη· λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην. * * * συνὼν δὲ ὁ Πυλάδης, ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων. Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνου στερούμενον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ Ἀπόλλων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστῃ δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικίσαι, καθαρθέντι δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων Ἠλέκτρας, αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθίζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται; οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, τούτῳ παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης, ἄρτι καὶ μόγις καταδαρθεὶς, πλησιαίτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησιν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ· Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι, πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν.

SYLLABUS NOTARUM, QUIBUS MANUSCRIPTI SIGNANTUR.

Cum signa, quibus usus sum ad MSS. distinguendos, sparsim in notis explicentur, visum est omnia hic ob oculos lectoris simul reponere.

A. Mosquensis primus apud Beckium.

Aug. 1. 2. Augustani duo apud Brunckium.

C. C. C. vel MS. C. C. C. codex in Corporis Christi Collegio Cantabrigiae, a Barnesio et Kingio collatus.

Cant. codex olim Askewii, nunc in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis signatus Mm. 1. 11. Vide infra M. N.

D. Mosquensis quartus apud Beckium.

H. vel Harl. Harleianus 5725, in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300, ibidem.

K. Regiae Societatis codex recentior, a Kingio collatus. Hujus quasdam in choris interpolationes, a Kingio in textum admissas, prorsus tacui.

L. MS. Ayscough. 4952, in Museo Britannico.

M. N. MS. in Bibliotheca publ. Cantab. signatus Nn. 3. 14. Tres priores fabulas habet eleganti manu saeculo XIV. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu. Illum posthac vocabo M, recentiorem N. Et hunc codicem et Cant. ab

Askewio utendos accepit Musgravius, sed paucis tantum in locis inspexit. Trium praecipuas lectiones in Addendis exhibebo.

Membr. membranae in Bibliotheca Parisiensi, olim Regia, a Brunckio collatae.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibl. Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiae Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,

2. συμφορὰ Lucianus, Stobaeus et plures MSS. ξυμφορὰ Aldus.

3. ἀνθρώπου Ald. Stob. et plures MSS. recte. Sed ἀνθρώπων R. et ita Lucianus, aut alius Ocypod. T. III. p. 673. Hos tres priores versus sic convertit Cicero Tusc. IV. 29. *Neque tam terribilis ulla fando oratio est, Nec fors, neque ira caelitum invectum malum, Quod non natura humana patiendo ferat;* quae pleraque adoptavit Grotius in Stobaeo suo, p. 408. In primo versu male Ciceronem reprehendunt Muretus Var. Lect. VIII. 16. Leopardus Emend. VIII. 21. Ii scilicet reddunt, *Nihil tam terribile est, ut verbo dicam,* quod esset, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Sed *fors* non bene exprimit πάθος, et in tertio versu debebat potius, *Cujus onus non tollere cogatur humana natura.*

5. Hunc versum integrum sumsit Nicolaus Comicus apud Stobaeum XIV. p. 85. ed. Grot. et dimidium decimi. De

κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,

Tantali poena alii alia narrant. Plerique cibum et potum semper prope adesse aiunt, quae quoties gustare conatur, labia ejus vel manus effugiunt. In hoc Odysseae vulgatas editiones sequuntur, sed istum locum ut spurium ejecit Aristarchus, testante Pindari Scholiaste. Et profecto videntur omnia ista Od. Λ. 567 — 626. poëtae opus esse Homero recentioris, antiqui tamen. Scholiastes ineditus ad Od. Λ. 567. νοθεύεται μέχρι τοῦ, ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδυ δόμον ἄϊδος εἴσω. Idem ad 602. τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου πεποιῆσθαι φασίν. ἠθέτηται δέ. Quod si is Onomacritus idem est, quem Herodotus VII. 6. narrat in exilium ab Hipparcho actum, quod Musaei oracula interpolarit, profecto jam tum hic locus in quibusdam Homeri exemplaribus exstiterit necesse est. Non inficior equidem, Pausaniam, cujus verba mox proferam, versus hos ut genuinos agnovisse. Sed ejus auctoritas eo minoris est in hujusmodi quaestione, quod etiam hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro genuinis agnoverit. Poëtis tamen ab Homeri aetate proximis ignota esse videtur haec historia. Pindarus Olymp. I. 91. πατὴρ ὑπερκρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται. Isthm. VIII. 21. ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός. Ad priorem locum, versibus ex Odyssea citatis, ita pergit Scholiastes: πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν, λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμὰν, ὅπως (forte Ἀλκμὰν οὕτως·) ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἧσθ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας, ὀρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος, μήδ' ὁ Ταντάλου λίθος τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Sequentia vide infra ad v. 970. Alcmanis locum sanent ii, qui velint aut possint. In Archilocho leviter corrigendum ὑπὲρ et κρεμάσθω, ex Plutarcho Polit. Praecept. T. II. p. 803. A.

ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὤν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ᾽ ἔχων ἴσον,

Finis est trochaici cum initio alterius, quod cum non animadvertisset Brunckius, senariorum fragmenta ita constituit: μήδ᾽ ὁ Τ. λ. Ὑπερκρεμάσθω τῆσδε νήσου, immodulate. Vide Analect. T. I. p. 47. Sed plures Archilochi et optimos trochaicos in alia metrorum genera coëgit Brunckius, ut p. 45. XXV. Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν. p. 46. XXXVI. Ὡς Διωνύσοι᾽ ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας. Nihil mutavi neque in verbis, neque in ordine verborum; tantum meminerit lector, καλὸν et διθύραμβον primam producere, καλὸν apud veteres iambographos, Archilochum dico, Solonem, Simonidem, hoc apud omnes Graecos. Versus jam recte disposuerat Bentleius in Phalar. p. 295. in eo leviter errans, quod a καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenaei, non Archilochi. Has tamen metri corruptelas adoptat Larcherus ad Gallicam Herodoti versionem I. 23. vol. I. p. 196. Nihilo melius tractavit et hoc fragmentum Brunckius p. 47. Ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυχνεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων. Sed redeo ad Tantalum. Quidam ei pro simplice saxo Sipylum montem impendere aiunt, quod memorant Scholiastes supra citatus, Plutarchus alicubi, Antoninus Liberalis. Utramque poenam, et saxum impendens et dapes frustra appositas conjungunt, aut ad alteram utram, prout res postulat, alludunt Philostratus V. A. III. 25. p. 115. 116. Vit. Sophist. I. 21. 1. p. 513. Auctor Atridarum reditus apud Athenaeum VII. p. 281. B. Dion Chrysostom. Or. VI. p. 97. LXIV. p. 594. Greg. Nazianzen. in Muratorii Anecdotis, vol. V. p. 4. Nonnus ad Gregorii Stelit. II. 31. Suidas in v. Τάνταλος. Tzetzes Chiliad. V. 479. et seq. In Polygnoti pictura apud Pausaniam Phoc. X. 31. p. 876. erat Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ᾽ αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσεστίν οἱ

ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ᾽ Ἀτρεὺς ἔφυ,

καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ. Ἀρχίλοχος δ᾽, οὐκ οἶδα, εἴτε ἐδιδάχθη παρ᾽ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε καὶ αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰσηνέγκατο.

Archilochum, Alcaeum, Alcmana, Pindarum et Euripidem sequuntur Plato Cratylo, p. 52, 12. ed. Bas. sec. 262. D. Laemar. 1590. 395. D. E. HSt. καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντάλεια, θαυμαστὴ ὡς συμφώνως τῷ ὀνόματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. Hyperides apud Alexandrum inter Aldi Rhetoras, T. I. p. 581. περὶ διασυρμοῦ. καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρύνης· τίς γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; Lege, τί γάρ ἐστιν ἁ. ά. Nempe Euthias, homo sanctus et religiosus, Phrynen meretricem impietatis ream peregerat. Is, ut hinc apparet, in oratione sua communem locum de impiorum apud inferos poenis copiose tractaverat. Cui respondens Hyperides ait: Quid tum postea? Idcircone mortem merita est Phryne, si Tantalo saxum impendet? Sed Phrynae sua forma magis profuit, quam patroni eloquentia. Plutarchus de Superstit. T. II. p. 170. F. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ φοβεῖται· καί τοι γε, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ὑπεκδῦναι τὸν λίθον ἐπαιωρούμενον, οὕτω καὶ οὗτος τὸν φόβον, ὡς οὐχ ἧττον ὑπ᾽ αὐτοῦ πιεζόμενος, ἀγαπήσειεν ἄν. Antipater Antholog. IV. 9, 3. p. 316. ed. HSt. apud Brunck. T. II. p. 18. Τάνταλε, καὶ σὲ γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν· χὰ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ᾽ ἐπὶ δεῖμα λίθος. Hierocles in Aurea Carmina, p. 90. ed. Needham. ὁ ἀδικῶν οὐ βούλεται εἶναι θεὸν, ἵνα μὴ τὸ διδόναι δίκην, ὥσπερ εἴ τινα Ταντάλου λίθον, ἐπικρεμάμενον ἔχῃ· ὁ δὲ ἀδικούμενος βούλεται εἶναι θεὸν, ἵν᾽ ἐπικουρίας ὧν πέπονθε τύχῃ. Sopater apud Stobaeum XLIV. p. 311, 47. ἔνια δ᾽ οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐδ᾽ εἰ, τὸ λεγόμενον, Ταντάλου λίθον ἐπηρτημένον τις ἔχοι· ἀλλ᾽ ὑπομενετέον πάντα

ὢ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ

ἑτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. Incertus Auctor apud Suid. v. ἐπειδὴ, qui Pindarum imitatus esse videtur, ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. Lucretius III. 993. *Nec miser impendens magnum timet aëre saxum, Tantalus, ut fama est, cassa formidine torpens.* Cicero de Fin. I. 18. *Accedit etiam mors, quae, quasi saxum Tantalo, semper impendet* Tusc. Disp. IV. 16. *Quam vim mali significantes poëtae, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt.* Idem tamen ex poëta in ejusdem operis I. 5. citaverat, *Mento summam aquam attingens enectus Tantalus siti.* Nescio, benevole lector, an tuam patientiam hac nota legenda fatigaris, meam certe scribenda fatigavi. Sin criticis hisce deliciis nondum satiatus es, perlege quae Guellius et Cerdanus ad Virgil. Aen. VI, 602. Lambinus ad Horat. Sat. I. 1, 68. et Davisius ad posteriorem Ciceronis locum collegerunt. Tandem igitur desino, nè putes me idem sponte facere, quod facit invitus Sisyphus, qui *versat* SAXUM *sudans nitendo, neque proficit hilum.*

6. κορυφῆς. κεφαλῆς Dion Chrys. ex glossa.

8. Istud μὲν, cui non respondet δὲ, innuit Electram parum credulam esse. [Conf. Hoogeveen. Doctr. Partic. L. Gr. p. 663. *S.*]

9. Hunc versum et Phoeniss. 778. citat Etymologus, p. 477, 14. observans priorem in ἴσος apud Tragicos et Comicos semper corripi. Quod de simplice ἴσος fere verum est; compositum ἰσόθεος primam producit in Aeschyl. Pers. 80. Corruptum videtur ejusdem fragmentum apud Brunckium in Lexico Sophocleo: Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ.

12. στέμματα recte per ἔρια exponit Scholiastes, *) qui

*) [Male, ipso tamen Scholiasta auctore, vertit Hoogeveenus Doctr. Partic. L. Gr. p. 273. *cui fatale diadema carminans* —. Obiter vi-

θέσθαι· τί τἄῤῥητ᾽ ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ᾽ οὖν νιν, τέκν᾽ ἀποκτείνας, Ἀτρεύς·
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ᾽ ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ᾽, Ἠλέκτρα τ᾽ ἐγὼ,
ἄρσην τ᾽ Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ᾽ ὑφάσματι
ἔκτεινεν· ὧν δ᾽ ἕκατι, παρθένῳ λέγειν

et variam lectionem memorat ἔρις pro ἔριν. Male. Dea est Clotho. ξείνασα Ald.

14. Hunc versum apud Lucianum in Amor. T. II. p. 457. latentem editores non animadvertere. Mox οὔ νιν mendose Aldus.

16. apud Julian. p. 254. B. notavit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 38.

18. ματρὸς et hic et fere ubique in hac fabula dedit Aldus; sed hunc Dorismum tollunt plurimi MSS. nominatim tres Leidenses apud Valckenaerium ad Phoeniss. 11.

20. Μενέλεως Ἑλένην Ald. minus numerose. Μενέλαος Paris. unus, A. R.

26. Attici dicunt Ἀθάνα, δαρὸς, ἕκατι, κυναγὸς, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς, per α, non per η. Hanc regulam hic et alibi violavit Kingius, ut infra 55. δηρὸν edidit, contra

deamus Theocritum Id. XXIV. 96. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. Corrigo ἐστεμμένῳ. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 383. Possis etiam ἐστεμμένοι. vid. Sophocl. Oed. T. v. 3. (In Theocr. ibid. v. 98. lego τελέθητε.) S.]

οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις

MSS. et Eustath. in Il. B. p. 250, 38. Rom. 190, 4. Bas. Phrynichus a Valckenaerio laudatus: κυνηγός· τοῦτο τοὔνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες, κυναγός. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι, καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. Recte, opinor, κυνηγέτης reliqui Hec. 1164. Attici enim, quanquam dicunt Ἀθάνα, non dicunt Ἀθαναία, sed Ἀθηναία. Sed si quis κυναγέτης malit, non valde repugnem. Photius Lex. MS. Ὁδαγός. διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός. Manet hic ibi Ἀθηνᾶ, sed mendose, ut in Rheso 502, ubi MSS. Flor. et Par. Ἀθάνας habent. In Sophocl. Philoct. 135. Eustathius Ἀθάνα praebet ad Il. I. 758, 44. Rom. 661, 21. Bas. Ex duobus MSS. dedit παρθένῳ pro παρθένον Brunckius, bene comparans hujus fab. 108. Electr. 950. Sic quoque Harl. et R. Mosq. A. D. Sed παρθένον Alexander Rhetor, p. 579. ed. Ald. [παρθένῳ Cant. *Ex Addend.*]

29. πείθει γ' edidit Beckius. male. δὲ respondet τῷ μὲν praecedenti. φέρον ex MSS. Musgravius et Brunckius, et sic A. D. H. K. Aldus, φέρων. [φέρον Cant. *Ex Addend.*]

35. οὐδὲ πεσὼν edidit Musgravius ex octo, ut ipse ait, MSS. sed suspicor in numero erratum esse. Certe sic habent K. R. Sed licet opimum anapaestum haec lectio

κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας,
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λουτρ' ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν,
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,

offerat, recte tamen vulgatam defendit Brunckius ex v. 152. ἃ δὲ quinque saltem MSS. [οὐδὲ ex emendatione, ὅς pro glossa suprascripto Cant. οὐδὲ clare M. etiam ex emendatione N. *Ex Addend.*]

49. Edidit Ἀργεία Beckius, quo auctore, nescio.

51. θήξαντας K. R. Duales ormas saepissime obliterant librarii. Uno exemplo defungar. Hel. 299. εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν. Versum adeo immodulatum ne Comicus quidem, nedum Euripides scribere potuit. Lege, εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανερ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. [θήξαντας M. N. *Ex Addend.*]

54. Sic omnes MSS. et Eustathius ad Il. A. p. 130, 9.

ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολάς,
προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
κλάουσ' ἀδελφὴν ξυμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,

Rom. 98, 12. Bas. Sed Sevini conjecturam probat Musgravius, recepit Brunckius, ἐκπερῶν. Et sane aliquando permutantur haec verba. In Leonidae epigrammate ἐξεπλήρωσε citat Suidas v. ὀγδοήκοντα contra metrum pro ἐξεπέρασε. Sed rectum est ἐκπληρῶν. Ipse Musgravius citat Hel. 1590. Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Ion. 1127. πανταχῇ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Et hoc frustra sollicitatur. Dicitur quis id spatium explere, cujus varias partes oberrat. Tibullus I. 4, 69. *Et tercentenas erroribus expleat urbes.*

59. πετρῶν edd. accentu male posito. MSS. recte πέτρων. Mox κλάουσ' pro κλαίουσ' dedi.

62. παραψυχὴ penultimam corripit, utpote ab aoristo secundo deductum. Eadem est ratio in διατριβὴ, a διατρίβω.

64. Cur N finalem in ἐπέκλωσεν v. 12. et similibus addiderim, nemo nisi qui communi sensu plane careat, requiret. Sed erunt fortasse nonnulli, qui minus necessario hoc factum arbitraturi sint in παρέδωκεν. Rationes igitur semel exponam, nunquam posthac moniturus. Quanquam enim saepe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc

Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ', ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν· ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

genus licentiae, in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρὸς, ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. κεκλῆσθαι Sophocl. Elect. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi praepositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι Phoen. 600. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur. Ineptus esset, quicunque ad MSS. in tali causa provocaret, cum nulla sit eorum auctoritas; id solum deprecor, ne quis contra hanc regulam eorum testimonio abutatur; MSS. enim neque alter alteri consentiunt, neque idem MS. sibi ipse per omnia constat. Quod si ea, quae disputavi, vera sunt, planum est, in fine vocis addendam esse literam, quam addidi.

67. εἴσοδον Ald. Versum praecedentem compara cum Hec. 283.

68. 69. ὁρμεῖν sive ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας dicunt Graeci, ut in notissima Demosthenis sententia, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi subaudiendum ἀγκύρας monet Harpocration. Et cum spes aptissime per ancoram significetur, facillima translatione dicunt, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, unde in proverbium abiit. Aristoph. Eq. 1241. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. Idem apud Athen. XII. p. 551. C. ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα, quod

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου,
πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε. φονεὺς ἔφυ;

male in ὀχεῖσθ' mutat Brunckius T. III. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Thes. T. II. p. 1580. Plato Legg. III. p. 229, 41. ed. Ald. 537, 47. Bas. sec. 818. D. Francf. 699. B. H. t. 594. C. Lugd. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης. Plutarch. T. II. p. 1103. E. καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος. Quae frustra in versus redigere conatur Valckenaerius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster, dicendo ἀσθενοῦς ῥώμης pro ἐλπίδος λεπτῆς, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbia paullum mutare Euripides, ut infra 885. Ἀσθενὴς ῥώμη iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. Ἄγκυρα δή μου τὰς τύχας ὤχει μόνη.

73. 74. Horum versuum sententia facilis, constructio impedita. Heathius ex Scholiaste ἔχει pro ἔφυ. Sed vix puto Scholiasten ita legisse; tantum exponit ἔφυ per ἔφυτε, et hoc per ἔχετε. Exempla phraseos, πῶς εἰμὶ, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Aeliano, Juliano. Addit Scholiastes: ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν. Fortasse illi ὃς legerunt. Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, et haec sit constructio, πῶς (ἐστε vel ἔχετε) σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὃς ἔφυ μητρὸς φονεύς; Quod ad πῶς attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα, Ἦ πρός γε μαστοῖς εἰσί; Postquam haec scripseram, contuli MS. Harl. 6300. tres priores fabulas complectentem, recentissimum quidem, non tamen contemnendum. Hunc posthac vocabo J. Hic supra 26. παρθένῳ, 30.

προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἥν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ᾽, ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ᾽ αἰάζω τύχας.
ΗΛ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ᾽ ἄν, ἅγε παροῦσ᾽ ὁρᾷς,
ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ᾽ οὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ᾽ ἡ μακαρία, μακάριός θ᾽ ὁ σὸς πόσις

φέρον, deinde 35. ὁ δὲ in textu, ὅς suprascriptum, quod utrum pro glossane sit, an pro varia lectione, paullum dubito. Eodem modo in 74. supra ὅδε habet ὅς, de quo eadem nascitur quaestio. Adversari videtur Scholiastes modo citatus. Sed is, si in codice quoquam ὅς suprascriptum vidisset, facile pro interpretamento capere potuisset, licet revera esset varians lectio. Quicquid sit, non ausus sum ὅς, quod nulla diserta auctoritate munitum est, in textum recipere. Sin aliquis post me audacior recipiet, faciet non solum patiente, sed *etiam approbante me.*

79. ὅπως δ᾽ ἔπλευσα Ald. et omnes MSS. δὴ ex Reiskii conjectura edidit Brunckius. Sed cum in hac formula particulam istam admissam non meminerim, delevi. Mox ἦγε pro ἄγε Kingius edidit ex R. quod ideo notavi, ne quis, regulam nostram de anapaestis impugnaturus, codicum auctoritatem desideret. Infra 526. Sophocl. Oed. C. 1209.

86. σὺ δ᾽ εἶ μ. Ald. Recte Dawesius σὺ δ᾽ ἡ, quod confirmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione et K. Mirum est Musgravio hanc lectionem displicuisse,

ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
ΕΛ. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
ΗΛ. ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
ΕΛ. ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.
ΗΛ. οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς.
ΕΛ. πρὸς θεῶν· πίθοιτ' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε;
ΗΛ. ὡς ἀσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.
ΕΛ. βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
ΗΛ. μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
ΕΛ. κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
ΗΛ. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;
ΕΛ. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
ΗΛ. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.

qui ἡ substituit, et 88. sine causa addi ἐν vult.

87. Pro ἥκετον dat ἥκεις Eustathius ad Il. Α. p. 146, 12. Κ. 809, 37. Od. Τ. 1856, 14. (110, 28. 730, 47. 683, 19. ed. Bas.) in postremo loco addens, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί. Sane numeri suavius ad aures accidunt, et structura tum apud Graecos, tum apud Latinos usitata est. Noster apud Aeschinem c. Timarch. p. 154, 11. ed. Reisk. κἀγὼ μὲν οὕτω, χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς, Λογίζομαι τἀληθές. Quis non meminit Horatiani? *quibus ipse meique Ante Larem proprium vescor.*

91. ἀπείρηκ' ἐν Ald. Syllabas conjunxi. Electra enim sua mala parvi pendit, neque ea memorat, nisi quatenus ex fratris morbo oriuntur. Deinde Graeci non dicunt, ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς, sed sine praepositione, ut Hec. 936. ἀπεῖπον ἄλγει. Alia ratio est loci Androm. 87.

94. βούλει omnes fere MSS. et Schol. pro βούλῃ.

97. φίλων pro φίλον Brunck. ex membr.

ΕΛ. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις.
ΗΛ. αἰδὼς δὲ δή τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;
ΕΛ. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
ΗΛ. δεινὸν γάρ· Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
ΕΛ. σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
ΗΛ. οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
ΕΛ. αἰσχρόν γε μέν τοι προσπόλους φέρειν τάδε.
ΗΛ. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
ΕΛ. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
ΗΛ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
ΕΛ. καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τε σοί, κόρη,
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε·

100. Sic Ald. et plerique MSS. ἐλέγξασ' Reiskius, quod admisit Brunckius. Deinde φίλ' ὡς ἐμοὶ legit Musgrav. Ex MS. sui lectione φίλα δὲ, φίλια δὴ edidit Brunckius. Si quid mutandum, legerim, ὀρθῶς γε λέξασ' σὺ φίλως ἐμοὶ λέγεις.

101. σ' addunt Brunckii membr. Aug. 2. Mosq. A. Harl. J. [τίς σ' N. *Ex Addend.*]

106. πρόσπολον Ald. sed pluralem multi MSS. et R. a prima manu, πρόσπολον ex emendatione. [προσήκοντας Cant. M. N. *Ex Addend.*]

110. Καλῶς pro Ὀρθῶς tres MSS. apud Valckenaer. ad Hippol. 715. Mosq. A. Ὀρθῶς et hic et 100. J. et καλῶς suprascriptum, de quo rursus dubitandi materia suppetit.

115. οἰνοπόν τ' ἄ. Ald. Alterum MSS.

Ἑλένη σ᾽ ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα τὸν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ᾽ ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ᾽ ἀθλίοιν τοῖνδ᾽, οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ᾽ εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ,
ἅπανθ᾽ ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
ἴθ᾽, ὦ τέκνον μοι σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ᾽, ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ᾽ ὁδοῦ.
ΗΛ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ᾽ εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἔστι δ᾽ ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ᾽ Ἑλλάδ᾽. ὢ τάλαιν᾽ ἐγώ.
αἳ δ᾽ αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ᾽ ὕπνου
τόνδ᾽ ἡσυχάζοντ᾽, ὄμμα δ᾽ ἐκτήξουσ᾽ ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ᾽ ἔστω κτύπος.

122. ἐμὴν Ald. ἐμὲ A. P. R. Quod cum alios quoque exhibere nihil dubitem, reposui. [ἐμὲ M. N. *Ex Addend.*]

128. εἴδετε παρ᾽—ἀπέθριξε. ἴδετε Schol. ad Aesch. Agam. 545. Harl. γὰρ est ex conjectura Duporti. ἀπέθρισεν Harl. J. Schol. et MS. Cantabrig. unde lectiones quasdam mecum communicavit amicus. Mox ἔστιν ἡ π. γ. edidit Kingius, forte ex MS. quanquam id in nullo vidi. Sic tamen citat Plutarchus in Vitis, si memini; sed facile ibi omitti potuit.

φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ
τόνδ᾽ ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.
σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης στροφὴ ά.
τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ᾽ ἔστω κτύπος.

140. ΧΟ. σίγα, σίγα contra metrum Ald. et infra 180. Vs. 145. ΗΛ. Ald. Pro λεπτὸν varia lectio in Scholiis et in P. λευκόν; sic et Dionysius Hal. in edd. sed in MSS. λεπτόν. Λεπτὸν quoque Laërtius VII. 172. quod argumento ejus melius convenit, licet Illustrius, Laërtium exscribens, λευκὸν habeat; λευκὸν tamen magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχα 950. Si hoc legis, σῖγα, σῖγα jungendum est cum τίθετε; si λεπτὸν praefers, σῖγα, σῖγα sententiam per se absolvit.

141. τιθεῖτε Ald. et MSS. ψοφεῖτε pro κτυπεῖτε MS. Leid. apud Valckenaerium ad Phoeniss. 1371. MS. Cott. Scholiastes Nicandri Ther. 424. Sed aliud hic restat observandum. Cum enim versus hic forte fortuna iambicus esse videretur, viri docti parem reddere antitheticum 154. certatim anniti. ποίαν pro τίνα Kingius *bis ex optimo* suo, quod ex Triclinii interpolatione profectum videtur. τίν᾽ ὦ τ. ε. τίν᾽ ἤδη ε. Musgravius. τύχαν τίν᾽ ἂν λέγοιμι Brunckius ex conjectura edidit. Sed in hoc bis peccavit. Multo enim minori molimine poterat, neque ordine, neque verbo mutato, τίν᾽ ἂν τ. εἴποιμι. Sed profecto legendum τίθετε, et versus est trochaicus trimeter catalecticus, ab aliis acephalos iambicus vocatus. Hephaest. p. 19. Nec me fugit, Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse. Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθῶ, τιθεῖ, τιθοῦμεν, τιθεῖτε. Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut haec forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis? At enim,

ἄπο πρόβατ' ἐκεῖσ',
ἀπό πρό μοι κοίτας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοὺ πείθομαι.
ΗΛ. ἆ ἆ σύριγγος ὡς πνοιὰ
λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
ΧΟ. ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω

inquit, τιθεῖ habet Euripides Cycl. 526. Ὅπου τιθεῖ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής. Μεθεῖτε bis habet Aristophanes Ran. 1337. 1346. quod ex pristina verbi forma ἕω deductum est. Verum in priore loco legendum τιθῇ, quam constructionem, suppresso ἂν, amant Tragici. Electr. 978. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί; Sophocles apud Plutarch. T. II. p. 34. A. 767. A. Ὅπου πρόσῃ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος. Aristophanis loca fortasse jure omisissem; sed ne quid intactum, quod ad rem pertinere videatur, relinquam, lege utrobique μέθεσθε, in media voce, quae longe aptior, ut λαβομένω 1332. μεθῆσθον 1333. ἐχόμεσθα 1334. λάβεσθε 1343. Obiter monebo, ψοφεῖτε, quod recte servat Nicandri Scholiastes in Aldina utraque, in edd. quibusdam, Coloniensi certe anni 1530, mutatum esse in κτυπεῖτε.

143. Kingius ex K. λέχους. Sed hoc si vitium est, emendari debet 159, ut socio suo 146 respondeat. [ἀπόπροθι μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροθι κοίτας N. *Ex Addend.*]

145. ὅπως πνοὰ Ald. et MSS. ὡς πνοιὰ dedi partim ex conjectura Kingii. Mox ὑπόροφον primum in ὑπνοφόρον mutatum voluit, deinde vulgatum defendit Musgravius. Sensus videtur esse: *Edo vocem, qualis est submissior calami sonus.*

κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε.
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.
ΧΟ. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. ἀντιστρ. α'.
ΗΛ. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς;
ἔτι μὲν ἐμπνέει,
βραχὺ δ' ἀναστένει.
ΧΟ. τί φής; ὦ τάλας.
ΗΛ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.
ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργ-
μάτων· τάλας φεῦ μόχθων.
ΗΛ. ἆ ἆ ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν
ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.
ΧΟ. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφὴ β'.
ΗΛ. σύ νιν, τάλαινα, θωΰ-

154. τίνα δὲ συμφορὰν Ald. et MSS. In numeris permutandis ludunt librarii, ut in hac fabula 3. 97. 106. Phoeniss. 1374. τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνα λόγον in plerisque edd. In hac ipsa voce variatur supra 61, ubi συμφορὰς dant Ed. Kingii, Schol. Mosq. D. marg. Harl. et J. Vide etiam Med. 1242. *Mox 156* plures conjecturas proponit Musgravius, quarum nulla probanda videtur.

159. χάριν pro χαρὰν membr. var. lect.

160. 161. ὦ μέλεος et ὦ τάλας Ald. ὦ delevit Kingius ex MSS. et infra 183.

167. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα. Ald. et MSS. Delevi γὰρ et ὦ. In v. 169. νιν post σὺν omittunt

ξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
ΧΟ. εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.
ΗΛ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ, μεθεμένα κτύπου,
πόδα σὸν εἱλίξεις.
ΧΟ. ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὖ.
ΧΟ. πότνια, πότνια νὺξ, στροφὴ γ'.
ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν,
Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε μόλε κατάπτερος
Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον·
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
ΗΛ. κτύπον ἠγάγετ'. ΧΟ. οὐχί. ΗΛ. σῖγα,
σῖγα φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος ἥ-
συχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις φίλα.
ΧΟ. θρόει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.
ΗΛ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ
γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
ΧΟ. πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.

plures MSS. Deinde transposui clausulas πόδα σὸν εἱλίξεις, et μεθεμένα κτύπου.

173. ὑπνώσει Ald. Duplicant σ membranae.

177. τὸν Ἀγαμεμνόνειον Ald. et plerique MSS. ἐπὶ γόνον Aug. 1. apud Brunckium.

179. διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα Ald. quod ex MSS. mutavit Kingius. [et sic fere Cant. M. N. *Ex Addend.*]

185. ἄλλο γ' εἴπω Ald. εἴπας Mosq. D. εἴπω aut γ' εἴπω omittunt plures MSS. a manu recentiori addit R. Delevit Kingius, qui et ἐξ 168 delerat, et 186 ἴσχει πόθον ediderat. [γ' εἴπω omittit N. εἴπω Cant. M. *Ex Addend.*]

ΗΛ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός.
ΧΟ. δίκα μὲν, καλῶς δ' οὔ.
ΗΛ. ἔθανες, ἔθανες, ὦ ἀντιστρ. γ'.
τεκομένα με μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυε.
σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς τό, τ' ἐμὸν οἴχεται
πλέον βιότου μέρος ἐν
στοναχῆσί τε καὶ γόοισι,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἔπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον ὡ
μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
ΧΟ. ὅρα παροῦσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε,
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.

190. ματέρος Ald. cum MSS, quibusdam, et mox δίκαια, sed δίκα K.

192. ἔκανες ἔθανες Ald. R. ἔκανες ἔκανες ex conjectura Reiskii dedit Brunckius. ἔθανες ἔθανες Harl. quem sequor. [ἔκανες ἔθανες Cant. M. N. *Ex Addend.*]

195. ἰσονέκυε dedi pro ἰσονέκυες, quod duabus de causis depravari potuit.

196. σὺ γὰρ τ' Ald. sed τό τ' ἐμὸν cum meliori parte MSS. τὸ δ' ἐμὸν ex membr. Brunck. qui cavet nihil acrius, quam ne τε post οὔτε aut τε sequatur.

197. βίου τὸ πλέον Ald. et MSS.

200. ἐπεὶ δ' Ald. ἐπὶ δ' multi MSS.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;
ΟΡ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὀμοργὸν ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
ΗΛ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
ΟΡ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, καὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.

206. ἐν δέοντί τε quidam MSS. et Stobaeus p. 419. Si quid mutandum, malo: ἐν δέοντι γάρ. Med. 1288. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ.

209. πόθεν, πότ' male edd. pleraeque. ποτ' tantum fortius interrogat, non diversam quaestionem facit, ut ποῖ ποθ' infra 272.

214. De πέλανος Harpocration, hunc locum citans.

217. πλευροῖσι πλευρὰ καὶ αὐχμώδη Ald. πλευρῆς πλευρὰν R. Ut scias, quanta crux librariis fuerit hoc nomen πλευρὸν, loca quaedam, prout in Aldina edîta sunt, exscribam. Orest. 790. Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰν νωχελῇ νόσῳ. Alc. 373. σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι πέλας Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. Bacch. 740. Εἶδες δ' ἂν ἢ πλευρὰν ἢ δίχηλον ἔμβασιν. In Phaëthontis fragmento apud Longinum, Πλήξας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων, MS. Par. recte πλευρά. Vide ad Hec. 820.

218. νόσῳ pro κόραις Kingii Schol. et P.

ΗΛ. ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
ΟΡ. κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῇ νόσος
μανιάς μ', ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
ΗΛ. ἰδοὺ φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
ΟΡ. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
ΧΟ. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.
ΗΛ. ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

219. Intellige ἕνεκα ante βοστρύχων. Frustra enallagen cogitat Brunckius post Scholiasten et Kingium. Versus a Schol. laudatus est Apollonii Rhod. II. 200. πίνῳ δέ οἱ αὐάλεος χρὼς Ἐσκλήκει. Ibi est τέ et αὐστάλεος, illud pejus, hoc non melius.

221. Ald. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας. Delet μ' Heathius, recte repugnante Brunckio. Ipse in versum proximum transposui. Praeterea ex Scholiastae auctoritate accentum in μανιας mutavi, et ex substantivo adjectivum feci. μανιάσιν νόσοις Sophocl. Aj. 59. μανιάσιν λυσσήμασι mox 264. λύσσας μανιάδος 320. λύσσα μαινὰς fragm. apud Stobaeum Grot. p. 241.

222. Pro μέλη habent δέμας H. J. Aug. 2. Difficile est eligere. In alterum desinit versus 216, in alterum 225.

223. τι ed. King. ex MSS. quibusdam.

224. Utrumque junxit Evenus Parius apud Plutarch. T. II. p. 1102. B. Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. De metro vocis ἀνιαρὸς vide ad Phoen. 1353.

228. Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ, Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Ridet Comicus anonymus (forte Anaxandrides) apud Scholiasten, ita legendus ope MS. Augustani apud Valckenaer, Diatr. p. 229. Ὁ πρῶτος εἰπὼν,

ΟΡ. μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.
κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐριννύες.
ΟΡ. λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·

μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας ὕδωρ, Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' αὖ. Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ. Eodem respicit Antiphanes apud Athenaeum X. p. 446. A. Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Levem errorem commisit vir summus, quod locum ex Hercule petitum ad incertam fabulam rettulerit. Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ et paullo ante κἀνακύκλει. Sed si omnes librariorum errores persequi velim, magnae molis volumen conficiam. Plus centies etiam extra melica metrum pessundat R.

229. ὑγείας Ald. Stob. et sic, vel ὑγίας, omnes, quod sciam, MSS. praeter K. solenni vitio, quod male revocavit Brunckius, eumque secutus Beckius. Nunquam Attici ὑγεία usurparunt. Quis moretur librarios, qui in versus comici initio Πλοῦτον, ὑγείαν reliquerint? Facillime vocalis ante cognatam diphthongum elapsa est. Et cur tandem prima in ὑγεία producatur, quae in ὑγιεία semper corripiatur? Idem accidit in ταμιεῖον, quod in ταμεῖον contractum est damno metri apud Harpocration. v. Κτησίου Διός. Diphilus apud Stobaeum: κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ. Sed recentiores tandem ὑγεία, ταμεῖον et scripsere et pronunciavere. Recte Moeris: Ὑγιεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς. Si Orpheus cura dignus sit, lege ἠπιόχειρ' ὑγιείαν in exemplo posteriore apud Piersonum, ὑγιείας recte Schol. Sententiam autem partim mutasse videtur Vir doctissimus; in Gnomicis enim Poëtis p. 243. pro Aldino ὑγεία cum Grotio ὑγιεία reposuit.

232. ἕως σ' ἐῶσιν Brunck, sine causa.

εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
ΗΛ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρὸς,
ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
ΟΡ. πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,
ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
ΗΛ. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
ΟΡ. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν.
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
ΗΛ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
ΟΡ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ,
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
ΗΛ. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν.

236. Ναυπλίῳ Ald. Ναυπλίᾳ membr. et P. ut 466.

245. Sic Ald. MSS. et Stob. Ecl. Eth. p. 197. ed. Canter. Sed Σύ τοι Plutarch. T. II. p. 88. C. Mox φρόνει pro λέγε habent Stobaei codices; recte tamen vertit Canterus, *loquere*; „λάλει pro φρόνει posui,“ inquit Grotius, „conjectura ductus; „nam sequitur φρόνει.“ Sed cum πράττε pro φρόνει det Harl. ex ejus et Stobaei conjunctione bellissimus exsurgit versus, quem Clericus, Reiskius, Trillerus, si viverent, amplecterentur; quemque amplectentur, sat scio, Graiae gentis decora, Ammonius et Invernizius. Καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ πρᾶσσε τάδε.

248. ταχὺ Ald. ταχὺς plerique MSS. et Diog. Laërtius VII. 182. Ex eodem sumsi ἀρτίως φρονῶν pro ἄρτι σωφρονῶν, quanquam non multum refert; illud tamen elegantius videtur. μετέθου λύσσαν male sollicitat Arnaldus, ut metrum conjectura sua λυσσᾶς corrumpat. καθαρὸν θεμένη νόον in Scolio apud Athenaeum XV. p.

ΟΡ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
ΗΛ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις,
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν
σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα.
ΟΡ. μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων,
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
ΗΛ. οἲ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
ΟΡ. δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.

695. C. θέμενος ἄγναμπτον νόον Aeschyl. Prom. 163. μετέθου λύσσαν igitur significat: *Insaniam sanitate mutasti*, structura Horatio familiari. Verum vidit Heathius, quem Arnaldum mirum est non castigasse propter spondeum in quarta iambici sede.

249. Hunc et duo sequentes ubi citat Longinus XV. laudat Toupius Alexin Athenaei VIII. p. 339. D. Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.

252. Libanius suo vel librarii errore T. I. p. 460. D. Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις. Cum in MSS. quibusdam ἀτρέμας scriptum esset, corrector metri peritus in K. dedit ἀτρέμας ἐν σοῖς δ.

255. ἱερεῖαι Ald. et MSS. sed ἱέρειαι Kingius ex K.

262. Vide Praef. ad Hec. p. X.

264. Male comparat Musgravius τέκνον φίλε, τέκνον ἄλαστε.

ΗΛ. βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;
ΟΡ. εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ', οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξωρμωμένας;
ἆ, ἆ, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.
ἔα, τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Sed hujusmodi adjectiva trium sunt generum, quanquam fatendum est, rarius in neutro usurpari. Infra 827. Δινεύων δρομάσι βλεφάροις, quae citat ex Bacchis Maximus ad Dionys. Areop. et frustra quaesivit Heathius. Phoeniss. 1052. φοιτάσι πτεροῖς. Aristoph. Eccles. 584. Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν, Τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Sic tres primae edd. et, ut opinor, MS. Ravennas. Male mutavit Brunckius. Cycl. 250. Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα, Ἡδίον' ἐστίν.

265. βεβλήσεται Ald. MSS. Plutarch. Sympos. IX. p. 737. A. βληθήσεται Laërt. IX. 60. Utrumque Euripidi usurpatum.

271. πλευμόνων edidit Brunckius, sed sententiam ad Sophoclem mutavit, illud veteris Atticae, hoc recentis arbitratus.

273. Debebat Hegelochus, qui Orestis personam egit, ita verba γαλήν' ὁρῶ efferre, ut elisionis significationem aliquam daret. Is vero, spiritu deficiente, dixit γαλῆν ὁρῶ, quod largam ridendi materiem Comicis praebuit, quos citant Scholiastae ad hunc locum et Aristoph. Ran. 306. Ceterum verissime observat Reiskius, Euripidem facile potuisse soloecismum et sibila Comicorum effugere, versum sic concinnando: Ἐκ κυμάτων γὰρ ὁρῶ γαλήνην αὖθις αὖ. Certe Aristophanis, Sannyrionis, Strattidis aculeos potuit contemnere, si sic omnia dixisset. Deinde 274 Electrae, et 275 Orestis personam praefigit Aldina, le-

ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ᾽ εἴσω πέπλων;
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
ἄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ᾽, εἴργασται δ᾽ ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ᾽ ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ᾽ ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ᾽ εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ᾽ ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ᾽ ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,

gens θεὶς, sed notas eas sustulit Canterus, Scholiaste et MSS. suffragantibus.

274. κλάεις Brunckii membranae et Cant.

279. Aristoph. Plut. 8. τῷ δὲ Λοξίᾳ μέμψιν δικαίαν μέμφομαι.

280. Aut εἰς ἔργον cum Ald. aut ἔργον εἰς (vel ἐς) plerique MSS. Unde ἔργμ᾽ conjicit Musgr. Sed recte εἰς membr. Mosq. D. omittunt, ut et Schol. ad Sophocl. Oed. T. 1328.

283. Sic Ald. et multi MSS. Alii cum Kingio μ᾽ ἐχρῆν. Unus χρεών. Sed primum elegantius. Nempe interrogatio post εἰ recte in praesenti effertur, quamvis ad praeteritum pertineat.

285. μήπω Ald. et MSS. quidam. Plures μήποτε, quod editum voluit Musgravius, edidere Barnesius, Kingius, alii. Μήπω plane quidem est ineptum, μήποτε vero non optimum. Praeterea τεκοῦσα absolute nunquam, credo, ab Euripide ponitur pro μήτηρ. Diversa enim ratio est in Iph. A. 741. corruptus locus Menandri fragm. inc. 710. Recte igitur solus Harl. μὴ τῆς τεκούσης.

286. ἤμελλε Ald. Variant MSS. inter hoc et ἔμελλε. Versu sequenti ἐγὼ δ᾽ Ald. Quod

ἐγὼ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἔκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός,
σῖτόν τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.

edidi, est in Harl. et, puto, in aliis.

288. Hanc lectionem, in qua omnes MSS. consentiunt, retinere malui, quam cum Brunckio κασιγνήτη substituere. Quidni enim ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 912. ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789 (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626? Duo posteriora loca eodem consilio citat Musgravius, cujus sententiam male cepisse videtur Brunckius, quasi is putasset ου elidi posse. Contra verba quaedam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπτήσσειν, ῥεῖν, Hec. 181. 532. quae insani esset solicitare.

291. Sic Ald. μοι King.

292. ἴσχανε Ald. et quidam MSS. Alii ἴσχναινε, quod analogia postulat; alii denique ἴσχαινε, quam veram scribendi rationem esse credo, et ab Atticis propter sonum praelatam. Non valde dissimile est, quod ἐχθραίνω dicere noluerunt, sed ἐχθαίρω, quae forma Tragicis semper restituenda.

297. σῖτά τ' Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. χροὸς Kingius ex K. Omnes fere MSS. χρωτὶ, cum Aldo, vel χροΐ, quod mirum est, cum supra 51 occurrat ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.

εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων,
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίγνεται.
ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, στροφή.
δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
Ποτνιάδες θεαὶ,

301. καὶ θανεῖν Kingius ex K. R. Aldus et ceteri, κατθανεῖν. Simili modo peccatum est in Sophocl. Antig. 742. ubi pro, ὦ παγκάκιστε, lege, ὦ παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί, ex Plutarcho T. II. p. 483. C. [καὶ θανεῖν Cant. M. N. et mox 308. νοσῇς — δοξάζῃς. (δοξάζεις M.) Contra Phoeniss. 1790. iidem Cant. M. cum uno Leid. κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν. *Ex Addend.*]

308. νοσῇς et δοξάζεις Ald. cum majori MSS. parte (vel δοξάζῃς.) Brunckius ex var. lect. Schol. et membr. νοσῇ — δοξάζῃ edidit, sed sententiam mutavit ad Soph. Trach. 2. Recte. Amant enim secundam personam in hac formula. Praeter MS. in eo Trach. loco ἐκμάθοις habent Suidae duae priores editiones, totidemque MSS. quos ipse inspexi. Probum quidem est alterum, sed rarius, ut Oed. T. 315. Mox γίνεται Ald. γίγνεται D. et forte alii.

310. αἶ αἶ Ald. et MSS. quidam.

ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ᾽ ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν
ταναὸν αἰθέρ᾽ ἀμπάλλεθ᾽, αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ᾽ ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος
φοιταλέου· φεῦ μόχθων.
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔρρεις
τρίποδος ἄπο, φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος, ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.
ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφή.

313. ἐλλάχετ᾽ Brunck. sine causa. ἐν omittunt MSS. quidam.

316. ἐμπάλλεσθ᾽ Ald. et MSS. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex πάλλω medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319 MSS. quidam ἐᾶτ᾽ male.

[319. δόμον in textu M. γόνον pro v. l. *Ex Addend.*]

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J.

323. MSS. plures aut ἀπόφασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἀνὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Aeschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, δαρίζοντες.

325. μυχοὶ γᾶς Ald. et MSS. Sed delevit Kingius, neque habet K. a prima manu.

τίς ἔλεος, τίς ὅδ' ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται,
θοάζων σε τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα
δάκρυσι συμβαλεῖ
πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχιοῖ;
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
τινάξας δαίμων κατέκλυσεν
δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων
τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή;
καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει

330. συμβάλλει Ald. et plerique MSS. Sed quidam συμβάλει, unde metro convenientius συμβαλεῖ dedi.

331. δόμους Ald. Variant MSS.

332. ματέρος — ἀναβακχεύει Ald. et MSS. Emendatio est Musgravii, qui citat Bacch. 109. Sophoclem apud Strabon. XV. p. 1008. A. (687.)

336. κατέκλυσ' αἰ-ῶνα πόνων Musgrav. propter metrum.

338. λάβροις ὀλεθρίοισιν Ald.

339. 340. Sic Aldus, quem, licet mendosum, secutus sum, potius quam aeque mendosum pro mendoso substituam. Quidam MSS. omittunt ἕτερον, quod proinde ejecit Brunckius, hiatu relicto. [339. ἄλλον omittunt Cant. M. N. *Ex Addend.*] Mox 341. τῶν pro τὸν Ald. sed τὸν D. MS. Cant. K. L. [τὸν ἀπὸ M. N. *Ex Addend.*] Paullo ante ἐπὶ πάρος Reisk. ἐπίπαρος edidit Brunckius.

342. ὧδε Ald. ὅδε plurimi MSS. In versu sequenti prope omnes MSS. cum Aldo,

Μενέλαος ἄναξ, πολὺ δ' ἁβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι,
τῶν Ταντκλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
εἰς γῆν Ἀσίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθών, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέᾳ προσίσχων πρῶραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός,

πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ, unde si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. II. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. MS. apud Musgravium πολὺ δ' ἁ. edidi post alios. *Neque* ἄναξ temere ejiciendum. Aeschyl. Pers. 5. οὗς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo vide infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Ταντκλιδᾶν Dionis editio prima.

346. ὁρμίσας Ald.

350. 351. πῆ μὲν — πῆ δ' MSS. quidam.

ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθεὶς,
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις.
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἀλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν, εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά·
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰὼν,
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
ΟΡ. ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς,
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ μηνύσω κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω

359. τόδ' et καταστάθεὶς MSS. quidam.

362. δακρύων τ' Ald. Sed δ' plerique codices.

367. ἀλικτύπων Ald. Sed ἀλιτύπων ex MSS. Bodl. edidit Kingius, et sic Mosq. D. ἀλυτύπων L.

368. θυγατρὸς Ald. et pauci MSS. Plurimi παιδός.

372. ἐξέλιπον Ald. et plures MSS. Duo saltem Aug. 2. et C. C. C. ἐξέλειπον, quod, si Brunckium audis, soloecum est, post ἦν, ὅτ'. Infra tamen 519. 520. edidit εἶχες ὅτ' ἐξέβαλλεν, ubi, si sibi constare voluisset, revocare debuerat, pristinam lectionem ἐξέβαλε.

375. σημανῶ Ald. μηνύσω A. J. K. R. Cant. quod multo aptius. *Ego me ipsum deferam.* [μηνύσω M. N. *Ex Addend.*]

ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ'. ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
ΜΕ. ὦ θεοί, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
ΟΡ. εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ' ὁρῶ.
ΜΕ. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.
ΟΡ. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.
ΜΕ. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
ΟΡ. τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ με.
ΜΕ. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
ΟΡ. ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
ΜΕ. ἤκουσα· φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
ΟΡ. φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
ΜΕ. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
ΟΡ. ἡ ξύνεσις ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.
ΜΕ. πῶς φῄς; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.
ΟΡ. λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με;

384. μοι Ald. με plerique MSS.

387. Post φείδου δ' distinguit Brunckius, quem si sequeris, λέγειν pro imperativo accipies; sin minus, ὥστε subaudies cum Scholiaste. Eustathius ad Il. I. p. 762, 62. (667, 19. Bas.) ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά.

388. εἰς ἐμὲ Ald.

389. Ὀρέστα τίς σ' κ. ν. Clemens Alex. Strom. VII. p. 844. Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ' κ. ν. Stobaeus XXIV. p. 119. Grot. et sic citat Pricaeus ad Appul. Met. III. p. 141. An igitur Clemens et Stobaeus vitio memoriae erravere? an veram lectionem conservavere? an excidit quiddam e vulgatis?

391. σοφόν τοι. Sic Ald. et Schol. MSS. quidam, τι. Eadem varietas infra 537. In versu sequenti distinctionem minorem posui, ut significarem, orationem abrumpi imperfectam, et infra 408, ubi nihil difficultatis video.

ΜΕ. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
ΟΡ. μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.
ΜΕ. ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;
ΟΡ. ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.
ΜΕ. πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
ΟΡ. νυκτὸς φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.
ΜΕ. παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
ΟΡ. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.
ΜΕ. φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

393. Eodem modo Herc, F. 346. ἀμαθής τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς. Dan. 34. ἐπεὶ δὲ τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο. Ubi ne quis anapaestum se in tertio loco invenisse putet, monendus est, θεὸς esse monosyllabon. Quod in ceteris casibus saepissime fit; in nominativo et accusativo singulari non raro. Veteres Attici hanc vocem libenter in sermone contraxisse videntur; nomina enim a θεὸς incipientia pronunciarunt, Θουγενίδης, Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. θεὸς est monosyllabon in Androm. 1262. Suppl. 333. Bacch. 47. 1347. Ion. 440. θεὸν Troad. 955. Bacch. 67. 1294. 1298. Ion. 1636. In Electr. 300. ἄστεος est spondeus.

394. μητρὸς θ' Ald. et MSS. Copulam omisit Brunckius, et omittit Schol. ad 390.

396. MS. Cant. manifesta sed notabili glossa, ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον. Ion. 388. laudavit Musgravius: ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ. [τάφων M. et ον suprascr. *Ex Addend.*]

401. ἐκ φασμάτων Ald. Sed φαντασμάτων MSS. Bodl. D. H. L. φάντασμα alibi Euripides Hec. 54. 95. 394. Tragicus apud Diogenem Laërtium VI. 95. Τάδ' ἔστ' ὀνείρων νερτέρων φαντάσματα. Tragicus alius, Aeschylus, opinor, apud Plutarch. de Superst. p. 166. A. Ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ, χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω. In Aeschyl. Theb, 716. melior lectio videtur ἐνυπνίων φαν-

ΟΡ. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
ΜΕ. οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.
ΟΡ. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.
ΜΕ. αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
ΟΡ. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.
ΜΕ. οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
ΟΡ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς,
ΜΕ. μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
ΟΡ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
ΜΕ. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
ΟΡ. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ,τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.

τασμάτων quam φασμάτων ἐνυπνίων. Phot. Lex. MS. fursan ex hoc loco: Φαντασμάτων. ἀντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν. [Primo voluisse videtur φαντασμάτων Cant. *Ex Addend.*]

404. ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου Ald. et plerque MSS. σεμνὰ H. et ἀπαιδεύτου K. adhuc corruptius. εὐπαίδευτα, ut conjecit Musgravius, habet Mosq. D. ἀποτρέπῃ pro ἀποτρέπου recte idem Musgravius. In Hec. 41[illegible]. pro δέχου habent δέχῃ A. D. H. R. Eumath. δ' ἔχει pro var. lect. H. τ' ἔχει C. Unde si quis δέχει praeferat, non magnopere contendam.

406. οἷς γ' Ald. οἷς plures MSS. Contra idem γε mox 411 male omittit, ut et Clemens Alex. Cohort. p. 65.

412. οἱ omittit Ald. et fere omnes MSS. Versum quidem sine eo in sex pedes distribuere poteris, sed omni rhythmo carentes. Similis erat in plerisque Sophoclis editionibus Aj. 1028. σκέψασθε πρὸς|θεῶν|τύχην|δυοῖν|βροτοῖν. Quanquam ille nostro adhuc modulatior est, qui sic est scandendus: δουλεύ|ομεν|θεοῖς|ὅ,τι ποτ'|εἰσὶν|θεοί. Sed τὴν τύχην ex MSS. reposuit Brunckius, non tamen primus; ita enim exstat in tribus minimum editionibus, Juntina utraque, Francofurtana. Reiskius, quod cum risu mirere, huic nostro versui primus numeros resti-

ΜΕ. κἆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
ΟΡ. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
ΜΕ. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
ΟΡ. ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
ΜΕ. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.
ΟΡ. οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.
ΜΕ. πατρὸς δὲ δή τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
ΟΡ. οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.
ΜΕ. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
ΟΡ. μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
ΜΕ. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
ΟΡ. ἐκκλείομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μόλω.
ΜΕ. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
ΟΡ. Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.

tuit. Praeterea neutiquam otiosus est articulus. Sensus est: *Servi sumus Deorum, quicquid tandem sunt* ISTI *Dii.* Eodem modo in initio Melanippes posuerat: Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. Sic legendus iste locus, ubicunque occurrit apud Plutarchum, Lucianum, Athenagoram, Justinum M. ut liquet ex Herc. F. 1264. Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο. Tandem οἱ θεοὶ habet Mosq. A.

418. Mirifice depravatus est hic versus in codicibus. Ald. et MSS. bona pars, εἰς φίλους ἔφυς κακός. ἔφυς κακῶς J. Alii εἰπὼν pro ἔφυς, utrumque K. hoc in textu, illud supra pro var. lect. εἰς φ. ἔφυς κακῶς εἰπὼν (with β over κακῶς and α over εἰπὼν) (sic) H. Insuper σοφῶς pro σοφὸς K. Certissima videtur emendatio Brunckii, quam et Beckius recepit.

[423. νόμον Cant. N. *Ex Addend.*]

424. ἐκβάλλομαι Ald. Sed MSS. ἐκκλείομαι aut levi errore ἐγκλείομαι. Brunckius ex MSS. etiam ὅπη. Nihil refert.

426. Τροίας Ald. et MSS. Τροίᾳ conjecit Musgravius, edidit Brunckius. Verum et il-

ΜΕ. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος.
ΟΡ. οὗ γ' οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
ΜΕ. τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
ΟΡ. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
ΜΕ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
ΟΡ. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
ΜΕ. τί δρῶντες, ὅ,τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
ΟΡ. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΜΕ. φυγεῖν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
ΟΡ. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
ΜΕ. κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
ΟΡ. κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
ΜΕ. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;
ΟΡ. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
ΜΕ. ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
ΟΡ. εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν

lud defendi potest. τὸ Τροίας μῖσος est *odium, quod propter Trojam natum est.*

427. Ald. et MSS. quidam φόνου. Alii φόνον. Membr. denique, D. K. R. Magister v. τιμωρεῖ· φόνος. Quodvis probum. Sed optimum videtur φόνος. [φόνος M. φόνου N. φόνον Cant. *Ex Addend.*] Supra 122 oblitus sum monere Magistrum v. καιρὸς legere ἐμέ.

428. οὔκουν Ald. et MSS. plures. οὐκ. οὐ edidit Brunckius ex membr. Sed recte R. et K. a manu prima, οὗ γ' οὐ μετῆν μοι. [οὗγ' οὐ planissime Cant. M. N. *Ex Addend.*]

433. σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις Ald. et MSS. quidam.

437. Sic Ald. MSS. quidam ὑπερβάλλων, quos secutus est Brunckius.

439. χθονὸς Ald. χερὸς multi MSS. Mox 441. εἰς τ. H. in textu, sed πρὸς pro var. lect. πρὸς D. MS. C. C. C. Cant.

μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.

ΧΟ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.

ΟΡ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω.
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ

444. Ald. et MSS. σῆς. Ed. Barn. τῆς.

446. ἀντικάζου J. ἀντιάζου R.

455. ἠμαρτημένοις MSS. quidam, nominatim D. L. Aug. 2.

458. Λήδα Ald.

462. ποῖον δ' Ald. R. et alii. Iidem 459 Διοσκόρω.

χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.
ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
ΜΕ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ᾽ ἐμόν.
ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ᾽ ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγει νιν ἀνόσιον κάρα;
ΜΕ. τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος.
ΤΥ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
ΜΕ. πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.

467. ἥκει Ald. ἥκοι plerique MSS.

470. ὦ πρέσβυ χαῖρε Aldus et MSS. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum; quod dedi occurrit Med. 667. Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Aeschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. ὦ χαίρετε χαίρετ᾽ ἄνδρες, ut habet MS. Ravennas. Lysistr. 853. 1100.

472. 475. Male et contra MSS. ΜΕ. et ΤΥΝ. praeponit Aldus.

473. ὁ μητροφόντας δράκων infra 1421. Scholiastes: δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις· οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ᾠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαῤῥηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὥς φησὶ Νίκανδρος, (Theriac. 134.) Γαστέρ᾽ ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

475. ἀκάθαρτον κ. Barnes. in marg. nescio unde.

476. πατρὸς ὅδ᾽ R. Cant. ex versu sequenti, ubi ὅδε omittit D. [ὅδε addunt etiam M. N. *Ex Addend.*] Mox 480 τι Ald. sed τοι ed. King. Aug. 1. δὴ Aug. 2. quod ex τοι, non ex τι natum.

ΤΥ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
ΜΕ. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
ΤΥ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
ΜΕ. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
ΤΥ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
ΜΕ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν.
ΤΥ. πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι;

483. κεκτήσομαι D. K. a prima manu, R. [κεκτήσομαι M. *Ex Addend.*] Versus stabit, ejecto δ'. Sed hujusmodi crasin non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope.

485. Aldus et plerique codices, πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι; Duportus conjecit τίς ἂν σ. ἥκοι π. unde ἂν recepit Barnesius. Ex Musgravii conjectura πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀ. ἥ. π. dedere Brunckius et Beckius. Altera lectio anapaestum in quartam sedem, altera in tertiam invehit. K. et R. post τίς addunt οὐ, quod ex ἂν depravatum esse liquet ex D. ubi ἂν ante σοφίας erasum est. [Inter τίς et σοφίας signa rasurae apparent in M. *Ex Addend.*] Permutent igitur loca σοφίας et ἀγών; habebis aptissimum senarium, πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; Ipsa orationis emphasis hunc verborum ordinem flagitat, et alibi vox σοφία hanc senarii sedem occupat, ut infra 701. fragm. apud Stobaeum XCV. p. 383. πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές. (συγγενὴς Clemens Alex. Strom. IV. p. 574.) Corruptelae origo fuit particulae omissio, quod vitium tetigi ad Hecub. 1183. Nunc addo Menandrum Stobaei ibid. αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν φέρεις. Addidit τὴν Grotius propter metrum. Sed cum Plutarchus de Sanit. p. 128. A. φέροις habeat, revocandae sunt fugitivae literae, legendo, αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. Similis phrasis infra 622. licet diverso sensu. Med. 256. ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη.

εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἶχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.

487. γένετ' Ald. Barnesius edidit γίνετ', quamvis ἐγένετ' haberet ipsius MS. cui omnes fere alii accedunt.

491. Cum paullo durior sit ellipsis praepositionis, conjeceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electrae 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.

493. χρῆν δ' Ald. male: δ' omittit pars saltem MSS.

494. διώκοντ' Ald. et MSS. fere omnes. Sed διώκειν τ' ex MS. Sangerm. praetulit Musgravius; minus recte.

495. ἀντὶ pro ἂν τῆς Aug. I. Cant. Utrumque per se probum; sed ἂν non commode omittitur. [ἀντὶ σ. N. ἀντὶ τῆς σ. M. *Ex Addend.*] Deinde 496 prius τ' in γ' mutavit Brunckius contra MSS. Verte: *Et cum legem servaret, tum pietatem.*

499. ἀ. κ. ἐγένετο μητέρα κ. Ald. et plerique codices. Ubi si κακίων secundam corripere statues, contra Atticorum consuetudinem peccabis; (sola enim exceptio, quae speciem habet, est in Suppl. 1104.) et anapaestum in loco secundo relinques. Sin mediam in

ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε·
εἰ τόνδ᾽ ἀποκτείνειν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ᾽ ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ᾽ ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι,
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾷν,
οὐδ᾽ εἰς ἀπάντημ᾽, ὅστις αἷμ᾽ ἔχων κυρεῖ·
φυγαῖσι δ᾽ ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
ἀεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ᾽ ἐνέξεσθαι φόνῳ,

κακίων produces, non solum anapaestus erit in quarto loco, sed etiam dactylum sequetur, quod ne Comicis quidem licere, supra monui ad 51. Est, fateor, versus initio Baccharum: τυφόμενα Δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Lege, Δίου τ᾽ ἔτι πυρός. Mutatus est verborum ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non potuit. Sed ita in hac fabula 416. ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου. Edidit γένετο ex conjectura Brunckius, qui gaudio exsultasset, si cognosset ita exstare in duobus MSS. H. L. Idem L. infra 874 γένετ᾽ habet. Tales errores ubique corrigendi, non in exemplum trahendi.

504. δὲ ποῖ Ald. δὴ ποῖ aut δὴ πῆ MSS. δὴ corrigendum viderat Heathius.

[507. κυροῖ N. *Ex Addend.*]

508. ὡσίουν Ald. et MSS. ὁσίουν edidit Barnesius, accentu male posito, ὁσιοῦν Brunckius. Cum jam in ὡσίουν erratum esset, correctores quidam ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν fecere, detracta praepositione. Sed ἀνταποκτεῖναι cum Aldo vel ἀνταποκτείνειν servant plerique codices.

509. ἔμελλεν ἕξεσθαι Ald. et plures MSS. Quidam insuper habent φόνου, quod esset, *caedem aggredi*, monente Musgravio, ἔμελλ᾽ ἐνέξεσθαι Duportus et Heathius cum Paraphraste, et ita superscriptum habent unus ex Brunckianis et J.

τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν, ἱκετεύουσά σε,
μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ,
μισεῖ τε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,

510. Sic Ald. et MSS. Brunckius, χερός.

511. Hic et infra 533. 539. ἐγὼ δὲ in ἔγωγε mutavit Brunckius, sine auctoritate, et, ut puto, sine ratione.

513. Ἑλένην δὲ Ald. et pars codicum.

514. οὐδὲ σὲ. Sic edidi, ex H. J. cum vulgo sit οὐδέ σε. Leve est, sed semel duxi monendum, me in pronominibus accentu signandis aut non signandis sententiae et emphaseos rationem semper habuisse. Infra 758 καὶ σὲ recte habent H. L. Mox ἐμμένω Ald.

520. ἐξέβαλε τὸν μ. Ald. K. sed τὸν omittunt plerique MSS. ἐξέβαλλε μαστὸν, ut edidit Kingius, habent MS. C. C. C. duo Brunckii, J.

522. Pro τάλας R. γόοις ex Hec. 438. [γόοις M. *Ex Addend.*]

524. μισῇ γε vulgo. Sed μισεῖ, superscripto η, MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phoen. 576. τε dedi ipse pro γε. [σὺ pro γε vel τε N. *Ex Addend.*]

μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις· τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ᾽, ἅγ᾽ εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πρᾶσσ᾽ ἔναντι᾽, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
ἔα δ᾽ ὑπ᾽ ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ ᾽πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ᾽ ἐμὴ θανοῦσ᾽ ἔπραξεν ἔνδικα,
ἀλλ᾽ οὐχὶ πρὸς τοῦδ᾽ εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ᾽ ἀνὴρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ᾽ οὐκ εὐδαιμονῶ.
ΧΟ. ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ ᾽πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.
ΟΡ. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.

528. Sic Ald. et Schol. ad Apollon. Rhod. II. 253. τοῦτον ὠφελεῖν θέλων A. ὠφελεῖν αὐτὸν D. L. ut Kingius edidit. Legi etiam posset, αὐτὸν ὠφελεῖν θέλων. Sequuntur in Ald. et MSS. duo versus, quos Viri docti, utpote huc ex 617. 618. retractos, ejecere. Equidem utroque loco genuinos puto, nisi simul et hunc et praecedentem deles.

533. ἐγὼ δὲ praeter Ald. et MSS. Laërtius VII. 179. ubi dicitur Chrysippus, mutato θυγατέρας in Κλεάνθην, de se et Cleanthe hos duo versus usurpasse. In 534 πλήν γ᾽ L. non male.

536. ξ. ἐδέξατο L.

538. Elegans est Musgravii conjectura: ὅπου γε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα, neque a verisimilitudine abhorret; ὅπου γε enim habent H. R. et in loco, quem ex Phoenissis 397 citat, μή τι σὴν δάκω φρένα, MS. Leid. μή τε. [ὅπου γε M. *Ex Addend.*] Frustra Brunckius accumulat γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα, ἄκλητος οὔτε κληθεὶς, ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, πατέρων καὶ τεκόντων, ὁ φύσας χὠ τεκὼν πατὴρ, ἔσχατος ὑστέρας τ᾽ ἔχων πώλους, exemplis diversi

ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι μητέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι· δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.

generis permistis. Vulgatam tamen defendet Sophocles Aj. 1147. οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

542. Pro λόγου tres MSS. λέγειν, Magister φόβου.

545. Hanc doctrinam mulierum osor ab Aeschylo Euripides arripuit, Eumen. 661. ne parentem quidem esse matrem concedens. Non irridicule aliquis respondisse dicitur, ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; V. 547 citat Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 505. addita correctione, ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβῇ τέκνου.

546. Hunc et 556. suspectos habet Beckius, nullo, mea quidem sententia, jure.

ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσιν θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ,τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον,
μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν;
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,

557. δεῖ ex MSS. edidit Kingius; sic enim habent duo Brunckii, D. J. δῇ L. quod eodem redit. ἐχρῆν unus Leidensium. Vide infra 659. [δεῖ Cant. N. *Ex Addend.*]

568. ἔσωσεν Ald. et ἐκπνεύσειεν infra 691. ubi tot codices suffragantur, ut Brunckium ad anapaestum quarto pedi redonandum pene perpulerint.

ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην μητροκτόνος.
ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὁρᾷς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἕδρας

579. διὰ γὰρ τὸ Ald. et multi MSS.

581. Post ἄλοχον distinguunt Aldus et alii, male. Et hic et infra 584. ὁρᾷς per se sententiam efficit, ut alibi et in Soph. Electr. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. Deinde οὐ κατέκτανε dedit Aldus cum pluribus MSS. et Clemente Alexandr. Paed. III. 8. p. 278. Alii οὐκ ἀπέκτανε. Cum semel distinctionem male posuisset, errare perrexit Brunckius et οὔ νιν ἔκτανεν edidit. Frustra huic emendationi codicum dissensum praetexit; una enim tantummodo lineola differunt. ΟΥΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Cum talia verba a librariis confunduntur, *) potius duorum eligendum est; si utrumque aeque probum est, codicum numero standum. In Aristophane Vesp. 213. τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; minus aptum videtur verbum ἀποκοιμῶμαι; significare enim debebat, aut *dormire desino*, aut *seorsum dormio;* quae ambo a loco aliena sunt. Legendum igitur ex Photii Lexico, τί οὐ κατεκοιμήθημεν. [Vt edidi, habent Cant. M. N. *Ex Addend.*]

584. ὁρᾷς δ'. Ἀπόλλων, ὃς Ald. δ' recte MSS. auctoritate omisit post alios Brunckius. Verum si Ἀπόλλων' positum est pro Ἀπόλλωνι, non libenter vocalem hujus dativi elidunt Attici; si pro Ἀπόλλωνα, constructio fit impedita; neque illi Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω. Unicum memini locum ex Nostri Phaëthonte apud Macrob. Sat. I. 17. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήζει βροτὸς, quem propter rariorem vocis ὅθεν usum citat Valckenaerius

*) [Palladas XCI. v. 5. οὐκ ἀπαριθμεῖς. Plan. οὐ κατεριθμεῖς. Tetigi etiam in Meler. Crit. I. p. 129. *S.*]

cf. 781, 11 sq. N[2]

ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε·
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,

ad Phoen. 27. Verum hoc exemplum nihil ad rem pertinet, ex corruptae enim lectionis vestigiis apud Schol. ad Orest. legendum fere cum Barnesio, ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτοῖς. In nostro versu distinxi post ἱερᾶς, et dedi ex J. Ἀπόλλων δε, de qua constructione pauca dicam infra ad v. 1645. [Ἀπόλλων N. *Ex Addend.*]

585. Ald. σαφέστατον νέμει. Altero ordine membr. A. H. K. R. Cant. Quibus accedunt MS. Leid. Justinus M. apud Valckenaer. ad Hipp. 682. ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέστατα Clemens Alex. Cohort. p. 65. Sed idem κείνῳ pro τούτῳ, quod, si unus codex accederet, reciperem. [νέμει σαφέστατον M. N. *Ex Addend.*] Mox 586. πειθόμεσθα πάνθ' edidit ex MSS. Brunckius pro πειθόμεσθ' ἅπανθ', ut Aldus habet. ἐκεῖνος etiam quidam codices.

591. εἰ μὴ ὁ κελεύσας Ald. et MSS. Delevi articulum, ut ὁ θεὸς repetatur ἐκ κοινοῦ. Male edidere Brunckius et Beckius εἰ μὴ οὑγκελεύσας ex Marklandi conjectura ad Suppl. 109. Sed ista sive crasis sive elisio nunquam Graecis cognita est. Viros eruditos decepere istae crases apud dramaticos poëtas frequentissimae, ἢ οὐ, μὴ οὐ.

τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε δυστυχεῖς.
ΧΟ. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν, πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
ΤΥ. ἐπεὶ θρασύνει, κοὐκ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβει μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν,

596. δυστυχῇ H. R. Sed non solet Euripides neutri plurali verbum plurale subjicere, nisi per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut in loco supra citato ad v. 73. ubi βλαστήματα sunt ἄρνες καὶ ἔριφοι. In Phoeniss. 1381. ἐτύγχανεν habet K.

598. δυστυχέστατον MSS. quidam et Stobaeus LXXIII. p. 310. sed alterum in Gesneri margine notatum. [δυσχερέστερον Cant. et M. pro v. l. contra δυστυχέστερον N. et alterum pro v. l. *Ex Addend.*]

600. Sic Aldus et MSS. Alii, sed pauciores, φρένα, quod secutus est Brunckius.

601. πρὸς σὸν H.

[604. χορὸν N. et pro var. lect. M. *Ex Addend.*]

605 ἐπισείσω Ald. K. R. Aug. 1. Cant. quod retinui. [ἐπισείσω M. N. *Ex Addend.*] Alii ἀνασείσω. Reg. membr. ἐκσείσω, cum ἀνασείσω pro varia lectione. Si hoc praefers, interpretare, *commovebo, donec persuasero.* Hesychius, Ἀνασείοις. ἀναπείθοις. Sed alterum malo. Translatio ducta est a canibus, quos homines in inimicos suos irritant et immittunt, ut supra v. 249, 250. ubi quanquam omnes codices et Longinus XV. κόρας dant, fere expectarem κύνας. Et permutantur haec vocabula. In Hec. 1163. κόρας habet R. in textu, κύνας

σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία,
ἣ τῇ τεκούσῃ σ' ἤγρίωσ', εἰς οὖς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.

pro varia lectione in margine. Locum istum supra 249. 250. sumsit Alexis Comicus apud Athenaeum VIII. p. 339. D. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὴν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ. Hesychii glossam Μὴ 'πίσειέ μοι indidem manasse monuit Kusterus. Dum hoc agimus, non abs re fuerit notare, Hesychium haec habere: Αἱματῶπις, αἷμα βλέπουσα. Sed MS. cujus collationem debemus insigni industriae viri optimi, Schowii, αἱματώπους. Lege igitur, Αἱματωπούς, αἷμα βλεπούσας.

606. δοῦναι δίκην, quod alibi fere sonat *poenas pendere*, *judicium subire*, hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur *jus dare* vel *reddere*.

613. Hesiodeum Op. et D. 705. εὕει ἄτερ δαλοῦ bene comparat Musgravius. Similiter composita occurrunt apud Aristoph. Ran. 206. ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Nostrum Ion. 465. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχιᾶν Ἀνειλείθυιαν ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω.

614. Sic, opinor, Aldus, et omnes codices, nisi quod membranae omittunt δὲ, pro quo conjecit Musgravius δὴ, et recepit Brunckius. Adeo ille huic particulae iratus est, ut eam fere ab Oreste expulerit. Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Haec formula cum ab omnibus poetis sit tritissima, pauca quaedam tantum

εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῶδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς,
ἐᾷ δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πιβαίνειν Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.

exempla apponam. *) I. Sophocl. Electr. 150. Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Ibi ex unis membranis σέ, σ' ἐ. edidit Brunckius, quae pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. II. Oed. Tyr. 1096. ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. Sic omnes MSS. sed Brunckius post ἰήϊε addidit σοι. Deinde, ut metra quadrarent, 1095 τυράννοις in τυράννοισιν, 1109 αἷς in αἷσι mutavit. Τέκτων ἄρ' ὤν, ἔπραξας οὐ ξυλουργικά. Res una litera abjecta poterat expediri: lege in antistrophicis: Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, Αἷς πλεῖστα συμπαίζει. Eadem ipsa metri species apparet Electr. 486, 7. 502, 3. III. Philoctet. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. Conjunctiones istas in eodem sententiae membro haud credo occurrere apud istius aevi scriptores, nisi per librariorum errores; et legendum, παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes. In Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, habet καὶ pro παῖ Scholiorum editio Romana. IV. Infra 1691. Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ, cui ipse Brunckius, caede, ut videtur, saturatus, pepercit. Hac observatione fretus ὁ μακαρίτης Tyrwhittus Scriptoris de Lapidibus versum 268 egregie restituit: Λυχνὶ, σὺ δ' ἐκ πεδίου βάθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρου, καὶ κῆρας.

*) [Conf. Hec. v. 1277. Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, —. Tryphiodorus v. 401. μῆτερ ἀριστοτόκεια, σὺ δὲ —. v. 403. δῖα Πολυξείνη, σὺ δὲ —. Paullo aliter Homerus Il. Ζ. v. 86. Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ —. Alibi, ut Il. Β. v. 344. 802., ex vulgari formula. *S.*]

ΟΡ. στεῖχ᾿, ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ᾿ ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ᾿ ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
ΜΕ. ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ.
ΟΡ. μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ᾿ ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
ΜΕ. λέγ᾿· εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ᾿ οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ᾿ ἄν, ἔστι δ᾿ οὗ σιγῆς λόγος.
ΟΡ. λέγοιμ᾿ ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
ἃ δ᾿ ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ᾿ εἶπον· χρήματ᾿, ἢν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ᾿ ἐστὶ τῶν ἐμῶν.

624. κυκλοῖς L. R. et a pr. m. A. Utraque forma proba. Eadem MSS. dissensio infra 1373. κινεῖς Cant. [κυκλοῖς M. et pro v. l. κινεῖς. κινεῖς N. sed pro v. l. κυκλεῖς. *Ex Addend.*]

626. ἐν ἑαυτῷ Aug. 1. quod multis exornari poterat; hoc enim pronomen omnium personarum commune est. Sed cum facillime litera una omitti possit a librario, tutius est hujusmodi elegantias non nimis avide arripere. Sic mox 631 κρεῖσσον habet Harl. quod exemplorum suorum cumulo addat fortasse aliquis paullo calidior, et elegantiam hanc recondito isto, *Dulce satis humor*, defendat. Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit. Rectum est κρείσσων, ut infra 718, ubi MSS. consentiunt, et 796, ubi metro alterum noceret.

627. ὅποι quidam.

ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' ἐς Ἴλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή,
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταὐτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὖλις ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον.
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

646. Sic MSS. quidam. Ald. ἀπολάβῃς.

651. κτεῖναι Ald. et supra 640 εἰς Ἴλιον. 648 ἀμέραν.

659. τί χρὴ φίλων; Sic diserte citat Thomas Magister in v. χρὴ, addens ἔστι δὲ τοῦτο τιμιώτερον. Ego vero huc primo transferam, quae annos abhinc plus minus quindecim in Anglica Brunckiani Aristophanis censura scripsi. (*H. Maty's* Review, July 1783. p. 66.) „*Accurate plerumque*

ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·

„*Aristophanes sententiarum suarum partes alteram alteri respondere facit, ut Av.* 1419. „ἀλλ᾽ ἀπέρξετόν † καθ᾽ ὅτου χρὴ, δεῖ „λέγειν. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ. „*In priore versu legi debere* ὅτου „δεῖ, χρὴ λέγειν, *clarum est non* „*solum ex apodosi, sed ex eo,* „*quod apud Atticos poëtas genitivum nunquam regit* χρή. *Unicum, quod obduci posse credo, exemplum exstat Euripid.* „Orest. 667. [ed. Musgrav. „sc.] *sed et illud in* τί δεῖ φί„λων *mutandum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p.* 68. E. „*Aristotelis Ethic.* IX. 9." Et quod Aristophanem attinet, anno 1794 codicis Ravennatis collationem edidit Invernizius, quae istam emendationem confirmavit. Ipse tandem τί δεῖ φίλων inveni in MS. quem voco L. Is est Codex Ayscough. 4952 in Museo Britannico, tres primas continens fabulas, recentissimus quidem, sed ex alio non malo descriptus; scriba literas et syllabas festinando saepe transilit; aliquando etiam exemplaris sui literarum ductus parum intellexisse videtur. Restat ut formulam hanc et similes paucis illustremus. Homerus, nisi me fallit Seberi index, semel tantum verbo δεῖ usus est, et tum infinitivo praeponit Il. Ι. 337. Stobaeus quidem XCVIII. p. 409. citat ex Il. Φ. 463. τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν pro εἰ δὴ σοί γε, βροτῶν ἕνεκα, πτολεμίζω. Cum et Plutarchus Consol. p. 104. F. πτολεμίζειν habeat, si leges, εἰ δεῖ σοί γε, βροτῶν ἕνεκα, πτολεμίζειν, constructionem quandam extundere poteris, sed sensus non bene procedet. Cum infinitivo χρὴ saepissime construit, cum accusativo personae et rei genitivo Il. Η. 109. Od. Α. 124. Γ. 14. Δ. 463. Φ. 110. Χ. 377. Pari modo substantivum χρεὼ cum accusativo et genitivo Il. Ι. 75. 603. Κ. 43. Λ. 605. Od. Δ. 634. In Il. Φ. 322. οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, alii legunt τυμβοχοῆσ᾽, elisa diphthongo. Hanc formam semel ausus est imitari Euripides Hec. 970. ἀλλὰ τίς χρεία σ᾽ ἐμοῦ; de qua ibi tacui,

κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπεία λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ᾽ ὦ μέλεος ἐγὼ κακῶν.

it hoc loco eam memorarem. Scholiastes apte satis advocat Il. κ, 43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, paullo forsan aptius advocaturus Α. 605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Communes Graeci dixere, δεῖ σοι τοῦδε; primus, ut equidem arbitror, novavit Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Eum secuti sunt, Euripides Hec. 1015. Phoeniss. 484. Hippol. 23. locisque ibi a Valckenaerio indicatis, Ion. 1037. Herc. F. 1173. Auctor Rhesi 840. Comicus ignotus apud Herodianum Piersoni p. 450. σὺ προχειρίας σε δεῖ. Non sine specie hanc formulam reddi voluit Marklandus Iph. A. 1137. sed certissime restituit Musgravius Hel. 1444. pro τῆς τύχης ΜΕΛΕΙ μόνον. Ceterum bene comparavit Brunckius Herc. F. 1341. Θεὸς δ᾽ ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

663. Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissae, antiquissimum exemplum praebet Homerus Od. Β. 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς —. Sed cum forte Carolus Rollinus *) dixisset, λίσσομαι non regere dativum, ideoque locum Iliados primae 283, λίσσομ᾽ Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, vertendum debere, *Rogo te, ut iram contra Achillem tuam dimittas*, cum hoc igitur dixisset Rollinus, non primus quidem; dudum enim verum prope sensum H. Stephanus in Thesauro dederat; exortus est Bellanger, qui huic sententiae contradiceret. Is in Supplemento aux Essais de Critique de M. Vander Meulen (h. e. ipsius Bellangeri) Amst. 1741. p. 92 — 101. primum ait omnes Interpretes aliter sensisse. Ideo scilicet interpretes scripsere, ut errata eorum nos defenderemus et posteritati traderemus! Mox tamen

*) Maniere d'enseigner, Tom. I. p. 191. ed. Amst. 1745. Sed hanc observationem cum Rollino communicasse credo Joannem Boivinum, quem vide vel in Academiae Inscriptionum Monumentis, T. II. p. 23. vel in Brunckii nota ad Aristoph. Ran. 851.

εἰς οἷον ἥκω· τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ᾽ ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ καὶ λέγειν ἃ᾽γὼ λέγω.
ταῦτ᾽ εἴς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν
θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
ΧΟ. κἀγώ σ᾽ ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ᾽ ὅμως
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ᾽ εἶ.

Ipse Rollinum plagii in Stephanum commisisi accusat. Eadem igitur opera novitatis accusationem revocare debebat, Deinde, ut probet, λίσσομαι dativum regere posse, citat versum ex Phavorino, ubi verbum λίσσομαι sequitur genitivus, subaudito; ait ille, ἐπὶ vel πρὸς· Λίσσομαι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος. Vides versum Homericum, sed mutilum. Hinc arguit Bellanger: si λισσόμαι genitivum regit, subaudito ἐπὶ vel πρὸς, dativum etiam regere potest; quoniam ἐπὶ vel πρὸς non minus dativum regunt. Egregia probatio! Denique tam deformem versum eum sine examine admisisse; ne notissima quidem Homeri verba hominem Criticum meminisse! Paullum in hac nota scribenda me deflexisse de via fateor, sed hoc feci duabus de causis. Primo quod vera Homerici loci interpretatio vulgo minus nota est, et nuper aliam novam et falsam confinxere Scoti quidam; deinde insigni exemplo ostendere volui, quantos in errores se induant homines docti, quot ineptias effundant, si semel irae, odii, invidiae, aut pravi cujusquam affectus impulsu contra ea scribere incipiant, quae vel nequeant vel nolint intelligere.

667, 8. Statius Theb. V. 173. *matremque recens circumvolat umbra.* Ubi Scholiastes:

ΜΕ. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
τὸ δ' αὖ δύνασθαι παρὰ θεῶν χρήζω τυχεῖν.
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἣν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν "Αργος" εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἄν;
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.

Et hoc poëtice, ut Euripides. Syrseen opersu, Virgilius. *Omnibus umbra locis adero, dabis, improbe, poenas.* Ubi legendum videtur: [ποτωμένην] Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, ut hunc ipsum locum respexerit.

674. τὸ pro τοι A. H. R. quod nemo praeferet. Sed ex his varietatibus aliquando ansa arripi potest leviores hosce errores tollendi, Suppl. 1149. Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους. Aldus τῆς σῶν. Dele literam male repetitam, et lege, Πάτερ, σὺ μέν τοι σ.

686. τὰ μ. Ald. et plerique codices. γὰρ omittunt membranae. Sed rectius expungitur articulus. Post hunc versum sequitur alius in Aldo et plerisque MSS. πόνοισιν· ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τόδε. Sed membr. secutus Brunckius ejecit.

687 — 692. Citans Stobaeus, praebet XLVI. p. 177. ὀργῇ δ. εἰς θυμὸν πέσῃ—ὥσπερ πῦρ—χαλῶν ἔχοιτο.

688. Sic Ald. plures MSS.

εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς·
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι,
πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.
ΟΡ. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,
τἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φροῦδ'· ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,

et Stobaeus. Alii ὅμοιος, ex MSS, credo, sic enim L. sed alterum melius.

689. τις αὐτῷ Ald. et pars MSS. Alii τις αὐτὸς. Stobaeus τις αὐτὸν. Transponendo sanavit Brunckius, qui mox dedit θέλῃς pro θέλεις.

ὅπη τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων φύγω.
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας·
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾷν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θᾶσσον ἤ μ᾽ ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι᾽ ἄστεος,
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ᾽ ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ᾽ ἡλίκων ἐμοὶ,
καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ᾽ εἶ σύ μοι.
ΟΡ. οἰχόμεσθ᾽, ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
ΠΥ. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.
ΟΡ. Μενέλεώς κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.
ΟΡ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.

719. πρὸ ἄστεος Ald. contra omnes fere MSS.

725. Posterius hemistichium mutuum sumsit Menander in Adelphis, unde vertit Terentius V. 3, 18. *Communia esse amicorum inter se omnia.*

726. εἰς ἐμὲ Ald. et MSS. εἴς με H. J. L. quod metrum integrum praestat. Sed melius servatur emphasis.

727. Forte distinguendum post εἰκότως, et oratio in fine versus suspendenda, utpote abrupta.

ΠΥ. ἦ γὰρ ἔστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ᾽ ἀφιγμένος χθόνα;
ΟΡ. χρόνιος· ἀλλ᾽ ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.
ΠΥ. καὶ δάμαρτά τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
ΟΡ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ᾽ ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ᾽ ἤγαγε.
ΠΥ. ποῦ 'στὶν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
ΟΡ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ᾽ ἐμοὺς καλεῖν χρεών.
ΠΥ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός.
ΟΡ. μή μ᾽ ἰδεῖν θανόνθ᾽ ὑπ᾽ ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ᾽ εἶπε; τοῦτό γ᾽ εἰδέναι θέλω.
ΟΡ. ηὐλαβεῖθ᾽, ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
ΠΥ. σκῆψιν εἰς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ᾽ ἔχω μαθών.
ΟΡ. οὗτος ἦλθ᾽ ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ.
ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.
ΟΡ. αἰσθάνει· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ᾽ ἢ πατρός.
ΠΥ. κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;

730. φίλος Aug. 2. [Cant. N. *Ex Addend.*]

737. τόδε γὰρ Ald. [Cant. N. *Ex Addend.*] τάδε γὰρ R. [M. *Ex Addend.*] Edidi τοῦτό γ᾽ ex MS. C. C. C. A. D. H. J. K. L.

738. εὐλαβεῖσθ᾽ Ald. et 739. ταῦτα, sed τοῦτο plerique MSS.

740. σπείρων quidam Kingiani, D. L. non male.

743. ἀντιλάζεσθαι Cant. L. quae forma occurrit supra 446.

ΟΡ. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
ΠΥ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.
ΟΡ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.
ΠΥ. ἡ κρινεῖ τί χρῆμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.
ΟΡ. ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.
ΠΥ. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.
ΟΡ. οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῆ.
ΠΥ. εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.
ΟΡ. ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.
ΠΥ. κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.
ΟΡ. πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.

746. ἀμφ' ἡμῶν MS. C. C. C. et Mosq. D. ut videtur, a prima manu, quomodo olim Canterus conjecerat. ἀφ' ἡ. Ald. L. Hic praeterea πολίταις. ὕπερθ' ἡμῶν Lib. P. ὑπὲρ ἡμῶν Parisiensium unus. καθ' ἡμῶν A. D. ex emendatione, H. J. K. Cant. quod ex 434 manavit. [καθ' ἡμῶν M. N. *Ex Addend.*]

747. πρᾶγμα Ald. sed χρῆμα MSS. prope omnes.

748. Sic Ald. et MSS. sed δ' delevit Brunckius. Suavissimam vero lectionem praebet *Cant.* ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι. [μικρῶν πέρι M. N. *Ex Addend.*]

750. φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ Ald. ὡς φρουρίοις φ. Ed. Barnes. caesura perdita. In ordine verborum, quem, Kingium secutus, dedi, plerique codices consentiunt; ἁπανταχῆ (vel χοῦ) duo Brunckiani; sed numerosius alterum. πανταχῆ R. φρουρούμεθα H.

751. Mirare Aldum et plerosque MSS. in ἄστεος consentire.

753. καὐτὸς Ald. contra metrum et MSS.

ΠΥ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.

ΟΡ. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

ΠΥ. ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.

ΟΡ. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

ΠΥ. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.

ΟΡ. οὐ φοβεῖ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;

ΠΥ. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.

ΟΡ. δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.

ΠΥ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

ΟΡ. εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή. ΠΥ. τίνος ἀναγκαίου πέρι;

ΟΡ. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθών, ΠΥ. ὡς ἔδρασας ἔνδικα;

ΟΡ. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ· ΠΥ. μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι.

ΟΡ. ἀλλ' ἀποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; ΠΥ. δειλὸν τόδε.

757. σοι φόνον ματρὸς Ald.

761. προσήκομαι Ald. Cant. Sed alterum fere omnes MSS.

763. Pro βουλεύουσ' ἀεὶ Cant. βουλεύσαιντ' ἂν, unde facere possis, βουλευσαίατ' ἂν, et alterum dicere huc retractum ex 899. Sed tutius est nihil novare.

764. εἰς κοινόν τι Ald. et quidam MSS. sed pauciores. Mox τί λέγοιμ' contra metrum ex MSS. Reg. Soc. edidit Kingius.

766. μὴ solum Ald. et MSS. οὐ Brunckius ex conjectura addidit.

767. δεινὸν edidere Brunckius et Beckius; et sic J. L.

ΟΡ. πῶς ἂν οὖν δρῴην; ΠΥ. ἔχεις τιν', ἣν μένῃς, σωτηρίαν;

ΟΡ. οὐκ ἔχω. ΠΥ. μολόντι δ' ἐλπὶς ἔστι σωθῆναι κακῶν;

ΟΡ. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν.

ΟΡ. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; ΠΥ. θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ.

ΟΡ. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. ΠΥ. τῷ δοκεῖν εὔχου μόνον.

ΟΡ. εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΥ. μᾶλλον ἢ μένων.

ΟΡ. καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΥ. μέγα γὰρ ηὐγένειά σου.

Sed Aldus et plures MSS. δειλὸν, quod melius, ut infra 773. ubi tamen δεινὸν L.

769. μολόντα quidam MSS.

771. MSS. fluctuant inter θανῇ et Aldinum θανεῖν, quod ex Attica forma θανεῖ depravatum est.

772. γ' omittit Aldus et plurimi MSS. sed habet J. Deinde γε secundum omittunt omnes, quantum sciam, codices cum Aldo; octo habent τῷ, quod recepi. Subaudi, τὸ πρᾶγμ' ἔνδικον εἶναι. Sed totum versum adscribam, ut exstat in K. καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον. [Utrumque γ' omittunt Cant. M. N. *Ex Addend.*]

774. καὶ τίς Ald. et deinde ἡ εὐγένεια. Accuratiorem scripturam praebent MSS. de qua vide Valckenaer. ad Phoen. 407. Et hic et infra 943, ubi articulum omisit Aldus, ceteris MSS. accedunt Leidenses. Incertus Stobaei XVII. p. 95. Διδάσκαλος γὰρ ηὐτέλεια τῶν σοφῶν. Grotius εὐτέλεια, sed ἡ addunt Trincavellus, aliique editores.

ΟΡ. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.

ΟΡ. ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. ΠΥ. αἰνῶ τάδε.

ΟΡ. ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; ΠΥ. μὴ πρὸς θεῶν.

ΟΡ. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.

ΟΡ. δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον. ΠΥ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.

ΟΡ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες· ΠΥ. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;

ΟΡ. μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσ'. ΠΥ. ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

ΟΡ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. ΠΥ. οὐκ ἔμοιγε σοῦ.

ΟΡ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. τόδ' οὖν ἴτω.

ΟΡ. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

ΟΡ. ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι. ΠΥ. φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.

[775. ἀσχάλων Cant. M. et forte alii; unde facere possis ἀσχαλῶν, quae forma occurrit apud Aeschyl. Prom. 161. Archiloch. Stobaei p. 107. Eurip. Iph. A. 925. *Ex Addend.*]

777. λέγω μὲν Ald. et τοῦτ'; sed ταῦτ' pleṛique MSS. Idem Aldus 781 κατάσχωσιν.

779. γὰρ pro δὲ H. J. L.

780. Super αὖ λέγεις var. lect. in J. ἀγγελεῖς;

ΟΡ. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. ὡς τί δὴ τόδε;
ΟΡ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. ΠΥ. τό γε δίκαιον ὧδ' ἔχει.
ΟΡ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα. ΠΥ. πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ·
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
ΟΡ. τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

787. τὸ δὲ Ald. Sed τό γε magno consensu MSS.

788. ματρὸς δὲ μήτ' Ald. Sed μηδ' vel μὴ δ' MSS. plerique.

792. ποῦ γὰρ ἂν Ald. et pars codicum, quod bis soloecum est. Recte ὢν plures MSS. Simillima constructio Iph. A. 407. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Alexis Stobaei CXIII: p. 467. εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις Ὑπηρετήσω, οὐ φανήσομαι φρονῶν. Levis res, *sed in scena* Attica non ferenda, iste hiatus. Lege igitur ad Euripidis normam, ποῦ φανήσομαι φρονῶν;

793. μὴ sine praepositione Ald. quam ex Canteri conjectura et MS. C. C. C. addidit Barnesius. Recte; sic enim Brunckii membranae, A. D. J. L.

796. ὁμαιμόνων Ald. et MSS. quidam. [ὁμαίμων scripserat N. sed pro peritia sua statim in ὁμαιμόνων mutavit. *Ex Addend.*]

ΧΟ. ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ στροφή.
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσείας ἔρις ἀρνὸς
ἤλυθε Tανταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων·
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν οὐ καλὸν, τοκέων ἀντιστροφή.
πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ

800. ἄρ' ἦλθ' ex Musgravii conjectura edidit Brunckius, sine causa.

802. χρυσέας Ald. et MSS. et 810. τέμνειν. 812. εἰς. 816. ἰάχησε.

805. τεκέων plerique MSS. τέκνων Ald. τοκέων R.

813. ποικίλη K. quod ex metrico Scholiaste ortum. μελάλη L. unde nihil extrico. Non dubito tamen, quin vox ea corrupta sit, cum creticus esse debeat. Musgravius conjicit, τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἐκκαλεῖ, —παράνοιαν, quae non intelligo.

815. γὰρ pro δ' Ald. Variant MSS.

Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα·
τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρῴαν
τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐς αἰεί.
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ, ἢ τίς ἔλεος ἐπῳδός.
μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
δρομάσι δινεύων βλεφάροις,
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
ὦ μέλεος ματρὸς, ὅτε
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ᾽ ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα-
τρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ΗΛ. γυναῖκες, ἦπου τῶνδ᾽ ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;

ΧΟ. ἥκιστα· πρὸς δ᾽ Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι

818. γε K, σὰν Ald. et sic, vel σὴν multi codices.

821. δάκρυα καὶ Ald. et plurimi MSS. Sed ἢ H. K.

824. οἷον semel tantum habent quidam. ὅς τ᾽ J. unde, si opus esset, fieret ὅς γ᾽.

836. Ἀργείων Ald. et MSS. non pauci.

837. Suspecta haec phrasis Brunckio, qui timide conjicit, τὸν προκείμενον δραμεῖν θέλων. Canteri conjecturam in textum intulit Beckius, δύσων.

δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
ΗΛ. οἴμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
ΧΟ. Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.
ΗΛ. αἶ, αἶ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.

Male. δώσονται ἀγῶνα dixit Homerus; sed quis unquam dixit δώσων ἀγῶνα? Offensus etiam videtur hac locutione Pseudo-Gregorius, qui fabulam longe insulsissimam Christum Patientem inscripsit. Hoc drama, siquando posthac citabo, his literis X. Π. distinguam. Ibi igitur exstat 416. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἔστι κρίσις. 441. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι τρέχοντος, ὦ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις. Enimvero nihil mutandum. Omnis enim δίκη est ἀγὼν, prope ut alterum verbum pro altero usurpetur. Infra 1242 ambo conjunxit: τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία. Itaque ἀγῶνα δοῦναι hic dicitur ut alibi δίκην δοῦναι. Sed miror, qui factum sit, ut Canterus, Reiskius, Brunckius, Beckius, qui his verbis tantopere offensi sunt, locum Phoeniss. 1369. δακῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, intactum dimiserint. Quis enim unquam dixit, ἀγῶνα πράσσειν? Nemo fortasse, praeter Euripidem. Idem tamen se ipse tuetur, mox scribens, 1392. Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος, Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου;

841. τἀκεῖθεν Ald. et 842. δύστανε.

[κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.]
ΑΓ. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καὶ σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΗΛ. οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ἁγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιέ· πότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην;
ΑΓ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις·
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν·

846. Hunc versum ejecit Brunckius, et sane ex alio dramate, forsan Euripidis, huc traductus videtur. Agnoscit tamen x. π. 150. Loca similis argumenti in margine adscripta non raro in textum irrepsere, ut infra post 922.

851. Quidam MSS. habent τίνες Ἀργείων (Ἀργεῖοι D.) λόγοι. Eleganter K. Ἀτὰρ τίς ἀγὼν τε καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι. Addidi vero articulum, quem abesse vix patitur sermo, metrum abesse non patitur.

856, 861. Hunc locum imitatur Lucianus Jove Tragoedo, T. II. p. 681. Macrobius Sat. V. 20. *Alcaeus in Comoedotragoedia sic ait:* Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων— Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

857. βουλόμενος H.

οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν,
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ

866. ἀνεπτέρωσε Ald. sed perfectum tantum non omnes MSS. et x. π. 383.

881. καλοῖς Ald. et MSS. sed καλῶς Valckenaer. Diatr. p. 209, cui conjecturae suffragari videtur x. π. 392. λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως.

885. τοιόνδ' Ald. sed contra plerosque codices. Al-

πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται πόλεος, ἐν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ·
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ', οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπεῤῥοθήσαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,

lusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. ταῦτα πρὸς ἀ. Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον, εἰς τὸν εὐτυχῆ Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν.

887. Interpunxi post πόλεος, (pro quo πόλεως Ald. et pars MSS.) non, ut vulgo, post δύνηται. Copula enclitica nunquam apud veteres Graecos, opinor, praepositionem sequitur, nisi ea sententiae membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς. Constructio est ὃς ἂν πόλεος, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Aj. 1044. Τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

888. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε Ald. δ' etiam MSS. nonnulli omittunt.

891. Magna varietas lectionis in hoc versu. Aldus et MSS. quidam, ut edidi; certe H. J. et, ut videtur, x. π. 402. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς, (omisso λέγοι) K. (forte et R.) duo Leidenses apud Valckenaer. ad Phoen. 1244. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγει (vel λέγοι) A. L. Cant. [λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγει N. In textu, ut edidi, habet M. sed suprascript. γρ. λαοί. *Ex Addend.*] Scripsisse videtur Euripides, Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. Similem ellipsin attigi ad Hec. 28. eadem recurrit infra 1497. Iph. T. 1361. ubi Musgravius confert Hel. 1624. Il. x. 157. et quod citabo, Antholog. IV. 12, 33. in Bacchum et Herculem: Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταὶ, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινὸς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Sed Brunckius edidit T. III. p. 201. Κὴκ Διός· ὃς θύρσῳ— ad-

εἰ δ᾽ οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ᾽ ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ
πιθανὸς ἔτ᾽ ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ᾽ ἀεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ᾽, αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
πόλει· θεᾶσθαι δ᾽ ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ᾽· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ.
ὃς εἶπ᾽ Ὀρέστην καὶ σ᾽ ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ᾽ ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ᾽ ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ᾽ ἐναντία,

dita hac nota p. 271. *Vulgo legitur*, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ— *Manifesta corruptela.*

893. Pollux II. 109. ὑπομόχθηρος ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ᾽ Εὐριπίδῃ. Sequentem versum suspectum habet Beckius.

896. ἀστοὺς Valckenaer. Diatr. p. 256. cui favere videtur glossa in R. τοὺς πολίτας. ὅτ᾽ pro ἔτ᾽ J. Deinde 897. pro τοῖς, quod habent Ald. MSS. Stobaeus p. 173, τις conjicit Musgravius, edidere Brunckius et Beckius.

898. πίθῃ Stobaei editio princeps.

903. καὶ τιμωμένῳ. Codices quidam, sed pauci, καὶ τιμωρουμένῳ. Musgravius conjicit, χερὶ τ᾽ ἰωμένῳ. Brunckius edidit, τῷ τ᾽ ἰωμένῳ.

905. Hesychius: Ὑπὸ δ᾽ ἔτεινε. ὑπέβαλλεν.

906. κατακτείναντι Ald. et MSS. quidam. Parum refert.

μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,

909. ὀλιγάκις. Hanc vocem bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a Tragicis alibi usurpatum. Pro χραίνων vero, quod habent Ald. et codices omnes, στείνων praefert Musgravius, κραίνων ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1142. edidere Brunckius et Beckius. Sed primo observandum est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, eum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a Tragicis, pristinas formulas sectantibus, et vulgi sententiae securis, saepe ad verum et veterem sensum revocantur. Quod et in hoc loco factum videtur. χραίνειν enim nihil aliud proprie significat, quam *rei cujusquam superficiem leviter radere* vel *attingere*. Confer Ruhnken. ad Timaeum p. 75, *104. Euripides* ipse, opinor, vix ausus esset verbum μιαίνειν bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Quem imitatus Heliodorus Aethiopic. X, 15. p. 479. dixit, nigrum in candido Charicleae brachio circulum memorans, καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περίδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων. Sed, ut ad verbum χραίνειν redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Aeschylus apud Eustathium ad Il. Τ. p. 1183, 17. (1250, 8.) ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Obiter nota nomen ejusdem plane generis, παλαγμοῖς, quod frustra in σταλαγμοῖς mutat Pauwius ad Fragm. p. 1114. a. Aeschylum an Euripidem sequi videtur Achaeus apud Athenaeum VII. p. 277. B. ubi de piscibus ait: Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός. Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 26. Π. 1063, 34. Σ.

αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν,
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,

1158, 28. Ω. 1335, 59. (356, 7. 1082, 25. 1215, 20. 1463, 1.) et bis quidem propter verbum χραίνειν.

910. οἵπερ. Eadem constructio Hel. 448. Ἕλλην πεφυκὼς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. ubi male Musgravius, ἀποστροφαί. Suppl. 870. Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς. Aristoph. Thesm. sec. fragm. 11. apud Polluc. X. 152. Σάκιον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται. Cujus loci sententiam non perspexisse videtur Brunckius, quae est haec: *Saccus ex eorum genere, in quibus*

912. ἀνεπίπληκτον multi MSS. et x. π. 394. Sed ἐπιπλήσσειν est, *praesentem graviter increpare*, ἐπιλαμβάνεσθαι, *culpare*. ἀκέραιον Cant.

913. ὅς γ' Ald. Sed γ' omittunt codices aliqui.

917. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

922. Post hunc versum sequebatur alius, Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον, quem solus K. recte exhibet. δὲ enim omittunt Ald. J. K. L. R. Eustath. ad Il. β. p. 357, 31. (270, 43.) et alicubi ad Dionysium, nisi

ὑμῖν ἀμύνων, οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρί,
ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμέ,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν,
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν·
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλαίοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα, καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν' ἢ βρόχον δέρῃ,

fallor. Δαναοὶ habent D. H. Cant. Sed cum Musgravio spurium puto, Euripideum tamen ex alia fabula in margine adscriptum.

929. κατακτανεῖτέ με ex MSS. edidere Brunckius et Beckius. Sed in talibus rebus analogia codicibus est potior. Semper igitur futurum per ε scribam. Et ne quis moveatur infra legens 1594 κτανεῖν, sciat aoristum recte postponi verbo μέλλειν, ut supra 236. Aeschyl. Prom. 629. Eubul. Athenaei I. p. 34. D.

942. φάργανον Ald. sed satis

ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ
οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.
ΗΛ. κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία, στροφή.
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων,
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰακχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,
σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον,
πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται

magno numero MSS. φάσγαν' ἢ βρόχον. Contra mox 1033. jungit βρόχους et ξίφος, mutatis numeris.

949. αἶ αἶ praefigit Ald. sed omittunt membr. D. et alii. Omnes quoque στεναγμῶν, sed alterius constructionis exempla dedit Musgravius, ex Od. Γ. 445. Lycophrone 209. Athenaeo XIV. p. 622. C. Addit Brunckius Androm. 1201.

952. Pro ἔλαχ' ἁ non pauci MSS. ἔλαχε vel ἔλαχεν.

953. Ald. et MSS. post νερτέρων addunt Περσέφασσα, et 956 τῶν Ἀτρειδᾶν praeponunt, quae pro glossis recte habet Musgravius.

954. ἰαχείτω et Κυκλωπεία Ald. Κυκλωπία MSS. quidam.

955. κράτα Ald. et quidam MSS. sed κάρα plures.

τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλάτων Ἑλλάδος ποτ᾽ ὄντων.

βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων ἀντιστ.
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὅ, τ᾽ ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὤν ποτ᾽ οἴκοις·
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ, τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰὼ, ἰὼ πανδάκρυτ᾽ ἐφαμέρων
ἔθνη πολύπονα λεύσσεθ᾽, ὡς παρ᾽ ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ᾽ ἕτερος ἀμείβεται
πήματ᾽ ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ᾽ ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.

μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τεταμέναν
αἰωρήμασι πέτραν

962. ζηλωτὸς ὢν ποτ᾽ οἶκος Ald. et fere omnes MSS. οἴκους K. Emendatio est Musgravii, ut et mox, ubi Aldus et MSS. φονία—πολίταις. Solus K. φοινία.

966. λεύσσεσθ᾽ Ald. sed λεύσσεθ᾽ aut λεύσεθ᾽ MSS. non pauci, ut et ἐλπίδας pro Aldino ἐλπίδα, cum id metro accuratius respondeat.

968. ἕτερος pro ἑτέροις ob metrum reposui.

971. Quod supra 6 vocaverat πέτρον, cum hic vocat οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, satis sibi constat. Sed cum addit, ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, puros mythologiae fontes philosophia corrumpere videtur. Scholiastae enim, cum Nostri ad hunc locum, tum Apollonii Rhodii I. 498. tradunt, Anaxagoram μύδρον sive λίθον διάπυρον dixisse so-

ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσομαι
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
ποτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθριπποβάμονι στόλῳ

lem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. IV. 7, 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. I. 97. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν· ὥστε καὶ ἐπῃωρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητήν, πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat utrumque ex Oreste locum. Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσέαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem Scholiastes Apollonii, idque ex Phaëthonte diserte citet Laërtius II. 10. maxima cum verisimilitudine legunt Viri docti apud Strabonem I. p. 58. C. (33.) Ἡλίου ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Vide Valckenaer. Diatrib. p. 30, 31. Ceterum καὶ omittit Aldus. MSS. partim καὶ μέσον, partim μέσον καί.

976. ἀναβοάσω Ald. et MSS. plures. ἀναβοάσωμαι H. Quare dedi ἀναβοάσομαι ex Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα est *ubi*. Mox 978. MSS. quidam γεννήτορας.

981. τὸ πτανὸν Ald. et MSS. Mutavi in ποτανόν.

982. Hesychius: Τεθριπποβάμονι στόλῳ· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος. Quod mirum est, neminem hucusque extitisse, in editionibus Hesychii certe, qui corrigeret.

Πέλοψ ὅτε πελάγεσι
διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων
ἠόσιν ἁρματεύσας.
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
Μαιάδος τόκου
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ'
ἐγένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισιν
Ἀτρέος ἱπποβότα·
ὅθεν ἔρις τό, τε πτερωτὸν
ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα
τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς ἀῶ·
ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος

983. ὁπότε Ald. ὅτε tantum non omnes MSS.

986. λευκοκύμασι πρὸς Γεραιστίαις Ald. contra plures MSS.

991. Ante Μαιάδος habent Aldus, et omnes, credo, MSS. λόχευμα ποιμνίοισι. Sed Musgravium post v. 993 transponentem secutus sum.

993. ὀλοὸν semel tantum aliqui.

996. τὸ Ald. τό, τε plerique MSS.

997. ἡελίου Ald. ἀελίου MSS. et 995 Ἀτρέως.

998. ἕσπερον Ald. et plures MSS. Sed ἑσπέραν Brunckii membranae, et Philoponus.

999. Sic Scholiastes. MSS. plerique cum Aldo μεθαρμόσας.

1001. δρομήματα Πλειάδος Ald. et MSS. major pars. Pra

εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·
τῶνδέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου.
λέκτρα τε Κρήσσας
Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις,
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ, τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνὴρ, ὀρθῶν νοσερὸν

δρομήματα tamen H. K. R. Cant. praebent δρόμημα, quod confirmat Philoponus. [δρόμημα M. N. *Ex Addend.*] Legendum scilicet, ut edidi, δρόμημα Πελειάδος, quomodo diserte citat Eustathius ad Od. Μ. p. 1713, 7. (475, 49.) Cum hunc locum satis corruptum apud Joannem Philoponum ad Aristotelis Meteorolog. I. p. 100. èd. 1551. invenisset Meursius, ad Euripidis Atreum, quae fabula nunquam exstitit, rettulit in Euripide p. 101. sive in Gronovii Thesaur. X. p. 461.

1002. μεταβάλοι, vel μεταβάλλοι MSS. quidam.

1004. Verte, *Thyesteas dapes, sic nominatas de Thyeste.*

1008. ἤλυθε Ald. Correxit Brunckius.

1009. Sic Ald. et quidam MSS. Alii, σὺν πολυστόνοις, vel πολυστόνοις sine σύν.

1010. ὅδε, quod omittit Aldus, habent MSS. plurimi.

1013. ἰθύνων Ald. et omnes MSS. molossum pro spondeo aut anapaesto. Edidi quod Heathius conjecit. Supra 399. ὤρθευεν δέμας.

κῶλον Ὀρέστου,
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.
ΗΛ. οἲ ἐγώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστενῶ,
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἲ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.
ΟΡ. οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.
ΗΛ. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
ΟΡ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς

1017. νερτέρου A. D. MS. C. C. C. R. Cant. ut ex membr. edidit Brunckius. Male. Dicitur νερτέρων πυρᾶς, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Vide infra 1080.

1018. ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι Ald. ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι Lib. P. A. D. H. J. L. ut jam exstabat in editione Barnesii. ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι membr. et, teste Kingio, K. R. Sed ille fallitur; ii enim habent, ὡς ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμασι, ut et Cant. nisi quod hic ἀν' pro ἐν. [ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμασι M. N. *Ex Addend.*] Cum igitur pronomen quidem sit pene necessarium, praepositio vero valde commoda, utrumque conjunxi. Phrasis ab Homero Il. A. 587. et alibi ad alios poëtas transiit, ut ad Theocrit. IV. 7. Noster Hipp. 1279. ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι τὸν τάμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

1020. γόους Ald. H. J. L. alii. Multi λόγους. Eadem permutatio Phoeniss. 1348.

1021. κραθέντ' Ald. sed alterum MSS. non pauci.

1022. φέρειν σ' Ald. sed pronomen delevit Kingius, codicum auctoritate procul dubio; sic enim A. D. J. L.

τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
ΗΛ. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου, ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
ΟΡ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.
ΗΛ. θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά·
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
ΟΡ. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
ΗΛ. σύ νυν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
ΟΡ. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ·
ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.
ΗΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.

1027. ὦ τλῆμον A. D. L.

1034. θίγειν MSS. quidam.

1035. Similis est ellipsis in fragmento Inus apud Stobaeum XCIV. p. 381. Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλεῖον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσε. Grotius ex conjectura dedit ἀπωλέσῃς, quod barbarum est. Valckenaerius Diatr. p. 177. πάντα γ' ἀπολέσῃς, quod languidum. Sed veterem lectionem recte vertit Musgravius.

1037. αἷμ'· ἐγὼ δέ σ' aliqui MSS. quod speciem quidem prae se fert. Sed merum esse errorem inde liquet, quod MS. C. C. C. L. habent, αἷμ'· ἐγὼ σὲ δ'. Variam tamen lectionem confirmare videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Mox αὐτόχειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019 adjectivum est, non adverbium αὐτόχειρι.

ΟΡ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.
ΟΡ. ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμόν,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
ΗΛ. φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῷ ταὐτόν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα;
ΟΡ. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.

1046. χερῶν Ald. contra plerosque MSS. ut χέρας 1620.

1049. προσφθέγματ' ἀμφὶ Ald. et MSS. fere omnes. ἄρτι pro ἀμφὶ Musgravius, quod Brunckius recepit, simul tamen conjiciens, προσφθέγμαθ' ἡμῖν, quod ex H. edidi. Idem fere versus supra 1024.

1051. τέχνασμά τε edidit Brunckius ex conjectura, et inter monumentum et thecam distinguit. Sed hoc est paullo argutius. Recte vocatur μνῆμα, quicquid mortuos tegit, vel ornat. Sed suspicor, eum plurali nomine offensum, eo facilius conjecturae huic locum dedisse. Male enim eadem de causa τεχνήματα a Sophocle Philoct. 36. de uno poculo dictum, sollicitavit. Idem Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona. Noster Hec. 269. προσφάγματα de una victima. Hipp. 11. παιδεύματα de Hippolyto solo. Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide. Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra dixere. Ovid. Met. XV. 163. *Cognovi* CLYPEUM, *laevae* GESTAMINA *nostrae*.

ΗΛ. οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός;
ΟΡ. οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ', ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ' εἶ', ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
ΠΥ. ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρῄζειν, σοῦ θανόντος, ἤλπισας.
ΟΡ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
ΠΥ. ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρείας ἄτερ;
ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
ΠΥ. ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.

1062. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect.

1064. κατθανόντων. Sic multi MSS. sed non Aldus, ut per errorem ait Musgravius. [κάτθανόντοιν etiam Cant. M. Singulare est quod habet N. κατθανόντι γ'. *Ex Addend.*]

1070. Post δὲ addunt δεῖ H. δὴ L. Scripsi autem ἑταιρείας hic, et infra 1077. cum diphthongo ex L. Quanquam bene scio nihil praesidii MSS. in talibus habere; sed MSS. sibi non constare indicandum putavi. Editur quidem ἑταιρίας in Sophocl. Aj. 683. sed ibi Suidas vv. Ἄμμα, Λιμὴν, praebet ἑταιρείας.

[1072. χρὴ pro δεῖ M. *Ex Addend.*]

ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξύνθνησκέ μοι·
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δὴ,
καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ', ἑταιρείαν σέβων·
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,

1074. οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ H. (ἔτι etiam scripturus erat J.) ex 1079. ubi R. οὐκ ἔστ' ἔτι δή.

1076. γάμου Ald. Sed γάμων praebent membr. Aug. 1. A. D. R. aliique apud Musgravium. [γάμων Cant. M. N. *Ex Addend.*]

1080. ὄμμ' Ald. H. unus Leidensis, sed longe plurimi ὄνομ' habent, nominatim Brunckii membranae, MSS. C. C. C. A. D. J. K. L. R. cum Scholiaste, et duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 415. [ὄνομ' M. N. Sic et Cant. sed ὄμμα in marg. pro v. l. *Ex Addend.*] Et cum haec vocabula facillime permutentur, supra enim 1044 ὄμμ' L. cum utraque periphrasis sit Tragicis usitata, dissentientibus quidem MSS. quid sit verum, difficile est interdum statuere; consentientibus vero, nihil mutandum. Quocirca Friderici Jacobi conjecturam in Hec. 439. προσειπεῖν γάρ τὸν ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι, ut inutilem, praetermisi, sed eam, occasione oblata, nunc paucis examinabo. Ac primum illud quaerere subit, quid mendosum est in vulgari lectione? An vitiosum est προσειπεῖν ὄνομα? Quare? Quia nusquam alibi occurrit. Occurratne alibi, an non, nescio; sed cur non protulisti loca, ubi προσειπεῖν ὄμμα occurrat? Jam si nusquam ea verba conjuncta reperiantur, cujusmodi dialecticès est, semel dictum ejicere, ut nunquam dictum substituas? Quanquam, ut verum fatear, προσαυδᾶν ὄμμα exstare videtur apud Aeschyl. Choeph. 236. Ibi tamen Valckenaerius legit ὄνομα, de ὄμματος in loco Phoenissarum 415, quae est viri

χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο, σοί γε μήν.
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.
ΠΥ. ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς γε λέχος ἐπῄνεσα,
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε

docti conjectura, non clare loquitur. Mihi quidem omnino in his locis recepta lectio servanda videtur. Jacobus est vir neque ingenii neque doctrinae expers; quo tamen utroque saepe abutitur ad sanas lectiones sollicitandas. Ne longe abeam; in hac fabula 1017 pro πυρᾶς conjicit πύλης. Legerat scilicet nescio quid de νερτέρων πύλαις et Ἀιδου πύλαις. Verum priusquam de hoc invento sibi plauderet, demonstrare debebat, νερτέρων πυρᾶς vitiosum esse; demonstrare debebat, πύλη singulari numero Euripidi esse usitatum. Cum librariorum inscitia atque audacia tot ubique soloecismos atque barbarismos, de quibus nemo dubitare possit, invexerit, *Bella geri placuit nullas habitura triumphos?* Pene oblitus eram monere, pro ὁμιλίας L. habere ἡλικίας, quod leviter depravatum est ex ὁμηλικίας, elegantissima lectione, eoque elegantiori, quod anapaestum in quinto loco praebeat.

1083. ἤπου Ald. ἦ πολὺ unus Musgravii, A. D. J. L. ed. King.

1090. γε omittunt Ald. et plerique MSS. post λέχος habet K. κατῄνεσα Brunckius; sed illam vocem opinor dici tantum de τῷ κυρίῳ, vt Iph. A. 699. quocum confer 707. et supra 1077. infra 1674. 1688. 1691.

γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.
ΟΡ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
ΠΥ. πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
ΟΡ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
ΠΥ. σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
ΟΡ. μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
ΠΥ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
ΟΡ. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.
ΠΥ. σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
ΟΡ. μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.
ΠΥ. ἀλλ' οὐκέθ', Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.
ΟΡ. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
ΠΥ. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
ΟΡ. οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.

1105. ἐν δόμοισι δὲ membr. H, unde δὲ expunxit Brunckius.

1106. Menelaus et Helena haereditatem Orestis spe devorarant. Omnia igitur obsignabant. Quod si quis haec esse humiliora quam pro tragoediae dignitate objiciat, meminerit, ob hoc ipsum male audiisse Euripidem, quod ad res minutas et domesticas Melpomenen detruserit. Confer Aristoph. Ran. 1002 — 1019.

1109. τρέσαιμ' ἂν R, unde facere posses, τρέσαιμεν ἄν. [τρέσαιμ' ἂν sine ἐγὼ etiam M. *Ex Addend.*]

1110. Aelian. H. A. VII. 25. ἦσαν δ' ἄρα ὅσοι κατὰ τὸ πατρῷον καὶ μύρων ἐπιστάται, φησὶν αὐ-

ΠΥ. τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ᾽ ἔχουσα Τρωϊκάς;
ΟΡ. ὥσθ᾽ Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
ΠΥ. οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
ΟΡ. καὶ μὴν τόδ᾽ ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.
ΠΥ. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος.
ΟΡ. τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν᾽ ὅπως λέγεις.
ΠΥ. εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.
ΟΡ. ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ᾽ οὐκ ἔχω.
ΠΥ. γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ᾽ ἃ πάσχομεν.
ΟΡ. ὥστ᾽ ἐκδακρῦσαί γ᾽ ἔνδοθεν κεχαρμένην.
ΠΥ. καὶ νῷν παρέσται ταῦθ᾽ ἅπερ κείνῃ τότε.
ΟΡ. ἔπειτ᾽ ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
ΠΥ. κρύπτ᾽ ἐν πέπλοισι τοῖσιδ᾽ ἕξομεν ξίφη.
ΟΡ. πρόσθεν δ᾽ ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
ΠΥ. ἐκκλήσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
ΟΡ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ᾽ ἀποκτείνειν χρεών.
ΠΥ. εἶτ᾽ αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ᾗ τείνειν χρεών.
ΟΡ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
ΠΥ. ἔγνως· ἄκουσον δ᾽ ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος.

ναι Εὐριπίδης. Lege, ἦσαν δ᾽ ἄρα οἴους κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Sed ἐνόπτρων rectius, quanquam et κάτοπτρον occurrit apud Euripidem.

1120. κεχαρμένη Ald, κεχαρμένην plures MSS. Utrumque probum.

1121. νῷ Ald. et 1117. εἰς.

1124. καὶ πρόσθε δ᾽ Ald. καὶ omittunt plurimi MSS.

1125. ἄλλοσ᾽ ἐν στέγαις Ald. ἄλλοθεν quidam.

1127. Sic Ald. οἱ alii.

νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων,
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ, ταύτην κτανὼν,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κἀδελφὴν θανεῖν,
μητέρα τ'· ἐῶ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν·
δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα·
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.

ΧΟ. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος.

ΟΡ. φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοὶ,

1139. Quidam βέλτιστον.

1146. 'πὶ κείνῃ Ald.

1150. ἢ κακῶς Ald. contra sensum et MSS. Correxit Barnesius.

νῦν τ᾽ αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαι δ᾽ αἰνῶν σ᾽, ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ᾽ ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι χρήζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν᾽ ἀνταναλώσω μὲν, οἵ με προὔδοσαν,
στένωσι δ᾽, οἵπερ κἄμ᾽ ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ᾽, ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ᾽ ἀξιωθεὶς· οὐ τύραννος, ἀλλ᾽ ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν᾽ ἔσχ᾽, ὃν οὐ καταισχυνῶ,
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ᾽ ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ᾽, εὐτυχοῖμεν ἄν,
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.
ΗΛ. ἐγὼ, κασίγνητ᾽, αὐτὸ τοῦτ᾽ ἔχειν δοκῶ,

1158. δ᾽ Ald. Variant MSS. ut et supra 1144. ubi τ᾽ Ald. Hic utramque particulam omittunt A. D. J. L. forsan recte.

1159. παύσομαί σ᾽ αἰνῶν, Ald. et plerique MSS. παύσομ᾽ αἰνῶν J. παύσομαι δέ σ᾽ αἰνῶν R. unde feci quod vides.

1163. ἀνταναλώσω μὲν divisim edidi cum Morello, quod melius connectitur cum δὲ sequente.

1167. ἔσχεν, ὃν οὐ κ. Ald. ἔσχεν ὃν κ. L. quod defendi possit, vertendo, *quem dedecorabo, si servili morte occumbam.* Sed nihil necesse.

1172. κτανοῦσιν, οὐ Ald. Alterum major pars codicum.

1174. Sic multi MSS. Ald. φρένας.

σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
ΟΡ. θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
ΟΡ. λέγ', ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν.
ΗΛ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
ΟΡ. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.
ΗΛ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
ΟΡ. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;

1176. τῷδέ τ' ἐκ τρίτου τ' Ald. et MSS. quidam, certe L. τῷδέ τε τρίτον τ' Cant. R. pro var. lect. ut Brunckius edidit ex membr. quae tamen copulam secundam omittunt. τῷδ' ἐκ τρίτου τ' A. D. In textu habet R. τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ', quod accepi. Pluralis enim elegantior est, et cum semel τρίτων in τρίτον depravatum esset, quod factum est in J. K. scribae partim κ omisere, (ut infra 1256. τήνδε φ. L.) partim ν in similem formam υ mutavere. [Ut edidi scripserat M. postea e τρίτων eradendo fecit τρίτου. Sed τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' planissime N. Quod habet Cant. habet etiam M. pro v. l. *Ex Addend.*] Mox γ' omittunt quidam MSS. quae tamen melius cum Aldo et aliis retinetur.

1180. τὸ λέγειν Ald. et pars codicum. τὸ μέλλειν multi, quod optime cum accusativo constructum illustrat Musgravius, praesertim ex Iph. A. 1124. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει. Dat H. τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν.

1184. ὑποτιθεὶς τιν' Ald. ὑποτιθεὶς τίν' Augustani duo. Edidit ex membr. Brunckius ὑποτιθεῖσα, ut ad Hermionem referatur, quod valde durum est; ut de anapaesto in quinta sede taceam, quem ille ne ex quarta quidem excluderet. Sed plures MSS. ὑποτίθης τίν'; quod rectissimum est. *Quam spem suggeris?* Hel. 855. τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

ΗΛ. χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ.
ΟΡ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
ΗΛ. ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
ΟΡ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
ΗΛ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεως σε δρᾷ,
ἢ τόνδε κἀμέ· πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε·
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.
ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
ΟΡ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας

1185. τάφου Ald. τάφον alii. τάφῳ membr. duo Musgravii et Cant. [τάφῳ plane N. quod habebat etiam M. sed scalpello factum est τάφον. *Ex Addend.*]

1190. πᾶσι pro πᾶν MSS. non pauci. Pro φίλον membr. φίλοις. [Membranae, opinor, habent ἐν φίλοις, sic enim N. *Ex Addend.*]

1194. Μενέλεως Ald. solenni errore.

1205. ἁμαρτήσει MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phoen. 576. ἁμαρτήσεις H. quod eodem

γυναικὸς, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος;
ΠΥ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν,
καλλεῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
ΟΡ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν,
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
ΗΛ. καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
ΟΡ. καλῶς· σὺ μέν νυν, ξύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα.
φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω·
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον

alludit. Pro τάλας H. φίλης. Cant. φίλος. [ἁμαρτήσεις N. φίλας M. *Ex Addend.*]

1206. ἢ Ald. et codices nescio an omnes. Brunckius edidit ἢ ex conjectura. Poteris et ἧς legere.

1210. εἴ τἄλλ' Ald. sed εἴπερ MSS. plurimi. Jungenda sunt εὐτυχήσομεν ἑλόντες, ut ηὐτύχει βαλὼν Iph. T. 330.

1213. τοῦ γὰρ Ald. et MSS. sed plurimae editiones, quarum prima, quantum sciam, est *Canteriana*, habent καὶ γάρ. Deinde αὐτῷ multi MSS. Harl. adhuc melius, αὐτῷ διδάσκει.

1214. σὺ μὲν δὴ Ald. σὺ μὲν νῦν vel σὺ μέν νυν Schol. MSS. plurimi cum duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Hippol. 20.

1218. ἐλθὼν δ' — γέγωνε δ' Ald. Prius δ' omittunt codices fere omnes, alterum in τ' mutant plures. ἐν δόμοις Cant.

1219. σανίδας Ald. et MSS. quidam, sed metro convenienter major pars σανίδα.

ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
ΗΛ. ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
ΠΥ. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ'· ΠΥ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὄκνου.

1221. ὁπλιζόμεσθα hic et ἐπειγόμεσθ' infra 1255 pars codicum cum Aldo, qui mox 1224 παῖ σὸς errore typorum.

1226. προδέδομαι δ' Ald. et MSS. recte; sed in editis quibusdam δ' in τ' mutatum est.

1231. καὶ ἐμᾶς λιτᾶς Ald.

1234. Ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα MS. apud Musgravium. Κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα Schol. Pro ἐπεκέλευσα Musgravii conjecturam ἐπεγκέλευσα recepit Brunckius, augmento omisso. ἐπένευσα H. et in margine ἐπεβούλευσα, quod habent plerique. ἐβούλευσα R. Solus eorum, quos contuli, γ' addit K. sed recte. Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post δὲ, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula γε, ut mox 1237. Utriusque formulae exemplum occurrit Sophocl. Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355. 362. 363. qui ultimus versus ita legitur in plerisque editionibus: Ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ γε τῇ πυγῇ θύραζε κόβδα. Brunckius tacite γ' edidit pro τ', ex membranis τῆς πυγῆς pro τῇ πυγῇ

ΟΡ. σοί, πάτερ, ἀρήγων. ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
ΠΥ. οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;
ΟΡ. δακρύοις κατασπένδω σ'. ΗΛ. ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.
ΠΥ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι πῷδ' ἐμοί τε τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΗΛ. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, στροφή.
τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων·

quibus concinit MS. Ravennas. Recte atque ordine. Sed ex isto MS. Ravennate in textum Ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα, intulit editorum flos, Philippus Invernizius, nescias metrine an sensus majore commodo. Quantillum erat, si codex ille praestantissimus in viri vel mediocriter docti manus incidisset, ex vitiosa lectione, iisdem literis manentibus, veram elicuisse, ΕΓΩΔΕΓΕΞΕΛΞΩ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα. In gratiam autem tironum erroris originem breviter ostendam. Scripserat prior librarius, ΕΓΩΔΕΞΕΛΞΩ in textu, deinde in margine duas literas ΕΓ reponendas notavit. Postea alter scriba prioris monito morem gesturus erat, sed qua in parte textus eas reponeret, utpote ex eo luti genere fictus, ex quo Invernizius, plane nesciebat.

1236. οὔκουν et ῥύσαι Ald. et plerique codices. Sed ῥύσει ex membr. edidit Brunckius.

1241. Fluctuant MSS. inter δότ' et δός. Utrumque habet R. Melius δότ', ut Aldus et plures MSS. [δότε pro v. l. Cant. et sic M. *Ex Addend.*]

1245. Hunc versum dedi, ut in Aldina et plerisque co-

ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐτὰν, ὦ πότνια; παραμένει
γάρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει.
ΗΛ. στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.
ΧΟ. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
ἔνεπέ μοι, φίλα.
ΗΛ. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φόνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.
ΗΜΙΧ. χωρεῖτ'· ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.
ΗΛ. δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.

dicibus exstat. Ἀργείων ἕδος proponit Musgravius, et in antistrophico, κόρας διάδοτε β. πάντη διά. Sed lectio Aldi, quam retinui, cum levissima varietate in MSS. habetur. Dactylus λαστγὸν ἓ anapaesto διὰ βασ respondet.

1246. ἀϋτὰν pro αὐδὰν ex conjectura Musgravii adoptavit Brunckius, quod verum videtur. In antistrophico audacter, sed feliciter rescripsit Brunckius φαντάζεται pro προσέρχεται, cujus conjecturam confirmat D. Sed ne sic quidem *aequantur metra*, quod putat Brunckius; πότνια enim semper ultimam corripit, quare malui addere ὦ ex Parisiensium uno.

1248. Femininum et hic et infra 1256, 1257, dat Aldus cum parte codicum. Masculinum alii.

1250. μοι Ald. et MSS. quidam, deinde ἔννεπε Ald. et 1253 φόνιον.

1259. Sic plerique MSS. In antistrophico ὡς pro ἐν solus K. idque ex interpolatione, quam et alibi in hac fabula passus est. Debebat igitur

ΧΟ. ἔχομεν ὡς θροεῖς.
ΗΛ. ἑλίσσετε νῦν βλέφαρα ἀντιστροφή.
κόραισι, δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ.
ΗΜΙΧ. ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται; τίς ὅδ' ἄρ' ἀμ-
φὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ;
ΗΛ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', ὦ φίλαι· κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ.
ΗΜΙΧ. ἄφοβος ἔχε· κενὸς, ὦ φίλα,
στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
ΗΛ. τί δὲ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',
εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.

hic versus esse iambelegus; quod ut fiat, audaciorem fortasse conjecturam periclitabor. Aldus habet ἀπ' pro ἐπ', A. εἰ τὰ 'π' pro εἶτ' ἐπ', J. ἄλην pro ἄλλην. Lego igitur, παλινσκοπιάν, quod compositum, licet ipsius exemplum nusquam invenerim, ejusdem est generis cujus ἀλαοσκοπιὰ, ἱεροσκοπιὰ, et forsan alia. Neque durior est junctura, quam in παλινστομεῖν et παλίνσκιος, quae usurpant Aeschylus et Sophocles. Si hanc conjecturam probas, verte; *Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem.*

1261. βλέφαρα H. K. Cant. [N. *Ex Addend.*] βλέφαρον Ald. et multi alii.

1266. ἐχθροῖς ἦν φανῇ Ald. et MSS. quidam, sed non libenter hujus verbi aoristum secundum activae vocis admittunt Tragici. Plerique codices ἐχθροῖς εἰ φανεῖ. Illud depravatum ex ἐχθροῖσιν, hoc ex ἐχθροῖσι.

1267. κενὸς γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt membranae et alii MSS. φίλαι pro φίλα MSS. quidam. Deinde ὃν σὺ Aldus et pars codicum.

1270. τινά μοι Ald. et MSS. sed μοι viri docti ejecere propter metrum.

ΗΜΙΧ. καλῶς τά γ' ἐνθένδ', ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει,
ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
ΗΜΙΧ. εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.
ΗΛ. φέρε νῦν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω·
τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν·
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

1272. ἔνθεν Ald. ἐνθένδ' D. ἐνθάδ' Aug. 1. Deinde Ald. et MSS. quidam τἀπίσω. Ex membr. Brunckius dedit τἀπὶ σοῦ, quod verum videtur, et sic fere Barnesius. Alii τοὐπίσω, quod etiam defendi posset.

[1275. ἀκοὰς M. N. *Ex Addend.*]

1279. Tres alias lectiones memorat Barnesius: ἐκκεκώφωνται, ἐκκεκώφηνται, ἐκκεκώφηται. Ac primam quidem non inveni; secundam habent H. Clemens Alex. Strom. II. p. 485. Terentianus Maurus, p. 2404. optime ex hoc loco emendatus a Dawesio p. 15. tertiam A. D. Cant. K. L. R. [M. N. *Ex Addend.*] In solo J. reperi ἐκκεκώφωτον. Et pro hac vocali, ω scilicet, fortiter pugnat analogia, ut prope de altera in exilium abigenda cogitarem, nisi omnes MSS. et editiones in Aristoph. Eq. 312. haberent ἐκκεκώφηκας, cui in forma vocis consentit Suidas v. ἀνακεκώφηκας. Sed veterem lectionem optime defendunt Athenaeus V. p. 188. C. τὰ δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν γαμικῷ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ τῆς Ἑλένης παρακαθημένης, ὡς πρέπον ἐστὶν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος. Aelianus N. A. I. 38. de elephante: Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Eustathius tamen ad Iliad. Ξ. p. 954, 55. (948, 22.) ex Euripide ἐκκεκώφηνται habet, ex Athenaeo ἐκκεκωφημένα: ad Od. Ε. p. 1539, 59. (230, 14.) ex Euripide diserte citat per

τάχα τις Ἀργείων
ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.
ΧΟ. ἀμείβω κέλευθον
σκοποῦσα πάντᾳ.
ΕΛ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
ΗΛ. ἠκούσαθ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.
ΗΜΙΧ. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἔλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
ΕΛ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.
ΗΛ. φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,
δίπτυχα, δίστομα φάσγαν'
ἐκ χερὸς ἱέμενοι,

η, ἐκκεκώφηνται. Quare judicet lector. Rationem autem metaphorae sic concipe. Κωφὸς apud antiquos aut *surdus* aut *mutus* sonat. Sed hic *mutus* est, quod ferri acies στόμα vel στόμωμα vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος.

1281. ἐν ὅπλοις MSS. non pauci.

1286. ἀμείβομεν et σκοποῦσαι πάντῃ Aldus et MSS. quidam. Alii aliter.

1289. Vulgo ἠκούσατ'; ἄνδρες. Articulum addidi.

1291. ἀέννaον Ald. sed versus est dactylicus.

1294. θείνετε post καίνετε addit Aldus, et πέμπετε post φάσγανα, utrumque consentiente codicum parte. Mox χειρὸς Ald. sed contra ἰδὲ 1343.

τὰν λειπόπατορα,
λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,
ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.
ΧΟ. σιγᾶτε, σιγᾶτ᾽· ᾐσθόμην κτύπου τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
ἥδ᾽ Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν.
στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ᾽, ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ᾽· ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χρόᾳ δ᾽ ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι.

1297. Articulum bis omittunt MSS. quidam; bis habent alii. Priore loco admisi cum Aldo. In Sophoclis Aj. 914. ὁ ante δυσώνυμος recte omittit MS. delendum etiam ante πολύτλας in eadem fabula 956.

1299. ἔκτανεν Ald. et multi MSS. quod pro var. lect. habet R.

1301, 2. δάκρυσιν ἔπεσε Ald. omisso συνέπεσε. Alii omittunt ἔπεσε.

1304. κτύπου Ald. et plures MSS. sed κτύπον edidi ex R. quod accusativus paullo melius rei jungitur. [κτύπον M. *Ex Addend.*]

1311. χρόᾳ ex membr. Brunckius; χροιᾷ Aldus et plerique MSS. Parum refert; sed iambum praetuli, ut et δ᾽ pro τ᾽ ob μὲν praecedens. Deinde Aldus δεδραγμένων, multi codices πεπραγμένων; alii corrupte δεδρωμένων vel πεπρωμένων. Denique ὑπὲρ pro περὶ MSS. quidam et Ald.

κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;
ΕΡ. ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις,
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
ΗΛ. τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
ΕΡ. εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
ΗΛ. θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
ΕΡ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ΗΛ. ἄραρ'· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
ΕΡ. ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
ΗΛ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ,
ΕΡ. τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
ΗΛ. τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ΕΡ. ἐπ' ἀξίοισί γ' ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος.

1315. νερτέρας Aug. 1, νερτέρων H. non male. Vide supra 1017. [νερτέρων Cant, νερτέροις M. νερτέρους V. *Ex Addend.*] In proximo versu με Ald, et multi MSS. alii μοι, quod deterius est; ε supra scriptum habet H,

1323. ἄραρεν Ald, sed omnes fere MSS. ἄραρ' et δ' retinent, quod omittunt membranae. ἄραρε secundam producit et pertinet ad eam Dorismorum classem, quam tetigi supra 26. Recte igitur hanc lectionem probavit Barnesius, edidit Morellus.

1326. Inter Aldinum οὐ et οὐδὲν fluctuant codices, plures, opinor, οὐδέν. L[illegible]tipse οὐκ tantum,

1328. ἐπ' ἀξίοισί τ' Al[illegible] plurimi MSS. ubi τ' non [illegible]tendum erat cum edito sed in γ' mutandum.

ΗΛ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
ΕΡ. ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα,
σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας,
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
ΕΡ. οἳ ἐγώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; ΟΡ. σιγᾶν χρεών·
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.
ΗΛ. ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε

1330. μέτασχε Ald. et MSS. quidam; quod cum aperte metrum vitiet, fortasse legendum κάτισχε in loco citato ad Hec. 836.

1338. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique MSS. hiatu non ferendo, quem miror a tot editoribus relictum. τοὐπ' ἔμ' K. ut edidit Morellus. In Hec. 518. Alc. 677. Rhes. 398. τοὐπὶ σ' occurrit, in Iph. A. 1566, si modo locus iste genuinus est, τοὐπ' ἔμ'; in quibus exemplis οι non potest elidi. Haec phrasis duplicem interpretationem recipit; *quod in mea potestate est*, et, *quod ad me attinet*. Sophocles Antig. 889. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Priscianus XVIII. p. 1209, 17. Λυσίας κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· Καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης. Quae corruptissime ibi exstant. Locus est ed. Tayl. p. 253. ubi additur εἶναι post ἐκεῖνον. Frustra conjicit ἐκείνῳ Scaliger, licet ita laudet Budaeus Comment. Gr. L. p. 978. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι habent omnes MSS. Thucydidis IV. 28. unus VIII. 48.

Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
ἰὼ ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε
κτύπον καὶ βοὰν
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα.
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
ΧΟ. διὰ δίκας ἔβα
θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλῇθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τὰν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΦΡΥΞ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσιν,

1351. πρὶν ἂν Ald. et versu sequente, δόμοισι. Variant MSS.

1358. Aldus et MSS. quidam ὀλόμενον semel tantum.

1364. ἐν εὐμαρίαι habent Aldus et MSS. plerique, cum Etymologo p. 393, 18. ἐν, natum, ut videtur, e syllaba sequente, ejecit Brunckius,

κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἶ αἶ, πᾷ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;
ΦΡ. Ἴλιον, Ἴλιον, οἴμοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου δυσελένας
δυσελένας, ξεστῶν

membranarum auctoritate; sed versum ithyphallicum vocat, cum sit trochaicus dimeter catalecticus; εὐμαρίδιν enim secundam producit. Ithyphallici sunt 1368. 1428. 1430.

1366. τριγλύφας Aldus et pars codicum.

1367. ὦ omittunt Aldus et codices quidam.

1374. ἐσθ' Ald. et MSS. quidam.

1381. Quid isti articuli hic agant, nescio, quare delere malim. Mox κυκνόπτερον Ald. et MSS. multi. Quidam etiam post paullo σκύμνον. δυσελένας semel tantum Ald.

περγάμων Ἀπολλωνίων
ἐριννὺν, ὀτοτοί·
ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.
ΧΟ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις·
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
ΦΡ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν
σιδαρέοισιν Ἀΐδα,
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω,
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο·
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ,
οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων,
ἔρροι τᾶς ἡσύχου προνοίας
κακοῦργος ὤν,
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
ἇς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις

1386. ὀττοτοῖ Ald, solenni errore, qui et in ὀτοβεῖν frequenter occurrit.

1400. ἀνὴρ addunt fere omnes MSS, cum Aldo, praeter membr. et K. Pro κακομήτας igitur edidi κακόμητις, ut hic versus sequentibus similis fiat.

πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ᾽, ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω,
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες· προσεῖπε δ᾽
ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ·
τοῖς δ᾽ ἐς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα τὴν Τυνδαρίδ᾽ ὁ
μητροφόντας δράκων.

ΧΟ. σὺ δ᾽ ἦσθα ποῦ τότ᾽, ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

ΦΡ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν, αὔραν,
Ἑλένας, Ἑλένας, εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος αἴσσων

1412, 3. χεῖρας et ἔβαλλον Ald. et 1419 εἰς, 1428 βαρβάροισι. In 1413 ἅμα pro ἄμφω ed. King. ex K.

1421. Aldus et quidam MSS. non habent τὴν, sed versus 1416 — 1422 cretici sunt, uno paeone admixto.

1427. Voce hac αἴσσειν activo sensu usurpata adeo offensi sunt viri praestantissimi, Wesselingius, Ruhnkenius, Piersonus, ut hic et in Bacch. 147. et alibi in αἰθύσσειν mutent, in Soph. Aj. 40. pro ᾖξεν χέρα Ruhnkenius ᾖξεν χερὶ substituat. Sed verba quae motum significant, recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur. Sic πᾶ πόδ᾽

βαρβάροις νόμοισιν·
αἱ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἕλισσε
νήματά θ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρήζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
παλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν· ἁ δ' ἐφεί-

ἐπᾷξας Hec. 1062. ubi πόδα multo facilius quam ποδί. Ibid. 53. περᾷ πόδα. βαίνω apud Atticos neutrale est verbum; βαίνειν tamen πόδα dixit Euripides Electr. 94. 1182. Imo Aristophanes Eccles. 161. Ἐκκλησιάσαιμ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Phoeniss. 1450. Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Sophocles apud Photium MS. in nota ad Hesych. v. Ὄχος Ἀκεσταῖος. Suid. v. Ὄχανον. Ὄχοις Ἀκεσταίαισιν ἐμβεβὼς πόδα. At enim, dices, rectum forte αἴσσειν χέρα, ideone recta αἴσσειν αὔραν, φλόγα? Respondeo, verbum αἴσσω revera esse activum; quippe cujus passivum αἴσσομαι adhibeat, ut Homerum taceam, Sophocles Oed. C. 1261.

1431. νήματα δ' Ald. alii νῆμα pro νήματα, alii θ' pro δ'.

1433. συστολῆσαι Ald.

πετ᾽, οὗ πρόμαντις ὢν ἔμελλ᾽·
ὁ δὲ ξύνεργος ἄλλ᾽ ἔπρασσ᾽
ἰὼν κακὸς Φωκεύς·
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ᾽, ἀλλ᾽ ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ᾽ ἄλλον ἄλλοσε στέγης·
τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς·
τοὺς δ᾽ ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ᾽
ἐκεῖσ᾽ ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
ΧΟ. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;
ΦΡ. Ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ,
ὀβρίμα ὀβρίμα, αἶ, αἶ,
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν,
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ᾽ ὀρέστεροι γυ-
ναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι· κατθανεῖ,
κατθανεῖ, κακός σ᾽ ἀποκτείνει πόσις,

1444. ἔμελλεν Ald. et sic ἄλλον ἄλλοσ᾽ (vel ἄλλος ἄλλον) ἐν quidam codices; alii addunt στέγαις.
παθεῖν, J. habet ἔμελλον.

1447. Aldus αἰεὶ et 1704.

1448. Sic Ald. J. K. L. alii

1450. ἔδραισι Ald. cum aliis quibusdam.

1453. ταῖσδε συμφοραῖς R.

τοῦ κασιγνήτου προδοὺς
ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
αἱ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις,
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν,
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ
δακτύλους δικὼν Ὀρέστας
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
εἴσω μέλαν ξίφος.
ΧΟ. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
ΦΡ. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων·
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης
ἀλίαστος, οἷος, οἷος

1467. τοῦ omittunt Aldus et multi. τὸν ed. King.

1469. ἁ δ' ἴαχεν, ἴαχεν Ald. Variant codices.

1471. πλαγᾷ edidit Brunckius ex membr. Deinde φυγάδι Facius, non male.

1476. Sic Ald. et pars codicum, numerosius quam ἀριστεροῖς. Sic 1509 pro τέχναις edidi τέχναισιν ex A.

1477. Sic ex membr. et aliis Brunckius. Aldus et non pauci codices, λαιμῶν.

1485. ἐναντία MSS. quidam.

Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν·
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὢν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν·
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'·
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ
ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο
διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος,
ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν,
ἢ μάγων τέχναισιν,
ἢ θεῶν κλοπαῖς.

1501. δραμόντες Ald. sed *Addend.*] δραμόντε, quod metrum postulat, praebent MSS. nonnulli. [δραμόντε Cant. M. *Ex* Supra 1059. δράσαντες H.

1506. διὰ πρὸ δόμων Ald. δὶ πρὸ δωμάτων MSS. quidam.

τὰ δ' ὕστερ' οὐκέτ' οἶδα·
δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος,
ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.
ΟΡ. ποῦ 'στὶν οὗτος, ὃς πέφευγε τοὐμὸν ἐκ δόμων ξίφος;
ΦΡ. προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπιτνῶν.
ΟΡ. οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.

1511. ὑστερον Ald. et multi codices. [τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα Cant. et pro v. l. M. *Ex Addend.*]

1512. Hic versus est ejusdem generis, cujus 1397. 1399.

1516. Vereor, ne plerisque lectoribus hodiernis haec scena multis partibus justo longior videatur, et tragicae gravitati non ubique conveniens. Musgravius existimat, sub Phrygis persona Persarum mollitiem atque timiditatem auditorum Atheniensium risui et contemptui exponere voluisse Euripidem.

1520. π. ἐκ δόμων τοὐμὸν ξ. Ald. et plurimi MSS. sed numerosius est quod dedit ex K. R. Kingius. [τοὐμὸν ἐκ δόμων M. Verba ordine vulgato posita sunt in N. sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius. *Ex Addend.*]

1521. προσπεσὼν Ald. sed προσπίτνων vel προσπιτνῶν plerique MSS. quod in προσπίπτων corrupere alii.

ΦΡ. πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.

ΟΡ. οὔ τι πού κραυγὴν ἔθηκας, Μενέλεω βοηδρομεῖν;

ΦΡ. σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ᾽ ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.

ΟΡ. ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;

ΦΡ. ἐνδικώτατ᾽, εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.

ΟΡ. δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.

ΦΡ. οὐ γάρ, ἥτις Ἑλλάδ᾽ αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;

ΟΡ. ὄμοσον, εἰ δὲ μή, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.

ΦΡ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ᾽, ἣν ἂν εὐορκοῖμ᾽ ἐγώ.

ΟΡ. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;

ΦΡ. ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.

ΟΡ. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν᾽ εἰσιδών;

ΦΡ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ᾽ οὐ κάτοιδ᾽ ἐγὼ κάρα.

1524. κραυγὴν ἔστηκας (debebat ἔστησας) Leopardus VII. 22. contra metrum. Non male autem legeretur, βοηδρομῶν et ἀμύνων, nec tamen necesse. Infra 1537 multi MSS. ὁρᾷν, ubi alii recte ὁρῶν cum Aldo.

1526. Τυνδαρὶς D. H. Sed eleganter A. διοίχεται, si paullo plus auctoritatis haberet.

1528. χαρίζει D.

1531. Forma loquendi fluxit ab Homero Il. ο. 39. *Testis sit* Σή θ᾽ ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι. Plato Alcib. I. p. 295, 25. ed. Ald. 217, 27. Bas. 27. F. Laemar. Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ᾽ ἂν ἐπιορκήσαιμι.

ΘΡ. δοῦλος ὢν φοβεῖ τὸν Ἅιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

ΦΡ. πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

ΟΡ. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις· ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.

ΦΡ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; ΟΡ. ἀφεῖσαι. ΦΡ. καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.

ΟΡ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. ΦΡ. τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις.

ΟΡ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ', ἐξῆλθεν δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι,
παρθένον τε καὶ δάμαρτα, δύο νεκρὼ κατόψεται.

ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τύχα
ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος

1541. μῶρος εἶ, δοκῶν H. Sed vulgata recte se habet.

1548. Praefert Brunckius θέλοι, quod post ἐπάξει vereor ut sit Graecum. Sic tamen D.

1550. δύω Ald. ut et supra 1398. Sed δύο semper Attici.

φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πιτνεῖ.
ΗΜ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν; ΗΜ. ἀσφαλέστερον, φίλαι.
ΗΜ. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός.
ΗΜ. ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Ταντάλειους, οὐδ' ἀφίστανται φόνου.
ΗΜ. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
τέλος, ὅπα θέλει·
μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων
ἔπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.
ΧΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυστυχεῖς.
ΜΕ. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.

1555. ΗΜ. inserendum monuit Valckenaerius ad Hipp. 782. In personis distribuendis valde discrepant codices.

1559. πόνου pro var. lect. R. in textu Cant. et suprascriptum φόνου. [πόνου pro v. l. M. *Ex Addend.*]

1562. ἁ δύναμις Ald. Articulum omittunt MSS. quidam. In proximo versu ἔπαισεν ἔπαισε Ald.

ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἥν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοί τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ἣ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
ΟΡ. οὗτος σὺ, κλῄθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν·
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει·
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλῇθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
ΜΕ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,

1574. καινὴν R. sed ε supra αι. καὶ νὴν L.

1580. Tautologiam hanc defendit Brunckius, sed mihi quidem non satisfacit. Pro τάλαιναν Musgravius conjicit Λάκαιναν, quod recte rejicit Brunckius. Puto tamen nomen proprium omissum, Τυνδαρίδα scilicet, in ejusque locum vocem ἀθλίαν invasisse. Similiter Clytaemnestra in hac fabula 816, jamjam se ab Oreste occisum iri exspectans, Τυνδαρὶς τάλαινα vocatur. Electr. 811. καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν.

1585. θριγγῷ Cant. L. quae forma et alibi occurrit.

ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.
ΟΡ. πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
ΜΕ. οὐδέτερ'· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.
ΟΡ. μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
ΜΕ. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;
ΟΡ. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
ΜΕ. ἀρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε.
ΟΡ. λυπρὰν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον,
ΜΕ. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
ΟΡ. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἅιδου βαλεῖν.
ΜΕ. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
ΟΡ. θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.
ΜΕ. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
ΟΡ. ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
ΜΕ. οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος;
ΟΡ. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.

1593. οὐδέτερον Ald. et multi codices. Emendavit Kingius. Mox σὴν pro σου Cant. et forte alii, quod nescio an melius.

1599. φόνον H. L. Sed 1602 recte κτενῶ H. J. L. pro κτανῶ, quod nunc ultimum monebo.

1603. πράσσεις Cant. R. [M. N. Ex *Addend.*] [quod prima specie elegantius videtur. Sed orationem fortasse variare voluit poëta, et hoc natum ex 1595, cum πράσσει citet Polyaenus VIII. 52.

1605. ἤρκησέ σοι Ald. et παρὸν, hoc quidem cum omnibus MSS. Sed Marklandi emendationem ad Iph. A. 456. admisit Brunckius.

ΜΕ. ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
ΟΡ. φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
ΜΕ. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
ΟΡ. οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
ΜΕ. ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
ΟΡ. ὥς μή γ' ἔχῃς σὺ, τήνδ' ἐπισφάξας πυρί.
ΜΕ. κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
ΟΡ. ἔσται τάδ'. ΜΕ. ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
ΟΡ. σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
ΜΕ. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σέ; ΟΡ. καὶ κρατεῖν γε γῆς.
ΜΕ. ποίας; ΟΡ. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
ΜΕ. εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων. ΟΡ. τί δὴ γὰρ οὔ;
ΜΕ. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. ΟΡ. σὺ δ' ἂν καλῶς;
ΜΕ. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.

1610. Nimis Attice Ald. H. J. L. φευξούμεθα. Eodem modo supra 1362. πευσούμεθα H.

1612. μήτ' Ald. sed plerique MSS. recte μή γ'; et χέρας Ald. Schol.

1614. δράσεις Ald. et codices quidam.

1616. Aug. I. et A. τε pro γε, unde Brunckius, καὶ κρατεῖν τε γῆς, frustra.

1618. δὴ omittunt Ald. et pars codicum. Mox 162[...]

[1619. σὺ δ' αὖ κ. M. s[...] Alterum pro v. l. Ex[...] dend.]

ΜΕ. τίς δ' ἂν προσείποι σ'; ΟΡ. ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
ΜΕ. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; ΟΡ. εὐδαίμων ἔφυ.
ΜΕ. οὔκουν σύ γ'. ΟΡ. οὐ γὰρ ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.
ΜΕ. ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. ψευδὴς ἔφυς.
ΜΕ. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; ΟΡ. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.
ΜΕ. οἴμοι, τί δράσω; ΟΡ. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολών,
ΜΕ. πειθὼ τίν'; ΟΡ. ἡμᾶς μὴ θανεῖν αἰτοῦ πόλιν.
ΜΕ. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ'; ΟΡ. ὧδ' ἔχει τάδε.
ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη. ΟΡ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;
ΜΕ. σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν. ΟΡ. εἰ γὰρ τόδ' ἦν.
ΜΕ. πόνους πονήσας μυρίους. ΟΡ. πλήν γ' εἰς ἐμέ.

1621. τίς δ' ἂν Ald. et multi MSS. Alii δ' omittunt, quos secutus est Brunckius.

1623. Pronomen, quod post γὰρ addidit Kingius, habent K. R. Aug. 1. sed exemplum desidero, ubi ἁνδάνω accusativum regit. In loco enim Theognidis perspicue legendum, οὐδ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων, ut modo dixerat πᾶσιν ἁδεῖν. [οὐ γάρ μ' etiam M. *Ex Addend.*]

1625. ἀψευδὴς H. L. Mox πειθὼ nomen esse, non verbum, ideoque accentum mutandum monuere viri docti.

1627. κτανεῖν Ald. et MSS. plurimi, sed membranae et H. pro var. lect. θανεῖν.

1630. σὲ σφ. emendatio est Morelli. Ald. et MSS. σοί. Versu praecedente τλήμων Ald.

ΜΕ. πέπονθα δεινά. ΟΡ. τότε γὰρ ἦσθ᾽ ἀνωφελής.
ΜΕ. ἔχεις με. ΟΡ. σαυτὸν σύ γ᾽ ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὕφαπτε δώματ᾽, Ἠλέκτρα, τάδε,
σύ τ᾽, ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε,
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.
ΜΕ. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ᾽ Ἄργους κτίται,
οὐκ εἶ᾽, ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ᾽ ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ᾽ ἐγγὺς ὢν καλῶ,
σύ θ᾽, ὃς ξιφήρης τῇδ᾽ ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέσθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν

1636. Sic plerique MSS. τείχεος Ald.

1638. οὔκουν Ald. Sed multi codices οὐχὶ, unde sagaciter Musgravius, οὐκ εἶ᾽, id est, οὐκ εἶα.

1639. ἡμῶν Ald. et 1641 παῦσε.

1645. Ἑλένα μὲν ἣν Ald. Ἑλένην et ἣν MSS. magno consensu, sed Brunckius edidit Ἑλένη et ἧς, in quo bis peccavit. Melius enim articulus a διολέσαι, quam ab ἥμαρτες regitur. Ab altero sollicitando eum deterrere debebat vel illud Virgilianum, *Urbem, quam statuo, vestra est.* Duo hujus structurae exempla dedit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. ejus fabulae nempe v. 200. et Lysistr. 409. unum atque alterum ipse addam.

ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.

Sophocl. Oed. C. 1150. Λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην. Sed ibi Juntina secunda, Turnebus pro varia lectione et Suidas in v. στείχειν recte praebent λόγος. Aristoph. Eccles. 836. Κρατῆρα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες Ἑστῶσ' ἐφεξῆς. Ibi Dawesius emendavit, Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν —— Ἑστῶται ἑ. Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro Ἑστῶσ' ex MS. lectione ἱστᾶσι edidit ἱστᾶσί τ'. Et κρατῆρα ἐγκεραννύω quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX. 118. Eubulum Athenaei II. p. 36. B. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum MS. Ravennas habeat Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et Ἑστᾶσ', quis dubitet legere, Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, Ἑστᾶσ' ἐφεξῆς? Sophocl. Trach. 283. τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς, Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, Ἥκουσι πρός σε. Quem locum bene adhibet Wesselingius ad Herodot. II. 106. cui eandem loquendi formam restituit. Idem prope licentiae genus est, cum nomen sequitur articulum, non praecedit, ut Bacch. 246. Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια, Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; Hel. 314. Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, Μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι. Aristoph. Ran. 429. Κἄκλαε κἀκεκράγει Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. Brunckius edidit ἔστ', et pro senario lectoribus suis quinarium venditavit. Sed legendum, Ἀναφλύστιος, et loca ita capienda, ac si scriptum esset τὸν ξένον, τὸν Ἀναφλύστιον.

1647. ὡς ὁρᾶτ', H. K. sed alterum plures cum Tzetze ad Lycophr. 510. [ὡς ὁρᾶτ' Cant. pro v. l. *Ex Addend.*]

1649. ἐγὼ γὰρ edidit Brunckius, sed errorem correxit in addendis.

Ζηνὸς γὰρ οὖσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβών,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεών,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν·

[1661. ἐνιαυτὸν ὅλον M. *Ex Addend.*]

1662, 3. Sic Aldus et omnes, opinor, MSS. Sed ut tautologia, quae sane vix tolerabilis est, vitetur, legit Musgravius κεκτήσεται et κλύειν, sed non optimis exemplis defendit; id enim, quod propius ad rem accedit, ipse emendavit, Hel. nempe 1467. Κεκλῆσθέ μοι θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν. Utrumque κεκτήσεται et κλύειν admisit Brunckius; κλύειν tantum Beckius, locum ex Helena citatum sanum, ut videtur, putans. Paullo audacior, licet elegans, est conjectura Valckenaerii ad Herodot. IX, 11. πέδον pro καλεῖν rescribentis. Sin me quoque vis conjecturam perdere, lego, τεθήσεται — καλεῖν. Similis exempla constructionis Troad. 1063. Κακὴ θανεῖται, καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν Πάσαισι θήσει. Ion. 74. Ἴωνα δ' αὐτόν, κτίστορ' Ἀσιάδος χθονός, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα. *) Futurum τεθήσεται exstat Electr. 1277.

*) [Sic Pausanias IV. 23. f. p. 337. m. ὄνομα δὲ τῇ πόλει μετέθεσαν Μεσσήνην ἀντὶ Ζάγκλης καλεῖσθαι. S.]

ἐνθένδε τ᾽ ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ᾽, ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ᾽ ἧς δ᾽ ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ᾽ Ἑρμιόνην· ὃς δ᾽ οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ᾽ ἀδελφῆς λέκτρον, ὥς ποτ᾽ ᾔνεσας,
δός· ὁ δ᾽ ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει.
Ἄργους δ᾽ Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ᾽ ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονός,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ᾽ ἀεὶ διήνυσε.

1664. ἐνθένδε τ᾽ Aldus, ἐνθένδε τ᾽ plures MSS. recte. ἔνθεν δέ γ᾽ ex membr. et paucis aliis (certe sic H.) edidere Brunckius et Beckius. Debebant aliter distinguere, Ἐνθένδε γ᾽. In versu sequente ὑφέξεις codices quidam, et 1669 ἐφ᾽ ἧ δ᾽.

1671. γαμεῖ νιν Ald. D. Mox αὐτὸν L. sed in proximo versu ἐξαιτοῦντί με. Contra ibi ἐξαιτοῦντά με H. J. R. μοι pro με K. [ἐξαιτουμένῳ, sine με, M. ex correctione. *Ex Addend.*]

1674. ὡς membr. A. R. pro var. lect. Cant. quod paullo concinnius. Ald. et plures ᾧ. [ὡς N. et pro v. l. M. ᾧ pro v. l. Cant. *Ex Addend.*] Deinde μενεῖ Ald. L. male.

1679. δεῦρο ἀεὶ. Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenaerium breviter illustremus. Haec vox, δεῦρο scilicet, quae plerumque locum significat, hic de tempore ponitur. Mixta quodammodo

τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῶδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὃς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.

ΟΡ. ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,

notione sumitur in Heraclid. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλου, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Aeschylus Eumen. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. Quem locum diversum puto ab eo quem citat Harpocration v. ἀεὶ, unumque ita legendum, Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Phoeniss. 1243. (1215. Valck.) Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. 675. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἁμερᾶν κτίσαι. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον, ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas: δεῦρο ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. et paullo ante: Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat ed. Ald. pag. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. C. Laemar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur.

1681. ὅστις pro ὅς νιν Cant. non omnino male.

καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
ΜΕ. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γήμας ὄναιο καὶ σὺ, χὼ διδοὺς ἐγώ.
ΑΠ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. ΜΕ. πείθεσθαι χρεών.
ΟΡ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.
ΑΠ. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,

1689. Menelai personam omittit Aldus, et 1693 habet καὶ ὁ.

1694. ἣ pro οἷ L. deinde νεῖκος Cant. et suprascript. ἔριδος.

1699. θεῶν Ald. et plerique codices, sed θεὸν membranae. [θεὸν N. et pro v. l. Cant. M. *Ex Addend.*]

1700. Διὸς MSS. non pauci, cum Tzetze ad Lycophr. 510. Saepe confunduntur haec verba. In Sophocl. Electr. 1097. Ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ haec notat Brunckius: *Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia* Ζηνὸς *substituit, pessum dato metro.* Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastae Romani; Διὸς metrum pessundat.

ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1705. Τυνδαρείδαις Ald.

ΤΕΛΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν συνηθροίσεν ἀξιόχρεων στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς. δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα εἰς φιλίαν οὐκ ἐδύνατο· Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πολέμιον παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναί τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ, τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔκτειναν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔῤῥιψεν· Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτάρ σε πεπρωμένον ἐστὶ,
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὧς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,

1. ἐν ἄστροις. Recte Musgravius cum Scholiaste interpretatur, *per signa zodiaci.* Eustath. ad Il. Δ. p. 446. ult. (339, 51.) Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ἔφη ὁδὸν, τὴν διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν φράζων. Hunc locum imitatur ipse Euripides in epigrammate apud Athenaeum II. p. 61. B. ὦ τὸν ἀγήρωντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος; Theodectes Bellerophonte apud Stobaeum X. p. 126. (67. Grot.) ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, Εἶδες τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν; Vertit Accius apud Appuleium Florid. p. 348. ed. Elmenhorst. Priscian. de Vers. Com. p. 1325. *Sol qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas; Quianam tam adverso augurio et inimico omine Thebis radiatum lumen ostendis tuum?* Quin et Miltonus nostras, cum nondum epos, sed drama meditabatur, fabulam suam a Satana Solem alloquente ordiri instituerat.

3. ἑλίσσων Ald. contra metrum, quod plures servant

ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ Λάβδακον

MSS. Utrumque pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros, licet illud mox dent MSS. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. Infra 241. ubi MSS. variant, Addi lectionem retinui. Contra 1202. ubi Aldus ἑλίσσετ', ibi membr. M. R. εἰλίσσετ', ut bene edidit Musgravius.

5. In fine hujus versus Aldus addit θεῶν, quae vox unde irrepserit, nescio. Alibi tamen eam abundare vidi. In fragmento Pirithoi, ubi vulgo legitur, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ', habet σὲ τὸν αὐτοφυῆ, πάντων θεῶν αἰθέρα ῥόμβῳ Scholiastes Apollonii Rhodii IV. 144. Ex Hippolyto 1139. (1143. Musg.) θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur. Sed saepius *deest haec* vox, quam redundat. Androm. 270. ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα, βροτοῖσιν tantum habet editio princeps. Sophocl. Philoct. 992. θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης, secundum θεοὺς omittit Aldus. Aristoph. Pac. 938. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ, χἠ τύχη κατορθοῖ, Aldus et utraque Juntina omittunt θεὸς, sed praebent Scholiastes et Suidas v. πάνθ' ὅσ' ἄν. T. III. p. 18. In Sophoclis Oed. C. 1623. ubi nunc legitur, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώϋξεν αὐτὸν, legendum est, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώϋξ'. Contra in Nostri Herc. Fur. 310. ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ. Quae nemo, opinor, intelligit. Lege, ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ, Tragicus apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 103. B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν. In proximo versu Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα *Tyrum insulam* interpretatur Scholiastes,

φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλήζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν, ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ·
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,

11. ἐκ μιᾶς γαστρὸς J. quae lectio, modo verba alio ordine ponas, probabilis videri possit, vel propter Homericum, Il. Ω. 496. ἰῆς ἐκ νηδύος. Si haec est vera lectio, vulgata fluxit ex versu 157.

12. ὄνομα recte supplet Bos. [Simplicius, opinor, repetas καλεῖν. v. not. ad Orest. v. 1662. S.]

16. κοινωνίαν, consuetudinem, ὁμιλίαν, ait Musgravius, male. Sensus est, *ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet.* Bacch. 1277. Πενθεὺς, ἐμῷ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Herc. Fur. 1365. πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ, δοὺς τ' ἐς ἀγκάλας Κοινωνίαν δύστηνον. Dionysius junior apud Plutarch. T. II. p. 338. B. Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών. Paullo εὐθυῤῥημονέστερον Euripides Ion. 418: Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra mox 18 παίδων habent Scholiastes, Origenes contra Cels. II. p. 73. ed. Spencer. et in MS. Scholiastes Pindari Ol. II. 65. Parum aut nihil refert. Sed si quis haec verba transponet, me non invito faciet.

18, 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius XIX. 5. (aliter III.) in edd. vulg. βίᾳ ex vestigiis MS. et ἢν γὰρ φυτεύσῃς ex MSS. edidit Davisius.

καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον,
ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι

20. αἱμάτων Origen. ed. et MS. in Museo Helvetico Part. XIX. p. 341. Hujus vocis pluralem aliquando usurpant Tragici.

21. 'νδοὺς Marklandus, sine causa, ut censet etiam Valckenaerius Diatr. p. 233.

22. Idem pleonasmus Ion. 16. τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος, similis Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ubi cum prius τε pro παῖ conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgatum defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47, 49.

26. μέσων Cant. Sequentem versum spurium pronunciavit Valckenaerius, omisere Brunckius et Beckius. Sane *non nimis* elegans est neque accuratus. Sed cum reputem, vix fieri posse, ut de nominis Oedipodei etymo taceret Euripides, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Oed. T. 1036. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ, non adduci possum, ut hunc versum expungam. Mire hallucinatur Eustathius ad Il. Z. p. 650, 48. (513, 43.) cum huc trahit Phoen. 818. χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον· sed ibi eadem res spectatur, quae v. 60. Hinc autem arguit Valckenaerius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro ὠνόμασεν K. et a manu prima M.

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenaerium: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὐπο-

φέρουσ᾽ ἐς οἴκους· εἴς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος,
παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου· Λάϊος θ᾽ οὑμὸς πόσις,
τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
εἰ μηκέτ᾽ εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
εἰς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ·

λεις Αἰξίν. Ἱπποβουκόλοι Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Ἵπποι ἐβουκολέοντο dixit Homerus Il. T. 220, ubi Eustathius p. 1205, 51, (1281, 13.) et Scholiastes Villoisoni Nostrum citant. In Polluce VII, 185, Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι recte Εὐριπίδης Valckenaerium legere arbitror, cum haec nomina perpetuo confunduntur. Priscian. XVII. p. 1105, 36, Εὐριπίδης· ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν, Lege, Σοφοκλῆς· ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ᾽ ἀλλὰ νῦν. Locus est Electr. 411.

30. τῶν ἐμῶν Ald. et codices non pauci. Quidam τὸν ἐμῶν. Schol. ed. prima τῶν ἐμόν. Sed τὸν ἐμὸν Leid. unus, Flor. (ut videtur) Cant. C, K. L. alii.

34. τοὺς φύσαντας omnes edd. et MSS. Sed cum hunc titulum cum matre communicatum noluisse Euripidem existimet Valckenaerius, lectionem praefert a Strabone conservatam XVI. p. 1105, C, τοὺς τεκόντας. Me quidem, ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059, ubi Medea de se sola verbum ἐξεφύσαμεν adhibet, Noster Inone apud Stobaeum XXXVIII. p. 149. τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον.

36. ἰδεῖν pro μαθεῖν C, D. Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum, et J. pro v. l. μαθεῖν pro v. l. C.

38. ἀμφὶ conjicit Musgravius, frustra.

καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν· ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμὸς τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,

40. ὦ ξεῖνε multi MSS. τυράννων J. quae constructio etiam proba est. Sed ὦ ξένε, τυράννοις Diog. Laërtius VI. 55. Gregorius Nazianz. T. II. p. 208. D.

45. Antimachus Lyde apud Schol. Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε Ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας. Unde τροφεῖα conjicit Valckenaerius, contra metrum, si vera est nostra regula, quamvis hoc vitium tolli posset legendo, τροφεῖ' ἔδωκεν. Sed nihil mutandum. Idem fere est ac si dixisset, Πολύβῳ, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε. Hesychius: Πολυβοτραφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον νάματι. Sic edidit Musurus. At MS. teste Schowio, Πόλυβοονάμα. Lege igitur, Πολύβῳ τροφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα.

45. ἐπεζάρει occurrit etiam Rhes. 442. Arcadum est, teste Eustathio, qui cum ζέρεθρον, βάραθρον comparat ad Il. Γ. p. 381, 20. Μ. p. 909, 27. (288, 39. 871, 16.) Ζέλλω dixere iidem, (ut videtur) pro βάλλω, apud Hesych. et Etymolog. p. 408, 42. Hesych. Καζέλλη. κατέβαλε. Sic MS. lege καταβάλλη. Idem: Ζέβυται. (sic MS.) σέσακται, quod pro βέβυται vel βέβυσται positum est.

46. ἐμὸς δ' quidam MSS. δὲ pro τε 56. Cant.

47. Κρέων τ' Ald. et pars codicum. Sed copulam inutilem abjecit Grotius, et post eum Kingius, MSS. secuti.

ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν,
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.
τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων,
εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
τὼ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους

50. Post hunc versum sequebatur, ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, post 58, ὃ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Utrumque e Valckenaerii sententia delevit Brunckius, priorem tantum Beckius.

54. ἄῤῥενας plerique scripti et editi, sed ἄρσενας Leidensis alter et unus Baroccianorum.

[55. Haec periphrasis propensiorem, opinor, in Polynicen matris animum prodit. *S.*]

59. ὄμματ' αὐτοῦ Ald. et MSS. quidam. Mox πόρπησιν Valckenaer, Brunck, et Beck, ex Leid. A.

61. Statius Theb. IV. 336. *Dum roseis venit umbra genis.*

εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,
ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δὲ ἐπὶ ζυγοῖς
καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας

68. εὐχὰς restituit Valckenaerius ex Moschopulo ad Hesiod. Op. et D. 540. p. 120. ed. Heins. et MSS. suis, quibus accedunt, credo, ceteri omnes. Hanc lectionem ad ἀρὰς v. 65. rettulit Joannes Burtonus, errore in conferendis codicibus solenni. Deinde κραίνοιεν pro κραίνωσιν edidit Brunckius, ex Dawesii praecepto Misc. Crit. p. 82. Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici. Confer Hec. 1128—1133. κραίνωσιν etiam Moschopul.

73. ἀρχῶν pro v. l. habent M. R.

77. ἐς vel εἰς in textu multi MSS. pro v. l. quidam. Sed ἐπ' servandum videtur.

79. Conatum significat λύουσ', ut recte Heathius et Brunckius, ut nihil opus sit Valckenaerii conjectura, λύσουσ'.

82. φαεινὰς Ald. φαεννὰς Leid. Cant. φαενὰς M. Deinde πύλας plures codices et J. pro v. l.

Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις·
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν
τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρὶ,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,

83. ξύμβασιν miro consensu edd. MSS. Metrum primus restituit Brunckius.

84. Quae ex Euripide citat Athenagoras Legat. p. 22. ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι, hinc sumta putat Valckenaerius. Pro βροτὸν idem βροτῶν conjicit, quod recepi; sed sine causa, opinor, χρῆν mavult.

85. ἀεὶ membr. Cant. J. quod et infra 550. habent Cant. M. R. Clemens, Aristoteles, 1091. membr. Cant. M. R.

86. πέρα pro πατρὶ Marklandus, scilicet ut figuratam Colophoniam vitaret. Supra 17. ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ.

88. μελάθρων δ' Ald. sed δ' omittunt plerique MSS. et Etymolog. p. 274, 26. ubi MS. apud Valck. addit μεθῆκε.

89. ἱκεσίαις Ald. In proximo versu ὡς ἂν pro ἕως ἂν a Tragicis usurpari negat Brunckius, ideoque mutat in ἕς τ' ἄν. Male. ὡς ἂν est *ut*. Qui jubet alium manere, *ut* ipse aliquid faciat, simul jubet manere, *donec* id fecerit. In eodem errore versatur Brunckius, cum in Homerico hymno 160. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς ἔλθωμεν, pro ἵνα legit ἕως. [Sic Diodorus Sic. XIX. c. 2. καὶ τοὺς τηρήσοντας ἵνα τελευτήσῃ παρακατέστησε. S.]

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
σοὶ δ᾽, ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ᾽ ἐξειδὼς φράσω,
ἅ, τ᾽ εἶδον εἰσήκουσά τ᾽ Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ᾽ ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἐνθένδ᾽ ἐκεῖσε, δεῦρό τ᾽ αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ᾽ οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις·
κέδρου παλαιὰν κλίμακ᾽ ἐκπέρα ποδί,
σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ᾽ Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ᾽ ὅσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
νέᾳ χεῖρ᾽ ἀπὸ κλιμάκων,

91. 92. Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, ἕξεται, sed ἔλθῃ praetulit, quod recte ex MSS. Kingius pro ἔλθοι reposuit. Similiter modos variavit Aristophanes Plut. 329. Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ᾽ ἑκάστοτ᾽ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν. Ubi alterum (τὸ ὠστίζεσθαι) revera quotidie fiebat; alterum vero (τὸ παριέναι τὸν Πλοῦτον) ex futuri temporis eventu pendebat. [Conf. Melet. Crit. I. p. 111. S.] Alibi tamen diversos verborum modos de eodem tempore conjunxit, ut Vesp. 282. λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Pro μή τις unus Par. εἴ τις, quod maluit Valckenaerius, habet, teste Musgravio. ἔλθῃ, praeter codices Kingianos, dant C. Cant. J. L.

97. ἐγχρίμπτεται vel ἐγχρίπτεται MSS. quidam.

101. Sic Ald. et pars codicum. Alii γηραιὰν, ut Brunckius edidit. ὄρεγέ μοι γραῖαν mavult Kingius, probante Valckenaerio.

πόδος ἴχνος ἐπαντέλλων.
ΠΑΙ. ἰδοὺ ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης·
κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.
ΑΝ. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
πεδίον ἀστράπτει.
ΠΑΙ. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.
ΑΝ. ἆρα πύλαι κλεῖθροις,
χαλκόδετά τ' ἔμβολα
λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
τείχεος ἥρμοσται;
ΠΑΙ. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.
ΑΝ. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,

103. Plures MSS. ἐπαναντέλλων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est. Inde enim sumsit πυρσαῖς γένυσιν, supra 32, inde Πολύβῳ τρο-φεῖ 45, δάκω φρένα 394, et alia.

106. δ' omittere vult Valckenaerius, unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius, ab ipso citatus, in Il. Β. p. 239, 23. (181, 22.)

108. Huc respexit, monente Valckenaerio, Eustathius ad Il. Ε. p. 512, 40. (388, 9.) et Il. Δ. p. 471, 41. (359, 29.) corruptissime citat, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. III. 326. *The field, all iron, cast a gleaming brown.*

116. Ridet Lucianus Jove Tragoedo II. p. 646. Θάρσει· τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. Ubi legisse videri posset πόλει.

πρόπαρ δὲ ἀγεῖται στρατοῦ,
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
βραχίονα κουφίζων;
ΠΑΙ. λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. ΑΝ. τίς; πόθεν γεγώς;
αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
ΠΑΙ. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
ΑΝ. ἒ, ἔ, ὡς γαῦρος; ὡς φοβερὸς
εἰσιδεῖν, γίγαντι
γηγενέτᾳ προσόμοιος,
ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ.
ΠΑΙ. τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
λοχαγόν; ΑΝ. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
τίς δ' ἐστὶν οὗτος; ΠΑΙ. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεύς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

119. ἄγει Ald. ἡγεῖται Grot. Julian. Caes. p. 313. C. MSS. plerique. ἀγεῖται, quod edidit Barnesius, habent Schol. C. Flor. L. membr. et quinque alii, si fides Burtono; sed quosdam ex iis ἡγεῖται exhibere suspicor.

121. βραχίονα edidit Valckenaerius. βραχίονι Ald. Variant MSS. ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

129. ἀστέρωπος mendose Aldus cum paucis MSS.

130. οὐχὶ Ald. et libri plerique: Ex K. οὐ dedit Kingius; qui mox ἁμερίων, sed ἁμερίῳ, quod Aldus et pars codicum tuetur, melius videtur.

132. λοχαγὸν delevit Kingius auctoritate codicum, et ex K. edidit, ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε. Sed et is λοχαγὸν addit a manu secunda, quod retinent Cant. Leidenses et fortasse alii.

134. Ἄρην Ald. et fere omnes codices, quod in Ἄρη male mutavit Valckenaerius.

ΑΝ. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας
ὁμόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
ΠΑΙ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ΑΝ. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
ΠΑΙ. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἃ προσδεδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ΑΝ. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ,
καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργὸς
εἰσιδεῖν, νεανίας;
ΠΑΙ. λοχαγός. ΑΝ. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ

In Aeschyl. Theb. 45. metrum flagitat Ἄρην.

138. ἀλλόχροος MSS. quidam, quae forma exstat in anapaesto Hippol. 176. Mox 142 ἐπεγνώρισα M. R.

145. τοῦ omittit Cant. cui τὰ substituunt C. K. L. M. R. et ex emendatione J. Sic etiam edidit Valckenaerius ex Leidensibus MSS. Recte. Articulum raro propriis nominibus praefigunt Tragici, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiae, ubi particula inseritur, ut infra 522. Suppl. 129. In Sophoclis Phil. 1357. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου; Aldus et MSS. recte τῷ. Ibid. 677. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διός. Omittunt τοῦ Ald. et MSS. Lege τῶν. Raro, dicebam, non enim nunquam, ut statuere videtur Valckenaerius ad hunc locum.

146. γοργὸς τ' codices nonnulli.

148. ὅσος ὄχλος conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius.

πάνοπλος ἀμφέπει.

ΠΑΙ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

ΑΝ. ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα,
τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν,
ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

ΠΑΙ. εἴη τάδ', ὦ παῖ, ξὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν·
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

ΑΝ. ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ
μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος
πολυπόνῳ μοίρᾳ,
ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ 'στὶ Πολυνείκης, γέρον;

ΠΑΙ. ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
ὁρᾷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξῃκασμένα.

Non video, quare Antigone minus bene dicere potuerit, *Ut turba cum sequitur!* quam, *Quanta turba eum sequitur!*

153. τόξοισιν Kingius ex *optimo* suo codice. Si quis ex 152, 153. unum hexametrum faciet, me non habebit repugnantem. Deinde γ' delevi cum Brunckio, quod Kingius ex conjectura addiderat. δαμάσσασα Ald.

156. ᾧ καὶ Ald. sed alterum *fere omnes* MSS.

157. ποῦ semel tantum codices quidam, ut edidere Kingius et Valckenaerius. ποῖ ποῖ δ' ex membranis suis Brunckius.

164. ἐξῃκασμένα, Atticam formam, ex monitu Valckenaerii pro ἐξεικασμένα reposuit Brunckius. Julian. Orat. VIII. p. 247. D. οὐχὶ σαρκία καὶ νεῦρα καὶ μορφῆς τύπωμα στέρνων τε ἐξείκασμα πρὸς ἀρχέτυπον σώματος. Ubi Nostri locum contulit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 23.

ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα·
περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων
βολαῖσιν ἀελίου.
ΠΑΙ. ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
ἔνσπονδος. ΑΝ. οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑΙ. ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.
ΑΝ. ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
Ἀελίου Σελαναία,

169. βάλλοιμι Ald. βάλοιμι Leid. A. C. Cant. D. M.

170. Hunc versum facili negotio senarium efficias: ὡς χρυσέοις ὅπλοισιν. Sed nihil necesse. Vide ad Orest. 1512. ἐκπρεπὴς habet MS. Flor. εὐπρεπὴς Ald. et plures MSS. εὐτρεπὴς M. R. Mox ἑῴοισιν Kingius ex K.

173. ἐκπλῆσαι Ald. ἐμπλῆσαι codices plerique.

174. τίς; πόθεν κυρεῖ; Ald. Cant. J. L. Flor. Leid. B. πόθεν omittunt Grot. K. τίς M. R. κυρεῖ C. Leid. A. et alii. Ultima lectio per se bona, sed responsum non congruit. Natum ex v. 122. recte censet Valckenaerius.

177. φιλαίματοι Ald. et multi MSS. Cum aliis Grot. φιλαιμάτου. Pro ῥοαὶ codices quidam ῥοαῖς. χοαὶ est emendatio Musgravii, a Brunckio recepta.

178. λιπαρόζωνε ex conjectura Brunckius.

χρυσεόκυκλον φέγγος,
ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
καὶ σώφρονα πώλοις
μεταφέρων ἰθύνει.
ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς; ΠΑΙ. ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται
πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.
ΑΝ. ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς
βαρύβρομοι βρονταὶ,
κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
σύ τοι μεγαληγορίαν

180. χρυσόκυκλον MSS. nonnulli.

181. ἀτρεμέα Ald. ἀτρεμαῖα Cant. Flor. J. K. L. M.

183. μετάφερνον vitiose Eustathius ad Il. Ε. p. 557, 36. (423, 22.)

185. ἑπτὰ post ἐκεῖνος addunt MSS. et omnes edd. ante Brunckium, qui ex Valckenaerii conjectura ejecit. Καπανεὺς omittit Flor. ut volebat Barnesius; sed hoc nomen necessarium est. Pro τεκμαίρεται K. habet σκοπεῖ, quod male adoptavit Kingius.

187. Νέμεσις edd. MSS. et Suid. vv. Νέμεσις, ὑψηλοτέρας. *Sed idem in v.* ἰώ habet Νέμεσι, probante Toupio in v. Νέμεσις. In Sophocl. Electr. 792. Νέμεσι recte Aldus et MSS. veteres. Dawesii emendationem in Aristoph. Ran. 920. ξύνεσι pro ξύνεσις, quam neglexit Brunckius, recepit Invernizius ex MS. Ravennate. Sic infra 199. codices quidam dant Ἄρτεμις.

189. πῦρ. Multi codices φῶς.

190. μεγαλανορίαν Ald. MSS. Eustathius μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ad Il. Δ. p. 462, 4. (351, 38.) μεγαληγορίαν, quod legisse videtur Scholiastes, probavere Valckenaerius et Toupius, edidere Brunckius et Beckius. κομίζεις Ald. et plures codices.

ὑπεράνορα κομίζοις.
ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι
Λερναίᾳ τε δώσει τριαίνᾳ,
Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι δουλείαν περιβαλών.
μήποτε, μήποτε τάνδ', ὦ πότνια,
χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος,
Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.
ΠΑΙ. ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρηζες εἰσιδεῖν.
ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς.
φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,

κομίζοις edd. Grot. King. K. pro v. l. Cant. M. R. Utramque lectionem commemorat scholion marginale.

194. δώσειν Ald. et MSS. δώσει Canterus. δώσων K.

195. Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις Ald. Ποσειδανείοις Grot. Simplicem vocalem pro diphthongo dedi ex MSS. quibusdam.

198. χρυσεοβόστρυχε edidere Kingius, Valckenaerius, Brunckius, alii. Sed Aldinum χρυσεοβόστρυχον praebent K. L. Cant. a prima manu, M. pro v. l. Nimirum distinctio ponenda post πότνια, omittenda post χρυσεοβόστρυχον cum Grotio.

203. Nihil vitii in his video. Valckenaerius vero infelici conjectura legit, ὄχλος γὰρ, ὅσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν. Sed solum locum, ubi ἔναγχος occurrit in Tragoedia, mendosum ostendit et ex MSS. emendavit.

205. γὰρ Aldus et MSS. δὲ Stobaeus LXXI. p. 433, 15.

σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν, στροφή.
ἀκροθίνια Λοξίᾳ,
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
Φοίβῳ δούλα μελάθρων,
ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασσοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτᾳ
πλεύσασα, περιῤῥύτων

ed. Gesner. LXXIII. p. 310. Grot. Deinde θηλειῶν γένος ἔφυ edidit Aldus, duabus lectionibus, utraque proba, permixtis, θηλειῶν ἔφυ, et θηλειῶν γένος. Illam retinent omnes fere MSS. nisi quod J. supra χρῆμα habet γένος; hanc, pro v. l. a Gesnero in margine notatam, praetulit Brunckius.

206. σμικράς τ' Kingius e K. τῶν ψόγων Stobaeus in edd. Gesn. Grot. sed τῶν λόγων Trinçavellus.

208. ἀλλήλαις Ald. plures MSS. et Etymologus p. 420, 19. ἀλλήλας recte edidit Musgravius ex duobus MSS. et sic habent Cant. a pr. m. M. pro v. l. Stobaeus in MS. Paris. et editione prima. ἀλλήλαις λέγουσιν est, *dicunt inter se*; ἀλλήλας λέγουσι, *dicunt altera de altera*. ἀλλήλας etiam notarat Scaliger apud Burtonum, ex MS. ut equidem arbitror.

213. δειρᾶσι νιφοβόλοιο Ald. contra codices tantum non omnes. Error ortus ex simili figura ο et c vel σ.

216. περιῤῥύτων Σικελίας recte Musgravius interpretatur, ἃ

ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων
Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ
κάλλιστον κελάδημα.
πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, ἀντιστροφή.
καλλιστεύματα Λοξίᾳ,
Καδμείων ἔμολον γᾶν,
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
ἐπιμένει με, κόμας ἐμᾶς
δεῦσαι παρθένιον χλιδάν,

Σικελίαν περιῤῥεῖ, cujus constructionis exempla adducit δίκας ἀφόβητος et ἄψαυστος ἔγχους ex Sophocle Oed. T. 885. 969. Eodem modo intellexit Horatius Carm. IV. 4, 43. *Ceu flamma per taedas, vel* EURUS PER SICULAS EQUITAVIT UNDAS. Eustathius quoque ἀκάρπιστα πεδία interpretatur τὴν θάλασσαν ad Il. ο. p. 1003, 60. (1001, 51.) Frustra igitur εὐκαρπίστων conjecit Kingius, edidit Beckius, licet ita habeant D. K. Mox ἐν οὐρανῷ, quae est Valckenaerii conjectura, metrum corrumpit. Sed is versus omnes 209—245. pro monostrophicis cum Kingio accipit.

221. πόλεος pro πόλεως Musgravius.

227. Sic Aldus. χρυσοτεύκτοις MSS. unde Musgravius χρυσοτύποις, ut Electr. 473.

228. Sic Aldus, quidam γενόμαν. Sed Cretico satis bene respondent Paeon quartus, ut in νιφοβόλοις, Λαΐου 213. 225.

Φοιβείαισι λατρείαις.
ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς — ἐπῳδός.
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου,
οἶνά θ', ἃ καθαμέριον
στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰ-
νάνθας ἱεῖσα βότρυν·
ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, εἰ-
λίσσων ἀθανάτου θεοῦ
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοί-
βου, Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δ' ἐμοὶ πρὸ τειχέων — στροφή.
θούριος μολὼν Ἄρης
αἷμα δάϊον φλέγει
τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,
κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται

233. ἰὼ Ald. ὦ Cant. pro v. l. M. R. Paullo ante κόμας ἐμᾶς pro ἐμὰς cum Brunckio ex membr.

236. Si hunc locum ob oculos habuit Aristophanes Phoenissis apud Polluc. X. 119. στίλβη θ', ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἠράζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ, pro ἠράζεις legendum est στάζεις.

242. ἀθανάτας. Disputant viri docti, quae sit ista immortalis Dea. Ego interim ἀθανάτου θεοῦ ex Cant. K. M. R. reposui.

249. ποτὲ πόλει Cant. πόλει M. R. et ποτέ pro v. l.

251. πείσεθ' Ald. et MSS. In versu sequenti γαῖα Ald. et codices nonnulli, sed plures γᾶ vel γῆ.

ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοίνισσα χώρα, φεῦ, φεῦ,
κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
ὧν μέτεστί μοι πόνων.
ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος — ἀντιστροφή.
ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
σχῆμα φοινίου μάχης,
ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
παισὶν Οἰδίπου φέρων
πημονὰν Ἐρινύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
καὶ τὸ θεόθεν, οὐ γὰρ ἄδικον
εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ,
ὃς μετέρχεται δόμους.

254. τέκεα MSS. plerique et sic voluit Aldus, τέκεε. Edd. et MSS. quidam τέκνα.

257. πτόλιν pro πόλιν Heathius ob metrum.

260. οἴσεται Ald. edd. pleraeque et codices multi; sed εἴσεται, quod Scaliger et Barnesius notarunt, memorat Scholiastes, habent Cant. K. M. membr. et pro v. l. R. οἴσεται M. pro v. l. J. ex emend. Ex Scholiastae interpretatione πορευθήσεται, Valckenaerius ἵξεται elicit, quod in textum intulit Musgravius. Verum ille εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. Iph. A. 975. τάχ' εἴσεται σίδηρος, ubi hunc locum laudat Marklandus.

265. ἄδικος M. R. ed. King.

266. ὁρμᾶται codices quidam; sed παῖς addunt fere omnes cum Aldo, quod omittunt Kingius K. secutus, et Grotius.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῆ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἥ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς

270. ᾧ καὶ mavult Valckenaerius, sed nihil opus videtur.

272. Aliter πανταχοῦ.

277. καὶ pro γὰρ est Valckenaerii conjectura.

284. τὰς ἐφεστώσας δόμοις Scaliger. Quod ex MS. ductum ostendit K. qui τὰς ἐφεστώσας habet, J. τὰς ἐφεστᾶσαι. MSS. nonnulli etiam δόμους.

Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.
ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ',
ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,
ἀναπέτασον πύλας·
κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

292. πόλει Eustathius ad Il. B. p. 236, 36. (179, 16.) indicante Valckenaerio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πόλις. Sed πόλιν Scholiastes ineditus ad Od. M. 181.

300. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, conjecturam Valckenaerii, male recepit Brunckius. Si enim προσπιτνεῖν σε et προσπιτνεῖν ἕδραν separatim recte dicantur, cur non etiam conjunctim? Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην. Ubi constructio usitatior esset, πανδακρύτοις ὀδύρμασι.

303. ἰὼ bis Ald. et πρόδομος, utrumque contra plures codices.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῆ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
πέποιθα μέντοι μητρί, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρίς, ἡ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς

270. ᾧ καὶ mavult Valckenaerius, sed nihil opus videtur.

272. Aliter πανταχοῦ.

277. καὶ pro γὰρ est Valckenaerii conjectura.

284. τὰς ἐφεστώσας δόμους Scaliger. Quod ex MS. ductum ostendit K. qui τὰς ἐφεστώσας habet, J. τὰς ἐφεστῶσαι. MSS. nonnulli etiam δόμους.

Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.
ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ',
ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας, ἔβας, ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,
ἀναπέτασον πύλας·
κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

292. πόλει Eustathius ad Il. B. p. 236, 36. (179, 16.) indicante Valckenaerio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πόλις. Sed πόλιν Scholiastes ineditus ad Od. M. 181.

300. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, conjecturam Valckenaerii, male recepit Brunckius. Si enim προσπιτνεῖν σε et προσπιτνεῖν ἕδραν separatim recte dicantur, cur non etiam conjunctim? Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην. Ubi constructio usitatior esset, πανδακρύτοις ὀδύρμασι.

303. ἰὼ bis Ald. et πρόδομος, utrumque contra plures codices.

ΙΟ. Φοίνισσαι, ὦ νεάνιδες,
βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα τάνδε,
γήρᾳ τρομερὰν
ἕλκω ποδὸς βάσιν.
ἰὼ τέκνον,
χρόνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαις ἐν ἀμέραις
προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
στὸν ὠλέναισι ματέρος,
παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
ἰὼ, ἰὼ μόλις φανεὶς
ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι

310. 311. Sic Aldus. γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ Grot. C. L. γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω πόδας multi MSS. Pro πόδας in hac lectione πάρος mavult Valckenaerius, sed recte monet Musgravius, πάρος absolute positum sensui non convenire.

313. μυρίαις τ' Ald. Copulam primus ejecit Grotius, cui consentiunt MSS. non pauci.

314. ἀμφίβαλλε Ald. et MSS. quidam; alii ἀμφίβαλε. Mox ματέρος plures codices. ματρὸς *Ald.*

319. μόγις K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi.

322. λόγοισι Ald. Schol. membr. Cant. J. M. R. et, puto, alii. Ex aliis MSS. κόμαισι dedere Grotius, Piersius, Kingius, Burtonus, et ita habent C. K. L. et J. pro v. l. Ingeniose Musgravius conjicit κόραισι, laudans Lucretium IV. 1072. jam a Valckenaerio citatum: *Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.* Sed paullo minus ardoris matrem decet; nec dubito

πολυέλικτον ἀδονὰν
ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
περιχορεύουσα, τέρψιν
παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
ἰὼ τέκος,
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ.
ἦ ποθεινὸς φίλοις,
ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
ὅθεν ἐμάν τε λευκάχροα κείρομαι,
δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,
δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς,
ἀπήνας ὁμοπτέρου,
τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων
ἀνῇξε μὲν ξίφους
ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,

quin haec lectio ab Hecub. 331 huc migrarit.

326. παλαιᾶς χαρμονᾶς Ald. sed παλαιᾶν χαρμονᾶν, aut παλαιὰν χάρμονὰν plerique codices.

332. τε omittit Brunckius. Locus videtur corruptus.

335. ἀμφιτρύχη una voce Ald.

337. δώμασι Ald. δόμοισι plerique codices.

340. ἀεὶ pro αἰεὶ J. M. R. et fortasse plures.

στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων
αἰὲν σκοτίοις κρύπτεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Λα-
ΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,
γάμων ἐπακτὸν ἄταν.

345. Sic Aldus. MSS. variant. ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι, ἀλλαγαῖσι. Eustathius ad Il. Δ. p. 494, 15. (377, 1.) ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi MSS.

347. τε ante καὶ ex K. addidit Kingius. Multo melius Piersonus καινοῖς γάμοισι, quod firmat Valckenaerius ex Sophocle et Statio; sed neque particula καὶ est otiosa, neque hoc versus genus Tragicis ignotum.

351. τάδε vulgo et 353. ἐπακτὰν. Hoc in ἐπακτὸν mutato, et τᾷδε ex K. R. assumto, tres dimetros iambicos feci. Λαΐῳ improbat Valckenaerius, *duabus* rationibus fretus; prima, quod vocatur παλαιγενὴς, secunda, quod Polynicem totamque domum Laïus detestabatur. Verum παλαιγενὴς nihilo plus valet, quam παλαιὸς, quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαιογενὴς ab Aristophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laïus. οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου; Ipse Oedipus, qui filios suos diris devoverat, 65, 344, 484, 777, 890, 1068. tandem exclamat 1715. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. Κάδμῳ recepere Brunckius et Beckius. Deinde σῷ Ald. τῷ MSS. ut jamdudum Grotius. γάμον ἐπακτὸν Flor. apud Burtonum.

ἐγὼ δ᾽ οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
ἀνυμέναια δ᾽ Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
λουτροφόρου χλιδᾶς·
ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
ὄλοιτο τάδ᾽, εἴτε σίδαρος,
εἴτ᾽ ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δώμασιν Οἰδιπόδα·
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ᾽ ἄχη.

ΧΟ. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναί,
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ᾽ ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ᾽ ἄλλως λέγει,
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει.
οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ᾽ ἀφικόμην,

354. οὔτι sex minimum MSS. quod fortasse verum.

355. γόνιμον Plutarch. de Exilio p. 606. F. Citat Valckenaerius Iph. A. 738. ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος.

361. ὄλοιθ᾽ ὁ τάδ᾽ Valckenaerius, ut δράσας, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius.

364. Οἰδιπόδαο Ald. Οἰδιπόδα Cant. Flor.

372. τάρβος Grot. K. οὕτω τάρβους pro εἰς τοῦτο τάρβους mihi satis insolens videtur. In Heraclid. 214. γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν, ἥκεις est προσήκεις. Malim, οὕτω δ᾽ ἐτάρβουν.

μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἐν δέ μ' ὠφελεῖ
σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγες
τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ,
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
ναίω, δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.
ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέρκομαι
κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους
ἔχουσαν· οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

376. εἰσήγαγε vulgo. εἰσήγαγεν K. εἰσήγαγες Flor. quod recte probat Valckenaerius. [In Luciano T. II. p. 173, 74. corr. τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ἧς —. *S.*]

379. ἀνετράφην D. J. Cant. ἐτράφην K. Scal.

381. δι' ὄσσων ὄμμ' Ald. MSS. universi cum Eustathio ad Il. Γ. p. 432, 12. (328, 21.) qui citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὄμμ' Musgravius, aptissima loca conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυῤῥόους τέκνων Πηγὰς ἀφαίρει. 626. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Sophocles dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. 919. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα. Noster Herc. Fur. 448. δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς. Adde Alcest. 1088.

384. Valde jejuna est ista repetitio pronominis. Vitium ortum esse suspicor e lectionis varietate, οἲ ἐγὼ et οἴμοι. Cum utraque, ut fit, in textum admissa esset, genuinam vocem expulere. Lego igitur, οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Adde quod τλήμων excidere potuit propter similitudinem literarum τ'εμῶν. Hel. 1243. ἄθαπτον· οἲ 'γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Vel si quis malit ex Helena, οἲ 'γὼ, non repugnem.

ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
σκότον δεδορκώς; τί, δὲ κασίγνηται δύο;
ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς;
ΙΟ. κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος·
οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
κακῶς τε γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
δέδοιχ', ἃ χρήζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.
ΙΟ. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;

389. τλήμονες Ald. MSS. τλήμονος conjicit Marklandus; sed melius Brunckius τλήμονας, laudans Hippol. 1191. (ubi membranae τλήμονος) Phoen. 1724. Bacch. 1350. Adde Electr. 233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας φυγὰς ἔχων.

394. μὴ τὴν σὴν Cant. μή τι σὴν Leid. pr. sed μή τι Eustathius ad Iliad. E. p. 575, 7. (437, 2.)

395. ἐλήλυθα Ald. Grot. et omnes, credo, MSS. Ex Hervagiana in quasdam editiones propagatum est ἐλήλυθας.

401. τίς δ' ὁ edere volebat Valckenaerius ex Stobaeo XXXVII. p. 226, 50. si typothetae obtemperassent. Sed cum omnes MSS. Aldus, Plutarchus de Exil. p. 605. E. et Stobaei editio prima δ' omittant, omisi. Deinde fluctuant MSS. inter δυστυχὲς et δυσχερές. Illud Leid. sec. C. K. et pro

ΠΟ. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.
ΙΟ. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.
ΠΟ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
ΠΟ. ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ΙΟ. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
ΙΟ. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
ΠΟ. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
ΠΟ. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.

v. l. Cant. R. hoc Ald. et plures MSS. quod et melius. Consentiunt Plutarchus, Teles et Stobaeus.

402. ἔχει habent edd. MSS. Plutarchus, Stobaeus ubi supra, Teles Stobaei XXXVIII. p. 236, 17. Arnaldi emendationem ἔχειν probavere Valckenaerius, Brunckius, alii. Et sic habet L. ex correctione quidem, sed ejusdem manus, et eodem tempore.

404. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat Scholiastes.

405. Cum hoc conpositum *analogiae* contrarium videatur, corrigere voluere Valckenaerius ξυμψοφεῖν, Piersonus ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν praeferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Euripides.

406. ὅπου τὸ κέρδος, Lucian. T. I. p. 710. Plutarch. Demetr. p. 895. A. Quod recepta lectione non deterius.

410. θεὸν Ald. sed κακῶν plerique codices. νόσον conjicit Musgravius, quod non adeo longe abit, si N semel tantum ponis: ΗΔΕΙΑΝΘΕΟΝ.

412. αὖ ex Reiskii et Valckenaerii conjectura edidit Brunckius. Sed sensus est,

ΙΟ. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
ΠΟ. εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ. οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
ΠΟ. κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.

Aliquando victum habere solebam, aliquando non habere. Nam quod ait Brunckius ad Sophocl. Philoct. 290. ea potestate rarius adhiberi ἂν in negativa propositione, refellitur eo ipso loco: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν. Simili errore peccavit in Hec. 736. contrario in Aristoph. Nub. 394. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; ubi, licet tres primariae editiones, plurimique MSS. αὖ habuerint, ipse ἂν ex uno edidit. Sed ut ad versum nostrum redeam, duo proferam loca ex Aristophanis Avibus, quae hujus constructionis ignorantia leviter corrupit. 505. χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Sic Kusterus pro τόθ' οἱ Φ. Verum codex Brunckii, τότ' αὖ οἱ Φ. i: e. τότ' ἂν οἱ Φ. 520. ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες. Λάμπων ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι Brunckius vocibus transpositis miserabilem anapaesticum effecit, ἀνθρώπων τότε, cum tam facile posset, τότ' ἂν ἀνθρώπων. In Pac. 626. legebatur, Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον, sed ex Rav. dedit Invernizius, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν.

414. εὖ πρᾶσσε interpretatur μηδαμῶς Valckenaerius, et comparat cum ζηλῶ σ' Med. 60. εὐτυχοίης, ὄναιο. Sed obstat, quod notavit Brunckius, particula δ', quam ideo abesse iste mallet; sed eam retinent omnes edd. MSS. Plutarchus p. 606. E. Sextus Empiricus adv. Math. I. 279. Anonymus inter Rhetoras Aldi II. p. 371, 24. Sensus idem est qui in pervulgato versu, *Donec eris felix, multos numerabis amicos.*

416. μὴ ἔχειν minus accurate Ald. τὸ γένος δ' Plutarch. et MSS. quidam, non Galenus in Protreptico.

ΙΟ. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. οὐδ᾽ ὀνομάσαι δύναι᾽ ἂν, ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. πῶς δ᾽ ἦλθες Ἄργος; τίν᾽ ἐπίνοιαν ἔσχεθες;
ΠΟ. ἔχρησ᾽ Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. ποῖόν τι τοῦτ᾽ ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. κάπρῳ λέοντί θ᾽ ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
ΠΟ. οὐκ οἶδ᾽. ὁ δαίμων μ᾽ ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ᾽ ἔσχες λέχος;
ΠΟ. νὺξ ἦν· Ἀδράστου δ᾽ ἦλθον εἰς παραστάδας.
ΙΟ. κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;

418. δύναιμ᾽ ἂν, quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobaeus, recte emendat Marklandus. Simile mendum ex Aeschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251.

419. ἔσχες Ald. cum MSS. non paucis. Sed ἔσχεθες quinque, teste Burtono; et ita Grot. C. K. L. Leid. sec.

421. Editiones omnes distinguunt, ποῖον; τί τοῦτ᾽, ut ποῖον ad χρησμὸν referatur. Sed alteram viam praetuli.

422. παίδοιν L. quod praeferendum esset, nisi unus codex casu in speciem recti depravari posset.

423. θηρὸς edidit Kingius ex K. et sic C. Leid. Sed ne memorem ὁμοιοτέλευτον, alterum per se melius. Cum enim Jocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470, 1593. Deinde 425 ἔχεις C.

427. ἦ, quod male conjecit Canterus, habet L. Aldus et plerique codices μαστεύων, ut et alibi saepe; sed ματεύων Leid. melior, teste Valckenaerio, L, et MS. ab Holstenio collatus apud Markland. ad Suppl. 984. In Hec. 773. ματεύουσ᾽ C. a prima manu.

ΠΟ. ἦν ταῦτα, κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. τίς οὗτος; ὡς ἄῤ ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;
ΠΟ. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ΙΟ. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
ΠΟ. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
ΙΟ. πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;
ΠΟ. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.

428. κᾆτα δ' edidere Valckenaerius et Brunckius, ut sane plurimi MSS. Sed J. cum Aldo κᾆτά γ'.

431. θηρσὶ δ' Ald. sed δ' omittunt membranae. εἴκασε Ald. ἤκασεν L. ἤκασε Brunck.

437. δεῦρό σοι ἑσπέσθαι Ald. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι quidam MSS.

438. Post hunc Aldus, plerique editi et omnes MSS. addunt versum: Τυδεῖ τε κἀμοί, σύγγαμβρος γὰρ ἔστ' ἐμός. Major codicum pars σύγγαμος, quod metro melius, sensui non aeque convenit. σύγγαμβρος, secunda correpta, defendit Musgravius, cujus rationes examinari possunt ad Med. 284. Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus.

444. Ex varia lectione Scholiastae γ' ἑκοῦσιν mavult Valckenaerius.

ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους,
παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
ἁγὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς,
ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
ΙΟ. ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·

451. μεθήκω — ἄγω membr. unde Brunckius, μεθήκων — ἄγω.

454. ἥκει J. pro χωρεῖ et pro v. l. Cant.

457. δή pro δὲ ex membr. Brunckius. Longe melior, meo judicio, vulgata.

459. τάσσων ἐπέσχον idem est quod τάσσων ἐπαυόμην, ut Ion, sive quis alius apud Stobaeum XX. p. 103. ἐπίσχες ὀργιζόμενος.

462. οὔτι Ald. οὔτοι plerique codices. Confer infra, 565.

βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν.
σχάσαν δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργοῦς, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

463. Atticam formam ἀνύτουσιν reposui, quae saepe relicta est, licet aliquando obliterata. Exstat in Sophoclis Antig. 231. 805. Trach. 319. Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτω Hipp. 405. Bacch. 1105. Ion. 1085. Nonnunquam dissentiunt codices, ut in Aristoph. Plut. 607. ubi alii MSS. dant ἀνύσαις, alii cum duabus primariis editionibus ἀνύτειν. Euripides in editionibus quidem habent ἐξανυέτω Iph. T. 1472. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod si servas, in metrum peccas, si duplex ττ addis, in linguam. Optime Musgravius, ἐξανυέτω, ἐξανύετε. In Suida, quem Marklandus citat, ἀνύτειν recte praebet MS. C. C. C. Oxon. in Etymologo p. 821, 18. ἀνύτειν, et p. 270, 3. διαρύτειν MS. Leidensis apud Gisb. Koenium ad Gregor. p. 28. Eadem enim est ratio verbi ἀρύτειν. In Cratini trochaico apud Suidam v. ἀναρύτειν (ἀναρρύτειν) ex metri lege correxit Toupius ἀναρύτουσ', Aristophani Nub. 271. ἀρύτεσθε ex Suida reddidit Brunckius. Eadem forma occurrit apud Pherecratem Athenaei VI. p. 269. D. Locus Platonis a Suida laudatus exstat in primo Legum T. II. p. 200, 9. Ald. 515, 20. Bas. 569, G. 10. Laemar. 776, F. 3. Francf. Obiter noto, ed. Med. MSS. L. Bat. C. C. C. legere, ὅθεν, τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπόθεν, in Suida igitur reponendum ὁπόσον, in Platone ἀφυτόμενος. Photius Lex. MS. Ἤρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Confudit Grammaticus, simili literarum forma deceptus, dissimillima verba, ΗΡΥΓΕΝ. ΗΡΥΤΕΝ. Porro ἁνύτουσιν cum spiritu aspero edidi, Moeridi, Herodiano et aliis obsecutus. Hesychius, ab Alberto restitutus, Καθανύσαι. συντελέσαι. et sic MS. a Schowio, magno literarum bono, collatus.

466. Γοργόνος vulgo. Valckenaerius Γοργοῦς et cum similibus formis comparat. In ele-

κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται.
ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν,
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις,
ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
δρᾷν· μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων ξὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα

490. γίνεται Ald. Sed codicum certe pars, γίγνεται.

491. Numerosius τάδ', quod habet J.

493. ἐμὸν dedit Grotius, ex MSS. an conjectura nescio. Sed illud puto; sic enim R. sed non C. ut falso ait Burtonus.

497. αὖ omittit Aldus, quod *ex conjectura* Canterus restituit; ad hunc enim versum Canteri nota refertur in ipsius editione. Sic etiam edidit Grotius, et sic habet K. ex correctione ejusdem manus.

498. πόρθειν Flor. deinde μήτε τι vel μήτ' ἔτι MSS. multi.

499. πρὸς ἀμβάσεις Ald.

504. οὐχὶ Ald. et MSS. prope omnes. Ex MS. Laud. οὐ reposuit Kingius.

τεθράμμεθ᾽, ἀλλ᾽ οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤ. εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ᾽ ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
νῦν δ᾽ οὔθ᾽ ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ᾽ ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνόμασιν· τὸ δ᾽ ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ᾽ αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς,

508. δοκεῖ Ald. contra plerosque codices.

509. ταὐτὸν MSS. quidam. Mox ἂν non omittit Aldus, ut affirmare videtur Valckenaerius; in quibusdam duae voces coaluere, ἀναμφίλεκτος.

512. ὀνομάσαι omnes edd. et MSS. Edidi ὀνόμασιν, quod cum sine ν, ut passim fit, scriberetur, facile mutari potuit. λόγος et ἔργον quoties opponantur, praesertim a Tragicis, nemo ignorat. Neque raro ὄνομα et ἔργον, ut Orest. 448. ὄνομα γὰρ, ἔργον δ᾽ οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Iph. A. 1121. τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ᾽ ἔργα σου Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως χρή μ᾽ ὀνομάσασαν εὖ λέγειν. Sed hoc vitiosum in hac oppositione alicui fortasse videatur, quod in altero membro nomen est plurale, in altero singulare; in altero additur articulus, in altero omittitur. Verum tales minutias non curiose sectantur Tragici. Sophocl. Electr. 59. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ᾽, ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ. Ibi quidem λόγοισι citat Eustathius ad Od. Λ. p. 1701, 63. (459, 24.) sed λόγῳ retinent Eumathius IX. p. 363. Suidas v. τί γάρ με. Oed. C. 1187. τά τοι καλῶς Εὑρημέν᾽ ἔργα, τῷ λόγῳ μηνύεται. Utrumque negligit Oed. C. 782. λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ᾽ ἔργοισιν κακά. Euripides Androm. 264. τοιόνδ᾽ ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους Κρύψω, τὸ δ᾽ ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Troad. 1241. ἐτλήμων ἀτρὸς, ὄνομ᾽ ἔχουσα, τἄργα δ᾽ οὔ. Ovid. Amor. I. 12, 27. *Ergo ego vos* REBUS *duplices pro* NOMINE *sensi*.

514. Ald. et omnes MSS. ἡλίου πρὸς ἀντολὰς (vel ἀνατολὰς), sed αἰθέρος ex Stobaeo XLV.

καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ᾽ ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ᾽ οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ᾽ αἰσχύνομαι,
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
τυχεῖν ἃ χρήζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ᾽ ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ᾽ ἔχειν.
χρῆν δ᾽ αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,

p. 322. probavere Viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore p. 481. A. nam in MS. D. ἡλίου repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλθοιμ᾽ conjuncte veteres editi.

519. τὸ πλεῖον Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio τὸ πλέον. [Notanda constructio paullo insolentior, ἀνανδρία, ὅστις —. vid. Matthiae Miscell. Philol. II. 2. p. 101. Erravi igitur, cum in Iphig. Taur. v. 609. Musgr. τὰ τῶν φίλων Αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς, Αὐτὸς σέσωσται. aut αἴσχιστός ὅστις, aut αἴσχιστον εἴ τις scribendum suspicarer Melet. Crit. I. p. 97. Conf. Erechth. fragm. I. in. Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, Ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν. ubi cave corrigas ἥδιστος. S.]

525. χρῆν γὰρ Cant. M. R. sed δ᾽ pro v. l. M. R.

526. ἐξανύει conjicit Valckenaerius ex Apollon. Rhod. III. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ᾽ ἔρεξε, et supra 463. Sed omnes MSS. ἐξαίρει (vel ἐξαιρεῖ) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio II. p. 37. B. XVI. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. II. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10.

ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι

528. τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει M. θέλεις J.

529. Edidi ἐκείνου pro ἐκεῖνο ex Dawesii et Valckenaerii sententia, de qua vide ad Med. 734.

530. δουλεύειν Ald. δουλεῦσαι plerique MSS.

531. ἴτω μοι πῦρ Ald. μὲν pro μοι plus decem MSS. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poëtica paullisper exhilarem: Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα, πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Aeschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. VII. 14. p. 291. ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ὡς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος.

532. πέπλασθ' Ald. πίμπλασθ' alii, vel πίπλασθ'. Sed recte πίμπλαθ' duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo πίμπλαδ'.

534. Vertit Cicero de Off. III. 21. *Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est; aliis rebus pietatem cole.* Deinde pergit: *Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit.* Ubi ineptum additamentum esse ea verba, *vel potius Euripides*, recte mo-

καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι,
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
τυχεῖν ἃ χρῄζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,

p. 322. probavere Viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat. Amore p. 481. A. nam in MS. D. ἥλιον repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. ἀνέλθοιμ' conjuncte veteres editi.

519. τὸ πλεῖον Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio τὸ πλέον. [Notanda constructio paullo insolentior, ἀνανδρία, ὅστις —. vid. Matthiae Miscell. Philol. II. 2. p. 101. Erravi igitur, cum in Iphig. Taur. v. 609. Musgr. τὰ τῶν φίλων Αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς, Αὐτὸς σέσωσται. aut αἴσχιστος ὅστις, aut αἴσχιστον εἴ τις scribendum suspicarer Melet. Crit. I. p. 97. Conf. Erechth. fragm. I. in. τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, Ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν. ubi cave corrigas ἥδιστος. S.]

525. χρῆν γὰρ Cant. M. R. sed δ' pro v. l. M. R.

526. ἐξανύει conjicit Valckenaerius ex Apollon. Rhod. III. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε, et supra 463. Sed omnes MSS. ἐξαίρει (vel ἐξαιρεῖ) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio II. p. 37. B. XVI. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. II. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10.

ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι

528. τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει M. θέλεις J.

529. Edidi ἐκείνου pro ἐκεῖνό ex Dawesii et Valckenaerii sententia, de qua vide ad Med. 734.

530. δουλεύσω Ald. δουλεῦσαι plerique MSS.

531. ἴτω μοὶ πῦρ Ald. μὲν pro μοὶ plus decem MSS. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poëtica paullisper exhilarem: Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα, πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Aeschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. VII. 14. p. 291. ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ὡς νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος.

532. πέπλασθ' Ald. πίμπλασθ' alii, vel πίπλασθ'. Sed recte πίμπλαθ' duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo πίμπλαδ'.

534. Vertit Cicero de Off. III. 21. *Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est; aliis rebus pietatem cole.* Deinde pergit: *Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit.* Ubi ineptum additamentum esse ea verba, *vel potius Euripides*, recte mo-

κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·
οὐ γὰρ καλὸν τόδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον.
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ'· ἄδικος ἡ θεός.

nuit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. III. p. 30. Confer Tusc. I. 44. *Magna culpa Pelopis.*

537. τόδ' pro τοῦτ' ex membr. dedit Brunckius.

538. Ovid. Met. VI. 28. *non omnia grandior aetas, Quae fugiamus, habet; seris venit usus ab annis.* Ad Sophoclis Scyrias, πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά, respexisse Euripidem putat Valckenaerius; ad Euripidem respexit, opinor, Aristophanes Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;

539, 540. ἐμπειρία pro v. l. memorat Scholiastes. Mox λέξαι edd. MSS. Sextus Empiricus, Lucianus, Schol. in Dionysium Thracem; sed δεῖξαι Stobaeus CXVI. p. 475. ed. Grot. quod citat Muretus Opp. T. III. p. 441. 531. probant Heringa et Ruhnkenius: Vide hunc ad Hymn. in Cer. 479. ubi pro εἶπε Pausanias legit δεῖξε. Euripides Stobaei LXXI. p. 431. οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν, in margine Gesnerus deteriorem lectionem, λέξειεν, notavit. In Sophocl. Philoct. 426. οἴμοι· δύ' αὔτως δεῖν' ἔλεξας, veram lectionem conservavit Scholiastes, οἴμοι· δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας. Pro τῷ γήρᾳ male τῷ βίῳ Schol. in Dionysium.

542. πλεονεξίας citat Dion Chrysostomus Or. XVII. p. 249. B. vel memoriae vitio vel librarii. Simile quid accidit Hec. 611. φιλοτιμίας praeter codices, defendunt Plutarchus in Sylla p. 453. B. Gregorius Nazianz. Epist. XLIII. Aelianus apud Suidam v. παράφορος. Συνενθουσιῶντες αὐτοῖς, καὶ

πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε κἀξῆλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.
ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
ἰσότητα τιμᾷν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,

τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκβιπισθέντες ἀπολώλασιν. Ubi Portus rem melius gessit, quam Kusterus.

545. σημαίνει J. τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς Dion. Et κάλλιστον quidem habent C. D. L. R. Leid. B. Mox 547. σ pro ξ reposui, idque ex auctoritate codicum Cant. J. K. M. R. Clementis Alex. Strom. V. p. 663. Plutarchi de Frat. Am. p. 481. A. Sympos. II. 10, 2. p. 643. F. Dionis. Leve hoc, nec monendum duxissem, nisi ut notent tirones, nos, hac lectione admissa, bis iambum pro spondeo lucrari.

548. Speciosam, sed falsam lectionem, μόνιμον, praebet Plutarchus p. 481. A. δόκιμον male conjicit Musgravius.

549. πλείονι multi codices, sed πλέονι Ald. L. Clemens, Dion, Plutarchus p. 643. F. Aristoteles Eth. Eudem. VIII. non longe ab initio.

550. ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας Ald. et pars codicum. Sed θ', non δ', Cant. C. et Clemens, pro v. l. M. R. ἔχθρας θ' ἡμέρα Aristot. ἔχθρας θ', ἧς ἱερᾶς, conjicit Valckenaerius, contra quem recte laudat Musgravius Sophoclem Trach. 654. ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.

554. βαδίζειν Ald. et quidam codices. Paullo ante 552. ἰσότητ' male Priscianus I. p. 542, 7. 572, 33.

κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
εἶθ᾽ ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ᾽ ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ ᾽στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ᾽, ἀδικίαν εὐδαίμονα,
τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ᾽ ἥγησαι; τὸ δὲ

556. Ridet Strattis Phoenissis apud Polluc. IX. 124. εἶθ᾽ ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ᾽, ὦ φίλ᾽ ἥλιε.

557. ἔχειν Eusebius Praep. Evang. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Recte, opinor, observat Valckenaerius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive ἀπονεῖμαι cum Aldo et MSS. quibusdam leges, sive ἀπονέμειν cum Bodleianis, Leidensibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant νεῖμας et ἀπονείμας. Ac poteris quidem ἀπονέμων, sed leviori mutatione ἀπονεμεῖς dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. εἴ πως φανείη γ᾽, ὥστε σοί τ᾽ ἔχειν καλῶς; Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι. Ubi poterat ab ὥστε verbum suspendere, non ab εἴ πως, et scribere μὴ δόξαι ᾽μέ.

559. Versum, quem Euripidis esse putat Valckenaerius, in Append. Vat. Prov. II. 6. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, inter fragmenta incerta 45. collocavit Musgravius, Stobaei Gesneriani margine XLVII. (XLIX.) p. 343, 49. fretus. Sed Dionysium solum habet Grotii editio; et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarchus de Fortuna Alexandri p. 338.

560. Vulgo editum erat, καὶ μέγ᾽ ἥγησαι τόδε; Secutus sum Valckenaerium recte distinguentem, sed non recte emendantem τί δὲ ×. Aelianus V. H. II. 12. ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου, περιβλέπεσθαι σπεύδει, ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί. Sic, dudum ante quam Casaubonus ex conjectura aut editores ex MSS. emendassent, locum laudavit Lambinus ad Horat. Serm. II. 3, 13.

περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,

[562. Conf. Menandreum Fragm. in. τί πολλὰ τηρεῖν πολλὰ δεῖ δεδοικότα; *S.*]

564. τοῖς γε Ald. et codicum pars cum Clemente Alex. Strom. VI. p. 751. τοῖς δὲ J. τοῖς sine γε Stobaeus XCIII. (XCV.) p. 514, 41. in editt. Trincavelli et Gesneri. τοῖσι C. K. L. M. R. L. duo Leidenses.

566. ἐλόντες Flor.

567. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragoedia adscriptus, et merito a Valckenaerio damnatus, Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος. Citatur, notante Viro summo, a Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 104. A. et Inonis fragmento praeponitur, unde et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M. XI. 54. Electrae versui 949 praeponit, cum debuisset scribere, ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών. Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiae excerptis provenere. Idem Sextus VI. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Verum is Teleclidae est versus apud Athen. VI. p. 268. B.

568. προσθεῖσ' pars codicum, sed λόγω pro λόγου; tantum non omnes.

ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο·
ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἄρα στήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,

576. Et hunc versum spurium judicat Valckenaerius, dissentiente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse, sed eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, Κεκλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 915. pro γενέσθαι veram lectionem servavit Stobaeus p. 3. κεκλῆσθαι.

578. ἡμείψατο MSS. nonnulli, mendose. Corruptelae fontem ostendit J. qui habet ἀμείψατο.

579. πάτραν pro πόλιν Oenomaus Eusebii Praep. Evang. VI. p. 259. C. unde voces permutare hic et 582 malit Valckenaerius.

581. πῶς ἀναστήσεις Ald. MSS. Sed ἀναστῆσαι Euripidis aetate erat, *dejectum erigere*; literam igitur restitui, e MSS. infra 1672 restituendam. In Aristoph. Plut. 453. τρόπαιον ἂν στήσαιτο postulat syntaxis.

582. κατάρξῃ Ald. κατάρξεις plerique MSS. κατάρξῃς alii; sed Cant. recte κατάρξει.

583. κεἰς edidit Valckenaerius pro καὶ, quem, quanquam paullum dubitans, secutus sum. Sed facillime, ε semel omisso, κεὶ potuit in καὶ mutari.

ΘΗΒΑΣ ΠΥΡΩΣΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ ΘΕΟΙΣ
ΑΣΠΙΔΑΣ ΕΘΗΚΕ; μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεσθα· δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθίαι δυοῖν,
εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν.
ΧΟ. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀποτρόποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.
ΕΤ. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος

586. γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων edd. usque ad Kingium, qui Barnesii ex conjectura ἂν delevit, quod neque legisse videtur Scholiastes. Certe sensui nocet; deinde rationes grammaticae postulabant, ut praecederet οὔποτε, si ἂν retineretur; postremo omittunt K. M. R.

587. Sic pro ὑπεκδράμῃ Grotius, vel ex MS. vel e Canteri conjectura, et sic legisse Scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέρτερα γένηται.

593. ἀμαθίαι multi codices et Schol.; alii ἀμαθία, cum Aldo, quod non est duale, ut Valckenaerius, sed singulare; nominativus enim, qui regit μόλητον, est οἱ δύο. Sed plurale praetuli, ut supra 404.

594. αἴσχιστον M. altero pro v. l. suprascripto. ἄσχηστον J. Pro ἔχθιστον igitur recte edidit Brunckius αἴσχιστον ex membr. rectius facturus, si Piersono obsecutus in Sophoclis Philoct. 1284. edidisset, ἐλθὼν ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς.

597. ἔστ' ἀγὼν Ald. et nescio an omnes MSS. ἀγὼν ἔστ' edidit Grotius.

σὺν μέσῳ μάτην· περαίνει δ᾽ οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ ᾽πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὥστ᾽ ἐμὲ, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ᾽ ἄνακτ᾽ εἶναι χθονός.
τῶν μακρῶν δ᾽ ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ᾽ ἔα·
καὶ σὺ τῶνδ᾽ ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.
ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ὧδ᾽ ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;
ΕΤ. ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
ΠΟ. εἰσορῶ. δειλὸν δ᾽ ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.
ΕΤ. κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;

600. σκήπτρων Ald. Cant. R. (κήπτρων J.) σκῆπτρον K. unde fluxit, quod habent plerique codices, σκῆπτρα. Hoc ex membr. edidit Brunckius. Sed recte σκήπτρων, quod infra 1268 omnes MSS. quanquam σκῆπτρον dedit Aldus.

603. τίς δ᾽ ἄδ᾽ Ald. et codices quidam. Res est non magni quidem momenti, sed in qua editor sibi ipse non satisfaciat. Eadem varietas infra 614. sed ibi retinui particulam propter Med. 1383. ἀλλά σ᾽ Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων, φονία τε Δίκη. ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων; Ante ἡμᾶς εἰς omittit Aldus, et mox habet οὐ πρόσω βέβηκας· εἰς χεῖρας λεύσσεις. Primus edidit οὐ Valckenaerius ex MSS. βεβηκὼς sumsi ex Musgravii conjectura; βέβηκεν, quod maluit Brunckius, longe deterius est.

606. δεινὸν Flor. et semel Stobaeus XCI. p. 507. Gesner. sed in eadem pagina δειλόν θ᾽, et τυφλόν θ᾽ in marg. δειλὸν ceteri codices, Scholiastes Aristophanis in Plut. 203. Eustathius ad Iliad. Ε. p. 515, 24. (390, 8.)

607. πολλοῖς Ald. 611. ἀπαιτούμεθ᾽.

ΠΟ. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ᾽ ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

ΕΤ. κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.

ΠΟ. καὶ σὲ δεύτερόν γ᾽ ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.

ΕΤ. οὐκ ἀπαιτούμεσθ᾽, ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

ΠΟ. τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; ΕΤ. φήμ᾽· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.

ΠΟ. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων, ΕΤ. οὓς σὺ πορθήσων πάρει;

ΠΟ. κλύετέ μου; ΕΤ. τίς δ᾽ ἂν κλύοι σου πατρίδ᾽ ἐπεστρατευμένου;

ΠΟ. καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ᾽· ΕΤ. οἳ στυγοῦσί σε.

ΠΟ. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. ΕΤ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟ. ἀδικίᾳ γ᾽, ὦ θεοί. ΕΤ. Μυκήναις, μὴ ᾽νθάδ᾽, ἀνακάλει θεούς.

609. κόμπος, accentu mutato, Aug. Etymol. M. p. 527, 47.

612. τὸ πλεῖστον Ald. Alterum Grotius et plerique codices.

613. Ald. et plures MSS. πατρῷοι, quod mutavit Kingius.

616. ἐξελαυνόμεσθα ἀπὸ πατρίδος Ald. Quod ejecit Grotius, omnes fere MSS. omittunt ἀπό. Edidit πάτρης Barnesius, nescio unde; non enim ex C. ut ait Burtonus.

617. ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοὶ Ald. ὦ θεοὶ omisit Grotius, melius σῇ Kingius, cui plures codi-

ΠΟ. ἀνόσιος πέφυκας. ΕΤ. ἀλλ᾽ οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

ΠΟ. ὅς μ᾽ ἄμοιρον ἐξελαύνεις. ΕΤ. καὶ κατακτενῶ γε πρός.

ΠΟ. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

ΠΟ. καὶ σὺ, μῆτερ; ΕΤ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.

ΠΟ. ὦ πόλις. ΕΤ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

ΠΟ. εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ᾽ αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤ. ἔξιθι χθονός.

ΠΟ. ἔξιμεν· πατέρα δὲ μοι δὸς εἰσιδεῖν. ΕΤ. οὐκ ἂν τύχοις.

ces suffragantur. ἀδικία σή γ᾽ ὦ θεοὶ J. necessaria haec, ὦ θεοὶ, reddit responsio.

619. καὶ κτανῶ γε πρὸς MSS. quidam. κατακτενεῖ J. Pro γε ex membranis σε dedit Brunckius, ut opinor; sic enim D, sed commodius abest pronomen, utpote ex μ᾽ repetitum; neque otiosa est particula. Aeschyl. Prom. 73. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Euripid. Heraclid. 642. μάλιστα· καὶ πρός γ᾽ εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.

621. οὐ θεμιτόν σοι Ald. cum plerisque MSS. σε pro σοι Laud. unde οὔ σε θεμιτὸν elicit Musgravius, quo etiam alludere videtur Leid. unus, σοι omisso. Sed Grotium secutus sum, quem θέμις 'σοι e MS. hausisse credibile est.

624. εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν. Sic post Grotium editores. Aldus cum plurimis MSS. ἔξειμι· πατέρα δέ (vel δέ γε) μοι δὸς εἰσιδεῖν. (Ald. et pauci ἰδεῖν.) Unde facili, sed verissima conjectura Musgravius, ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Simili modo locum Hec. 1246. sanavi. In hac ipsa scena 616 ἐξελαύνομαι habent Cant. D. J. In Medea 653 ἔχω pro ἔχομεν dedit Lascaris.

ΠΟ. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.

ΠΟ. ὦ κασίγνηται. ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν;

ΠΟ. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

ΠΟ. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟ. εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.

ΠΟ. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.

ΠΟ. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; ΕΤ. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;

ΠΟ. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.

ΙΟ. ὦ τάλαιν' ἐγώ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΠΟ. αὐτὸ σημανεῖ.

ΙΟ. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς; ΕΤ. ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.

ΠΟ. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,

626. γ', quod addit Aldus post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. Idem mendum 629 in εἰς πολλά γ'. (εἰς πόλλ' ἀθλία γε Grot.)

628. Ald. ἀλλὰ σύ μοι.

632. αὐτὸ σημανεῖ Eteocli tribuit Aldus, et 634 ἐῤῥέτω π. δ. deinde versui 635 Eteoclis, 636 Polynicis personas praeponit. Turbatur in MSS. Musgravium cum Brunckio sequor.

634. Heliodor. Aethiop. IV. p. 170. οὐχ οὕτως ἤδη ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τοὐμὸν ἀργήσει.

636. ἄτιμα Ald. Primus mutavit Grotius.

δοῦλος ὤς, ἀλλ' οὐχὶ ταυτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἄν τι σοί, πόλις, γένηται, μὴ 'μέ, τόνδε δ' αἰτιῶ·
οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
καὶ σύ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,
ἥλικές θ' οἱ 'μοί, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτέ.
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς,
τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.
ΕΤ. ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν — στροφή.
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς

637. πρὸς pro πατρὸς Ald. errore fortasse operarum. Pro γεγὼς notabilem lectionem μολὼν praebet Flor.

638. μή με, τόνδ' αἰτιῶ Ald. μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ Grot. τῶνδ' αἰ. alii, τῶνδε δ' alii, τῶνδέ γ' alii. Hinc Valckenaerius mavult, μή με τῶνδ' ἐπαιτιῶ. Sed recte Kingius ex K. et Schol. Barocc. Brunckius ex membr. τόνδ' Cant. et δὲ suprascript. τῶν δ' M. et ἐν pro v. l. Error ortus ex duabus litteris concurrentibus, ut Orest. 888. infra 1255. 1601. Versum sequentem spurium censet Valckenaerius.

642. θὐμοὶ Ald. Vide ad Hec. 338.

644. Θηβαίων sex MSS.

645. ἔξελθ' Ald. contra metrum et MSS. Mutavit Grotius.

μόσχος ἀδάμαστον πέσημα
δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
πεδία μιν τὸ θέσφατον
χρῆσε πυροφόρ᾽ Ἀόνων
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε
νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
καὶ βαθυσπόρους,
Βρόμιον ἔνθα τέκετο
μάτηρ, Διὸς γάμοις,
κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,

651. Sic Schol. Aldus et plerique MSS. κατῴκησε vel κατῴκισε,

652. μιν pro μὲν est emendatio Musgravii; χρῆσε πυροφόρ᾽ Ἀόνων pro πυροφόρα δόμων ἔχρησε Valckenaerii.

654. ἵνα τε Ald. et MSS. quod leviter mutavit Valckenaerius.

655. νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους γυίας Ald. et plurimi codices, Pro γαίας Flor, γυίας, aliqui γᾶς; pro γυίας, quod omittit K. Flor. χώρας. Singularis est Grotii lectio: ν. ἐ. γαίας Δίρκας χλοηφόρου καὶ βαθυῤῥόου. Nimirum γυίας (vel γύας, ut semper scribi debet) margini adscriptum pro correctione, in locum non suum migravit. Infra 679. γαίας pro γυίας J.

658, 659. Sic plures MSS. τέκε Ald. τέκε ποθ᾽ ἁ μάτηρ Grot, δὴ τέκεν ποθ᾽ ἁ μ, Kingius ex K, κισσὸς bis Grot,

663. ἐνώτισεν. Hanc vocem frustra suspectam habet Valckenaerius. Hesychius, ipso fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε,

Βάκχιον χόρευμα
παρθένοισι Θηβαίαισι
καὶ γυναιξὶν Εὐΐαις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων ἀντιστροφή.
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ᾽ ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,
κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος
ὠλένας δικὼν βολαῖς,
Δίας ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς
γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας

τὰ ὕδατα περιεσκέπασεν. Bene advocat Musgravius Herc, F, 361, ξανθὰν κρᾶτ᾽ ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός. Sensu cognato idem verbum adhibet Aeschylus Agam. 296. ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νωτίσαι, de lampade maris superficiem illuminante. De Sphingis ala νώτισμα θηρὸς dixit Tragicus apud Plutarchum Stobaei LXII. p. 403, I.

664. Βακχεῖον Ald, et MSS, plerique.

666. Εὐβοΐαις Ald, Εὐΐοις multi codices cum Scholiaste, Εὐΐαις Cant, M, R,

669. εὔυδρα Grot, et pars codicum, Sed plures cum Aldo ἔνυδρα.

675. ὠλέναις Ald, et multi MSS. ὠλένης Grot, Cant, ut conjecerat Canterus; ὠλέναισι Barnesius; recte ὠλένας Valckenaerius; quomodo habent K, M. R.

678, 679. Metra non congruunt. Dedit Brunckius, δικὼν ὀδόντας βαθυσπόροις γύαις, et paullo ante Δίας δ᾽ ἀ.

εἰς βαθυσπόρους γύας,
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρων χθονός· φόνος δέ νιν
σιδαρόφρων ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ πάλιν·
αἵματος δ' ἔδευσε
γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς,
καὶ σὲ, τὸν προμάτορος ἐπῳδός,
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
ἰὼ βαρβάροις λιταῖς,
βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
ἅ διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεά,
πάντων ἄνασσα,
πάντων δὲ γᾶ τροφὸς,
κτήσαντο· πέμπε πυρφόρους

682, 683. Aldus: σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλᾳ γᾷ· et sic plerique MSS. nisi quod quidam ξυνῆκε. Grotius, eumque secuti alii γᾷ φίλᾳ. Transponendo versus numerosiores effeci.

685. εὐείλοισι Musgravii emendatio est pro εὐηλίαισι.

693. σῷ νιν ἐκγόνῳ Schol. quem si sequimur, αἱ διώνυμοι legendum est, ut habent MSS. quidam et editi.

697, 698. ἁπάντων Ald.

699. Edd. pleraeque ἐκτήσαντο, sed ἐκτήσαντο MSS. quidam, unde augmentum abjeci.

θεαὶς ἀμῦναι τᾶδε γᾶ·
πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤ. χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν ξυμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
ΕΤ. καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
ΚΡ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.

Mox συγοφόρους male codices nonnulli.

714. Constructionem minus percepit Valckenaerius. Subauditur ἐμαυτόν. Aristoph. Lysistr. 469. τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις.

716. πεποιθέναι Ald. sed πεποιθότα prope omnes MSS. Qui mutavit, τε priorem ad praecedentia referebat, cum ad sequentia referre oporteret. Neque figura Oropismus hic fingenda est, qualis in χαίρω σ' ἐληλυθότα.

ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.
ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ET. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
KP. ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
ET. λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
KP. μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ET. ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
KP. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;
ET. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
KP. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.
ET. ἐγᾦδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
KP. ἔχει τιν' ὄγκον τἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ET. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
KP. θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ET. ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
KP. καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.
ET. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
KP. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.

719. Idem fere versus Sophoclis Trach. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

722. μέλλων Grot. contra Ald. et MSS. πυκνοῖσι pro πύργοισι Reiskii emendatio est.

724. τ' ἄρ' Ald. et MSS. plerique. γ' ἄρ' Grot. γὰρ ἄρ' K.

726. μαχομένους Ald. et codices quidam, contra metrum et temporis rationem. μαχομένοις J. Non male legeretur μαχουμένοις, ad πόλει relatum. μαχούμενος L. et duo alii.

729. τἄργος Grot. Cant. J. M. Brunckii membranae. Ἄργος Ald.

733. κἂν εὐβουλίᾳ Piersonus male. Vetus dictum: τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. Mox MSS. quidam et edd. προσβάλοιμ' ἄν, soloece.

ΕΤ. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
ΚΡ. εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν.
ΕΤ. ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
ΚΡ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤ. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
ΚΡ. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤ. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡ. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
ΕΤ. τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡ. κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤ. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
ΚΡ. μὴ δῆτα· βουλεύου δ' ἐπείπερ εἶ σοφός.
ΕΤ. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;

737. σφαλεῖς γε Ald. Pro σωθήσῃ Valckenaerius σῶς ἥξεις, sine causa.

738. Hic versus emendate nunc legitur in Polybii editione Schweighaeuseriana XXXI. 21, 12. Olim εἰς ὃ φ. ν. τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον.

740. προσβάλλω Ald. προσβαλῶ Flor. Grot. προσβάλω alii. Omnia recte; sed ceteris paribus, praeferendus est aoristus, ut mox 746. Aristoph. Ran. 631. Καὶ πῶς βασανίζω; recte MS. apud Brunckium βασανίσω. Thesm. 946. Τί σοι χαρίσομαι; frustra edidit Brunckius e *Piersoni* sententia ad Moerin p. 106. χαριοῦμαι. Debebat tantum, producta vocali, χαρίσωμαι.

742. δέ τοι Ald. sed γέ τοι fere omnes MSS. γένοιτο L. Nimirum primo scripserat librarius γένοι, deinde το pro correctione imposuit, γένοι το

744. στρατῶν Ald. casu fortasse.

746. πολεμίοισι δώσω Ald. πολεμίοις δώσω edd. et MSS. plerique; sed elegantius et numerosius est, quod praebent D. J.

748. γίγνεται notaverat Scaliger ex MS. ut opinor.

ΚΡ. ἑπτ᾽ ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ᾽ ἐγώ,
ΕΤ. τί προστετάχθαι δρᾷν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
ΚΡ. λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤ. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
ΚΡ. ἑπτ᾽ ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤ. ξυνῆκ᾽· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡ. καὶ ξυστρατήγους· εἷς δ᾽ ἀνὴρ οὐ πάνθ᾽ ὁρᾷ.
ΕΤ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤ. ἔσται τάδ᾽· ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολὼν,
τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
ὄνομα δ᾽ ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ᾽ αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
ἀλλ᾽ εἶμ᾽, ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
καί μοι γένοιτ᾽ ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,

750. προστέτακται in quibusdam codicibus pro v. l.

753. αὐτὸς pro αὐτοῖς Grot.

760. ἐλθὼν δ᾽ ἑπτάπυλον ἐς πόλιν Ald. ἐλθὼν δ᾽ (vel sine δ᾽) ἑπτάπυργον ἐς πόλιν MSS. quidam. Alii, ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών. κύκλον pro πόλιν emendatio est Musgravii.

763. Oblique hic tangi Aeschylum recte notat Brumoeus.

767. ξυσταθέντι Abresch. et ἐλθεῖν pro ἑλεῖν. Male etiam Piersonus θένειν. ἐλθεῖν tamen habent Cant. Flor. M. R. sed ἑλεῖν pro v. l. M. R. Versum sequentem et hic et infra 1391

κτανεῖν θ᾽, ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
γάμους δ᾽ ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ᾽ ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ᾽ ἐξόδοις ἐμαῖς.
μητρὸς δ᾽ ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ᾽ ἀξίως νιν, σοῦ τε, τήν τ᾽ ἐμὴν χάριν.
πατὴρ δ᾽ ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ᾽ ἐπήνεσα·
ἡμᾶς τ᾽ ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ.
ἓν δ᾽ ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ᾽ ἐκπυθέσθαι ταῦτ᾽· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον.
σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην

spurium censet Valckenaerius; hinc ejecit Brunckius, ibi retinet. Κτανεῖν δ᾽ J. et infra 771. δέειν δ᾽ plures pro δέειν τ᾽, quod dederat Aldus.

777. ἡμᾶς τ᾽ Brunck. ex membr. Aug. Flor. et ita Ald. ἡμᾶς δ᾽ alii cum Grotio.

778. ἓν δ᾽ ἡμῖν ἀργὸν ἐστιν Ald. ἡμῖν Brunck. (δ᾽ omittunt quidam MSS.) Sed cum syllabam istam in ἡμιν et ὑμιν nusquam *alibi* corripiat Euripides, nisi unico in fragmento; eoque fortasse corrupto, ordinem vocum immutavi cum Schol. Grotio, Leidd. codicibus et quinque quos ipse inspexi.

781. ἀντεπώνυμον Ald. et pars codicum.

782. ἄξοντα pro λαβόντα (hoc enim Graecum quidem est, sed sensui repugnat) emendatio est Valckenaerii.

784. ἐψευσάμην M. R.

ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ᾽ ἐπισκήπτω, Κρέον·
ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ᾽ εἶπον· προσπόλοις δ᾽ ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ᾽ ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ᾽ εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

ΧΟ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ᾽ αἵματι *στροφή.*
καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας,
βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλ-
πει
μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί.
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύ-
σας

790. αὐδῶ Ald. quod ex loco superiore 577 huc irrepsit; εἶπον MSS. tantum non universi. Mox 795 διασῶσαι pro διασώζειν MSS. plerique.

797. κατέχει recte habet D.

798. ὥραις Ald. et MSS. plerique. ὥρας ex Scholiaste sumsit Kingius.

799. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustathius ad Il. Β. p. 344, 36. (260, 50.) bene vero Atticam formam μέλπει servavit.

800. χαροποιοὶ Ald. et codicum major pars; sed Flor. Aug. χοροποιοί. Sic in Hec. 911. recte χοροποιῶν C. in textu; in Aeschyl. Suppl. 689. ἄχαριν pro ἄχορος Plutarch. Erot. p. 758. F.

αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις,
οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον·
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
ἱππείαισι θοάζεις,
Ἀργείους ἐπιπνεύσας
γέννᾳ Σπαρτῶν,
ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον,
ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα·
ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις.
ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα- ἀντιστροφή.
τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κιθαι-
ρὼν,

803. οὐ πόδα θυρσομανῆ emendatio est Musgravii pro οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ. In fine ἀλλ' omittunt Ald. et MSS. quidam; sed habent alii cum Grotio.

804. Sic habent aliqui codices. ψαλίων et πώλων Ald. alii etiam mendosius μωνύχων. Mox τε recte addunt plerique.

807. Ἀργείους recte Ald. et pars codicum, sed γένναν Ald. γέννα MSS. Ne sit hiatus, transposui. Pro ἐπιπνεύσας conjicit *Musgravius* ἐπιλάμψας, et inde natas pro interpretamento voces χαλκῷ κοσμήσας, quas ab omnibus fere MSS. post τείχεα 810 additas Kingius resecuit, unum vel alterum secutus.

809. θίασσον εὔοπλον Ald. εἴνοπλον Grot. εὔοπλον K. et puto L. quod etiam Hec. 1080. restituendum ex Eustathio ad Il. B. p. 358, 32. (271, 33.)

813. Λαβδακίδαις πολυμόχθοις Ald. et codices plurimi. Λαβδακίδαισι Cant.

μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκά-
στας,
ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,
πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν
ᾠδαῖς·
ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον
φῶς,
γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει·
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
θάλλει παίδων
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλόν,
οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες.

816. Ἰοκάστης Ald. Deinde Οἰδιπόδαν Brunckius ex membr. Infra 827 Οἰδιπόδα pro Οἰδίποδος illae et plures MSS. Contra 1361 Οἰδίποδος R. pro Οἰδίπου.

821. ἐν, quod addidere Grotius, et ex K. Kingius, omittunt Aldus et plerique codices. Aldus praeterea χηλαῖς.

823. τὰν Kingius ex K. pro ἄν. Mox καταχθόνιος Ald.

828. Pro secundo καλὸν, φίλον conjicit Valckenaerius ex Theognidis dicto: Ὅ,ττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί, quod ille narrat Deos Harmoniae nuptiis cantasse; quas quidem nuptias statim 826 commemorat Euripides.

829. Post νόμιμοι addidere ποτε ex suo MS. Grotius, τοι ex K. Kingius, plurimi neutrum.

ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός.
ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε, ἐπῳδός.
βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην ποτ᾽ ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.
Ἁρμονίας δέ ποτ᾽ εἰς ὑμεναίους
ἤλυθον οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ᾽, ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
μυριάδας δ᾽ ἀγαθῶν
ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
πόλις ἅδ᾽ ἐπ᾽ ἄκροις
ἕστακ᾽ Ἄρεος στεφάνοισιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ

νόμιμον est vel Marklandi vel Musgravii conjectura.

830. τε omittit Aldus.

831. ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν Ald. et plurimi codices. Grotius et K. ἡ δὲ σύναιμόν γ᾽ ἦλθε λέχος. ' Recte εἰς delevit Brunckius. Sophocl. Aj. 491. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον.

837. ἦλθον Ald. qui mox

847. ἔστακ᾽ ἀρηΐοις cum MSS. plerisque. ἐστ᾽ ἀκαρίοις J. Leviter mutavi in Ἄρεος, ut paroemiacum efficerem.

838. πύργοι ἀνέσταν Brunckius e membr. Sed melius vulgatum. ἀνέσταν Flor.

848. προπάροιθε Ald. sed πά-

ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς·
δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,
πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ·
κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
πόση τις ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡ. θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς

ροιθε Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, et septem, quos ipse inspexi. Primus mutavit Barnesius. Neque alterum occurrit, nisi in monostrophicis infra 1525, ubi cum Kingio πάροιθεν edidi, quod agnoscunt MSS. quidam. Deinde prius ὡς est *quoniam*, *etenim*, secundum *ut*.

849. Sic edidi e K. M. R. et sic notarat Scaliger, ex MSS, proculdubio. ναυβάταισιν C, L, ναυάταισιν D. ναύταισιν Cant. J, ναύτιλοι pro ναῦται restituendum videtur Apollonio Rhodio III, 745.

850. πεδίον Ald. et plurimi MSS. sed πέδον Bodleiani, teste Burtono. τιθεὶς Grot. quod non est Graecum. Versum, sed minus numerosum, expleret, πεδίον ἴχνος ἐμὸν τίθει.

852. τέ μοι Ald. contra plures MSS.

856. πρόσω τις Scal. πόση τίς γ' — ἄστεός γ'. M. R. ἄστεος Ald. et quidam MSS. ut Orest. 751. Sed omnes Bodleiani, teste Burtono, ἄστεως cum C. L.

857. ὡς τοὐμὸν Ald. contra metrum; sed ὡς ἐμὸν plerique codices cum Grotio; ὡς ἐμοὶ Cant. ὥς τ' ἐμὸν Flor. unde Valckenaerius edidit ὥς γ' ἐμόν. Nihil opus. Infra 1092 παῖς οὑμὸς Cant. M.

ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
TEI. εἶεν· πάρεσμεν· τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;
KP. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
TEI. κόπῳ παρεῖμαι γοῦν, Ἐρεχθειδῶν ἄπο

860. Sic Aldus et MSS. quidam. Alii cum Grotio et Scholiaste; ἐξόρμισαι.

861. Locum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquit Brunckius. Conjicit Piersonus, ὡς παῖς τιθήνης (paullo lenius esset τιθήνην); longe deterius Valckenaerius, ἐκβᾶσ' ἀπήνης, ut scilicet γυνὴ subaudiatur. Er. Jacobi conjecturam in textum recepit Beckius, ὡς παῖς ἄνηβος. Musgravius praefert, ὡς πᾶσ' ἄκανθα, conferens Electr. 492—5. Elegantes sane sunt Piersoni, Jacobi, Musgravii emendationes, nulla tamen adeo certa, ut omnem dubitationem praecidat. Musgravii sententiam quodammodo confirmat Electrae locus: ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει, Ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ. Eligat lector quod optimum est, aut ipse melius aliquid excogitet. Mox 863. τί μ' ἐκάλεις Valckenaerii est emendatio pro τί με καλεῖς.

865. κᾶπος Aldus et plures MSS, sive κάπος. Sed ἆπος Schol. Eustath. ad Il. Γ. p. 381, 19. (288, 39.) ut recte, quod ad literas attinet, habent ἀπὸ ς' Flor. ἆπος J.

866. πάρειμι Ald. et pars codicum. Sed πάρειμαι Grot. παρεῖμαι Schol. et decem minimum MSS. Ἐρεχθειδῶν, quod recte dederat Aldus, editiones quaedam in Ἐρεχθειδᾶν et Ἐρεχθιδᾶν corrupere. Pro γοῦν, quod habent Aldus et major pars codicum, γῆς praebent Cant. et alius Kingii, (non enim optimus, ut ipse vocat) γᾶς M. R. γὰρ Grot. κόπῳ παρεῖ-

δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
ΚΡ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,
δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,

μαι bene illustrat Valckenaerius e Bacch. 634. κόπαο δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται, pro γοῦν conjicit γυῖ'. Habuit ante oculos; quod quaerebat. Codicum enim lectio sana est, modo elisionis notam apponas: γοῦν', genua. Neque ratio fingi potest, cur Tragici hac forma abstinuerint, cum libenter γούνατα adhibeant. Si Medeam olim edidero, editionis primae lectionem 325, μὴ πρὸς σὲ γούνων, restituam. Porro γοῦνα occurrit in choliambo Phoenicis Colophonii apud Athenaeum VIII. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη. Occurrit etiam γοῦν' elisum in illustri Empedoclis loco de divina natura apud Ammonium, in quarto de interpretatione G. vii. 1, 19. ed. Ald. 1503. fol. 199. vers. ed. 1545. Locum integrum inde correctius adscribam, quam prout ex Tzetze Chil. XIII. 81. H. Stephanus dedit in Poësi Philosophica, p. 30. Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται, Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα, Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσι.

871. ἀπαρχὴν Flor. ut et σφαγὴν infra 959.

875. πέφυκε D.

τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
ΤΕΙ. Ἔτε κλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα,
χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος, βίᾳ θεῶν,
πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ,
οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ

878. μάλλιστα Aug. κάλλιστα ex membr. edidit Brunckius. Male; neque μάλλιστα huc alludit, sed solennis est error librariorum. Infra 926 pro σώσαιτε Καδμείων ex hoc versu habet μάλλιστα σώσαιμεν J. In Med. 940. μάλλιστα Lascaris. Neque facilius mutatur κάλλιστα in μάλιστα, quam hoc in illud. In fragmento e Sophoclis Tereo apud Stobaeum, p. 157. Grot. ipse Brunckius correxit μάλιστα.

879. κλείσας Ald. κλῄσας vel κλήσας MSS.

882. Male τέκνωσε Barnesius, ut ostendit Valckenaerius ex Hesychio et Schol. ad v. 4.

884. διαφοραὶ Ald. διαφθοραὶ multi MSS. quod verum est, licet ex MS. protulisse videatur Scaliger διαστροφαί. Notabile est in simillimo Sophoclis loco Oed. C. 552. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, bis edidisse Brunckium per errorem διαστροφὰς, quem in tertia editione correxit.

885. Schol. et MSS. quidam κἀπόδειξις; quidam etiam Ἑλλάδος, quod recepit Kingius.

888. γέρα notavit Scaliger, quod ex membr. edidit Brunckius, et sic habent Cant. K. M. R. γέρα secundam producit apud Atticos.

ἐξηγρίωσάν· ἐκ δ᾽ ἔπνευσ᾽ αὐτοῖς ἀρὰς
δεινάς, νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
κἀγὼ τίν᾽ οὐ δρῶν, ποῖα δ᾽ οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
σύ τ᾽ ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην, μηδ᾽ ἄνακτ᾽ εἶναι χθονός,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν,

892. ἄ᾽ γὼ τί οὐ δρῶν, ὁποῖα δ᾽ οὐ λέγων ἔπη Ald. Prius οὐ plerique MSS. omittunt. οὐ ποῖα pro ὁποῖα J. Kingius conjicit κἀγὼ τί μὴ δρῶν, Valckenaerius κἀγὼ παρών. Et ἄ᾽ γὼ quidem utcunque defendi potest, κἀγὼ tamen multo facilius videtur. Sed neque hiatum Tragici admittunt post τί (nam pauca, quae adversantur, exempla mendosa sunt) neque simpliciter interrogant per ὁποῖος. Divise enim scribendum est infra 1718 ὁ ποῖος, ut et in Aristoph. Acharn. 962. ὁ πόῖος, cui recte respondet ὁ δεινός. In Plut. 392. ποῖον dant Ravennas cum tribus aliis. In Rhes. 705. Bacch. 663. nulla difficultas restat. Lego igitur, κἀγὼ τίν᾽ οὐ δρῶν, ποῖα δ᾽ οὐ λέγων ἔπη, ut τίνα non minus quam ποῖα referatur ad ἔπη.

893. εἰς ὄχλον ἦλθον pro varia lectione memorat Scholiastes.

895. παρὰ Ald. περὶ ex MSS. Kingius et alii. περὶ νεκροὺς Flor. J.

898. πόλι Ald. πόλις MSS. prope omnes. Mox λόγοισι τοῖς ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde propter numeros τις transposui.

902. δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας Ald. hoc contra temporum,

× sed v. Buttmann, Sprachl. I² 112 n.

ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
ἀλλ'· οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας·
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα,
τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
ΚΡ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. ΤΕΙ. μὴ 'πιλαμβάνου.
ΚΡ. μεῖνον· τί φεύγεις μ'; ΤΕΙ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕΙ. βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
ΤΕΙ. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕΙ. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων,

illud contra linguae rationem. MSS. quidam κἀναστρέψοντας. Male aoristum retinuit Brunckius.

903. Male Grotius et Kingius τοῦ 'γαθοῦ ex pravis codicibus. Articulus cum ᾰ brevi semper in ᾱ longam coalescit.

909. ἢ χρὴ ex conjectura Valckenaerii edidit Brunckius, cui aliquatenus favet *Cant.* ἢ χρή. Schol. in R. Αἰσχύλος· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον, scilicet Theb. 269. Paullo ante πικρὸν δὲ MSS. quidam, et 905 οὔτ' Grot, Brunck, D. fortasse alii.

911. μ' addunt Leid. sec. K. M. R.

914. θέλων ex membr. Brunckius, et sic M. R.

916. τί μ' ἄλλο Ald. et codices nonnulli, sed plures, τί μᾶλλον. Grotius τί μ' ἄλλοι.

πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;
ΚΡ. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕΙ. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
ΤΕΙ. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
ΚΡ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕΙ. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. τί φής; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕΙ. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
ΚΡ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕΙ. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕΙ. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός· ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡ. χαίρων ἴθ'· οὐ γάρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕΙ. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. ὦ πρός σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός,

920. δέ που Flor.

921. δὴ pro νῦν M. Mox 922 τοῦτο Ald. Grot. et pars codicum, sed satis multi recte τούτου.

929. τί φής; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις; varia lectio apud Scholiasten.

934. οὐκ ἔτ' αὐτὸς Ald. et MSS. Articulum addi jussit Valckenaerius.

935. Ald. et MSS. quidam θεσπισμάτων ex 917.

936. ἡ ἀλήθει' Ald. ἡ 'λήθει' alii. Mox τριχὸς γερασμίου e Flor. Brunckius.

ΤΕΙ. τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕΙ. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕΙ. ἄλλοις μελήσει ταῦτ'· ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕΙ. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς,
Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,

938. αἰτῇ edd. et MSS. fere omnes. ἐστὶν pro αἰτῇ ex conjectura Heathii edidit Brunckius. γῇ Valckenaerius. δυσμάλακτ' Musgravius pro δυσφύλακτ'. Pro αἰτῇ Cant, αἰτεῖς. Quid si legamus ἀρκεῖς, eodem sensu quo Latinum *arces, repellis?* Electr. 1309. οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις; Tragici fragmentum apud Wetsten. Prol. in N. T. II. p, 6. σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι,

939. πολίταις Ald, πόλει δὲ MSS. λέξεις etiam e paucis Brunckius.

940. σιωπήσαιμ' ἂν Ald. σιωπήσαιμεν ἂν Grot. et plerique codices; quidam mendose σιωπήσωμεν ἄν.

945. θαλάμοις Ald. θαλάμαις Grot. Flor. Leidd. C. J. K. L. quatuor Bodleiani. Mox 947 φοίνιον multi MSS,

948. Κάδμῳ pro Κάδμου est Valckenaerii conjectura, qui citat Sophocl. Trach. 668. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Adde Nostri Iph. T. 388. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα. Odyss. Λ. 553. citavi supra ad 351. [Hymn. in Cerer. v. 349. ὄφρα ἑ μήτηρ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς Ἀθανάτοις παύσειεν. coll, v, 410. Arrianus Anab. I. c. 11. extr. θῦσαι δὲ αὐτὸν (Ἀλέξανδρον) καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου λόγος κατέχει, μῆνιν Πριάμου παραιτούμενον τῷ Νεοπτολέμου

ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες ξύμμαχον κτήσεσθ᾽ Ἄρην.
χθὼν δ᾽ ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντί θ᾽ αἵματος
αἷμ᾽ ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ᾽ εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ᾽ ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ᾽, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ᾽ ἄπο,
οἵ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ᾽, οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει λέχος.
οὗτος δὲ πῶλος τῇδ᾽ ἀνειμένος πόλει,

γένει, ὃ δὴ ἐς αὐτὸν καθῆκεν. Bene interpres: *Priami iram adversus Neoptolemi progeniem.* Arrianeum hoc compares cum Homereo illo, de quo Porsonus ad Orest. v. 663. *S.*]

950. κτήσασθ᾽ Ald. κτήσεσθ᾽ Grot. cum multis MSS. In Ἄρη et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo.

953. ἡμῖν dedit Brunckius e membr. et Aug.

960. Et hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenaerius. ἔχειν λέχος pro *desponsatum esse* improbat. Deinde εὐνῆς ἥψατ᾽ parùm Atticum censet, quamvis exempla ipse attulerit, in quibus ψαύειν γάμων, εὐνῆς θιγεῖν occurrant; nihil enim prorsus, ait, differunt hoc usu γάμος, εὐνὴ, λέχος, λέκτρον. Sed audiamus virum summum iterum ad Hippol. 885. „In versum 953 Phoen. notata mihi satis accurate videbantur disputata; viro Clariss. (Heathio) *levissima sane* videntur: suus cuique gustus est." Non meminerat scilicet ejusdem fabulae versum 1026. ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ᾽ ἅψασθαι γάμων.

θανὼν πατρῷαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
Θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
πρὸς οἶκον· ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν· Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.

964. μέλεαν Ald. μέλαιναν Grot. cum plurimis codicibus.

966. γὰρ omittit M. unde posses, si tanti esset, legere ἤτοι.

968. χρᾶται Ald. χρεῖται Cant. χρῇ J. Sed χρῆται Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, C. D. K. L. M. R. duo Leidenses, Eustathius ad Il. A. p. 48, 42. (36, 46.) Idem *tamen* ex Oreste 696 citat χρᾶσθαι ad Od. A. p. 1396, 42. (27, 36.)

969. ἢν μὲν γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt multi MSS.

970. ἐχθρὸς MSS. quidam, unde transponere malit Valckenaerius, πικρὰ — ἐχθρὸς κ. Deinde e Flor. probat οἰωνοσκοποῖ.

975. μὲν pro γὰρ Schol. Leid. pr. μὲν γὰρ Cant.

978. τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male.

πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,
οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

983. εἰμι addit Aldus, sed nesciunt codices. Attici quidem saepe omittunt, nonnunquam tamen addunt, ut supra 494. Hec. 306.

985. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. X. 717. confirmat Valckenaerius: *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi callidus ista Tiresias, nataeque canat.*

986. ἀπαλλαγεὶς Ald. Asperas et antiquas formas adamarunt Tragici, ideoque aoristos priores praetulere. Sic habet ἐθρέφθην Noster Hec. 355. θρεφθῆναι ex eadem fabula 600, et κρυφθεὶς ex Orest. 42. citat Eustathius ad Il. E. p. 519, 41. 44. (393, 27. 29.) θαφθεῖσι, quod ex Herodoto ibidem memorat, invenies VII. 228. ἐθάφθη Simonidi restituendum pro ἐκάμφθη apud Athen. III. p. 125. D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo MSS. Herodoti II. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus MSS. reposuit Valckenaerius, sed successu paullo confidentior factus, e Tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum exstirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Aeschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) quid autem faciet Aeschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι apud

λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέταις μολών.
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;
ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡ. Δελφοὺς περάσας, ΜΕ. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡ. ἔγνως. ΜΕ. τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται;

Nostrum inveniri, cum ἀπηλ-λάγης exstet in Androm. 593. quanquam et illud sine metri jactura mutari poterat. Sed quomodo factum est, ut duo loca hujus ipsius fabulae 601. 1424. praeterviderit?

991. ποῦ J. ξενόν Cant. M. R.

994. Post περάσας addunt φεῦγε plerique MSS. cum Aldo. Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Leid. sec. Sed melior videtur Canteri conjectura, ut φεῦγε omittatur; Cant. enim ex recensione tantum addit. ποῖ pro Aldino πῇ plures MSS.

997. τί δῆτ' ἔρυμα Ald. et MSS. quod, cum secunda in ἔρυμα corripiatur, in τί δὴ τόδ' ἔρυμα mutatum vult Musgravius. Sed lenius est quod ex Valckenaerii conjectura cum Brunckio recepi. Deinde totum sermonem a 999 ad 1032 Menoeceo dandum vidit Musgravius. In Aldina Creonti tribuitur χώρει νυν 1000, et totus 1004.

ΚΡ. πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ΜΕ. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν, ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν,
ψυχήν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·

1001. Ἰοκάστης Ald. quod defendi fortasse posset, sed nihil opus; cum plerique codices alterum habeant.

1003. πόλιν σώσων Ald. σώσων πόλιν Grot. quod agnoscit Scholiastes. βίον omnes fere MSS. sed quidam σώσω, quidam σώζων. σώζων membr. σῶσαι Cant. σῶσον J. πόλιν natum ex 1011.

1007. πόλεως Ald. πόλιν MSS. plerique et Grotius.

1012. ψυχήν τε MSS. quidam.

1013. οἱ μὲν Ald. et major pars codicum. εἰ μὲν Grot. cum aliis.

1016. πατρίδος MSS. duo.

ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς,
πόλιν τ᾽ ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὡς, ἔξω χθονὸς
ἄπειμ᾽· ὅπου δ᾽ ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
μὰ τὸν μετ᾽ ἄστρων Ζῆν᾽, Ἄρην τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ᾽ εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
δράκοντος, ἔνθ᾽ ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ᾽ ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΧΟ. ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα, στροφή.
νερτέρου τ᾽ ἐχίδνας,

1020. οὐ μὰ τὸν Ald. et codices nonnulli. Kingius ex K. σὺ τὸν, sed μὰ τὸν plures cum Plutarcho T. II. p. 23. B. Deinde Ἄρην τε φόνιον Ald. illud recte.

1023. ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων Brunckius ex conjectura; et supra 1009, δίδωσιν· ἢ ξ. utrumque male.

1024. Sic Aldus et codicum pars. Alii μελεμβαθῆ, μελαμβαφῆ, μελεμβαφῆ.

1027. Sic e Bodleianis Kingius, et sic Leidenses, C. D. L. Aldus, θανάτου.

1028. ἀπαλλάξων MSS. nonnulli.

1033. Hic et 1057 πτεροῦσα Ald. et MSS. nisi quod hic πτερόεσσα habet J.

Καδμείων ἁρπαγὰ,
πολύφθορος, πολύστονος,
μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας,
φοιτάσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ᾽ ὠμοσίτοις·
Διρκαίων ἅ ποτ᾽ ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ᾽
ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
ὀλομέναν τ᾽ Ἐρινὺν,
ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
ὃς τάδ᾽ ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις·
ἰήϊον βοὰν, βοὰν,

1035. ἀρπαγᾷ Ald. et MSS. Cum Musgravio ἁρπαγὰ praetuli.

1036. πολύστονος, πολύφθορος Ald. πολυφθόρος, πολύστονος codices non pauci; πολύστονος, πολύμοχθος ex aliis contra metrum edidit Valckenaerius, et postea ex uno MS. μιξοπάρθενον, male.

1038. φοιτᾶσι Ald. et eddi pleraeque. Recte φοιτάσι Brunckius, quod habent C. J. L. φοιτῶσι M. et ἁ pro v. l. suprascriptum. Vide ad Orest. 264. et adde Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς.

1050, 1. ἤϊον βοὰν, ἤϊον μέλος; nihil praeterea, Ald. Veram lectionem restituit Grotius. Semel tantum βοὰν et μέλος plerique MSS. et fortasse Eustathius ad Il. Δ. p. 500, 43. (382, 14.) ubi male editur, βέλος. Porro versus hos transponunt Eustathius et Cant.

ἰήϊον μέλος, μέλος,
ἄλλος ἀλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βρονταῖ δὲ στεναγμὸς
ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος,
ὁπότε πόλεος ἀφανίσει
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντιστροφή.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.
ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων, ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν.
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει

1052. ἀλλ' est conjectura Valckenaerii pro ἄλλον. Cum membr. cum aliis habeant ἐπετότυζε, Brunckius edidit ἄλλον ἐποτότυζε. Male τ duplicant MSS. et editi quidam. Semper ὀτοτοῖ et ὀτοτύζω scribendum.

1056. ὅτε Grotius et Kingius; ὁπότε Aldus et plurimi codices. πόλεως ἀφανίσειεν Ald. et MSS. Posterius servare potetis legendo γαῖαν in Antistrophe. Sed dedi quod Musgravius voluit.

1061. ἀσμένοις, quod dant Aldus, et septem minimum MSS. recte defendit Musgravius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν, et Sophoclis Trach. 18. ἀσμένῃ δέ μοι Ὁ κλεινὸς ἦλθε. Aeschyl. Prom. 23. ἀσμένῳ δέ σοι Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος.

1062. ὁ τάλας contra metrum Aldus, et plerique certe MSS.

1065. πόλιν Aldus et MSS. sed πτόλιν Kingius ex K.

μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ᾽, ἀγάμεθ᾽,
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ᾽ ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
γενοίμεθ᾽ ὧδε ματέρες,
γενοίμεθ᾽ εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν
ὁρμήσασ᾽ ἐπ᾽ ἔργον,
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

1073. ἑπτάπυλα quidam contra metrum. Hae voces saepissime permutantur, ut supra 252. 760. infra 1094.

1075. γενοίμεθ᾽ δ᾽ Ald. sed δ᾽ omittunt Schol. Grot. et MSS. plerique.

1076. φίλαι Ald. φίλα codices fere omnes. Mox versu 1078 ex MSS. edidit Valckenaerius κατειργάσαι. Sed mihi, ut Brunckio, magis proprium videtur alterum, quod agnoscit Villoisoni Scholiastes ad Il. Γ. 354. (κατὰ Ἡρωδιανὸν) τὸ (λιθόβολος) προπαροξυνόμενον (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνιξι et εἶμα.

1081. ἐπέσυτο pro ἐπέσσυτο Cant.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως
ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟ. ὦ φίλτατ', ἤ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;
τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟ. τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
ΑΓ. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟ. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ΑΓ. ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης

1091. ἥκεις — ἀγγέλλων Ald. Sed ἥκεις MSS. magno numero; pauci ἀγγέλλων, quidam ἀγγελῶν, alii ἀγγέλων vel ἀγγελῶν.

1093. σ', quod addit Barnesius, praebent C. L. Leid. unus, et fortasse alii. φόβου D. sine pronomine. Suspicabar aliquando, legendum esse τοῦδ', ut ad φόβου referretur, et μὴ τρέσῃς absolute ponendum, quod saepe fit apud Euripidem, Alc. 335. Heracl. 655. 716. fragm. apud Plutarch. de Sera Numinis Vind. p. 549. A. Sed et μὴ τρέσῃς saepe casum regit, et paullo durius videtur ὡς hoc sensu post aliud verbum ponere. Cum tamen τοῦδ' habeat J. si huic objectioni satisfieri posset, non repudiarem, motus praecipue Sophoclis loco apud Athenaeum III. p. 99. D. θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. Confer Hec. 863.

κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟ. ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ', ὡς μέλον μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓ. ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟ. εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
ἀλκὴ δι' ὀλίγου· περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας

1100. τοῦδ' contra metrum multi codices. Optime membranae, μέλον μοι καὶ τόδ', quo alludit L. μέλοιμι καὶ τόδ'.

1102. πῶς δ' ἄρ' non sine specie conjicit Brunckius.

1108. λαιμῶν — τῆσδε γῆς Ald. contra plures codices. Ex membranarum lectione πλαιῶν edidit πλευρῶν Brunckius.

1111. θ' omittunt Ald. et MSS. δ' Grot. quod in θ' mutavit Valckenaerius.

1114. Male distinguunt aliqui post ἀλκή. Deinde τ' Aldus et pars codicum. δ' Grotius cum aliis.

1116. Inter Τευμησὸν et Τελμησὸν (ut minores varietates

δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις
λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν
ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα,
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾷν πάρην.

taceam) fluctuant codices et scriptores. Antiquior forma videtur ea, quam cum Valckenaerio praetuli.

1122. ἔγγονος Ald. contra plures MSS.

1126. ἅρματι Ald. ἅρμασιν membr. C. L. Leid. pr.

1130. ἔστηκ' Ald. ἔστειχ' membr. et decem alii codices.

1134. Duo priores versus pene suspectos habet Valckenaerius, licet ab Eustathio agnitos ad Il. Β. p. 182, 29. (138, 25.) sed hunc spurium esse statuit, alterumque infra 1149. Mihi uterque omnino servandus videtur.

Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ᾽ ἀσπίδι
χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς, πρήσων πόλιν.
ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρην προσῆγε· Ποτνιάδες δ᾽ ἐπ᾽ ἀσπίδι
ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ᾽ ὑπ᾽ αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
ὁ δ᾽ οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ᾽ Ἠλέκτραις πύλαις,
σιδηρονώτοις δ᾽ ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
γίγας ἐπ᾽ ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ,
ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις.
ταῖς δ᾽ ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,

1136. δέρας R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. sed δέρος Eustathius ad Il. Δ. p. 473, 5. 485, 5. (360, 22. 369, 43.) Vide Med. 5. Deinde ἀσπίδι membr. J. ut edidit Brunckius, qui infra 1140 ἀσπίδος ex conjectura.

1138. Sic recte distinxit Musgravius, pro ἔφερεν, ὡς.

1142. στρόφιγξί γ᾽ Ald. et pars codicum.

1148. Vix mihi temperabam, quin pro βίᾳ lectionem J. βάθρων amplecterer; eandem habuit codex Augustanus, ut liquet e scholio, quod huc retrahi debet, Valckenaerius vero ad 1186 (1195) retrulit. Βάθρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων.

1150. ταῖς δ᾽ ἑβδόμαις. De septem Thebarum portis quinque praecipui auctores, Aeschylus, Euripides, Apollodorus, Pausanias, Statius, (Hygini enim nullam rationem habemus) non omnino

ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ᾽ ἐκπληρῶν, γραφὴν
ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὔχημ᾽· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
παρῆν δ᾽ ἑκάστου τῶνδ᾽ ἐμοὶ θεάματα,
ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ᾽ ἑκηβόλοις,

eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaïdas diserte distinguit. Oncaïdas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius. Ὄγκας Ἀθήνας. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Oncaïdas memorat Aeschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaïdas Euripides, Pausanias, Statius. Quas omittit Apollodorus, Neïtas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse primo τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, deinde τὰς Νηΐτας suo loco, sed Ὀγκαΐδας omissum postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse. Porro Hebdomae non sunt proprium portarum nomen, sed Aeschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemorare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1148, reliqua sunt haec: τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ᾽ οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Lege τὰς ἑβδόμας πύλας Βοιωτίας καλεῖσθαι. His positis, portarum nomina sic distribuo; 1. Προιτίδες. 2. Ἠλέκτραι. 3. Νηΐται. 4. Ὀγκαΐδες ἢ Ὠγύγιαι. 5. Βόῤῥαιαι ἢ Ὕψισται ἢ Βοιώτιαι. 6. Ὁμολωΐδες. 7. Κρηναῖαι ἢ Διρκαῖαι.

1151. γραφὴν pro γραφῇ est Valckenaerii emendatio. Et sic habet J. ῃ suprascripto.

1156. παραφέροντι Aldus et pauci codices, πρὸς φέροντι K.

1158. ἑκαβόλοις Aldus, nimis Dorice.

πέτρων τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεύς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι·
ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
ἔρρηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
καθῃμάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον

1165. Copulam, quam omissam voluit Valckenaerius, omittit J.

1164. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. contra MSS. plerosque.

1166. ἡμῶν δ' Ald. alterum plures MSS. Mox ἐκνενευκότας, pro ἐκπεπνευκότας, conjectura est Marklandi ad Suppl. 692. probata a Valckenaerio ad Hipp. 822. et a Brunckio.

1171. δικέλλας Grot. Leidenses, et, opinor, alii pro δίκελλαν. Kingius etiam κατασκάψω ex MSS, sed alterum melius.

1172. Ἐνυαλίου L. Mox 1178 Μαινάλου χθόνα pro v. l. Schol. August.

τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλου κόρῃ.
ἐπεὶ δὲ τάσδ᾽ ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ᾽ ἐγώ.
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ᾽ ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐριπνὰς φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται,
πύργοις δ᾽ ἐπέστησ᾽ αὖθις· εἰς δ᾽ ἄλλας πύλας
ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ᾽ ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ᾽ ἐκόμπασε,
μηδ᾽ ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
τὸ μὴ οὐ κατ᾽ ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
καὶ ταῦθ᾽ ἅμ᾽ ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
ἀνεῖρφ᾽, ὑπ᾽ αὐτὴν ἀσπίδ᾽ εἰλίξας δέμας,
κλίμακος ἀμείβων ξέστ᾽ ἐνηλάτων βάθρα.
ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων
βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ᾽ εἰς χθόνα,
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ᾽, ὡς κύκλωμ᾽ Ἰξίονος,
εἰλίσσετ᾽· εἰς γῆν δ᾽ ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

1182. Αἰτωλοῖσι Ald. Αἰτωλίσιν (vel sine ν) Grot. et multi MSS.

1202. εἰς τήνδ᾽ Ald. et Chori personam omittit 1215.

ὡς δ᾽ εἶδ᾽ Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
οἱ δ᾽ αὖ παρ᾽ ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
ἱππεῖς, ὁπλῖται, κεὶς μέσ᾽ Ἀργείων ὅπλα
ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ᾽ ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
τροχοί τ᾽ ἐπήδων, ἄξονές τ᾽ ἐπ᾽ ἄξοσι·
νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ᾽ ὁμοῦ.
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ᾽ εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
ΧΟ. καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ᾽ ἀμείνον᾽ οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.
ΙΟ. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ·
Κρέων δ᾽ ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
τῶν τ᾽ Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,

1204. Quia στρατῷ modo praecesserat, Ἀργείων ὅπλα, quod tamen mox recurrit 1207, mavult Brunckius.

1206. Musgravii conjecturam ὄχοι secutus est Brunckius.

1207. ὁπλῖται τ᾽ εἰς Scal.

1210. τροχοὶ δ᾽ M.

1214. Post hunc versum addit Scaliger, ex MS. proculdubio: καὶ νῦν γὰρ αὐτὸν (l. αὐτὴν) δαιμόνων ἔσωσέ τις.

1217. ἔχοιεν sine sensu Ald. ἔχουσιν MSS. fere omnes.

1218. κἀπέφευγε Ald. M. R. καὶ πέφευγε King. ex MSS. certe; sic enim C. D. L. Leid. pr. κἀκπέφευγε Grot. Cant. J. K. Flor. Leid. sec.

1219. μνηστευμάτων Cant.

παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς· ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;
ΑΓ. ἔα τὰ λοιπὰ, δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.
ΙΟ. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓ. μεῖζόν τι χρῄζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟ. καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
ΑΓ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπαόπιστου σέθεν.
ΙΟ. κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓ. οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟ. ἤν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.

1224. Locis ad Orest. 1679. citatis adde Platonem Politico p. 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. C. HSt. 551. B. Frft. 184. E. Laemar. Aristidem III. p. 723. ed. Canter. II. p. 420. Jebb.

1226. ἢ παῖδας Ald. Grotius cum MSS. plurimis παῖδας ἤ.

1230. κοὐκ ἄν γε Ald. Copulam, MSS. auctoribus, ejecit Kingius. οὐκ ἄν σε L. M. R. quod defendi posset, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. (neque enim diphthongus ante brevem vocalem elidi potest.) οὐκ ἄν sine γε D. Posses etiam legere, nisi paullo longius a vulgata abiret, οὐκ ἄν τι — κακόν.

1231. εἰ Ald. ἢν cum codicibus plerisque Valckenaerius. Edidi etiam με pro γε cum Musgravio e Cant. M. R. Scal. Brunckii membr. lib. P. Aristoph. Acharn. 178. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας. Nub. 167. Ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην. Herodot. IV. 23. ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ' οὐδένος ἀδικέεται. Sic Arch. merito probante Valckenaerio. Commodum advocat Wesselingius V. 95. Homer. Il. Ξ. 81. Xenoph. Anab. II. p. 169, 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων

ΑΓ. αἲ αἴ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
εἰς κοινὸν, οἷον μήποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν τ' ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην·

τις ἀποφύγοι. In his locis simplici verbo conatus, composito effectus indicatur.

1238. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' edd. Ald. Grot. Musgr. sed Ἐτεοκλέης, quod metrum postulat, habent C. Cant. K. M. R. et procul dubio alii. Deinde προὐπῆρξ' non admittit crasin, ut putasse videtur Aldus, sed anapaestum facit; neque hoc compositum credo ista aetate exstitisse, certe apud Atticos poëtas nunquam exstat. Legendum igitur cum plerisque MSS. δ' ὑπῆρξ', quod primus restituit Valckenaerius. Pro ἀπ' quidam codices ἐπ', sed vulgatum melius.

1241. ἀριστῆς hic et infra 1260 ex membr. edidit Brunckius. Copulam addunt plerique codices, et Scaliger.

1242. μή ποτε Ald.

1245. μόνῳ, quod conjecit Valckenaerius, recepit Brunckius. Mihi magis placet altera conjectura a Valckenaerio memorata, μόνῳ pro τῷ 'μῷ. Licet enim αὐτὸς saepe pro μόνος ponatur, αὐτὸς μόνος non est

κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖοι, χθόνα
νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε,
σπαρτῶν τε λαὸς-ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.
τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπῄνει λόγους.
πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
Κάδμου τε λαός, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.

tautologia. Praeterea hanc vocem data opera repetiit Euripides; mox enim 1247 pro πόλιν, sive, ut habent Cant. Flor. πόλιν, recte e membr. Brunckius μόνῳ, quod etiam praebuit Scaligeri codex. Eodem modo ludit Noster in voce ἀλκαῖ et cognatis Orest. 638. in κακὸς Alcest. 713. Participium μεθεὶς optime per λύσας explicat Valckenaerius.

1248. Ἀργείων Ald. et plerique codices. Ἀργείων quidam. Ἀργεῖοι R. Ἀργεῖοι Brunckius e membr. et sic Scaliger.

1249. Variant MSS. νίσεσθε, ut Ald. νίσσεσθε, νείσεσθε, νέεσθε. Sed ultimum analogiae melius convenit.

1250. Hunc versum suspectum habet Valckenaerius. δὲ pro τε Ald. et MSS. quidam. Multi ὡς pro ὅσος, Leid. sec. λαῶν pro λαός. In fine πεσὼν nonnulli. θανὼν omittit D.

1251. ἔλεξ' ὁ σὸς δὲ Ald. sed articulum nesciunt codices plerique.

1252. ὥρουσε Ald. sine augmento; contra MSS.

1255. ἐπὶ τοῖσι δ' Ald. Grot. ἐπὶ τοῖσδ' non pauci MSS. Sed recte ἐπὶ τοῖσδε δ' Valckenaerius ex Leid. sec. cui consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a m. pr. Similis error Orest. 888. supra 638.

1256. στρατηλάτας Ald. et plures MSS. στρατηλάταις Grot.

ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.
τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.
μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς

sed στρατηλάται Leid. uterque et Scaligeri codex.

1259. πρόμαχον χθονὸς J. χθονὸς πρόμον Flor. qui pro δισσοὶ versu praecedente habuit οἱ τοῦ ex 1379. Ibi contra δισσοὶ notavit Scaliger.

1261. χρώματ Ald. emendavit Grotius.

1263. παρεξιόντε δ' quidam mendose. ἄλλοι Ald. Grot. ἄλλος Barnesius edidit et sic MSS. plerique. ἄλλοις J. utraque scilicet lectione confusa. In Aristoph. Plut. 785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα adhuc relictum est, licet codicum pars et Suidas v. φλᾶν, ἐνδεικνύμενος praebeant.

1264. Sic Aldus recte. λόγοισι θαρσύνοντες (— τε C. D.) προσηύδων C. D. L. Leid. pr. Ex membr. edidit Brunckius, λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε.

1268. σκῆπτρον Ald. σκήπτρων codices fere omnes.

1270. μάντεις τε et ἐμπύρους δ' Ald. sed δὲ pro τε MSS. non pauci, τ' pro δ' plurimi.

ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
ἄκραν τε λαμπάδ', ἢ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
κἄπαθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.
ΙΟ. ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι

1271. ἐναντίων Schol, et pars magna codicum.

1272. δυεῖν Cant. mox καὶ τὰ C. κατὰ D.

1277, 8. Et hos duo versus pro spuriis habet Valckenaerius, vereor ut rationibus satis validis impulsus. Non nimis quidem apte cohaerent, ut nunc leguntur; et recte observat Vir egregius, τἄθλα scribi non potuisse a Tragico. Articulus enim cum α brevi tantum crasin facit, ἆθλον vero primam habet per se longam, utpote ex ἄεθλον contractum. Sed alterum vulnus dextre sanavit Reiskius, alterum ego sanare conabor. Pro στερήσῃ optime legit στερείσῃ, lege igitur ΚΑΠΑΘΛΑ, et sententia *bene procedet.* Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eaedem vel valde similes lineae diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, ΙΤ, Π, ΤΙ. Philemon apud Stobaeum XCVII. p. 394. Grot. Καὶ εἶτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sed illud καὶ neque priores Stobaei editiones neque Rutgersius Var. Lect. IV. p. 358. agnoscunt. Recte igitur Bentleius in Philem. p. 126, 148. ΕΠΕΙΤΑ. Aristoph. Pac. 744. εἶτ' ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex Dawesii monito reposuit Brunckius, nolente Invernizio, qui edidit εἶτ' ἐπανέροιτο.

1280. οὐδ' ἐν Ald. οὐδὲ Grot. et codices satis multi.

νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις·
ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,
ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
ΑΝ. τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;
ΙΟ. ὦ θύγατερ, ἔῤῥει σῶν κασιγνήτων βίος.
ΑΝ. πῶς εἶπας; ΙΟ. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
ΑΝ. οἴ ἐγὼ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ΑΝ. ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟ. ἀνὰ στρατόν.
ΑΝ. αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝ. δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝ. τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟ. προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝ. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
ΙΟ. ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς, ἢν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος·
θανοῦσι δ' αὐτοῖς ξυνθανοῦσα κείσομαι.
ΧΟ. αἶ αἶ αἶ αἶ, στροφή.
τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω·

1284. ἀλλήλοις Ald. ἀλλήλοιν MSS. plerique.

1291. τάδε ut variam lectionem pro τὰ σὰ habent C. Leid. unus, et alii.

1296. Post hunc sequebatur versus in Ald. male repetitus ex 990, ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ. Omisit Grotius, neque habent Cant. Flor. K. Leid. sec. Unus Parisiensium apud Musgravium in margine addit: ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

1298. αἶ quater Ald. ter Cant. bis C. L. Leid. pr. contra αἶ ἒ praeponit Ald. 1300. Ibi αἶ quater Cant. ἒ ἒ quidam, sed omittunt K. Flor. et fortasse alii.

1299. φρικὰν Ald. Sed φρίκα

διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
ματέρος δειλαίας,
δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
πότερον αἱμάξει,
ἰώ μοι πόνων,
ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,
ὁμογενῆ δέραν,
ὁμογενῆ ψυχὰν,
δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
πότερον ἄρα νέκυν
ὀλόμενον ἰαχήσω;
φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, ἀντιστροφή.
δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
δορὶ παλλόμεναι,
πέσεα πέσεα δάϊ'
αὐτίχ' αἱμάξετον.
τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
ἐπὶ φρέν' ἤλυθέτην.

MSS. pene omnes. Φρίκη τρέμουσαν e Troad. 1033. comparat Valckenaerius.

1302. ματρὸς Ald. et 1303 τέκνα. Variant codices.

1307, 8. ὁμογενᾶ Ald. Sed hic Dorismus non obtinet, nisi ubi terminatio vocalem sequitur, ut supra 1266. εὐκλεᾶ. Recte igitur MSS. alii, ὁμογενῆ, alii levi errore, ὁμόγενῆ.

1318. τί pro ὅτι MSS. plerique.

1319. ἐπηλυθέτην Ald. ἠλυθέτην quidam MSS. cum Grotio, alii ἠλθέτην, alii ἐπηλθέτην. Nimis curiose Musgravius in strophico legit αἱματιεῖ. Frustra

βοᾷ βαρβάρῳ
στενακτὰν ἰακχὰν
μελομέναν νεκροῖς
δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα, πέλας φόνος·
κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
φόνος, ἕνεκεν Ἐριννύων.
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.

ΚΡ. οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι;

quoque 1317 mavult αἱμάξεσθον. Δειλαίας enim 1302 secundam corripit, ut aliquando apud Aristophanem etiam in senariis.

1321. ἰακχὰν pro ἰαχὰν Musgravius. Voces transponunt multi MSS.

1322. μελλομέναν Ald. mutavit ex MSS. Grotius. νεκρῶν major pars codicum, probante Valckenaerio.

1324. φόνου Ald. et MSS. nisi quod φόνος, ut correxit Vir doctus apud Barnesium, habet Flor. apud Burtonum, is nempe MS. quem vocat Voss. 2. Contractam vocem scribit J. ut pro utrovis sumi possit.

1325. κρίνει Ald. Non metrum, sed sensus futurum postulat, quod ex MSS. dedit Grotius.

1327. ἕνεκ' codices plurimi, sed alterum metro convenientius. Ἐριννύων est trisyllabon, ut Iph. T. 938.

1329. λόγους Ald. sed plerique omnes MSS. γόους. Eadem variatio Orest. 1020.

1332. τοιοῦτον Ald. τοιοῦτο quaedam edd. et Grot. τοσοῦτον

ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χερῶν·
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα

reposuit Valckenaerius ex Leid. sec. ut habent quoque Cant. M. Scal. lib. P. In fine versus ἱέναι tamdiu incorrectum mansisse miror. ἱέναι e lib. P. primus, et vereor ne solus, restituit Musgravius. Idem notavit Scaliger ex MS. ut videtur, sic enim C. J. L. Eodem errore ediderat Aldus ἱέναι supra 1262.

1334. Nomen ἀνία, vel ἀνίη, plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. II. p. 276. adductis. Quibus addere potuerat Hermesianact. apud Athenaeum XIII. p. 599. B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. I. p. 54. Pindar. N. I. 81. Verbum ἀνιάω, vel ἀνιάζω apud Epicos Poëtas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum ἀνιῶ apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobaeum CXIV. p. 585, 36. CXX. p. 609, 21. (475. 501. Grot.) Semper, nisi fallor, secunda in ἀνιαρὸς ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est, quod tamen ignorasse videtur Grotius, dum in Stobaeo suo C. p. 419. Orest. 224. citante, ἀνιαρὸν pro dijambo reliquit.

1336. δύστηνον Ald. δύστηνος magno consensu MSS. et sic edidit Kingius.

1337, 8. Mendosissime Ald. ἥκω μεταστέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην. γραῖαν primus addidit Victorius, locum citans V. L. X. 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. ut liquet ex aliorum collatione. Γέρων quoque codices multi. Post βοᾷ mavult τε pro δὲ Valckenaerius.

γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.
ΧΟ. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
ΚΡ. ποῖ, κἀπὶ ποίαν ξυμφοράν; σήμαινέ μοι.
ΧΟ. ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
ΚΡ. πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,
οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ΚΡ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου

1340. Sic Ald. et MSS. Sic etiam Grotius in Phoenissis, sed in Stobaeo p. 515. τοῖς γὰρ τεθνῶσι, quod sumsisse videtur ex MSS. Prima enim Stobaei editio habet τεθνηκόσιν. Sed temporum ratio etiam in vulgata satis bene constat. Mox pro εὐσεβεῖν scripsi cum Valckenaerio εὖ σέβειν. Res quidem ad liquidum perduci non potest; videntur tamen Tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς, et εὐσεβεῖν εἰς θεούς.

1342. Κρέων Leid. pr. χρεὼν L. In quibusdam σὴ Κρέον ἔξω δόμων, quod adoptavit Brunckius, Κρέον in Κρέων mutato.

1348. τόδ' Ald. Sed τάδ' codices plerique cum Grotio.

1353. Vulgo πρόσωπον. Sed ut similes terminationes evitarem, praetuli πρόσοψιν cum D. Barocc. 3. quo alludit etiam R. πρόσωψιν. Simile est, quod Orest. 250. ita citat Sextus Empiricus VIII. 57. τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας.

στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.
ΑΓ. ὢ τάλας ἐγώ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;
οἰχόμεσθ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
ΑΓ. ὢ τάλας, δισσῶς αὖ τῶ, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πήμασιν λέγεις ἔτι;
ΑΓ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
ΚΡ. ἒ αἶ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.

1354. ὅς ἡμῖν Ald. ὃς πᾶν Grotius cum MSS. omnibus. Quam ferociter hostibus suis insultassent anapaestorum patroni, si MSS. cum Aldina consensissent, aut Phoenissae in Aldina sola superfuissent!

1355. τίνα λόγον Ald. R. τίνας λόγους Grot. et plures MSS. Facetam lectionem praebet J. τίν' εἴπω λόγον τίνας γόους. Quid tamen si scripsit Euripides, μῦθον ἢ τίνας γόους, deinde λόγον inter lineas supra μῦθον positum Aldinae lectioni originem dedit? Vide supra 1329.

1356. ἀρχῇ Ald. ἄρχει e Barnesii conjectura recepit Valckenaerius, et insuper οἰχόμεσθ', quod Creonti dant codices, nuncio tribuendum judicat. Perperam φυμένοις J. sed recte ἄρχει, ut et unus Musgravii.

1358. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί; Sic Ald. πεπραγμένοισιν MSS. quidam cum Grotio. Pro ἄλλοις quidam ἄλλοισι, pro λέγεις Flor. λέγειν. Edidit Brunckius, partim e Valckenaerii, partim e Musgravii conjectura, ἄλλο — λέγεις ἔτι; Paullo propius, ut puto, ad literas accessi, edendo ἄλλα, quod cum solenni errore distraheretur in ἄλλοι, inde ἄλλοις effecere librarii, ut constructionem qualemcunque extunderent. Praeterea hanc lectionem in exemplari suo invenisse videtur Cant. dum pro πήμασι scribebat πήματα. Mox τῆς ἀδελφῆς Ald. sed σῆς Grot. et MSS.

1360. Sic Ald. αἶ αἶ vel αἴ

ΑΓ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
παίδων ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.
ΚΡ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας·
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ.
ΑΓ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;

αἱ alii. πάθεα καὶ πόλει θροεῖς Grot. sed melior alter ordo. Deinde εἰσακούσατ' Ald. sed contra MSS. fere omnes. Ante παίδων intellige περὶ, ut Sophocl. Antigon. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ. Quod frustra sollicitant nonnulli.

1363. ἐτύγχανον Ald. et omnes, nisi fallor, editiones. Sed ἐτύγχανεν Cant. K, M, Vide ad Orest. 596.

1365. Hunc versum a MSS. abesse notat Scaliger; et poterat sane abesse sine damno.

1366. τούτοισιν Ald. τούτοισί γ' codices plerique, recte, ut infra 1578. εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων. Ubi τέθριππά δ' ἐς (sic) J. τέθριππά τ' ἐς Bodl. unus. τέθριππά γ' εἰς C. Cant. M. Philemon Corinthia apud Stobaeum CVI. p. 567, 52. (CVIII. p. 449. Grot.) Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδοίης κακὰ, Ἄσμενος ἔχοις ἂν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις. Ubi legendum fortasse, εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισί γ' εἰδείης κακά. Barbarum est εἰδοίης, quod et in Nostro habet D. Attici enim non habent εἴδω indicativum, sed optativum et subjunctivum quasi ab εἴδημι formant. Ceterum recte observat Hermannus ad Aristoph. Nub. 399. (401.) librarios saepe male addere hanc particulam, saepe omittere. Ibi enim duo MSS. probae notae dant, οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπιορκεῖ. In Sophocl. Aj. 1378. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, utraque Juntina et MS. Trin. σὸν γὰρ ἆρα habent; lege igitur, σόν γ' ἆρα τοὔργον. Supra γὰρ ἄρ' pro γ' ἄρ' L.

1367. δυσποτμώτερα et supra βαρυποτμωτάτας dant MSS. quidam. δυσποτμότατα M. ο in utro-

ΑΓ. τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παίδοιν μέτα.
ΧΟ. ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
ΚΡ. ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου,
γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης.
πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,

que Aldus, pro ω male. Cum enim πότμος, τέκνον et similia secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut comparativa βαρυποτμώτατος, δυσποτμώτερος, εὐτεκνώτατος (Hec. 585. 624.) antepenultimam producant, Menander Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον Ἑόρακας; ἆρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κἀρῶντα, metrum pessundaret.

1370. ἐπὶ κάρα τε J. membr. Scal.

1371. τέρμα sine elisione Ald. C. D. L. membr. τέρμον', quod reposuit Barnesius ex Viri docti conjectura, e Voss. 1, protulit Burtonus; sed scripsit, opinor, Voss. 2. Florentinus enim, teste Valckenaerio, habet τερμονίαις ὀκάστη. τέρμά (sic) R. τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K. Quod si quis erit, qui praeferat, nihil ei pejus imprecabor, quam ut in Orest. 490. legat, (MSS. enim nonnulli ἐξέπνευσ') Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσ' Ἀγαμέμνων τὸν βίον.

1372. Sic Ald. Grot. membr. R. et, puto, J. L. Σφιγγὸς τ' αἰνιγμοὺς C. D. Leid. pr. Σφιγγὸς τ' αἰνιγμῶν M. Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς τ' Flor. K. Leid. sec. unde fecit Valckenaerius αἰνιγμοῦ τ', sine causa. Sensus est: *Sphingis aenigma Jocastae attulit infelicem cum vitae, tum nuptiarum, finem.* Sic in Il. Δ. 155. exclamat Agamemnon, Θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον. *Foedus, quod pepigi, tibi mortis causa est.*

1373. καὶ πῶς Edd. omnes ante Valckenaerium, et sic K. R. fortasse et Leid. sec. πῶς δὲ Flor. unde edidit Valckenaerius, πῶς δή. Sed

αἱρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί,
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκόσμησανθ' ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,

glossa est istud δὲ, ut liquet e C. ubi superscriptum est. Ceteri codices magno numero, πῶς καὶ, Bodleiani, C. Cant. D. J. L. M. De membranis silet Brunckius, qui tacite edidit πῶς δή. Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, *Dic praeterea, quomodo.* Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 519, πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; 1055. ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. ποῦ καί ποτ' εἶ; Sophocl. Aj. 1290. ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Trach. 339. τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Vertit Brunckius: *Quid est vero? cur meum sistis gradum?* Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ κε τήνδ' ἐφίστασαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunckius) βάσιν. Lege igitur et distingue, τί δ' ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δὲ, ut Hec. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεταί Παίδων σ' ὅταν ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά; Sophocl. Antig. 1314. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Atque haec sufficient ad vindicandum Hippol. 92, οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius.

1378. χαλκείοις Ald. χαλκοῖς non pauci MSS. χαλκέοις Grot. J. K. Leid. sec. Scal. ἐκόσμησαν Ald. sed alterum Grot. et MSS.

1380. Ineptum versum, qui

ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός·
βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἦκε Πολυνείκης ἀράς·
ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.

sequebatur, Valckenaerio monente, expunxi: Δισσῷ στρατηγῷ καὶ διπλῷ στρατηλάτα, quem frustra defendit Heathius, frustra emendant Kingius et Musgravius.

1381. μονομαχοῦντ' Ald. quae lectio ex duabus conflata est, μονομάχον τ' (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et μονομάχου τ', quam veram esse vidit Piersonus, et e MS. notavit Scaliger. Valckenaerius confert supra 1345. Heracl. 822. μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας. Locum ex Aristophanis Phoenissis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι. (στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔστην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. III. 80. εἰς ἔριν ἔστης Archias Anthol. III. 8, 3. ἐς κρίσιν ἵστασθε Julian. Caes. p. 319. B.)

1386. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et MSS. delevi, Valckenaerii judicium secutus. αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση· κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας. In primo αἰτῶν, quod conjecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo ὅσα Cant. K. M. Leid. sec. οἷα Flor. ex Aeschyli Pers. 116. ut notat Valckenaerius. In tertio διδόντες MSS. non pauci, διαδιδόντες Leid. pr. ἐνδόντες K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus Scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quae corrigantur, judicabit lector. λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἡ δίκη ἦν. Lege λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν. ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν.

Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὡς, Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·
ᾖσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.

1388. ηὔχετ' Ald. ηὔξατ' MSS. plerique.

1392. Sic cum Musgravio distinxi. Vulgo ἀφείθη πυρσὸς, ὡς. Sed Tyrrhenicam tubam heroicis temporibus usitatam fingunt Tragici, Aeschylus Eumen. 570. Sophocles Aj. 17. Rhes. 991.

1394. ἀλλήλους Cant. M. non male.

1396. ἔγχη, quod addit Aldus post ξυνῆψαν, omittunt MSS. Gregorius Nazianzen. T. II. p. 28. D. Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας, (nota metricam boni Episcopi peritiam) Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. Unde conjicit Valckenaerius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, et comparat Stat. Theb. XI. 530.

1398. ἐξολισθαίνοι omnes edd. et MSS. Formam, quae sola antiquis in usu fuisse videtur, reposui. Sophocles apud Suidam v. ὡς. Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει. Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὤλισθανον. Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo ve-

εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.
ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς,
ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς, στέρνα Πολυνείκους βίᾳ

tustos haec forma non raro occurrit, ut apud Plutarch. T. II. p. 405. F. ὠλίσθανεν. Eandem ex MSS. restituit Perizonius Aeliano XII, 46. In Pausania VI. 14. p. 487. ut et in Suida v. Μίλων, editur ὀλισθαίνουσι, sed ὀλισθάνουσι Scholiastes ad Aristoph. Ran. 55. Mirum igitur, ἀπολισθάνοι displicuisse Hemsterhusio in Luciano Dial. Mar. XV. 2. p. 326. In Aristophanis Pac. 1165. metrum postulat οἰδάνοντα pro οἰδαίνοντα.

1401. κεγχνώμασιν Hesychius, probante Valckenaerio; et sic edidit Brunckius; sed alteram quoque formam agnoscit Hesychius.

1402. γίγνεσθαι C. D. Flor. Bodleiani.

1403. πλέων pro πλείων edidi. Pro ἐστάλαξ' multi codices ἐστάλασσ'.

1405. μεταψαύων Grot.

1409. κνήμης τε Cant. M. Baroc. 1. Scal. lib. P. κνήμην δὲ Ald.

1410. ἐπηλάλαξε Schol. male.

διῆκε λόγχῃ, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ᾽ ἔθραυσ᾽ ἄκρον δόρυ.
εἰς δ᾽ ἄπορον ἥκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
χωρεῖ· λαβὼν δ᾽ ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
μέσον τ᾽ ἄκοντ᾽ ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ᾽ Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ᾽ ἀπεστερημένοιν.
ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
εἰς ταυτὸν ἧκον, ξυμβαλόντε δ᾽ ἀσπίδας,
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ᾽ εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν

1413. λόγχην vulgo, quod defendi potest; et ad vulgatam lectionem 1099 (1108) defendendam attulit Valckenaerius. Sed facillime poterat iota adscriptum in ν mutari.

1415. ὡς δ᾽ Aldus et codices quidam, sed pauci. Non usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Od. Ρ. 218. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

1417. μέσον δ᾽ Ald. et multi MSS. sed quod conjecit Valckenaerius, μέσον τ᾽ habet D.

1418. χεῖρ᾽ ἀποστερημένοις Ald. et quidam codices. χεῖρεστερημένοις Cant. ἀποστερημένοιν D. ἀποστερημένων Flor. ἀπεστερημένοιν edidit Barnesius ex C. idemque habent L. Leidenses, et Scholiastes.

1419. ἐνθένδε Valckenaerius pro ἔνθεν δέ. Mox ἁρπάσαντες Ald. cum plurimis MSS. etiam συμβαλόντες Cant. R. Praeterquam vero quod dualis plurali praestat, alia ratio est, quam indicavi ad Hec. 347. Sophocl. Philoct. 533. ἴωμεν ἤδη, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἄοικον εἰσοίκησιν. Eurip. Ion. 22. φρουρὼ παραζεύξασα φύλακας σώματος. Lege προσκύσαντε et φύλακε.

1422. κεὖ πως Valckenaerius, sed καὶ nunquam crasin facit cum εὖ, nisi in compositis. Eodem errore lapsus est

εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος.
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.

Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 486. ubi in Sophoclis loco, στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Ubi corruptum verbum intactum reliquit, sanum καὶ in κεὖ corrupit. Utrumque errorem secutus est Brunckius fragm. inc. 28. Legendum τἀκπεσόντα ex Trincavello. Sed optime locum Hesychii mutilum in v. κυβευτὴν restituit Hemsterhusius, ubi misere se torquet Schowius, Auctarium consulere oblitus. Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Moerin p. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. βωμολόχος. Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, dupliciter peccavit, legendo κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. διαπαντὸς ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. apud Ammon. v. ἦς.

1424. ἀπαλλαγεὶς dedi ex J. pro ἐξαλλαγείς.

1425. εἰς τοὔμπροσθεν Leid. pr. μεταφέρει M. R. Leid. sec. ἀναφέρει, ut Valckenaerius edidit, multi codices. Sed cum Aldus, C. et L. ἀμφέρει retineant, non equidem obniterer, si quis id revocaret, et supra 304 legeret ἀμπέτασον πύλας.

1428. σπονδύλοις Grot. et codices quidam, minus Attice.

1429. πλευρὰν codices non pauci.

ὁ δ' ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω·
τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
ΑΓ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ.
τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς,
ᾤμωξεν· ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι· προσπιτνοῦσα δ' ἐν μέρει τέκνα,

1438. λαβόντες M. ἀλλήλων Ald. sed ἀλλήλοιν Cant. Leid. pr. Barocc. unus.

1440. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Aldus, sed utrumque Choro MSS. nonnulli. Οἰδίπου σὸς ὢν Ald. Οἰδίπου ὅσον Grot. et sic MSS. quidam. Alii Οἰδίπου γ' ὅσον, sed recte Οἰδίπους ὅσον K. Leid. sec.

1441. ἐκπλήσειν Ald. Grot. et MSS. pauci.

1443. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον Ald. ὡς γὰρ pro ἐπεὶ Flor. J. Leid. pr. πεσόντε τέκν' Flor. πεσόντε παῖδ' J. Laud. Leid. pr. ἐλειπέτην multi.

1445. καιρίους Ald. καιρίας Cant. pro v. l. Leid. pr. M. R. Scal. quod cum Valckenaerio praetuli. Ejusdem ex sententia versum, qui praecedebat, σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδὸς, ejeci.

ἔκλα', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ·
ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ' ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ' ἄπο
φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν,
γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
ἀπωλόμεσθα, μῆτερ, οἰκτείρω δὲ σὲ,
καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

1453. λυγρὰν Ald. Sed ὑγρὰν Schol. Grot. C. K. L. Leidenses, M. P. R.

1456. ὅδ' ἦν — πρὸς κασιγνήτην δ' Ald. Emendatio est Valckenaerii.

1463. γοῦν pro δὴ Aldino omnes MSS. et Teles Stobaei XXXVIII. p. 233, 47.

1464. Aut errore aut fraude versum addit Teles, ut Euripidem arguat: καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ. Praeterea nullus apud Tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut καὶ sit pars secunda, praeter Aeschyl. Suppl. 274. χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη, quem corruptum esse nemo non videt. Edd. Ald. Rob. μηνεῖται ἄκη. Comparat Valckenaerius versum e Grotii Excerptis p. 465. ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλὸν, et recte

ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
μῆτερ· τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·
καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
κἄπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,
οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν

legit φίλης, ut legerat Casaubonus ad Laërtium IV. 25. ubi locus occurrit.

1469. ἐσεῖδε ex MSS. quibusdam edidit Valckenaerius.

1470. ἐκ νεκροῦ Ald. ἥρπασεν νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν codices plurimi.

1472. ἐν δὲ τοῖσι. Variam lectionem memorat Scholiastes, σὺν τέκνοις δέ.

1478. πέλει Cant. M.

1479. Hunc versum spurium esse judicat Valckenaerius et in locum alius jam perditi invasisse.

φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.
πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΧΟ. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
δώματος ἥκει· πάρα καὶ λεύσσειν
πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.
ΑΝ. οὐ προκαλυπτομένα

1485. μυρίων Ald. μυρίον Kingius ex MSS. sic enim Cant. ex emend. C. L. Leidenses. Verbum prorsus omittit J.

1487. ἔστησαν J. et Bodl. unus, minus recte.

1491. φίλους Ald. et plerique codices. Sed ex membranis Brunckius φίλοις, quod citarat Scaliger ad Varronem p. 131. (140. ed. pr.) et legisse videtur in MS. apud Burtonum.

1495. δωμάτων Ald. et codicum pars. δώματος Grot. C. L. Leid. sec. quatuor Bodleiani, fortasse et K. R. Deinde καὶ pro γὰρ ex Flor. vestigiis dedi, παρακελεύσειν.

1496. σώματα J. et mox ἤδη τρισσῶν M.

1499. οὐ προσκαλυπτομένα Ald. et infra cum multis MSS. προσκλαίω. Utrumque correxit Grotius. προκαλυπτομένα Athenaeus I. p. 4. B.

βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος,
οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
αἰ αἰ, ἰώ μοι.
ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
ὤ μοι μοι, Θῆβαι·
σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.

1500. βοστρυχώδεα Athen. βοτρυχώδεος R. Unde non deerunt fortasse qui duo versus in unum hexametrum conjungant, et legant βοτρυώδεος. Πλοχμοὶ βοτρυόεντες dixit Apollonius Rhodius II. 679. Legitur quoque βότρυς pro βόστρυχος in epigrammate Anthol. HSt. V, p. 394, et alio loco, qui mihi non est hodie in promtu. Sed hic usus Euripide recentior videtur. Totum locum, ut editur, (praeter προκαλυπτομένη) citat Eustathius ad Od. Α. p. 1420, 64. (61, 22.)

1503. αἰδουμένα Ald. sed αἰδομένα ex K. dedit Kingius, et sic J. M. In Burtoni nota legendum videtur αἰδουμένα. Mox 1505 malim στολίδος — τρυφᾶν.

1507. αἰ quater aliqui MSS, μοι bis Ald. et MSS. quidam. Deinde ἰὼ 1508 et ἰώ μοι 1509 codices nonnulli, sed non Aldus.

1511. Οἰδιπόδαο Ald. cum MSS. quibusdam hic et infra 1519. sed recte alii. Inter κρανθεὶς Aldinum et κραθεὶς variant MSS. Quidam utramque lectionem memorant.

τίνα δὲ προσῳδὸν,
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
ἀνακαλέσομαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
τᾶς ἀγρίας ὅτε
δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.
ἰώ μοι πάτερ·
τίς Ἑλλὰς, ἢ τίς βάρβαρος,
ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος

1513. δὲ addidit Grotius, et habet C.

1515. ὦ secundum omittunt Aldus et Grotius.

1517. Certissima Musgravii est emendatio pro αἱμακτὰ, quod habent Aldus, et in textu Augustanus. In plerisque, τ. φ. τάδε σώματα, in K. Leid. sec. ut edidit Kingius, τ. φ. γε σώματα, alii etiam corruptius.

1521. δυσξυνέτου ξυνετὸν μέλος ἔγνω Ald. Sed δυσξύνετον Schol. Augustani. ξυνετὸς MSS. plures. ἔγνως Grot. et MSS. plurimi; male. Nondum enim patrem alloquitur. Nempe σ ex proximo adhaesit. Hesychius: Ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθης. Ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. sibi fingat, deleat σ male repetitam, et υ in similem literam ν mutet.

1523. μοι semel Ald. bis K. R. Deinde πάτερ recte. Male μάτερ (debebat μᾶτερ) e MSS. quibusdam Kingius. μᾶτερ ed. Valck.

1524. ἢ Ald. et codices plerique sine τίς, τίς sine ἢ membr. unde ἢ τίς edidit Brunckius.

1525. προπάροιθεν Ald. et

ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'
αἵματος ἁμερίου
τοιάδ' ἄχεα φανερά;
τάλαιν', ὡς ἐλελίζω·
τίς ἄρ' ὄρνις ἢ δρυὸς ἢ
ἐλάτας ἀκροκόμοις
ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα
μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
ἀχήσει ξυνῳδός;
αἴλινον αἰάγμασιν ἃ
τοῖσδε προκλαίω,
μονάδ' αἰῶνα διάξουσα, τὸν ἀεὶ
χρόνον ἐν λειβομένοις δακρύοις·
τίν' ἰαχήσω;

MSS. complures, sed ex nonnullis πάροιθεν edidit Kingius; recte, opinor. Versus, ut ego distribui, est iambelegus.

1526. τόσων δι' Ald. sed τόσωνδ' vel τοσῶνδ' plerique MSS.

1529. ἐλελίζει Ald. multi MSS. et Eustathius ad Il. Α. p. 125, 28. (94, 37.) ἐλελίζω Leidd. C. et alii. οἷ' ἐλελίζω partim ex conjectura dedit Brunckius.

1530. τίς τ' ἄρ' ex C. (cui pauci alii consentiunt) edidit Barnesius. Quod plerique codices habent, ἢ ante δρυὸς addidit Grotius.

1534. μονομάτερος Ald. et magna pars codicum; μονομάτωρ Grot. μονομάτορος Flor. M. et, credo, alii. ὀδυρμῶν ἐμῶν Brunckius, ut scilicet certam Musgravii in sequente versu, ἀχήσει pro ἄχεσι, vitaret emendationem. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum.

1537. μόνα δ' prave distinguunt Aldus et multae edd.

1538. δακρύοις· τίν' est emendatio Musgravii. Codices habent aut δάκρυσιν aut cum Aldo δακρύοισιν.

τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;
ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις
γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
ἢ πρὸς ἀδελφῶν
οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
ὀτοτοὶ, ὀτοτοί. λεῖπε σοὺς δόμους,
ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδιπόδα,
σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.
κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
γηραιὸν πόδα δεμνίοις
δύστανος ἰαύων;

1540. πρᾶτον Grot. casu, ut opinor. Nemo enim alius editorum id videtur invenisse in MSS.

1542. ματέρος Ald. et ἐν διδύμοις, pro quo Kingii conjecturam, ἢ διδύμοις, recepit Brunckius. Sed ἐν recte omittit J.

1545. νεκρῶν Ald. sed δισσῶν' plerique MSS.

1546. ὀττοτοὶ semel Ald. altero omisso. λεῖπε Ald. λίπε quidam MSS. et omnes infra 1696 cum Aldo, sed recte λεῖπε Valckenaerius ad Hippol. 34.

1548. Οἰδίπου Ald.

1551. μακρόπουν edd. Barnes. King. ex MSS. nonnullis.

1554. δύστανος pro δύστανον e MS. notavit Scaliger, idque conjecit Valckenaerius. Idem mendum sustulere MSS. supra 1336.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων,
οἰκτροτάτοις δακρύοις,
πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον;
ΑΝ. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,
πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις
ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν
αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.
ΟΙ. ὤ μοι ἐμῶν παθέων,
πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.
τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον, αὔδα.

1555. τί δ' quidam codices, et 1556 ἐξάγεις D. R.

1563. ὦ ante πάτερ addidit Kingius, et in sequentibus multos errores commisere Viri docti, ut systema anapaesticum efficerent.

1564. ἃ παρὰ βάκτροις Ald. sed παραβάκτροις Cant. J. ἃ transponunt C. Cant. J. K. L. M. τυφλὸν plerique codices, sed τυφλόπουν cum Aldo J. K.

1567. ὤ μοι μοι Ald. ἐμῶν omittunt quidam.

1568. στενάζειν multi MSS. alii cum Aldo omittunt καὶ, quod restituit Grotius.

1570. Sic dedi pro φάος, ὦ τέκνον.

ΑΝ. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ,
ξίφεσιν βρίθων,
καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,
ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σοὺς, ὦ πάτερ.
ΟΙ. ὤ μοι αἶ αἶ. ΑΝ. τί τάδε στενάχεις;
ΟΙ. ὤ μοι τέκνα. ΑΝ. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
ἀελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.
ΟΙ. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν·
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος, τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

1572. ὁ σὸς Ald. Mox ante σχετλίαισι M. addit φονίαις, quod in textu habet J. pro σχετλίαισι, suprascriptum Cant. Deinde τοὺς ante σοὺς omittunt Ald. et plures MSS.

1576. ἰώ μοι. αἶ. αἶ. Ald. deinde καταστένεις Ald. et plures MSS. sed στενάχεις Grot. K. Leid. sec.

1577. ὤμοι omittunt Ald. et MSS. quidam. ὤ μοι μοι addidit Grotius. Omittunt etiam ἂν Ald. et codices plerique; addunt Grot. K. ut credo, Leid. sec. habet et Cant. *sed* suprascriptum.

1579. In hoc versu desinit R.

1580. αὐγαῖς σαῖς Ald. et MSS. plerique; sed σαῖς ejecit Valckenaerius, Leid. sec. auctore.

1581, 2. Sic recte divisit Aldus in duo dactylicos, tetrametrum et hexametrum. Ex Marklandi praescripto ad Suppl. 649. (δὲ cum K. omisit Kingius, tanquam α Doricum pro η corripi posset) edidit Brunckius ἁ δὲ τάλαιν' ἄλο- | χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ; Suavissimi versus!

ΑΝ. δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,
ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
εὗρε δ᾽ ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον
μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν,
ἂν ἔλαχ᾽ Ἅιδας, ὤπασε δ᾽ Ἄρης.
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ᾽ ἀμφὶ τέκνοισι.

1583. τιθειμένα Ald. τιθεμένα edd. Grot. King. K. Leidd. et alii. γοερὰ φανερὰ vel φανερὰ γοερὰ et πᾶσι habent MSS. fere omnes; sed φανερὰ omittunt K. Leid. sec. παῖσι dant Grot. K. Leid. sec.

1585. ἱκέταν Ald. cum MSS. plerisque. ἱκέτιν Grot. D. K. Pro αἰρομένα Cant. αἰωρομένα, Schol. ἐρομένα.

1589. ὁμαύλους conjicit Musgravius. Si quid mutandum, quod non puto, melius esset, λέοντε συναύλω.

1594. ἔβαψεν, quod primus pro ἔπεμψεν restituit Valckenaerius, habent MSS. Bodleiani apud Burtonum, C. D. J. L. Leid. pr. M. Hujus verbi exempla ex Aeschyl. Prom. 862. Agam. 1011. Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. et aliunde, jam attulere alii. Eustath. ad Od. z. p. 1554, 7. (250, 36.) τὸ δὲ εἴσω κατ᾽ οὔρεος, ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος. Deinde ἄγχι, quod pleraeque editiones habent, primus edidit Canterus ex conjectura, ex MSS. fortasse Grotius, sic enim D. K. L. ἄγχη C. ἄγχει M. ἄχι Cant. pro v. l. ἄχη August. Laud. ἔχει membr. unde fecit Brunckius ἔγχει,

πάντα δ' ἐν ἅματι τῷδε συνάγαγεν
ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
ὦ πάτερ, ὃς ταῦτα τελευτᾷ.
ΧΟ. πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις
τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
ΚΡ. οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων

sed transposuit τέκνων δ' ἔγχει, ob metrum scilicet, quod nihilo melius hac medicina fit. Metro quoque consulens Musgravius conjecit λόγχῃ. Nimirum integros anapaestos efficere volebant, ideo multum, sed frustra, et hic et alibi laborarunt. Cum ἄχει habeant Ald. Barocc. unus, Cant. J. et mox τέκνοισι (vel τέκνοισιν) Ald. cum MSS. fere omnibus, sic edidi, et verba in duo hexametros distribui. Sin ἔγχει cum Brunckio praefers, lege ἔβαψ'.

1595. ἤματι Ald. et μήτηρ supra 1589. Utroque loco Dorismum praebent codices quidam. αἵματι pro v. l. Cant. Ad finem hujus versus ὦ πάτερ rejiciunt Ald. et plerique codices; infra ponunt Grot. K. Leid. sec.

1596. δώμασιν MSS. non *pauci*.

1597. ὃς τάδε Ald. et fere omnes MSS. ὅστε Grot. ὅς γε K. Leid. sec. ὃς τάδ' ἐπιτελευτᾷ Barocc. unus. Edidi ταῦτα pro τάδε, quae verba saepissime confunduntur. Supra 393 ἀτὰρ τί τάδε Cant. J. et pro v. l. M. infra 1775 ἀτὰρ τί τάδε Cant.

1598. κατῆρξεν Ald. et membr. ὑπῆρξεν fere omnes MSS. E Leid. pr. edidit Valckenaerius, πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις, sed alter ordo melior, ut liquet ex Electr. 213. ipso citante: πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει, Sed mendi origo patet ex J. πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδίπου. Porro δόμος Scal. τέκνοις Barocc. unus, J.

1601. τῶνδ' sine δ' Ald. et MSS. quidam. τόνδε δ', Οἰδίπου, λόγον Scal. e MS. ut opinor.

ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ᾽ ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
ἀλλ᾽ ἐκκομίζου· καὶ τάδ᾽ οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ᾽ ἐχθρὸς ὢν σοὶ, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
ΟΙ. ὦ μοῖρ᾽, ἀπ᾽ ἀρχῆς ὥς μ᾽ ἔφυσας ἄθλιον,
καὶ τλήμον᾽, εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,

1603. παῖς σὸς pro σὸς παῖς omnes MSS. etiam Flor. apud Burtonum, licet a Valckenaerio omissus.

1606. Accii locum e Phoenissis apud Nonium v. *vastescant*, citat Valckenaerius. *Jussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri.*

1609. σὸς Ald. σοι plerique MSS.

1612. τλῆμον D. quod confirmare videatur Valckenaerii conjecturam, ὦ τλῆμον.

1613. Suspectum istud ὃν propter μ᾽ in versu sequenti. Occurrit quidem ὃν — τήνδε bis Androm. 651. 710. sed uterque locus mendosus videtur. Legerim cum interrogatione, οὖ, καὶ πρὶν εἰς φῶς. Mox μητρὸς omittunt Cant. J. M. ἔτι in fine addunt Cant. M. quod si admiseris, distingues post γονῆς, et junges ἔτι ἄγονον. Sed ἔτι aliquando a librariorum liberalitate provenit, ut infra 1634. οὐκ ἔτ᾽ ἐστί μοι D. Hoc Valckenaerius recte interpretatur *nondum natum* ex Aristophanis imitatione Ran. 1214. ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Zenodotus Epigram-

ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, ὦ τάλας ἐγώ.
ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν·
οὗ σωζόμεσθα· Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι
δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην·

mate apud D. Laërtium VII. 30. εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος. Pro ἦν Suidas v. Κάδμος. habet ὅν. Lege, εἰ δὲ πάτρα Φοίνιξ σὺ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος; ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα;

1617. δυσδαίμονα Ald. πεφυκέναι Grot. et codices, puto, omnes.

1619. ἀθλίαν C. D. K. L. Leidd.

1622, 3. In loco corrupto Aldinam retinui lectionem. δουλευσεταί μοι K. acuto supra ευ deleto. δουλεύσεταί μοι J. ε supra αι addito. δουλεῦσαί τε με membr. δουλεύσοντά τοι conjicit Valckenaerius; δουλεῦσαί με τοι *Musgravius*, quod edidit Brunckius. Mox δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν Leid. pr. Πόλυβον ἐξέδωκεν sine δαίμων C. D. L. quatuor Bodleiani. Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν K. Leid. sec. δέδωκε membr. pro ἔδωκε. Lego, ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. Μοῖρ' initio versus elisum occurrit in Moschionis Telepho apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 127. Grot. ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη Μοῖρ', ὦ λιταῖς ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν, Πάντολμ' ἀνάγκη, στυγνὸν ἣ κατ' αὐχένων Ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν. Ubi Grotius recte addiderat ὦ, sed pro sua metri peritia expulit Schowius p. 152. Deinde erat πᾶν τὸ λῆμ' ἀνάγκης, unde πᾶν τλῆμ' effecit Grotius, verbo novo confićto. τῆσδε pro τῆς

κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς.
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ', εἴς τ' ἐμῶν παίδων βίον,
ἄνευ θεῶν του, ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,

τε recte citat Ruhnkenius ad H. in Cer. 217. Occurrit πάντολμος ἀνάγκη in epigrammate Antholog. I. 47, 4. p. 69. HSt. III. p. 239. Brunck. ἀσχήμων ἔνδεια καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκη. Ibi verbum non Graecum αἰσχήμων in aliud non melius αἰσχρήμων mutavit Brunckius.

1630. Hunc et quinque sequentes propter vocem βίον, qua finiuntur 1629, 1635, omittunt Flor. (apud Burtonum hic, apud Valckenaer. supra ad 360.) L.

1633. ζῶσα γὰρ Ald. membr. et alii. Sed ζῶσά γ' ἂν non pauci, quomodo dedere Grotius et Kingius. ζῶσα γὰρ ἂν Barocc. unus.

1638. Sic Aldus et codices plerique. οὐ μήν γ' ἑλίξας edidit Valckenaerius, γ' auctoritate membranarum et trium aliorum omisit Brunckius; male uterque. Saepe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed nunquam, nisi interposito alio verbo, ut breviter monui ad Hec. 403. Euripi-

κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
ΚΡ. σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά·
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν· τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν
ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.

des Alope apud Etymol. M. p. 420, 16. οὐ μὴν σύγ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾔδεσο. Male editur οὐ μή. Sophocl. Oed. T. 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Ita postulat metrum (secundam enim corripit μέγας) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius. Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι ὥρα 'στὶν ἡμῖν, citat Plutarchus Nicia p. 528. A. νυστάζειν ΓΕΠΩΩΡΑ 'στὶν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis, νυστάζειν γ' ἔτι ὥρα 'στὶν ἡμῖν. Chionides apud Suidam v. ἄγνος. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γε μοι δοκεῖ. Vulgo τε pro γε. Cycl. 541. καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης, non λαχνῶδες τοὖδας, crasi prorsus ignota. Legitur quidem in Nostri Electr. 982. καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει. Sed optime καὶ μή γ' ἀμύνων Reiskius. Quae sequuntur, sic corrige, ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. ΗΛ. τῷ δ' αὖ, πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν.

1641. Sic recte Valckenaerius pro σοί τ'.

1644. Ald. et MSS. τόνδε δ' ὃς (τόνδ' ὃς Ald.) πέρσων πόλιν πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν. Ubi σὺν ἄλλοις cum sit valde frigidum, σὺν ὅπλοις conjicit Kingius, recepit Brunckius. Vulgatum defendit Valckenaerius ex Herc. Fur. 1166. ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς μένουσιν ἔνοπλοι. Sed ibi σὺν ἄλλοις non absolute ponitur. σὺν ὅπλοις igitur recipiendum esset, nisi tota clausula spuria esset. Quis enim dixit πόλιν πατρίδα? Deinde summa cum brevitate mandata sua dat Creon, neque rationibus reddendis immo-

κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,
κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω·
καὶ παρθενεύου, τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν

ratur. Praeterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Aeschyl. Theb. 1015 — 1032. Sophocl. Antig. 194 — 206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29. in omnes MSS. post 1648 mox irrepserit, ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν. Pro ἤδη J. habet δμῶας.

1645. ἐκβάλλετ' ἄταφον Barnes. ex conjectura pro ἐ. ἄθαπτον Aldino. Et ἄθαπτον quidem omnes MSS. ἐκβάλετ', ut edidit Valckenaerius, Bodleiani, Cant. J. L. Deinde κηρύξατε Ald. Cant. J. M. unde conjici posset, κηρυξάτω, ut κήρυξ subaudiatur; sed melius κηρύξεται, quod dant alii codices, et interpretatur Scholiastes κηρυχθήσεται.

1649. τριπτύχων Ald. τριπτύχους Grot. et MSS. plerique. νεκρῶν γόους Ald. θρήνουν νεκρῶν codices multi.

1651. εἰσιοῦσαν Ald. membr. ἐπιοῦσαν Grot. et codices plerique; quod intactum reliquisse Valckenaerium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronunciandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit, nisi in vocali ε, neque id in omnibus; e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in disyllabon contrahuntur. Edidi igitur e lib. P. ἰοῦσαν, nec puto ἐπιοῦσαν ἡμέραν, utpote sermoni propius, dicturos Tragicos; librarios autem facillime scripturos. Sic pro τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Aristoph. Thesm. 877. citat Scholiastes ad Hec. 225. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Sed ubi verbum ἐπιοῦσαν adhibent Tra-

μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς·
ὡς σὲ στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ·
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
ΑΝ. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μῶρος, ὃς ἐπίθου τάδε.
ΚΡ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ΑΝ. οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ, κακῶς τ' εἰρημένα.
ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
ΑΝ. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝ. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.

gici, ἡμέραν circumlocutione exprimunt, ut Med. 356. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Rhes. 331. πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ. Noster apud Stobaeum CXXII. p. 499. Grot. οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'. In Rheso 995 et verbum et nomen variatur: ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν. Sic ἡλίου τέλλοντος pro ἀνατέλλοντος dixit Sophocles Electr. 699.

1653. Sic e Barnesii conjectura edidit Valckenaerius pro ἀθλίοις. Mox 1655 κακὸν Flor.

1661. ἐπίθου notarat Scaliger, et e C. edidit Valckenaerius pro ἐπεῖθου.

1662. ἐκτελεῖν MSS. plerique cum Grotio, sed ἐκτελεῖν, nisi fallor, non est verbum Euripideum. Aldinum ἐκπονεῖν retinent J. M. membr.

1663. πονηρά τ' Ald. quod per se probum est. Sed melius est, quod dant codices.

ΚΡ. καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝ. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
ΚΡ. ἄταφος ὅδ' ἁνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝ. ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡ. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝ. ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡ. λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
ΑΝ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝ. κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡ. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝ. ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡ. μάταια μοχθεῖς, οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝ. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡ. ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει.
ΑΝ. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ΑΝ. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡ. οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.

1668. γε pro νῦν M.

1670. ὅδ' ἀνὴρ edidit Aldus, et sic plures MSS. K. et Leid. sec. ἀνὴρ ὅδ'. Sed altera lectio retinenda erat, articulo tantum addito. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum vero ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapaesticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est.

1672. ἂν pro ἄρ' Ald. contra MSS. fere omnes.

1678. σῶμ' pro τῷδ' Grot. K. Leid. sec.

1686. Si Heathii conjecturam οὐδ' cum Brunckio probas, distinctionem minimam pone post νέκυν 1684. Pro κτήσει J.

ΑΝ. ἢ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ;
ΚΡ. πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;
ΑΝ. νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
ΚΡ. εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;
ΑΝ. ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τ' ἐμοὶ ξίφος.
ΚΡ. τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;
ΑΝ. ξυμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡ. γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
ΑΝ. καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.
ΚΡ. ἴθ'· οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λεῖπε χθόνα.
ΟΙ. ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
ΑΝ. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
ΟΙ. μέν' εὐτυχοῦσα· τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
ΑΝ. καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει; πάτερ;
ΟΙ. πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
ΑΝ. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;

dat κτήσεις, quod ad Atticam formam κτήσει alludit. γόειν Ald. γόοις Grot. et MSS.

1688. πολλή γ' multi MSS. Utrumque probum. Mox Δαναϊδῶν multae editiones. Correxit Valckenaerius.

1691. ὅρκιον δέ μοι C. probante Valckenaerio. Sic quidem habet Eustathius, miro errore hunc versum ita citans ad Il. K. p. 809, 15. (730, 23.) ἴστω Ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος. *Sed totum versum*, ut editur, laudat ad Il. A. p. 92, 12. (69, 21.)

1692. Aldus et MSS. quidam ἀπαλλάχθαι, augmento omisso.

1696. Ald. λίπε. Edidit λεῖπε Brunckius, auctore Valckenaerio ad Hipp. 34.

1699. τἀμὰ δ' ἐγὼ MSS. non pauci, τἀμὰ δὲ sine ἐγὼ Laud. apud Burtonum

1701. θανὼν pro πέδῳ D. Flor. Laud. membr.

ΟΙ. ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν;
ΟΙ. αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝ. οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναίᾳ, πάτερ.
ΟΙ. προσάγαγέ νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝ. ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτῃ ψαῦσον χερί.
ΟΙ. ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝ. οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;
ΑΝ. τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙ. πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝ. ἰδού, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
ΟΙ. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝ. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙ. νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται,
ΑΝ. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
ΟΙ. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ΑΝ. ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;

1703. μ' omittunt MSS. quos secuti sunt Valckenaerius et Brunckius; sed melius retinent alii cum Aldo. Pro ἓν δ' C. ἓν θ', Scholiastes ἠδ', quod male, ut parum tragicum, rejicit Valckenaerius. Vide ad Hec. 327. In Aeschyli Pers. 492 ἠδὲ pro ἐς τε praebet Robortellus. ὤλβισεν Ald.

1704. δὴ κἀμὲ Ald. et MSS. quidam; δεῖ κἀμὲ alii; alii recte cum Grotio κἀμὲ δεῖ.

1705, 6. αἰσχρὸν et γενναῖον conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius; sine causa, ut opinor. Male γενναία Ald.

1708. γεραιᾶς φιλτάτης Ald. φιλτάτῃ vel φιλτάτη Bodleiani, C. D. L. Leid. pr. et sic edidi. Valckenaerius mavult γεραιᾷ φιλτάτης.

1718. ὁ, ποῖος C. (sic)

ΟΙ. ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ·
ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

ΑΝ. ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·
ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙ. ἰδοὺ, πορεύομαι, τέκνον·
σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝ. γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιοι

1721. δώμαθ' ἱππείου Ald. melius distinxit Valckenaerius. ἱππίου multi MSS. quod hoc solo nomine rectius est, quod iambum pro spondeo praebeat.

1722. Quod in exemplum daturus eram conjecturae plausibilis, sed non admittendae, τυφλῷ ποδὶ, ecce id ipsum, ex MS. ut videtur, notatum a Scaligero. Sane si unus et alter e ceteris accederent, recipiendum esset; perdite enim hanc phrasin amat Euripides. In Hec. 1041. τυφλῷ ποδὶ dixit; et supra 848; τυφλοῦ ποδὸς 1556. 1632. τυφλὴν χέρα 1713. imo etiam audacius πόδα τυφλόπουν 1565.

1724. Vide supra 389. ubi oblitus sum monere, τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς esse in D. Electr. 508. ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; Mox 1726 γηραιὲ Ald. Grot. sed γεραιὲ satis multi codices; quidam γεραιέν.

1728. πορεύσομαι Laud. Deinde μοι pro μου multi codices, ἀθλία pro ἀθλία non pauci; ἀθλίου Scal. falli enim puto Burtonum, qui ad σύ μου refert. Pro ποδαγὸς MSS. quidam παιδαγωγὸς et ποδαγωγός.

1730. γενόμεθα Ald. γενόμεσθα King. ex MSS. Dedi quoque ἄθλιοι pro ἄθλιαι, quia de se sola Antigone loquitur, et γε delevi cum K. Neque magis reprehendendum ἄθλιοι παρθένων, quam ἄνθρωπος πάντων θυείων θεοειδέστατος Antiphontis

δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων.
ΟΙ. πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝ. τᾷδε, τᾷδε βᾶθί μοι,
τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθει,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
ΟΙ. ἰὼ ἰὼ, δυστυχεστάτας
φυγάς· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας·
ἰὼ ἰὼ δεινὰ δεἰν' ἐγὼ τλάς.
ΑΝ. τί τλάς, τί τλάς; οὐχ ὁρᾷ δίκα κακοὺς,
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.

apud Suidam v. θηριωδέστατον, vel νήσων χαλεπώτατος φθόνος Menandri, frustra a Bentleio sollicitatum. *Dulcissime rerum* et similia apud Latinos abundant. [Scazon in Suida T. I. p. 372. Ὅθ' οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων. Pausanias X. c. 13. in. Οὗτοι οἱ βίσωνες χαλεπώτατοι θηρίων εἰσὶν ἁλίσκεσθαι ζῶντες. Catullus IV. in. *Phaselus ille, quem videtis, hospites, Ait fuisse navium celerrimus.* Florus III, 10, 2. *Restabant autem immanissimi gentium Galli atque Germani.* Alia e Latinis collegit Spaldingius praefat. ad Quintil. T. I. p. LXXXI. cuius interpretationem talium locutionum, vix egentium explicatione, modo ne syntaxi offendaris, vereor ut satis intelligam. *S.*]

1731. δὴ, ex δῆτα natum, non habet J.

1735. τίθ' Grot. τίθει, πάτερ MSS. plerique, non Aldus.

1738. ἐλαύνει Grot. et edd. quaedam. Aldus et MSS. fere omnes ἐλαύνων, unde bene Valckenaerius ἐλαύνειν.

1739. δεινὰ prius omittunt codices aliqui. ὁ ante τλὰς addidit Kingius.

1740. τλᾶς, quod bis in vulgatis habetur, barbarum est. Neque τλῆμι, neque τλάω exstat. E membranis τλὰς dedit Brunckius, quibus concinunt alii. Oedipodis verbum repetit Antigone.

ΟΙ. ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ-
λίνικον οὐράνιον ἔβαν,
παρθένου κόρας
αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
ὦ πάτερ, θανεῖν που.
ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις,
λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀπόπρο γαίας,
ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.
ΟΙ. φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
ΑΝ. εἰς πατρὸς γε συμφορὰς
εὐκλεᾶ με θήσει.
τάλαιν' ἐγὼ σου ξυγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,
μέλεος, ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.

1742. ὅς γ' ἐπὶ Grot. et sic pauci MSS.

1743. τ' bis addunt Ald. Grot. sed omittit bona pars codicum.

1744. inchoat αἴνιγμα in ed. Brunck.

1756. μεθήσοι Ald. Mutavit Grotius.

1757. ἐγὼ sine σου Ald. ἐγώ γε Grot. ἐγὼ δὲ Barnes. et King. nescio unde; K. enim ἔγωγε. Secutus sum Musgravium. ἐμῶν τε edidit Brunckius.

1758. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται Ald. et plures codices. Sed altero ordine Grot. K. L.

1759. κατθανεῖν multi MSS. Sed καὶ θανεῖν Ald. C. J. alii, ut dedit Grotius.

ΟΙ. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝ. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.
ΟΙ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς,
ΑΝ. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.
ΟΙ. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
ΑΝ. Καδμείαν ᾧ
νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ
θίασον Σεμέλας
ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;

ΟΙ. ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,

1762. ἅλις ἔχουσα Ald. male pro ἔχουσι, idque e glossa, quod rejiciunt omnes MSS. ἐμῶν Ald. et longe plures codices; ἐμοὶ quidam et C. pro v. l. ὀδυρμῶν ἐμῶν Eustath. ad Il. Ε. p. 554, 33. (421, 4.)

1764. κόρους et mox Μαινάδος Ald. Grot. contra MSS. plerosque.

1765. ἵνα τε Ald. Grot. et plures codices; sed ἵνα γε C. Leid. pr.

1767. ὢν Ald. ᾧ e C. edidit Barnesius, et sic habent Schol. J. Leid. unus. στολισαμένα L. Scal. Mox θίασσον Ald. ὄρεσ' Grot.

1771. ἀχάριστον Ald. et plerique certe MSS. Grotius dedit ἄχαριν, quod habent K. Leid. sec. δοῦσα K.

1772. Hunc versum et sequentem, ut ex Sophoclis Oed. T. 1524, 5, interpolatos, Valckenaerii judicium secutus, ejecit Brunckius. Sed mihi, fateor, nimis abrupta videtur sententia, si hos duo demas, et ita inci-

νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

pias, Σφιγγὸς ὃς μόνος κ. sic enim Barnesius pro, Ὃς μόνος Σφιγγὸς κ. Malim igitur alterum retinere, et statuere ex simili Sophoclis loco alterum in margine primo adscriptum postea in textum irrepsisse. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνων) καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ. In priori versu dedi κλεινῆς pro κλεινοὶ e Paraphraste et D. λεύσετ' Ald. λεύσατ' codices quidam.

1774. ναῦ δ' (sic) Ald. δ' omittunt plures MSS. οἰκτρὸς bis Aldus, omisso αὐτὸς, contra MSS. quorum nunnulli οἰκτρῶς. In Grotii ed. οἰκτρὸς, αὐτῆς. Scaliger notavit οἰκτρὸς, αὐτὸς.

1775. ἀτὰρ sine ἀλλὰ Ald. et MSS. nonnulli; sed Grotius et alii MSS. ἀλλὰ γὰρ, et sic J. sed omittit τί. Recte confert Barnesius supra 393.

ΤΕΛΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ.

MONITUM.

Ne miremini, Juvenes studiosi, quod haec fabula sine praefatione exierit. Brevi enim, ut spero, Deo favente, iterum prodibit Hecuba, praefatione et notis aliquanto auctioribus instructa. Interim hoc unum libet monere. Janus Lascaris quatuor Euripidis dramata, Medeam, Hippolytum, Alcestin et Andromachen, Florentiae literis majusculis impressit, anno circiter 1496. *Hanc editionem, cum et rarissima sit, et impenso pretio veneat, summa cum religione, ne dicam, superstitione, contuli; idem in reliquis tribus fabulis facturus, si telam, quam orsus sum, pertexere potero.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,

Vers. 5. V. πρὸς μίαν ἡμ. *Beck.*
8. V. ὁ Κρ. δὴ περ. *Beck.* δὲ Lasc. Ald.
13. V. ἀνεψήσασα. *Beck.*

16. Eosdem versus e Νόστοις habet Scholiastes ad Aristoph. Eq. 1318. et in suo Euripidis codice habuit Christi Pa-

γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [T. II. p. 639. ed. Pauw.] ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

[Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνας διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μήδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε, 265.)· εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

tientis scriptor, ut liquet ex ejus versu 933.

2. V. ἕψουσα et χρυσέοισι. *Beck.* Ald. Lasc. χρυσίοισι. [L. ἐνὶ κ. λ. V. Herodot. I. c. 47. 48. *S.*]

11. Haec uncinis inclusa primus exhibuit Brunck. In voc. γενναιοφρόνας latere puto: ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. *Beck.*

14. F. τὴν Μήδειαν. *Beck.*

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

2. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. θυγ. *Beck.*

4. V. συνοικήσουσα. *Beck.*

7. προλ. δὲ τρ. Μηδ. Haec v. desunt. Mox v. Πυθιοδώρου. *Beck.* In edd. Ald. et Lasc. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δὲ) ἡ τροφὸς.

10. Indicatur tetralogia. Locus non integer excerptus. *Beck.*

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

10. V. Παῖς Μηδείας et Ἕτερος παῖς. *Beck.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ᾽ ὤφελ᾽ Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium II. 22. prope totum Priscianus de versibus Comicis, p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Caesa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis incboandae exordium Coepisset, quae nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliae per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo aegra, amore saevo saucia.* (Ubi *Cepisset* legunt M. A. Muretus ad Catull. LXV. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.)

διαπτάσθαι. Sic pleraeque editiones tam Nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum, πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in praesenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita praeferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693,

μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε

(ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in praesenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο. Polyid. fragm. apud Valckenaer. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem haec permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius ad Il. Δ. p. 452, 33 = 344, 25. E. 526, ult. = 399, 4. Od. A. 1419, 49 = 59, 38. Similiter errabant Grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προπερισπαστέον contendebant. In Sophoclei Thyestae versu apud Schol. ad Phoeniss. 235. ubique editur κἀνακινῦνται mendose pro κἀνακίρναται. Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meae fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, aetate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelae meae duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Graecarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime

τμηθεῖσα πεύκη, μηδ᾽ ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος

comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* Unum tantummodo in praesentia monebo. Quicunque hujus doctrinae expers, codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in Remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiae tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiae suae contemtum praetexit, majoris culpae affinis est. Ἠγώνισται γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν εἰς τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius p. 54. B.

4. χέρες praefert Musgravius ex margine MS. 2816. (voluit fortasse 2818, quem alias D. vocat.) Confundit ἐρετμῆσαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est simpliciter *remigare*; ἐρετμῶσαι *remigare cogere*, *remigio applicare.* Hesychius e Tragico Lexico: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι. Quod huc bene rettulit Abreschius. Comparavit Orpheum. 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες Ruhnkenius Epist. Crit. p. 241. ed. nov. μήτ᾽ mallet Brunckius.

5. ἀνδρῶν ἀρίστων. Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure expectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, ἀριστέων*) scilicet, quo

*) [In idem incidit vir optimus, cuius παραδιορθώσεις cum toties, saepiusque acerbius quam oportebat exagitaverim, eiusdem κατορθώματα, sicubi occasio feret, candide laudabo: si forte generosam animam placare mihi possim. „Ex consuetudine scriptorum, hanc rem tractantium, rescribendum dico ἀριστεων, pro ἀριστων· et aegre negites, si consulas Iph. Aul. 28. Hom. Od. Ξ. 218. Ap. Rhod. II. 460. 960. Theoc. XIII. 17. XXII. 99. cum Orph. Arg. 111. 563.“ G. Wakefield ad calc. Lucretii. Diodorus Sic. IV. c. 34.

Πελίας μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,

nomine quoties a poëtis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi ἄνδρες ἀριστεῖς vocantur. Apollon. Rhod. I. 70. Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. II. 460. 960. ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν. III. 1004. εἶκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. Phrasin reusurpat Euripides Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως. Nec raro corrupta fuit haec vox. Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit Vir ornatissimus, Carolus Townleius, male quidem habet, ἀρίστους, sed ad I. 168. ubi Scholia Veneta habent, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν, ille optime, ἀριστέων. Legitur apud Sophocl. Aj. 1304. Ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus MSS. ἄριστος retinet v. πρὸς αἵματος. Melius tamen videtur ἀριστεύς. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est haec vox in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Corrupta vox Ἀργείων, sensui repugnat, et cum παῖδας prioris versus metro necessarium fecisset, anapaestum in quartam sequentis sedem invexit, ποινάτορας. Tragicus incertus a Clemente Alex. citatus apud Grot. Exc. p. 461. δεινοὺς καθεὶς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας. Lege, δεινὸν καθιεὶς πρίον'. πρίων enim, sive est participium, sive nomen, priorem semper producit. Infra 80. λόγους Ald. λόγον, quod Brunckius dedit e membranis, habent quoque Lascaris et X. Π. 1239.

δέρας. Ex MS. E. Lib. P. et

παρέλαβε πολλοὺς τῶν ἀρίστων. Al. ἀριστέων. quod vellem Wesselingius praetulisset. Ibid. c. 44. extr. συστρατεῦσαι τοῖς ἀριστεῦσιν. ubi item turbae; nam al. ἀριστεύσασιν. Tantopere vox innocens librarios offendit. *S.*]

ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,

diserto Eustathii testimonio ad Il. E. p. 600, 11=456, 51. edidi δέρος. Vide Phoeniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento δέρο; constanter servant Pollux VII. 70. Scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. σπολάς. Praeterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent.

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omissum est. Seculo tandem decimo tertio, quantum equidem conjectura assequor, subscribi coeptum est. Neque haec observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. p. 550, 14. Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς. Recte Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 57. πλέομεν, sed pergere debebat et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣΛΗΜΝΙΑΙΣΠΛΕΟΜΕΝ. Verba sunt Iasonis vel Argonautae cujusdam ad Hypsipylen. Athen. X. p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. (non ἐν Λημνίᾳ.)

12. φυγῇ πολιτῶν edd. et MSS. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὀργῇ Musgravius, φυγὰς πολίταις Piersonus. Edidit πολίταις pro πολιτῶν Brunckius. Simplicissimam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturae compendiis.

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen x. п. 32. ἦτον. Praecedentem

ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων,
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,

versum citat Apollonius Lexico Homerico v. συμφερτή.

21. Sic pro δεξιὰς conjecit Jortinus, habent MS. A. et χ. π. 50. Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν. Quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει. Ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras.

24. ἀλγηδόσι Ald. et pars codicum; ἀλγηδόνι Schol. A. D. L.

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenaerius ad Hippol. 304. Primo concinnitas verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίτνεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;

30. κάρα pro δέρην Lib. P. male ex Hec. 504.

αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγῷδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν

34. ἔγνω καὶ ἡ X. Π. 52. quod nescias typorumne errore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, an depravatum sit ex ἔγνωκεν ἡ vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed prius verum esse liquet ex 947. ubi ἔγνω γὰρ ἡ legitur. Utraque lectio proba, et δὲ et γὰρ saepissime permutantur, quanquam facilius δὲ in γὰρ, quam γὰρ in δὲ migrat. Vide tamen infra 1083. Metrum corrupit Brunckius 478 (475) edendo Ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. Porro utroque loco X. Π. συμφορῶν. Idem 1062. in Hipp. 463. συμφοραῖς praebet, sed 802. συμφορᾷ Hipp. 1405. pro quo e membr. συμφοραῖς edidit Brunckius. Mox in hac fabula 153. συμφοραὶ Eumathius VII. pag. 314. X. Π. 1247. sed ξυμφορὰ Stobaeus p. 237. Grot. Aelian. H. A. VII. 28. Vide ad Orest. 154. Mox 37. κακὸν Lascaris e glossa, sed νέον praeter Ald. et MSS. X. Π. 488. 1072. 1169.

39. τέ A. L. et, opinor, alii, Aldus, δέ.

40. Sequebatur versus, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, huc retractus e 381.

ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

παλαιὸν. οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

44. οἴσεται edd. MSS. Emendatio est Mureti V. L. III. 11. comparantis Herc. F. 178. 683. Electr. 869. Et sic citat Lambinus ad Horat. A. P. 123. Nimirum, ut cum scribere οι conaris, si lineola tangis circulum, α efficis; ita contra, si α exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum οι effingis. Euripides Ion. 1272. ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα. Quis non videt οἴκων legendum? Pherecrates Athenaei VI. p. 269. B. Pollucis VI. 60. Ὀπταὶ κίχλαι. γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina, Ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροιστ' ἤ. Lege igitur, Ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι. Epigramma apud Athenaeum XIV. p. 629. A. ἦ ῥα θεοῖσι Τῷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας, Revoca fugitivam literam et lege, Τοῖς Σικυῶνι. Epistola Anaximenis apud D. Laërtium II. 5. οἱ δὲ Αἰακέος παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι. Lege ἄλαστα κακὰ, ut Eurip. Troad. 1239. Quod miror non vidisse Valckenaerium ad Herodot. III. 139. Etymolog. M. p. 57, 48. ἀλαστὰ τὰ κακά. (dele τά.)

45. Similiter dixerat in Alope ἐκ τρόχων πεπαυμένον apud Ammonium v. τροχοί. ubi statim addenda sunt e MS. Reg. 16. D. XIV. ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.

48. Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem. Quod ita deridet Alexis Athenaei XI. p. 483, E. Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα, Imitatur Ennius apud Nonium v. *Eliminor*: *Antiqua herilis fida custos corporis, Quid sic te extra aedes exanimata eliminas?*

τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡΟ. ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑΙ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡΟ. μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.

54. Reponendus fortasse hic versus in Bacchis post 1029. πίτνοντα Eumathius VII. p. 314.

57. μολούσῃ omnes edd. et plerique MSS. MS. tamen E. et Lib. P. cum x. п. 57. μολοῦσαν. Vulgatam confirmare videtur Philemon Athenaei VII. p. 288. D. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα. Si sana ea est, aptius exemplum adduci non potest quam Iph. A. 492. 3. Hos duo versus ita vertit Ennius apud Ciceron. Tusc. III. 26. *Cupido cepit miseram nunc me proloqui Coelo atque terrae Medeai miserias*, ut invenisse videatur Μηδείας. Sed cum δεσπότῃ det Juntina Scholiorum editio ad Phoen. 1. δεσποίνης vero codex Augustanus apud Valckenaerium et editio Lascaris, hoc praetuli.

60. Sic MSS. et L. Male Aldus et contra sensum, δεσπόταις.

σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡΟ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡΟ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑΙ. ἀτὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡΟ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑΙ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,

67. παλαίτατοι edd. et MSS. παλαίτεροι Piersonus e χ. π. 1178.

72. τάδε χ. π. 1183. Oblitus sum monere ad Phoeniss. 438. e MSS. τάδε edidisse Valckenaerium. Ipse e solo J. notavi. Hic sane τάδε praetulerim, ut vitetur homoeoteleuton.

84. γιγνώσκει contra MSS. plerosque in edd. quasdam irrepsit. Mox pro δικαίως J. Gulielmius διὰ κλέος conjicit; versum excidisse suspicatur Musgravius; hunc ipsum spurium censet Brunckius. Mihi

ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
ΤΡΟ. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,
ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,

videtur sententiam prioris versus quodammodo mollire voluisse Euripides. Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius.

89. σύ θ' Ald. Deinde 95. ἰὼ praeponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS, sic enim notatur in margine exemplaris Aldinae, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longe amicitiae usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior. Hunc MS. in varietatibus ad Medeam notandis C. vocabo.

97. μάτηρ retinui cum L. et Aldo; et longe minorem auctoritatem in Dorismo retinendo quam in ejiciendo sequor. Brunckius et Beckius sibi non constant.

καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
ΜΗ. αἶ αἶ αἶ αἶ,
ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
ΤΡΟ. ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων·

101. φυλάσσετε MS. E. Lib. P. L. Ald. φυλάσσοισθ'. Edidi post alios φυλάσσεσθ', ut habent A. B. D. et x. π. 1242.

105. δηλοῖ δ' conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον Ald. αἰρόμενον Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunckius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam Rhetores vocant ἀναστροφὴν, cujus alterum exemplum haec editio praebebit infra 1105.

106. „MS. E. ἀνάξει," inquit Musgravius, „quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit." ἀνάψει Lascaris in textu, sed ἀνάξει pro var. lect. in margine.

110. Brunckium sequor. Vulgo αἶ αἶ bis tantum, sed ἒ quater membranae. Deinde ἔπαθον secundum omittit L.

115. Sic L. τλῆμον Ald.

τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
  δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
    τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
  λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
    μελάθρου βοὰν ἔκλυον·
  οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,

122. τὸ γὰρ edd. et MSS. Mutavit Brunckius, qui deinde ὀχυρῶς γ' pro ὀχυρῶς τ' edidit e Reiskii conjectura.

134. ἐφ' Beckius, errore typorum.

136. Hic locus Valckenaerii memoriam effugerat, cum

ἄλγεσι δώματος,
ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.
ΤΡΟ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·

in Rheso 961. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat; sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295. Mihi quoque συνησθησόμενοι in Isocrate prae vulgata lectione placet, Pollucis auctoritate munitum.

138. Magna in hoc versu variantium seges. Lascaris dedit, ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Aldus, ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεί μοι φίλια κέκραται. MSS. A. B. C. D. habent, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται. Edidit Musgravius, ἐπεὶ μὴ φίλι' ἂ κέκρανται. Sed sine hac distinctione idem sensus exsisteret. Poteris etiam legere, ἐπεί μοι φιλία κέκραται. *Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* ἐπεὶ idem est quod ἐξ οὗ saepe alibi et supra 26. φιλίας ἀνακίρνασθαι Noster Hipp. 256. Herodotus IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο. Aeschyl. Choëph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio quatuor codicum et Scholiastae, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, ut φίλον cum δῶμα concordet. Brunckius et Beckius, ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

139. 140. Omnes MSS. et pleraeque edd. φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, utriusque versus cum dispendio. Aldus etiam δῶμα, quod retinet Beckius. Sed λέκτρα, quod edidere Musgravius et Brunckius, habet Lascaris. E Musgravii conjectura dedere Brunckius et Beckius, τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor, si fieri potest, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δ' accuratius opponantur. Deinde rectius dicitur Iason ἔχειν quam ἔχεσθαι. Dedi igitur non prorsus ex conjectura, φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Scholiastes: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει. Praevideo tamen objectionem, cui ut ipse vim aliquam tribuo, sic non eousque valere arbitror, ut haec lectio rejiciatur. Sci-

ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

licet objici potest, particulam γὰρ intra tantillum spatium repeti, quod apud Comicos saepissime occurrit, apud Tragicos multo rarius. Et fatendum est, quaedam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri; spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quae sententia est Viri summi, Valckenaerii, ad Hippol. 247. In Hippol. 885. ex A. B. L. receptum est δὲ pro γάρ. Heraclid. 476. πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον. Sed pro γὰρ priore legendum videtur μέν. Nec tamen desunt indubiae fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Aeschyl. Prom. 333. Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής. Choëph. 751. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 989. Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην. Suppl. 494. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε, Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Euripid. Phoeniss. 959. οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. Ubi Valckenaerium, quantumvis suspicacem, haec suspicio non tetigit. Suppl. 845. ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'. Iph. A. 1421. γενναία γὰρ εἶ· ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν. 1432. γενναῖα γὰρ φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν; Scholiastes ad Aeschyl. Choëph. 320. Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις] τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum versum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit. Quod sane cum non paucis aliis Poëtarum fragmentis acciderit, loca quaedam indicare operae pretium fortasse videatur. Nihil enim majus habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, praestabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur, Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; In nota ad Orest. 5. p. 117. col. 1. l. 26. delenda sunt ea

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

verba, „in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenaei, non Archilochi.“ Recte enim versum ab Ὡς incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem δ′ α′ β′ γ′. In 676 (679) παρὰ edidi pro πρὸς, non male, ut arbitror; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum isti homines et ceterae ejusmodi quisquiliae requiescant in pace. Neminis enim existimationem in hac nota scribenda laedere constitui, nisi *Praeclarorum hominum ac primorum signiferumque.* Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione haec verba Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει, ex Euripide mutua sumta existimat, cui sane hactenus assentior. Verum, quod non vidit Vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa Tragici verba, ita legenda: Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει. Duo erant, quae, ne Viri docti hoc perviderent, faciebant. Primum, quod nesciebant ἀθάνατον primam producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Graeciae Poëtas semper fieri praestabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus. Deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque Tragicorum senariis, non tamen omnino inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Ion. 619. ἐλθὼν δ᾽ ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon praecedit. Sophocl. Antig. 263. κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ᾽ ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ, et monuissem Νεοπτόλεμε

παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

esse Paeonem primum, si quenquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum ne tironum judicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris Tragicorum iambos, ut Epist. LXXXVII. (CXVI.) Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα, Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα. Qui videntur Agathonis esse. Epist. CXXII. (V.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν, ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐκαινίσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phoeniss. 1367.

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστής. haec verba edidit: ἄμφω γὰρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ubi καὶ ex penu sua edidit, cum deberet νύττουσί θ' ἡμᾶς edere, si modo vidisset, duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ἔντες pro εἰσι, quomodo exstat in Georgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημέναι haec verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον, Ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. Quae desumta sunt ex Ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor Anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. Τὸν καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, praef. ad Phrynichum p. **** 2 b. ubi ait, non versus Iambicos esse, sed versus Iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non praefracte equidem negarim. Synesius enim Epist. XLIII. ait, ἔγνωκα πλεῖν εἰς τὴν Θρᾴκης χώραν, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην. Quae credo Synesii ipsius esse verba, non e Comico quopiam desumta. Dum de Synesio loquimur, in loco supra citato ad v. 1. lege ἐπὶ pro εἰς, et deinde „Synesius Dion. p. 54. B."

ΜΗ. αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία

Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Pisi-de Acroasi III. de Exped. Heraclii v. 100.

III. Verissime observat Wyttenbachius, in Epist. Crit. [p. 29. S.] Homericas allusiones Viros etiam doctissimos fallere. Quanquam enim apud Suidam v. ἀτέχνοις locus Homeri a sermone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est, ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο (Od. Θ. 296.)

IV. Scholiastes ad Sophocl. Oed. T. 1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum p. 34. et Etymologum M. p. 685, 38.

V. Plutarch. T. II. p. 777. B. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippol. 102. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenaerii, nostrum melioris utroque. Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica. Idem Vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoctetae extundere conatur: Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, Ἔστ' ἄν ποθέν σοι παρατύχῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν', εἰσίν. Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse? Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε. Quem fabulae isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. IV. 3. p. 92. e Plutarcho T. II. p. 521. A. Et tamen Valckenaerius Gatakeri opera diligenter legerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. II. p. 519. A. ad Menandri Γεωργὸν pertinere: εἶτά μοι σκάπτων ὁρεῖ, Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Sed male emendat σκάπτοντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 511. E. ὁ δὲ Ἀττικὸς ὁρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων, ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenae istius, ubi Zethus cum Am-

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

phione colloquitur, collegit Valckenaerius Diatrib. p. 74—87. Sed idem Dionis locum ex Orat. LXXIII. p. 635. C. citat p. 68. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, haec esse Zethi verba, hoc modo legenda: Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ. Quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. VI, 27. ubi male ἀργὴν editur, male etiam MSS. quidam ἀσύμφωνον. Ex hac quoque scena desumtus videtur versus ab Athenaeo XIV. p. 616. C. Plutarcho Symp. II. 1, 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus, Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων.

VIII. Aeschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phoeniss. 800. Alium locum ejusdem fabulae 944. πεσήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου, citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F. βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. VI. 15. Casaubonum ad Athen. XI. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene T. II. p. 272, 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenaerius in postumis ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Aeschyli primo versus transscribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὧς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν, Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περίφρασιν, ὀλίγοις τοῖς (lege ὀλιγίστοις) ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὑτοῦ, καὶ φησί· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ

Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,

θεῖος [ἔοικεν] εἶναι ὁ τόπος· ὥστ' ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τοῦ λόγου, μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων τινῶν φθέγγομαι...... πἄλλων τοῖς αὐτῶν λόγοις, ἁλισκόμεθα..... ἂν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Lege et supple, φθέγγομαι. ΤΑΔ' ΟΥΧ Υπ' ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὐτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἁλισκόμεσθα, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩιΔΙαν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Eustathius ad Iliad. Ζ. p. 632, 35 = 489, 1. ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπε) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. *) Wallerus nostras,

TO A LADY SINGING ONE OF HIS SONGS:

That Eagle's fate and mine are one,
Who on the shaft that made him die,
Espied a feather of his own,
Wherewith he wont to soar so high.

(Alia loca ex eadem ejusdem dramatis scena desumta vide infra ad v. 750.)

IX. Philemon apud Clericum p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368, 5 = 1507, 38. λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεούς; Οὐδέ ποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι Ὡς τοῦτ' ἐγένετο. Bentleius versum explet legendo Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην· Brunckius pro οὐδέποτε substituit οὐπώποτε ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος. Haec omnia veteri Scholiastae suffuratum esse optimum Praesulem, patet e Scholiis Venetis a Villoisono editis, quae easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius ἐγὼ praeponunt, corruptius habent πείθομαι pro πεισθήσομαι. Quanquam non male fortasse legere possis, οὐδὲ νῦν γε πεί-

*) [Add. Scholiast. Luciani T. I. p. 794. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς. *S.*]

βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.

θομαι, cum πείθομαι habeat quoque codex Townleianus. Sed ex eodem codice legendum est: Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν Τῶν συμπεσόντων, τοῦ τε συμβάντος πάθους, Οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, Προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.

X. Nunc ad Athenaeum paullisper nos convertamus. Is enim etiam post Casauboni curas non omnino mendis vacat. Sed hoc opus non est hujus loci. In Athenaei igitur libro secundo p. 58. B. χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος· — ᾠὰ λευκά γε, Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γε μοι δοκεῖ. Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν. Ultimus versus in impressis pro Athenaei verbis legitur. Idem Athenaeus X. p. 419. C. Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις· Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὔθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως Ἔχων ἐμαυτοῦ. Verum addenda erant sequentia verba, quae quatuor senarios explebunt. Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς κτλ. Non enim Poëtas solum citant veteres Comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. Ut brevitati consulam, uno exemplo defungar, idque ex Athenaeo ipso deligam, IX. p. 377. F. Sosipater, Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη. Ἢν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε, Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες. Ubi cum πέπαυται aperte metrum vitiet, in margine quidem πέπραται, in animadversionibus vero οἴχεται p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Secunda quippe in πέπραται producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquae lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΑΤΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Aeschines καταπεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 434. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui praeterea docet, meretricem pervulgatam πλύμα vocari. Integer locus hic est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα

ΧΟ. ἀίεις, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, στροφή.

τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε. Sed ad propositum redeamus. Theopompus Comicus Althaea XI. p. 502. A. Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Moerin p. 413. rectius quam Valckenaerius ad Herodot. III. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenaerius, dum hunc versum pro tetrametro venditat, Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, praeterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper praecedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapaestus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenaeo, Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν Φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν'. Bene vero sit Casaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas, Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. Deinde addit Athenaeus, Telesten (dithyrambicum poëtam scilicet) ἄκατον dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Graecos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenaei apud Casaubon. Animadv. XI. 4. p. 782, 62. Ἄκατος. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum Tragicam gravitatem affectare, ideoque Tragicis formis χρυσέαν et νιν uti.

XI. Vulgi superstitiones ridens Clemens Alexandrinus Strom. VII. p. 842, 4. εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐεργήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα, καὶ κακῶν αἴτια· ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον· κἂν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, διατράγῃ θύλακιον· ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖόν τινος. Et hic latuere quatuor Comici senarii, sed leviter corrupti, ita legendi et distinguendi: Ἢν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, Κἂν, μηδὲν ἀλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον· Ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἢν ἀφ' ἑσπέρας ᾌσῃ, τιθέμενοι τοῦτο

ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος

σημεῖον τινός. Quod restitui, θύλακον, et metrum resarcit et sensum juvat. Sic etiam mox Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ, τι φάγῃ; Theophrast. Char. XVI. de Superstitione: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν. Vide doctam Frid. Lindenbrogii notam ad Terent. Phorm. IV. 4. 26. ubi haec quoque loca laudat, sed nihil de versibus suspicans. Nec quicquam suboluit Duporto ad Theophrastum. Θύλακος, ut notum est, primam semper producit; insigniter corruptus est Aristophanis locus Ran. 1234.

XII. Stobaeus Ecl. Eth. p. 158. Ἂν γὰρ ἀποθανῇ εἵς τις πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες, οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, ὅστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων, κεκολόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ. Haec Platoni sub titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in Graeco Stobaei margine, Platoni Phaed. in Latino, et pro versione sunt tantum: „Hic quoque locus in Platone reperiri non potuit." Certe non exstat neque in Phaedro neque in Phaedone. MS. in Museo Britannico servatus habet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφυσαν ῥήτορες· — ἰόλεως — κεκολλόπευκας τι γὰρ οὖν —, Sin codex aliquis Cantero obtulit τοῦ αὐτοῦ φαίδ. non omnino abhorreret a verisimilitudine, Platonis esse Comici locum e Phaone desumtum. Certe sunt Comici alicujus veteris verba, ita in versus digerenda: ἂν γὰρ ἀποθάνῃ εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες· οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, Ὅστις ἐπικαύσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει. Aristides pro Quatuorviris T. III. p. 22. (II. p. 134. 4.) ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ' εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἣν ἐπικαίων (ἐπικάων recte ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων. Quod ultimum melius videtur quum τῶν ῥητόρων. Neque desunt loca, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur. Suidas: Παρουσία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. Est senarius, initio

μέλπει νύμφας;

defectus. Quem citans Piersonus ad Moerin p. 297. ait, „Platonis locum ab aliis velim mihi indicari." Legendum ex Photio MS. Φάωνι. Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Amici, ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ. Πλάτων περὶ Λάγιος. πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Vellem scire, quis sit iste Lagis, aut ubi de eo Plato locutus sit. Lege, Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Verba sunt ipsius Poëtae gloriantis eodem modo, quo Aristophanes Nub. 549. Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyttenbachi, cujus eruditionem, ingenium, humanitatem suspicio, utinam paullo majorem curam in versibus a Plutarchi oratione distinguendis adhibuisses. Ubicunque enim aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur, ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda. De Virtute Morali p. 442. C. Ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται, est *versus* Oedipodis Euripidei, quod subindicavit Musgravius. Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθὼ καὶ χάρις ἐνδιδοῦσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματον ὑφηγεῖται. Hic tu, Vir praestantissime, πόνον ἡδὺν καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματον partim recte, partim secus, corrigis. Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματόν τ' εὐκάματον ex Eurip. Bacch. 66. Emendate legitur idem versus de Tranquillitate p. 467. D. an seni gerend. Resp. p. 794. B. sed Philosophi verbis permixtus. In Consol. p. 117. A. dedisti ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, deinde σὺ σοί, quae sequuntur, ad prosam detrudis. Verum αὐτῷ delendum erat, utpote varia lectio ex αὐτὸς nata, et σὺ σοὶ addendum, ut sit parodia Sophoclis Oed. T. 379. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. Ubi obiter nota, δὲ a Plutarcho defendi. Alia quaedam hujusmodi notare poteram. Sed non tanti est. Hos enim errores aut ipse per te jam correxisti, aut corrigendos nobis in Notis, quas ut brevi pertexas et publices, omnes docti mecum exoptant. Quae ego dedi, speciminis loco

τί τοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·

sufficiant; lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim judicii acumen, et ingenii felicitatem, invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quae solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror.

148. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medeae tribuebat. Unde eum statim legisse ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. V. p. 48. conferens supra 131. infra 207.

151. τίς σοι vulgo. τί ex A. Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam τίς explicat. Mox ἀπλάστου A. L. ἀπλήστου Ald.

152. Sic Ald. ἔρως Lasc. quod edidit Brunckius.

156. σεβίζει λέχη L.

157. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου edd. MSS. et Eustath. ad Il. z. p. 633, 43 = 490, 24. Partim propter metrum, partim quia vix aequum erat, a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, τόδε μὴν χαράσσου. Edidit Beckius post Brunckium λίαν pro τόδε. Verum hoc nimis audax videtur, et λίαν statim recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendae, ita non sunt ex emendatione obtrudendae. Quod primo vult Musgravius τοδὶ, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud Tragicos, ut ipse tantum ταυτὶ ex Suppl. 156. τῳδὶ ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat νυνὶ e Suppl. 308. sed

Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
μὴ λίαν τάκου,
δυρομένα σὸν εὐνήταν.

ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι᾽ Ἄρτεμι,
λεύσσεθ᾽ ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ᾽ ἐγὼ νύμφαν τ᾽ ἐσίδοιμ᾽
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
οἵ γ᾽ ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ᾽ ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡΟ. κλύεθ᾽ οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ᾽, ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται;

priorem locum Marklandus suspectum habere videtur, et hunc vix quisquam, opinor, sanum crediderit, qui vel obiter inspexerit. In Herc. F. 667. legendum τῷδ᾽ ἦν pro τῳδί. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrigo, κείνᾳ τόσον μὴ χαράσσου. Deest μὴ in A. Schol.

158. τάδε Ald. τόδε ex A. L. Brunckius.

160. ὀδυρομένα MSS. et edd. δυρομένα Musgravius. Vide ad Hec. 734. Eustathius ad Il. Β. p. 218, 19=165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνήταν pro εὐνέταν Brunckius.

162. λεύσσεσθ᾽ L. quod alludit ad aoristum λεῦσαθ᾽.

170. Θέμιν Ἰχναίαν Ruhnkenius apud Pierson. ad Moerin p. 137. Sed recte Musgravius defendit εὐκταίαν, citans εὐκταίαν Ἐρινύν ex Aeschyli Theb. 729.

οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἀντιστροφή.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφάν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς ἔσω· πένθος
γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
ΤΡΟ. δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμάν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς

172. Sic Brunckius ex A. L. σμικρῷ Ald. contra metrum. Mox 181. βᾶσα νῦν L.

184. σπεῦσαι Brunck. ex A. σπεῦσον et deinde εἴσω Lasc. Ald. sed supra 88. ἔσω A. L.

188. ἐμὰν et ὁρμαθῇ Lasc. Ald. ἐμὴν et ὁρμηθῇ Brunck. Sed de his dehinc parcius monebo.

193. Plutarchus Sympos. VII. 7. p. 710. E. ὡς τά γε ἄλλα

τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπὶ δ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'.

207. πολυστόνων L. x. π. 808. nescio an melius. Mox 214. 215. duo versus e tribus feci.

211. Ζανὸς Brunck. Beck.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε

217. μέμψησθ' Ald. μέμφησθ' A. B. D. L. P. Schol. Sequentia sunt valde difficilia et intricata. In secundis curis ad emendationem confugit Musgravius et legit ἐργμάτων ἄπο, deinde οἵ τ' pro οἱ δ', ut significet οἱ. Membranae ὀμμάτων τ' ἄπο. Ut in re incerta, Brunckii emendationem praefero, ὀμμάτων ἔπι. Ceterum ex Ennii versione apud Ciceronem Epist. VII. 6. *Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul; Multi, qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati*, conjicit Wyttenbachius ubi supra p. 53. hanc lectionem in suo codice habuisse Ennium, τοὺς τε δωμάτων ἔπι, τοὺς τ' ἐν θυραίοις. Idem mox δ' ἄρ' pro γὰρ legit. Versum 216. ita vertit Ennius: *Quae Corinthi arcem altam habetis, matronae opulentae, optimates.*

221. ἔνεστιν, quod habet Scholiastes, edidit Brunckius. Ceteri cum Stobaeo IX. p. 53. Grot. ἔνεστ' ἂν, quod et ipsum non malum, sed alterum paullo numerosius. ἔστιν ἐν Eustath.

222. ἐκμάθῃ Eustath. ad Il. Γ. p. 415, 12 = 314, 48. Utraque lectio proba. Saepe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.

ψυχὴν διέφθαρκ᾽· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις.
πάντων δ᾽ ὅσ᾽ ἔστ᾽ ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ᾽ ἔτ᾽ ἄλγιον κακόν,
κἀν τῷδ᾽ ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ᾽ οἷόν τ᾽ ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ᾽ ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ᾽ ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ᾽, ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,

230. γιγνώσκειν καλὰ pro γιγνώσκειν καλῶς edidit Brunckius. γιγνώσκω Canter. γίγνεσθαι Reiskius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepi.

236. τοῦδ᾽ ἔτ᾽ Lasc. Ald. τοῦτό γ᾽ Musgravius e B. D. Et sic Stobaeus p. 309. ed. Grot. qui paullo ante δὲ pro τε. Membranae τοῦτ᾽ ἄλγιον. Hae varietates difficiles interdum sunt ad dijudicandum, praesertim si ε praecedit γ᾽ aut ab ἔτ᾽ eliditur. Mox 242. οἴῳ conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus.

247. καρδίας χόλον Ald. Sed e MSS. quinque, ed. Lasc. Eustathio ad Il. I. p. 739, 36

ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ

=635, 14. edidit Musgravius καρδίαν ἄσης. Malim tamen cum Olympiodoro apud Ruhnken. ad Timaeum v. ταλασιουργία, legere καρδίας ἄσην, cui constructioni favet Aldina lectio. In Bacch. etiam 607. melior lectio videtur, a Brunckio edita, σαρκὸς τρόμον, quam σάρκας τρόμου. MS. E. καρδίαν ἄτης.

248. φίλων Ald. φίλον Brunckius ex A. L. Deinde Euripides, quo judice, unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων (Orest. 796.) amico aequalem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, *ad aequalium coetum*, ut Phoeniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.

249. Antipater Stobaei LXV. p. 417, 40. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

250. Ennius apud Varronem de L. L. lib. V. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. *Cernere*. *Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.*

255. πόλις γ' Lasc.

256. συνουσία edd. et MSS. sed A. pro var. lect. κοινωνία.

259. οὐδὲ Ald. x. π. 756. οὐχὶ Brunckius ex A. L.

μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

264. Sic omnes edd. et MSS. cum Eustathio ad Il. Θ. p. 694, 24 = 573, 44. Grammatici praecipiunt, ut γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de femina dicatur, quae regula certe plerumque observatur. Anacreon tamen apud Ammonium habet Ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 482. citat ex Ἀντιφάνους Ἀσώτοις, ἐγημάμην a viro de se dictum. Sed haec cum Valckenaerio figurate usurpata existimo, eodem fere sensu quo Electra de Aegistho Elect. 936. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Martialis: *uxori nubere nolo meae.* Fortasse igitur, ut tali sarcasmo utatur Medea, legendum est, ἧι τ', quod quam facile in ἥν τ' abire posset, nihil attinet dicere. Contra ipsa de se infra 606. γαμοῦσα dicit. Nec tamen negabo, bene etiam legi posse, ἥ τ' ἐγήματο, ut mox 290. τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην.

265. φόνου Ald. Sed φόβου Lib. P. et, puto, MSS. alii, certe C. Et sic Ed. Lasc. Schol. ad Sophocl. Antig. 61. Stobaeus p. 308. ed. Grot. Idem mendum irrepsit in Hec. 245. Proximo versu κακή τ' edidit Brunckius e Tyrwhitti conjectura. κακὴ δ' edd. MSS. Stob. Schol. hic et ad Sophoclem, sed ibi κακή τ' clam edidit Brunckius.

269. δρᾶσον (vel δράσον) A. L.

Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. αἶ αἶ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
ΚΡ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,

282. εἰρήσομαι A. L. Deinde λέγουσ' A. Brunckius mavult, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως, sine causa, si quid video. Qui adversa fortuna utuntur, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Sic Hecuba 240. interrogandi veniam ab Ulysse petit. Vulgatam quoque probat Wyttenbachius.

284. περιαμπίσχειν Ald. et omnes editiones Brunckianam praecedentes, excepta Lasc. quae παραμπέσχειν habet. παραμπέχειν A. Flor. παραμπίσχειν B. D. E. περαμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν recte Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. XXI. 26. cum putet, idem juris esse liquidae ante mutam, quod est mutae ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55.

μή μοι τι δράσῃς παῖδ᾽ ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.

anapaestum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapaestos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS., eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Praeterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapaestos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Aeschyl. Agam. 224. est περιδεργὴς, ibid. 1457. περιώδυνος. In Sophocl. Phaedra apud Stobaeum Ecl. p. 133. περιάεὶ ἄφυκτά τε μήδεα. Oed. T. 1218. περίαλλα, idque forsan posuit in loco Thamyrae corruptissimo apud Plutarch. T. II. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima: ἔκ τε νόμων, οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ. Sed sive sunt ista Sophoclis, sive Plutarchi verba, περίαλλα conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes Thesmoph. 1079. Τί ποτ᾽ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν μέρος ἐξέλαχον; Quae si ipsa Euripideae Andromedae verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex praecedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Oed. T. 1505. μή σφε περιίδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod περιιδεῖν tam saepe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere malis, παρίδῃς genuinae vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ᾽ ἴδῃς. At enim dices, περιάγουσιν habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate Satyrico, quae plures Tragoediae leges violant, plures Comoediae licentias adsciscunt. Quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. V. p. 716, 7. Eusebius Praep. Ev. XIII. 13. p. 680. in quibus est vox ἐκπεμφυσμένος. Hanc vero Tragici non minus quam περιάγουσιν, et eandem ob causam, opi-

σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

nor, respuebant. At vero in iisdem versibus occurrunt voces πτίλον, ὑπημβρύωσεν, ἑλοσχερὴς, ἐθόρνυτο, quarum nulla Tragicis uti permissum erat. Pro ἐθόρνυτο quidem ἐθρύπτετο habet Clemens, sed manifesta glossa. Versus igitur sunt e Satyrico dramate excerpti. Huc adde, quod Tragici, si vocem puram a περὶ compositam adhibent, huic vitio per tmesin medentur, ut Bacch. 619. Τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter Troad. 561. apud Cornut. de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων φαεινὸς αἰθήρ. Porro, ut id obiter moneam, vox ἐμβρυοῦν cum compositis non comparent neque in Stephano neque in Scapula. Hinc etiam liquet, versus ex Euripidis Sisypho a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis Philosoph. I. 7. rectius Critiae tyranno tribui a Sexto Empirico adv. Mathem. IX. 54. Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβου Στοίχους.

289. ἀπειλεῖν, Ald. et membranae. ἀπειλεῖς B. D. Cott. L. ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti conjectura edidit Musgravius ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi videntur hujusmodi tautologiae non abhorrere ab Euripidis ingenio. Hel. 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; Quod nimis licenter Reiskius et Musgravius emendant; Brunckius vero sine suspicione laudat ad Sophocl. Electr. 61.

293. Vide quid faciat unius literulae mutatio. Lascaris editio habet omnino contra sensum, αἰθένειν. Verum in fine hujus operis omnes ejus editionis vitiosas lectiones usque

ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,

300. προσφέρων ἔπη,

ad minutissimum apicem fideliter repraesentabo.

294. Κρέων Lasc. Quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλῶσσα Stobaeus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quae mox dicturus sum ad Hec. 302.

297. ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed haec aliquando a poëtis confunduntur.

298. Ex A. ἀλκῆς edidit Brunckius, explicat χωρὶς ἀλκῆς ὄντες, deinde conjungit φθόνον cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat Aristoteles Rhet. II, 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀστῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας. Quod sane speciosum est.

300. σοφὰ edd. pleraeque et MSS. Sed MS. B. et ed. Lasc. ἔπη. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster ἐδεπίφορος εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita argutantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Ergo hac reprehensione

δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
τῶν δ᾽ αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ᾽ ἐπίφθονος,
τοῖς δ᾽ αὖ προσάντης· εἰμὶ δ᾽ οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ᾽ οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ᾽ ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ᾽ εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ᾽ ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ᾽ ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ᾽, οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε,
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ᾽, εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ᾽ οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι

permotus σοφὰ in ἔτη mutasse videtur Euripidis. Vide infra ad v. 1314.

303. Sic A. L, neque dubito quin alii. Ald. ἐν πόλει λυπρός.

305. Post hunc versum sequebatur, τοῖς δ᾽ ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, e v. 804. huc retractus. Deinde τοῖς δ᾽ οὖν Ald. et omnes fere edd. sed αὖ A. B. D. Flor. L. P. Utramque emendationem optime pervidit Piersonus. Deinde 306. pro εἰμὶ δ᾽ οὐκ conjicit Musgravius λῆμα, κοὐκ. Male. Verba, ut vulgantur, sunt Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ A. L. et, opinor, alii. Verum satis sit semel dixisse, plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inesse, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui.

σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
τοσῷδε γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. μὴ πρός σε γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης,

319. τοσῶδέ γ' Ald. τοσῷδε δ' A. D. Fl. P. τοσσῷ δε δ' Schol, τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige Musgravii errorem.

322. Valckenaerii conjecturam ad Phoeniss. 497. propositam, λόγους πλέκε, elegantem quidem, recepere Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto.

323. ἄρηρε Ald. ἄραρε A. L. K. Π. 1264.

325. μὴ πρὸς γονάτων Ald. Edidi ex L. μὴ πρὸς σὲ γούνων, de qua forma dixi ad Phoeniss. 866. Hanc adjurandi formulam, quamvis notissimam, hic illic corrupere librarii, ut in locis Sophocl. Trachin. 436. Apollonii Rhod. III. 985. a Brunckio emendatis. Alcest. 281. μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῇς με προδοῦναι, Ἀλλ' ἀνατόλμα. Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum, Μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς. Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Graecos exstare, ἀνατολμῶ. Recte ed. Lasc. Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Praeterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt, vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur τῶν omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse? Μὴ πρὸς σε θεῶν τλῇς με προδοῦναι.

ΚΡ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
ΜΗ. ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνω κεχρήμεθα;
ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.

330. Sic A. D. L. πολύ. Ald.

333. Hic ordo verborum restituendus videtur Iph. A. 900. ubi nunc legitur, ὅς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. Athenaeus IV. p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοῖ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε, Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc saltem Euripidis senarium lucramur, Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

334. ἔρρ' conjicit Valckenaerius ad Hippol. 973. ex hujus fabulae v. 1343. sed recte defendit ἕρπε Brunckius, observans, Creontem providum esse, Iasonem vero iratum.

335. MSS. et edd. credo, omnes ante Brunckium, πονοῦμεν ἡμεῖς καὶ πόνων κεχρήμεθα, qui certissimam Musgravii conjecturam adoptavit, apte conferens Orest. 1629. ὦ τλῆμον Ἑλένη, τἄμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Non minus aptum Hec. 1246. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Beckius dedit πόνοι et cetera, ut Brunckius.

336. Vulgo ὠθήσῃ. E membranis ὠσθήσῃ Brunckius, recte, opinor. Sunt sane multa apud Graecos verba, quorum futura media passive significant, sed non memini ὠθήσομαι in hac

ΜΗ. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

classe vidisse. ἐξωσθέντας occurrit Cycl. 279, ipsa forma ὠσθήσῃ Hel. 460.

351. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων ed. Lasc.

352. Vertit Ennius: *Si te secundo lumine hic offendero, Moriere.*

355. Sic MSS. Par. et ed. Lasc. οὐ ψευδὴς Ald.

356. ἐφ' edd. MSS. x. π. 225. Literam mutavi, ut melius cum locis similibus 341. 374. 390. congruat. In v. 390. ἔτι x. π. 888. Aristoph. Lysistr. 767. Καὶ προσταλαιπω-

ΧΟ. δύστανε γύναι,
φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῆ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ᾽ εἰσ᾽ ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ᾽ ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ᾽ ἂν προσεῖπον, οὐδ᾽ ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ᾽ εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ᾽ ἐξὸν αὐτῷ τἄμ᾽ ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ᾽ ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ᾽, ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ᾽ ἐμόν.
πολλὰς δ᾽ ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ᾽ ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,

ρήσατ᾽ ἔτ᾽ ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kusterus. Quod edidit Brunckius, καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ᾽, repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur.

365. πανταχοῦ x. π. 1060.

369. Secundum ἂν, quod retinent Ald. et Lasc. auctoritate A. D. Cott. Flor. male delevit Musgravius. Utrumque omittunt membranae.

ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος.
ἀλλ᾽ ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων,
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι· μείνασ᾽ οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ᾽ ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ᾽ ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε· τόλμης δ᾽ εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

381. Valckenaerius et Piersonus hunc versum spurium judicant, sed Brunckii judicium potius sequor; hic igitur retinui, supra post v. 40. ejeci.

386. κτανεῖν Ald. ἑλεῖν Lasc. et MSS. plerique.

389. Eleganter x. π. 887. δέμας τόδε, sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.

394. κἂν μέλλω Flor.

396. Hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum Cap. XVI. Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Mox 400. σφι pro σφιν é membr. Brunck.

πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν — στροφὴ α'.
χωροῦσι παγαὶ,
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος
φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων — ἀντιστροφὴ α'.
λήξουσ' ἀοιδᾶν,

405. E. P. καὶ γέλωτα, etiam bene.

411. Hoc proverbium Aeschylo debere Euripidem notant Viri docti ex Hesychio.

413. δίκαι B. D. Mox ἄραρε pro ἄρηρε Brunckius e membr.

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ' Heath.

τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν
ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας στροφὴ β'.
μαινομένᾳ κραδίᾳ
διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς ἀντιστ. β'.

425. B. C. D. L. ἔπνευσε, quod per se bonum est, sed metro noxium. Homer. Od. Θ. 498. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

426. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων citat Eustathius ad Il. A. p. 10, 28 = 8, 45. Hinc, ut observat Bentleius, confirmatur varia Horatii lectio Carm. IV. 6, 25. DUCTOR *Argeae fidicen* THALIAE PHOEBE. Deinde ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντάχησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z. p. 634, 13 = 491, 8. ἀντάχησεν ὕμνον C. Certatim corrigunt Viri docti, ἀντάχησ' ἂν ὕμνον.

431. Sic Ald. πατρώαν L. πατρῴων e membr. Brunck. quod penultimam corripere non hodie credam.

434. ξείνᾳ ed. Lasc. ξένῳ Musgr. typorum errore.

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et edd. quaedam mendose. βέβακεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc.

Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα' μὴ παύσῃ ποτὲ

441. μίμνει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio.

442. οὔτε edd. MSS. οὐδὲ Brunck. Deinde pro ἀλλὰ conjecturam Musgravii ἐπεὶ recepit Brunckius, quod non ausus est Beckius. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi, praeter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων Ἄλλα βασίλεια — πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 809. Ἄλλα Heath.

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc.

448. ἀμήχανον φέρειν Stobaeus a Brunckio citatus, XX. p. 107.

452. πρᾶγμ', ἃ μὴ Musgravius, sine causa.

λέγουσ᾽, Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ᾽ ἀνήρ.
ἃ δ᾽ εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ᾽ ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ᾽ ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ᾽ οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ᾽ ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ᾽ ἐνδεής του· πόλλ᾽ ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ᾽ εἰπεῖν ἔχω,
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ᾽ ἐστὶν, οὐδ᾽ εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ᾽ ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ᾽ ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει᾽· εὖ δ᾽ ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.

456. ἀεὶ Lasc.

461. τὸ σόν γε Ald. x. ll. 246. quod edidit Beckius. τὸ σὸν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D. P. Saepius in his peccatum. In Sophocl. Oed. T. 570. τοσόνδε γ᾽ οἶσθα, contra in Trachin. 53. edi debebat, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν.

468. Post hunc sequebatur, male retractus ex 1321, θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει. Delevit Brunckius.

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma saepius repetitur in Iph. T. 772. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. nec parcius in Sophocl. Oed. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulae 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed praestat integrum Scholiastae locum apponere. πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος. ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens, Ἔσωσά σ'. Sed ex Eustathio ad Il. Κ. p. 813, 46 = 736, 81. Μ. 896, 56 = 854, 49. Od. Α. 1379, 58 = 4, 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς Ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus, καὶ, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; ex Diogene Laërtio IV. 29. Suida v. Εἴσῃ. Porro scripsi divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Graecos indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. IV. 4, 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quae sequuntur, ψεύσει γ' ὑμᾶς τὰ σίγματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu praesidium petunt, frustra ex Comici verbis sequentibus. Nam pessime Barnesius dedit τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σίγματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repraesentavi. Lege, Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελῶσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenaeus X. p. 455. C. ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promtu non habeo. [Legitur is in Cratylo T. I. p. 427. A. ed. H. Steph. p. 274. G. ed. Laemar. S.]

ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλησι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὢν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,

479. ζεύγλησι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. Perpetua in his formis confusio. Quare priorem, ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.

480. Insigne exemplum pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae. ἀμπέχων enim habent A. B. D. *Fl.* P. Lasc.

481. σπείραις. totum versum omittit Lascaris.

487. δόμον Lib. P. et in marg. B.

491. ξύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E. συγγνωστὸν ἦν A. B. D. Cott. Fl. L.

493. εἰ θεοὺς Lib. P. Ceteri, ut vulgo, ἢ θεοὺς. Schol. Aeschinis p. 768. ed. Reisk. ἢ θεοὺς νομίζει.

ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,

494. θέσμι' ἀνθρώποις. Sic pleraeque editiones; sic Schol. Aeschinis; sic omnes MSS. quorum enotatae sunt variae lectiones. Sed valde speciosam lectionem praebet ed. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις. Multa enim sunt homina, quae cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiunt, ut δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα. Vide Musgravium ad Hel. 428. Et θεσμὰ quidem citant Budaeus et H. Stephanus, sed ex minus probatis auctoribus, Phalaride et Nonno, Stephanus quoque vitiosum esse Phalaridis locum suspicans. Sed exstat in Sophoclis Alexandro apud Stephanum v. Ἄστυ, οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Pluralem λύχνα usurpant Herodotus II. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcaeo Athenaei X. p. 430. D. XI. p. 481. A. πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα· [Καδδ' ἄειρε (loco priore ἀνάειρε) κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλαις (loco priore ποικίλα.)] Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ Ὠθείτω. Vulgo τὸν λύχνον. Secundum versum, qui velit et possit, corrigat.

500. δοκεῦσα μέν τι. Sic Ald. et plerique. μέντοι Schol. μέν τι Lasc. Ex var. lect. D. μή τι edidit Musgravius, quicum consentit C.

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. III. 58. *Quo nunc me vortam? quod iter in-*

οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ,

cipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliae filias?

504. καλῶς γ' ἂν οὖν recte Aldus. ταννῦν Lasc. τὰ νῦν Flor. Ex membranis edidit Brunckius τ' ἂν οὖν, pro τοι ἂν οὖν, quam sententiam eum jamdiu repudiasse credo. Vide infra 588. ubi nulla varietas, in hac certe phrasi, notatur.

509. Ἑλληνίδων Ald. Alexander Rhetor p. 580. ed. Ald. et edd. omnes praeter Lasc. quae praebet ἀν' Ἑλλάδα cum B. D. Gott. Fl. καθ' Ἑλλάδα A. Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud Villoison. Anecdot. Graec. T. II. p. 90. Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam praecedentem. Edidi igitur id, quod plus cum auctoritatis, tum elegantiae habet.

510. θαυμαστὸν δέ σέ γ' edidit Beckius. Sed vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa praecedat. Nempe vidit Vir doctissimus hanc particulam requiri; alibi collocandam esse non vidit. Vulgo enim plene distinguitur post 511. et imperfecte post 513. Sed cum pro φεύξομαι δὲ, quod Aldus habet, φεύξομαί τε praebeant A. B. D. Fl. L. utrumque autem omittat Herodianus, mutavi distinctiones, et pro τε posui γε, quod quam facile in alterum corrumpi possit, quam facile a sequente syllaba γαῖ absorberi, nemo non videt.

511. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

515. ἔσωσέ σε Flor. male.

523. ναὸς Lasc. νηὸς Ald. et Aeschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenaerius ad Hippol. 1226.

526. Sic A. E. L. P. ἔγωγ' Ald.

529. σὺ δ' conjicit Musgravius, quo posito σ' in versu sequente delendum, et mox mavult λόγοις. Sed vulgatam recte defendit Brunckius.

531. πόνων ἀφύκτων Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. et MSS. pleri-

ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ᾽ ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν,
πάντες δέ σ᾽ ᾔσθοντ᾽ οὖσαν Ἕλληνες σοφήν,
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ᾽ ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ᾽ ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

que, et e Flor. probat Valckenaerius ad Hippol. 1420. Hunc locum respicit Ennius apud Ciceronem Tusc. IV. 32. *Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.*

532. αὐτὸ A. B. D. Fl. L. P. θήσομαι significare debebat *judicabo.* Non invitus legerem αὔτ᾽ ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.

542. Formam orationis adumbravit e nobilissimo Tyrtaei loco apud Stobaeum LI. p. 193. quem paullo plenius citari nemo, uti spero, indignabitur. οὔτ᾽ ἂν μνησαίμην, οὔτ᾽ ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, Οὐδ᾽ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην. Οὐδ᾽ εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον. Οὐδ᾽ εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ᾽ Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι. Οὐδ᾽ εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Et Tyrtaeum et Euripidem ob oculos habuit Theocritus VIII. 53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων. Ubi J. Piersonus, praefatus, „frigida esse χρύσεια τάλαντα, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta," emendat Κροίσειο, eleganter sane et speciose. Propius

μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων,
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,

paullo ad literas Jortinus Κροίσεια, ut Κροισείων αἱρετώτερον στατήρων apud Plutarch. Polit. Praecept. p. 823. A. Croesi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, X. 32. τὰ Κροίσου τάλαντα Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lectionem deseram. Aequo enim jure objicere poteras hoc Euripidis loco, „Frigida sunt χρυσὸς ἐν δόμοις, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta." Praeterea ἀνέμων similiter frigore laborat, et Tyrtaeo praeeunte mutandum erat in Βορέα. In Anacreont. XXIII. I. Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ, ex emendatione Sevini Κροίσου primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad Herodot. II. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet Noster Herc. F. 645. Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Ubi si quis legendum contendat Κροίσου, ei auctor sim, ut artem Criticam desinat, *Anticyras melior sorbere meracas.*

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. H. p. 666, 47=535, 14. K. 801, 54=720, 17.

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μέν σοι Ald.

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phoen. 937.

πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα

555. ἐχθραίνων vulgo, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. In Sophocl. Antig. 93. Aldus recte edidit ἐχθαρῇ, sed tacuit Brunckius. Pro ἐχθραντέας Aj. 679. variam lectionem in margine habet Juntina secunda, ἐχθαρτέος, et sic legebat Suidas, ut ex ordine literarum constat.

562. παῖδάς τε Ald. δὲ ex A. L. Brunckius. Opponuntur τὸ μὲν μέγιστον et παῖδας δέ.

564. ξυναντήσας male Lasc.

πίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον.

575. Sic A. L. οὕτω δ' Ald.

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὶ pro παρὰ Lasc. quae non est varia lectio, sed merus error, ut ex accentu liquet.

585. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. quod per se optimum est, ut supra 533. ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας. Sophocl. Antig. 771. σὺ γὰρ οὖν λέγεις. Oed. C. 1199. ἔχεις γὰρ οὐχ βίαια τἀνθυμήματα, ut optime Heathius pro οὐ, post quem nihil tentare debebat Brunckius. Sed haec lectio in nullo MS. inveniri videtur. MS. Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. A. E. L. P. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ. ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. compositum Graecis ignotum. Eustathius vero ad Iliad. H. p. 672, 60 = 543, 40. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, quod citat et rejicit Valckenaerius Diatrib. p. 152. sed codicum lectiones ignorasse videtur Vir egregius. ἐκτάδην κεῖσθαι phrasis bene nota. Quidni potuit Medea dicere, *Una argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus jaceas?* Neque durior est metaphora, quam

χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλ' βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω.
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,

in Platonico isto, παρακαθῆναι γελῶντα. Musgravius legit, ἐν γὰρ, ἐν κτενεῖ σ'.

586. πείσαντί με Ald. πείσαντά με C. L. et, puto, alii plerique.

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. σὺ pro μοι A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν Fl. Quod dedi, habent B. D. L.

591. Sic edd. omnes et MSS. Beckius, εἶχον, errore typographico.

597. φῦναι Ald. sed φῦσαι ed. *Lasc.* et MSS. prope omnes.

598. πικρὸς pro var. lect. Stobaeus, quod Grotius admisit p. 377. Sed λυπρὸς Stobaei MS. apud Brunck. et ed. pr. Euripidis edd. omnes et MSS. cum Scholiaste, Plutarch. T. II. p. 25. B. Schol. Aphthonii in Aldi Rhetoribus T. II. p. 8. prope fin. Mox κνίζει Stobaei ed. pr.

601. 602. φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ.

μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

610. σαυτῇ, φυγῇ Ald. σαυτῆς φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. L. P.

615. Pro ἀμείνονα E. εὐμείονα.

617. Sic ex A. L. edidit Brunckius. Vulgo μηδ' ἡμῖν.

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ MS. Flor. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 576.

νύμφευ᾽, ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ᾽ ἀρνεῖσθαι, γάμον,

ΧΟ. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν   στροφὴ α΄.
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ᾽ ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ᾽ ἅλις ἔλθοι

629. E duobus versiculis feci unum hexametrum, hic et infra 637. Objici quidem potest non recte in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertia Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragici, praesertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἂν ἐν. Quam facile syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Ibycus Athenaei XIII. p. 564. F. ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Omittit ἐν Eustathius ad Od. z. p. 1518, 17 = 256, 30, qui praeterea in vicinis male θάλαμος citat pro θάλλος, male etiam ed. Casaub. τρέψαν. Sed rarior est haec constructio, ideoque a librariis mutata videtur. Supra 424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος. Quae etiam restituenda videtur Homero Od. Ω. 200. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε θηλυτέρῃσι γυναιξί. Sed codex Harleianus, χαλεπὴν δ᾽ ἐνὶ φῆμιν ὀπάσσει. Est notissimum Pythagoreorum jusjurandum, Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν. Quod ita παρῳδεῖ Julianus Orat. VI. p. 196. C. (368.) Οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν. Et hoc imitati sunt Latini. Lucretius III. 647. *Et simul in pugnae studio quod dedita mens est, Corpore relicuo pugnam caedisque petissit.* Quorum versuum priorem advocat M. A. Muretus ad Catull. LX. 101. *Non tuus levis in mala Deditus vir adultera*, alterum ita emendat Bentleius ad Phaedr. I. 31, 13. pro *Corpore cum reliquo*. Citat etiam Lambinus IV. 813. *Praeterquam quibus est in rebus deditus ipse*, ubi variant codices, sed vulgata sanissima videtur.

Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
εὔχαρις οὕτω.
μήποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφείης,
ἱμέρῳ χρίσασ᾽, ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστροφὴ α᾽.
δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέποτ᾽ ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ᾽ ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ᾽ εὐνὰς σεβίζουσ᾽,
ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

632. μηδέποτ᾽ Schol. Lasc.

633. ἐφίης pleraeque edd. et Eustath. ad Il. E. p. 568, 24=431, 35. sed ἐφείης A. B. C. D. P. et sic ex Aem. Porti conjectura edidit Barnesius.

634. οἰστὸν est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Moerin p. 275. Nec male Barnesius: „In scansione ut οἶστὸν legendum." Idem ad Androm. 1134. „Legendum δισυλλάβως, quasi οἶστοί." Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, bene edidit μυρίους οἰστοὺς ἀφείς. Cum igitur dixi in praef. ad Hec. p. XI. „In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὀϊστὸς," erravi, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus.

635. στέργοι A. B. C. L. στέργει Ald.

640. προσβάλοιμ᾽, ὦ δεινὰ Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod προσβάλλοι L. ἀπολέμους Ald. δ᾽ addidi ex L. Aptius forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ᾽ ἀπολέμους εὐνὰς — Mox κρίνοι omnes Par. C. Fl. L. κρῖναι Schol. κρίνει Ald.

ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκτρότατον ἀχέων·
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστροφὴ β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον

647. οἰκτροτάτων Ald. Lasc. οἰκτρότατον editi recentes, nescio unde. Sin veterem lectionem retines, quod me non nolente facies, eadem opera fugitivum illud δεινότατον 656. ex Aldina retrahes, licet δεινότατα dent A. B. D. L. In versu praecedente δυσπέρατον C. et mox omittit δ' post μόχθων, punctis scilicet notatum.

653. ἔχω Lasc.

655. ᾤκτειρε vulgo. ᾤκτισεν est conjectura Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranae. Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι.

659. κἀμοὶ Ald. ἐμοὶ μὲν A. B. D. Fl. L.

καλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. L. κάλλιστον etiam Fl. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 538.

664. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾶν, a στρέφω στρωφᾶν, a τρέπω τρωπᾶν formant Graeci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit.

666. ἱκάνεις Ald. ἐστάλης, quod e Schol. restituit Canterus Nov. Lect. IV. 1. habent A. B. D. Fl. L. Ceterum locus Neophronis, egregie a Valckenaerio ad Phoeniss. 709. emendatus, hic quoque cum fructu legetur: Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, ξυμβαλεῖν ἀμήχανῶ· Σοὶ δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν.

674. θέμις δ' ἂν Ald. θέμις μὲν ex A. L. edidit Brunckius.

675. Jam inde ab Orest. 5. lectorem monebam, me longas, imo longissimas, nihil ad rem pertinentes notas scribere potuisse. Verum hac licentia ita adhuc uti enisus sum, ut ne abuterer. Talem vero

ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,

notam in hunc versum impendere decrevi, μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. Ubi non mirarer, si quis particulam καὶ ut expletivam improbaret. Nam Androm. 89. ubi rectissime legitur, Ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος, citans Brunckius in Gnomicos Poëtas, p. 305. corrigit ἐπεί τοι γ', additque, „Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem." Satius erat manum abstinere, Vir egregie. Maculam enim non abstersisti, sed versui sano inspersisti. Suppl. 881. Ἤχθαιρ', ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic edidere Marklandus et Musgravius e tribus Parisiensibus MSS. Sed et illud notavi, Aldum in Supplicibus et Iphigenia utraque saepe meliorem lectionem aut melioris lectionis vestigia conservare, quam conservarunt isti codices. Ex Stobaeo citat Marklandus ἐπεὶ κατ' οὐδέν, et sic legitur in editione, qua utor, Gesneriana 1543. XLIV. p. 314. Sed Grotius edidit ἐπεί τοι κοὐδέν, ex MS. proculdubio, Trincavellus enim ἐπεί τοι κοὐδέν. Nimirum primo lectio vulgata leviter in ἔπει τα κοὐδὲν depravata est; postea inde fecere ἐπεὶ κατ' οὐδέν. Praeterea existimo Atticis non licuisse γε post τοι ponere, nisi alio vocabulo interjecto. Exceptiones sunt certe perpaucae; praecipuae, quas memini, Aristophan. Thesm. 716. Euripid. Iph. T. 726. Quae loca Gothofredo Hermanno curanda libenter mandarem, si eum crederem eadem facilitate ex corruptis sana facere posse, qua ex sanis corrupta facit. Quis enim praeter Hermannum dactylum, non dico praetervidit, (hoc enim omnes facimus) sed in quartam senarii sedem ipse ex emendatione intulit? Nub. 870. Quis praeter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Graecum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.* Sed haec nihili sunt prae triumphis, quos de innocenti Ἡρακλέης nomine egit. Quam-

ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.

vis enim, ipso judice, χυτροῦν apud Comicos productarum ejusmodi syllabarum exemplum sit, nihil contra rarius est apud Tragicos. Ideoque, ait Hermannus, „Nos Germani, qui multo melius Anglis syllabarum quantitatem callemus, nos omnia loca, ubi Ἡρακλέης pro Epitrito tertio apud Euripidem occurrit, emendabimus.“ Et sex loca, hoc morbo scilicet laborantia, corrigit, si hoc est corrigere, morbum fingere, ut tuam medicinae peritiam ostentes. Ea loca sunt Heraclid. 8. 211. 991. Ion. 1163. Herc. F. 3. 926. Nec dubito, quin pari felicitate correcturus sit decem alia loca, quae in ejus gratiam citabo. Heracl. 94. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι. 124. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους. Herc. F. 47. Σὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους. (Ubi Hermannus leget θάνωσιν. Obiter monebo legendum semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλεῖ.) 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες. Ubi avide arripiet Hermannus lectionem, quam ipsi e Plutarcho benigne porrigo, ὦ Ἡράκλεις, neque, quominus eam recipiat, hiatu deterrebitur. Omnia enim potius perferenda, quam Ἡρακλέης secundam producat. 342. Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους. 706. Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους. 865. Οἴ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους. 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. 1006. Κἄρριψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους. In Sophocl. Philoct. 1406. legi potest, βέλεσι τοῖσιν Ἡρακλέους, ut parum iste locus ad rem faciat. Euripides, ut videtur, apud Plutarchum Sympos. IX. 1. p. 736. F. Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρέψαι. Nunc ad ἐπεί τοι καὶ revertor. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tragoed. II. p. 644. Οὐκ οἶσθ'· ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα. Qui versus ex Euripide desumtus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα Ἀνέβραττεν. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi haec phrasis

ΜΗ. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἁνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
ΑΙ. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.

corrupta aut obliterata est, ut in Schol. Venet. ad Iliad. Ν. 567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρώθη. Legendum e Codice Townleiano, ἐπεί τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. Ibid. 768. ἔχει δὲ ἦθος ὁ λόγος. Pro his verbis pleniora dat idem codex, ἐπεί τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἑταίρους· ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος.

682. 683. Personas delent A. B. D. L. Medeae personam delet etiam L. 678. 688. unde personas perturbat usque ad 707. cui praeponit M. Mox 694. οἶσθ' L.

685. κἀμοὶ δὲ Ald. κἀμοί γε A. B. D. L. P. (vel κἄμοιγε.)

ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

703. αὖ λέγεις omnes edd. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius e membranis. ἀγγελεῖς X. Π. 137. In Orest. 780. pro αὖ λέγεις var. lect. praebet J. ἀγγελεῖς.

704. τῆσδ' ἔξω χθονὸς Ald. et edd. Sed quod dedi, praebent A. B. Fl. L. P.

706. καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod habent C. et in margine D. καρδίᾳ δὲ βούλεται.

708. τῶν omittit Lasc. Mox δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L.

716. Hunc et tres sequentes propter γονὰς omittit Flor. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 360. Similis phrasis hujus versus clausulae apud Herodotum III. 85. ubi Oebares ad Darium, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σοῦ ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Confer Theocrit. II. 161.

ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.

719. ἄν μ' ex A. L. edidit Brunckius, quod pro μοι non amplius, credo, accipit. Si quis pro με acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen.

721. ἔχοιμι Ald. ἔχει μοι B. C. D. L.

723. τοσόνγε Ald. τοσόνδε C. L. P. Vix quicquam refert. προσημανῶ etiam L. non male.

726. τινι. Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald.

734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μεθῇς ἂν A. i. e. Brunckii membranae, et edd. recentes, soloece. μεθεῖς ἂν (ut opinor) B. suprascripto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ' ἂν, quod habent C. L. P. Schol. sed

λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,

male constructionem ordinat, quam recte explicat Scholiastes, ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας (sic L. male Ald. γαίης) οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Hinc autem probare conatur Brunckius, mediam formam μεθίεσθαι accusativum regere, contra Dawesii Misc. Crit. p. 238. et Valckenaerii ad Phoeniss. 522. decretum. In Aristoph. Vesp. 414. Brunckius ipse tantum non velle videtur, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, legere. Restat formidabilis Sophoclis locus Electr. 1277. τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302. Sed ne alii simili errore trahantur, pauca quaedam de hac figura addere libet. Graeci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen aeque referantur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso, *) Antiphanes Athenaei VIII. p. 339. A. ὃν ἢν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται. Ubi οὗ non deterius esset ad sensum, quanquam deterius est ad numeros. Aristoph. Pollucis VII. 108. πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Brunckius haec verba ita in versus digessit Fragm. inc. LXI. πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Vellem scire, cujusnam metri sit versus secundus; κάμινον enim mediam producit. Ergo neque iambici neque trochaici pars est. Verba sunt alicujus ad alterum interrogantem, cui usui res haec vel haec inservire possit. [Οὐκ οἶδα] πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Βασκάνιον praebet MS. Falckenburg. Οὐκ οἶδα addidi non quasi verba Comici, sed ut versum explerem. Plato Sympos. p. 174. D. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Ubi, si lectio sana esset, αὐτῷ subaudiretur post ἀπαντήσαντα. Sed aliud olim in Platonis libris exstitisse liquet e Photio

*) [Apollodorus Bibl. III. 14. 3. Ἕρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε. Idem in Latinam linguam valere, monui ad Plinii Panegyr. c. 86. p. 712. S.]

φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

v. οἶ. οἷ. περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· ὀξυτόνως δὲ οὗτοι· συμπόσιον· οἳ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὗ. Hunc locum exscribens Suidas, aut librarius ejus, cum συμπόσιον pro συμποσίῳ invenisset, summo stupore ζήτει ἐν τῷ praeposuit, ut sit, Quaere in v. Συμπόσιον. In Platone vero sine controversia legendum est, οἳ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Sic autem scripsit, ut accusativorum concursus vitaret. Locus ex Republica est Lib. X. p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν. Ceterum, ut redeamus, illud etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἄν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facile in ΜΕΘΕΙϹΑΝ transmutetur.

735. ἐνώμοτος edd. et plerique MSS. Sed quod conjecerat Muretus, habent pro var. lect. B. D. [Ceterum cum structura verborum hujus versus conf. quae Porsonus p. 64. fortasse paullo calidius disputavit. *S.*]

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο MSS. edd. sed cum negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. *) ὦκ' Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet, σύγ' ἂν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, edidi, ut verisimillimum. Ne Aegeum offendat, timorem suum iste *fortasse* moderatur Medea.

*) [Vin' me quoque coniectando ludere? Suspicor: κἀπὶ κηρυκεύμασι Νοῦν ἂν πίθοιο. Compares Thesei Fragm. IV. εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην. Theocritus Idyll. XVII. v. 43. ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν. *S.*]

ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,

Similem cautionem vide in Soph. Philoct. 811. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Ald. Lasc.

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. ἔδειξας non ineleganter Valckenaerius ad Phoeniss. 531. quod probat Musgravius, edidere Brunckius et Beckius. Sed cum tautologia vitetur edendo ὦ γύναι cum Paris. omnibus, Flor. et Lasc. hoc praetuli. Idem est ἔλεξας, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.

741. Sic A. B. D. Fl. L. P. ἀσφαλέστερα Ald. x. п. 781.

743. τὸ σὸν δ' ἄρηρε Ald. τὸ σόν τ' ἄραρε Lasc. et MSS. opinor, plerique, certe A. teste Brunckio. Omnia mirifice pervertit x. п. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεὸν, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ' ἄραρε in exemplari suo invenisse.

744. ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte praestat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi ύω pro υμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; saepius mediae, saepissime novae Comoediae poëtas. Paullatim et parce adhiberi coepta est sub mediam fere Aristophanis aetatem; tantum enim occurrit ὀμνύῃ Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenaei X, p. 450. A. XI. p. 472. D.

μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,
θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.

749. ζῶν. Sic Ald. Lasc. et MSS. plerique. γῆς A. P. ζῶν P. pro var. lect. Utrumque E.

750. Ald. et omnes fere editiones λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, *copula ineleganter inserta*, ut in re simili dicebam ad Hec. 79. neque verba muto. Sed ea quaestio non est hujus loci. Satis sit monuisse 80 ibi pro 79 per errorem poni, quod censores acutissimos sine reprehensione dimisisse profecto miror. Si quis vero in hosce errores postmodo invehetur, si quis *irarum omnes effundet habenas*, propterea quia Orest. 626. imprudens 633 notavi, eum rogatum velim, ut priusquam tanto opere in me saeviat, Addenda mea et Corrigenda consulat. Plerumque, fateor, copulam singulis nominibus addunt Tragici, sed non semper, ideoque legendum esset, λαμπρὸν Ἡλίου φάος, ubi media copula supprimitur, quod interdum fit. Ne vero quis cavilletur, „nimiam profecto emendandi libidinem, quum bonae lectiones propter hanc solam rationem mutantur, etc.“ sciatis, optimi Adolescentes, ita plane legi in Lascaris editione. Et hoc satis esset ad importunum istud τε amoliendum. Sed cum B. D. P. pro var. lect. 744. habeant Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad hunc versum referri debere bene observat Musgravius, ita edidi. Sophocles Oed. T. 830. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Philoct. 1289. Ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας. Aeschyl. Eumen. 888. ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. Idem Myrmidonibus apud Athenaeum XIII. p. 602. E. Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. Quae verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. II. 9. fortasse ex MSS. Certe haec verba

ΜΗ. ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
ΧΟ. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνήρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν,

saepe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur. Ex eadem scena desumtus est versus, a Luciano citatus Amor. T. II. p. 457. Μυρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Apud Homerum Achilleo socii interfecti nuncium primus affert Antilochus Il. Σ. 18. Idem etiam fecerat apud Aeschylum Antilochus, cui respondet Achilles, Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Aristoph. Eccles. 392. et Schol.

752. μὴ μένων Lasc.

753. βροτοῖς X. Π. 788.

756. τυχοῦσ' ὧν Ald. et membranae. ἃ B. D. E. Flor. Lasc. P. Hesychius, Photius, Suidas diserte. Utraque constructio proba. Sed facilius ἃ in ὧν mutatur, quam ὧν in ἃ.

762. Hic et tres sequentes versus in ed. Lasc. ita positi sunt β' γ' α' δ'.

763. καλλίνικαι Ald. καλλίνικοι A. L. P. et fortasse plures. Etiamsi forma altera legitima esset, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino, ut 769.

νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,

775. ὡς συνδοκεῖ Reiskius. Deinde ἔχειν editiones recentiores ex emendatione, ut videtur; ἔχει enim Ald. Lasc. et MSS. quod si retinetur, expungendus est etiam sequens versus. Nam qui olim sequebatur, Γάμοὺς τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor. teste Valckenaerio ad Phoen. 1286.

776. εἰργασμένα Ald. ἐγνωσμένα A. B. Cott. Fl. L.

779. Hic versus spurius Brunckio videtur, ex 1056. 1057. conflatus. Paullo ante πολεμίους Ald. πολεμίων edd. quaedam. πολεμίας L. P.

781. Delevi, Valckenaerio monente, versum qui hunc sequebatur in editis, sed qui versum 782 sequitur in A, νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Brunckius praeterea αὐτῇ pro αὐτοὺς e Valckenaerii conjectura edidit.

λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον.
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

782. πλόκον, MS. A. στέφος, Flor. πλόκαμον.

788. Sic A, κατακτανῶ Lasc. Ald.

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145. Lasc.

795. ἀποστροφή. B. D. pro var. lect. ἀπαλλαγὴ praebent.

797. Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio.

798. δώσει δίκην Lib. P.

801. Sic A. L. sed Ald. ut vulgo, κακῶς κακήν.

μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. ἐκοινώσω Brunckius e Flor. sed activum supra 683.

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. συλ— Ald. Mox 815. ὀὺν A.

810. σὲ δὲ Lasc.

812. τὸν σπέρμα Ald. σοὺς παῖδας Fl. P. σὼ παῖδε A, B, D. L.

814. Sic edd. omnes et MSS. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Male. Hoc exemplum adde iis, quae congessi ad Orest. 1234. *Inertem particulam γε*, inquit Brunckius, *impendio odi*. Esto; si modo sit iners; sed hic vim suam exserit. Vide Sophoclis locum apud Plutarchum T, II, p. 35, E. 89. A, Infra quoque 819, γ' addidi ex Scholiaste. Saepe enim in dialogis haec particula sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Sophocl. Aj. 84. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ; Aeschyl. Choëph. 221. Κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἄν γε τοῖσι σοῖς.

λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στροφὴ ά.
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν,
ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι

822. ἀπορθήτας Flor. testante et probante Valckenaerio ad Phoen. 242. Neque ego improbo. Sed vulgatam reliqui, ne causae meae velificari videar, quam egi in Praef. ad Hec. p. XI. XII. ubi φιλοξένη Aeschylo restitui. Omnia enim adjectiva composita et in ος terminata, apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur; ἀπόρθητος, ἀπορθήτη, ἀπόρθητον. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, Poëtae et Attici, vel ornatus vel varietatis ergo, subinde revocabant. Quod in choro dixit Aeschylus Agam. 252. ἀταύρωτος, maluit in senario Aristophanes ἀταυρώτη, Lysistr. 217. 218. Idem Pac. 978. πολυτιμήτη dixit, qui alibi πολυτίμητε Δήμητερ adhibuerit, Thesm. 293. In Aeschyli Agam. 1534. τὴν πολύκλαυτον τ' Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, dele inutilem copulam et lege πολυκλαύτην. In Sophoclis Aj. 499. δούλιον pro δουλίαν contra metrum habet Aldus.

823. Sic Lasc. Ald.

825. 836. καὶ A. L.

829. Hoc ordine A. qui ἡδύπνους omittit. λέγουσι Lasc. omittit. Pro χώραν dedi χώρας ex conjectura Reiskii. μετρίαις — ἡδυπνόοις αὔραις edidit Brunckius.

ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς — ἀντιστροφὴ α'.
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν, χώρας καταπνεῦσαι
μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας·
ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν, — στροφὴ β'.
ἢ πόλις, ἢ φίλων
πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
σκέψαι τεκέων πλαγάν,
σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.

831. τοῦ omittunt edd. pleraeque, habent A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem suprascripta lectione.

832. Duplicavi σ, quod in choricis licet.

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A.

842. Perdifficilis certe, si non corruptus locus. Brunckius πόρος e Musgravii conjectura adoptavit, πόμπιμος vero ex A. B. Flor. Schol. Vulgo πόμπιμον. Sensus esset integer, si legeremus, ποταμῶν τις, de qua omissione vide quae mox dicturus sum ad Hec. 1169.

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus.

848. αἱρῇ edd. et MSS. minus apte. Ex ἀείρω veteres

μὴ πρὸς γονάτων σε πάντως
πάντως ἱκετεύομεν,
τέκνα φονεύσῃς.
πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ   ἀντιστροφὴ β'.
χειρὶ τέκνων σέθεν
καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

primo formavere futurum ἀῖρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecere αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Postquam vero ipsum verbum in αἴρω contraxissent, novum futurum efformabant, ἀρῶ, priore correpta. Dedi igitur αἰρεῖ, quanquam tolerari potest praesens, αἴρει. Aristophanes Ran. 381. αἰρεῖς habet in systemate, ubi longae syllabae tantum admittuntur, praeterquam in proprio nomine Θωρυκίων. Euripid. Heracl. 323. ὑψηλὸν αἰρῶ. Defendi hinc potest illud Aeschyli Pers. 797. ἀροῦμεν στόλον. Sed non minus recte Robortellus, ἄρωμεν στόλον.

849. πάντες πάντως vulgo. Sed A. B. D. πάντως πάντες. Edidi bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ supra 648.

851. μὴ τέκνα vulgo. τέκνα μὴ A. E. Fl. Lasc. Delevit μὴ Brunckius.

852. πόθεν θράσος A. B. C. Fl. Schol. Pro ἢ φρενὸς ἢ, quae haud dubie corrupta sunt, ἐνθεμένα e Scholiaste, ut putat, eruit Musgravius, quod recepit Brunckius. φρεσὶν pro φρενὸς Beckius. In re desperata paullo plus audaciae condonandum est. Grammaticus apud Montefalcon. Biblioth. Coislin. p. 482. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Sed θανατήριον est vox nihili, pro qua legendum θανατηρόν. Quid igitur si ista vox hic olim locum obtinuit? Πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Mox 856. ὄμμα B. Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.

τλήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν
τλάμονι θυμῷ.

ΙΑ. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ'; ἀλλ' ἀκούσομαι,
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

858. σχήσαις Flor. σχήσειν Lasc. φόνον vulgo; φόνου A. φόνῳ Schol. ut putat Musgravius. Deinde δυνάσῃ A. B. D. Flor. L. δυνήσῃ Ald.

860. τεῦξαι χεῖρα φοινίαν Lasc. ἐν omisso ante τλήμονι. φοίνιον Ald. et cum A. τλάμονι. Brunckius et Beckius φονίαν χέρα, nescio unde.

863. οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ τ' Lasc. τοῦδ' ἔτ' A. Fl. οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ' Ald. Sed duplex γε valde invenustum, neque ἔτ' optime convenit. Vide supra 236. Quare τοῦδέ γ' Aldinum retinui, sed in οὐκ ἂν literam mutavi. Elidi non potest diphthongus in τοι, sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς. Ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius γ', id quod jam praeceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem praeposteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει. Sophocl. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε. Ubi si τ' pro τε accipis, γέ τε nunquam conjungunt Attici; si pro τοι, non elidi potest οι ante ἦν. Legendum igitur ex vetustis Scholiorum editionibus, Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν.

867. εἰκὸς γ' Lasc. εἰκός γ' Ald. εἰκός σ' ex A. Brunckius.

κάλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.

870. βουλεύσασιν εὖ Ald. βουλεύουσιν εὖ Brunckius ex A. L. quibuscum consentit Etymologus M. p. 292, 13.

878. ἐννοήσασ' ex A. Fl. P. edidit Brunckius. Sed per totam hanc fabulam passiva forma utitur Poëta, ut mox 896. quam et servat x. Π. 805.

880. νῦν οὖν ἐπαινῶ. Sic Lasc. Ald. Minus eleganter σ' post οὖν inserunt Barnesius et Beckius.

883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι et mox εὐφραίνειν σέθεν Lib. P.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,

897. οὕτω δαὶ male Musgravius. Vide infra ad 1008. καὶ delevit Brunckius, et edidit, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω. Supra 889. τόδε Lasc.

906. Paris. omnes, Fl. et Lasc. παρεμπολῶντος ἀλλοίους, „quod si verum," inquit Musgravius, „legendum in fine versus πόσεως." Mihi non succurrit exemplum, ubi πόσεος aut πόσεως legatur, nedum ubi iambum faciat, ut πόλεως. Suspicatur Brunckius, aliam olim fuisse lectionem, παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσει. Sed recte Aldinum praefert. Histrionibus ἐμοὶ pro πόσει tribuit Scholiastes.

908. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e membranis Brunckius, male, ut opinor. Noster Alexandro

βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ᾽ ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ᾽ αὐξάνεσθε· τἄλλα δ᾽ ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
ἴδοιμι δ᾽ ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ᾽ ἐννοουμένη πέρι,
ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΜΗ. δράσω τάδ᾽, οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·

apud Stobaeum CXV. p. 473. Οἶδ᾽· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών. Sophocl. Philoct. 1041. Τίσασθε, τίσασθ᾽ ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ. Si quid veri in membranarum lectione latet, malim σὺν χρόνῳ. Ion. 1604. Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ.

910. ὑμῖν edd. MSS. ὑμῶν est emendatio Valckenaerii ad Phoeniss. 1475.

911. σωτηρίαν Ald. προμηθίαν A. B. D. Fl. P. προμύθίαν Lasc. Nota, lector, erroris progressum. Librarius, qui codicem, quo usus est Lascaris, transscriberet, προθυμίαν fortasse daret.

914. ἐξεργάξεται C. quod tempori aptius fortasse conveniret, si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos.

918. αὐτὴ vulgo, αὕτη Reiskius.

922. Sic L. τῶνδε νῦν θήσομαι B. D. Fl. τῶνδ᾽ ἐγὼ θήσω Ald. x. π. 760.

923. οὔτοι Lasc. οὔτι Ald. x. π. 766.

γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοί, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερί,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.

924. Sic Ald. Lasc. x. π. 747. θῆλυς ex A. Brunck. et minus bene defendit.

925. τί δὴ τάλαινα A. B. D. Cott. Fl. L. P. Pro τοῖσδ' etiam σοῖς Fl. P.

926. ἐξηύχουν vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, ἐξηύχου habet C.

929. μνησθήσομαι edd. MSS. x. π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. x. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscue usurpant.

930. Sic A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 790. ἀποστέλλειν Ald.

935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat: „Br. ἐκτραφῶσι." Ipse igitur pari cum gravitate noto: Lasc. ἐκτραφῶσι.

937. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἄν, sed hoc durum. Mutavi igitur literam, saepe cum altera confusam.

ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε,
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς

939. Pro hac clausula, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, quam e 936. natam putat, edidit Brunckius, σοὺς ἀφιέναι φυγῆς.

945. πλόκον pro στέφος B. D. Fl.

948. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

949. in margine addit A. et legit ἀνδρός τ'. Lasc. ἀνδρὸς γ'. Ald. ἀνδρός γ', quod et ipsum probum.

953. τυράννων Lasc. quod utcunque defendi potest. Sed ex iota adscripto natum videtur.

γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμήν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, στροφὴ ά.
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
δέξεται δύστανος ἄταν·
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

959. Sic Ald. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc.

965. πλησίους Lasc. Ald. πλουσίους Fl. et in textu P. alterum pro v. l.

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 1286. Mox 969. ἐκείνης Ald.

972. ζωᾶς edd. et MSS.

977. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ χ. Lasc. αὐτὴ χ. A. Mutavi αὐτὰ ταῖν in αὐτά γ' ἐν.

πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντιστ. ά.
χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει,
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β'.
κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστροφὴ β'.
ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως

979. Sic A. Fl. L. Schol. πέπλου Ald.

980. Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret χρυσεόπλεκτον.

984. προσλήψεται omittit Lasc. E conjectura dedit προσλήψεθ' ἁ Brunckius, et supra 975. ὁ Lasc. δέξετ' ἁ mutavit in δέξεθ' ἁ. Sed articulos vitandos in choricis potius censeo, et elisiones istae rarissimae sunt.

985. ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod metrum aperte vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem. Alterum facile pro interpretatione irrepere potuit.

995. τὰ τέκνα Ald. τὰ omittit Lasc. σὰ tacite Brunckius.

ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. ἔα.
ΠΑΙ. τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἶ αἶ.
ΠΑΙ. τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. αἶ αἶ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑΙ. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

1002. Sequebantur duo versus, e 919. 920. male repetiti, Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον; Piersono, Valckenaerio, et aliis praeeuntibus, delevi.

1008. τί δ' αὖ X. Π. 730. probante Valckenaerio ad Phoeniss. 1668. τί δαὶ A. L. Sed L. in marg. ἢ (i. e. δὴ). Assentior Brunckio δαὶ e Tragicis eximenti. In loco Sophoclis Antig. 318. δὲ e duobus MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπῃ Plut.) Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit: Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί; In versu sequente bene πολλή μ' ἀνάγκη defendit Brunckius contra Valckenaerium ad Phoeniss. 1668. (1688.) πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et πολλή 'στ' ἀνάγκη, promiscue usurpantur.

ΠΑΙ. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

1011. κρατεῖς τοι, Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeae responsio; ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. κατάξω hic est *ad inferos deducam*, quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum (Ol. IX, 52.) usurpatur: Βρότεα σώματα κατάγει Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων — Alius porro vocis κατάγειν sensus est Thucydidi Historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules, in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam simpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex praecedenti versu derivatum esse κατάξω, indicat vox ἄλλους. Consideretur modo locus Iphigeniae A. 661. 662. in quo ὀλεῖ venuste repetitur: ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἃ μὲ [lege πρόσθ', 'ἀμὲ] διολέσαντ' ἔχει. Hinc elucescit vera hujus loci emendatio: ΠΑΙ. Θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. MUSGRAVIUS. Hanc emendationem in textum intulit Brunckius. Et sane, quanquam ego literarum vestigiis propius paullo insistendum putavi, integram tamen laudem Musgravio tribui velim. *Habeat secum servetque sepulcbro.* Posui ergo κάτει τοι, *Certe redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Voces κατιέναι, κατέρχεσθαι hoc sensu saepissime usurpantur, Herodot. III. 45. bis, IX. 26. ter. De κατέρχομαι vide facetam disputationem Aristoph. Ran. 1274. Nomen κάθοδος etiam frequens, in κάθολος depravatum apud Euripidem et Pausaniam bene restituere Viri docti. Neque est, quod quis miretur, post activum vel neutrale verbum sequi πρὸς vel ὑπὸ cum genitivo. Sophocl. Aj. 1235. ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1320. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἴσχιστους λόγους, Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; Ceterum vide, an error profluxerit ex ejusdem dramatis 1353. παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος. Ubi ἡττώμενος citat Aristides T. II. p. 334. (I. p. 536, 3. Jebb.) Πάσαις κρατεῖς τοι male conjicit Marklandus in Explicat. Vet. Auctor. post Supplices p. 249.

ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;

1025. 1026. Ἄλλως bis habent praeter edd. et MSS. Scholiastes Venetus ad Iliad. Ψ. 144. Etymologus M. p. 68,

39. Μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, legitur Troad. 761. sed spurium censet Valckenaerius ad Phoeniss. 1152.

τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ᾽ ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ᾽ ὄφλειν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ᾽· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ᾽ οὐ διαφθερῶ.
ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ᾽ ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ᾽ ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ᾽ Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ᾽ ἔσται τοῦθ᾽, ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ᾽ ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,

1039. ὄμμα τερπνὸν Lasc.

1040. ἐῤῥέτω Cott. Flor.

1044. παύομαι βουλευμάτων pro v. l. D. E Scholiaste pro v. l. citat Musgravius παύσομαι βουλευμάτων, sed παύηται habet Junta.

1050. δώμασιν Parisienses omnes, Flor. Lasc. Sed longe praestat Aldina lectio θύμασιν.

ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται,
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων,
χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά·

1059. κτενοῦμέν γ' edidit Brunckius e Lasc. sed Lascaris infra, ubi idem versus occurrere solebat, (Musgr. 1250.) particulam omittit. Rectius, opinor, abest.

1060. πέπρακται Ald. πέπρωται E. L. P. ut edidit Brunckius,

1064. Hunc versum spurium censet Piersonus Verisim. p. 60.

1066. ἀσπάσασθε vulgo. Sed ἀσπάσασθαι Musgravius ex A. B. D. E. et sic x. π. 1316. quomodo citat Josias Mercerus ad Nonium Marcellum v. *Cette*. Verba Ennii apud Nonium haec sunt: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mox φίλτατόν τε Beck.

1069. εὐδαιμονεῖτον Lasc. minus bene.

1073. νικῶμαι πόνοις x. π. 594. 874.

1074. οἷα τολμήσω κακὰ editi et MSS. plerique. Sed δρᾷν μέλ-

θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν

λω, quod multo melius est, pro τολμήσω praebent C. E. Lasc. quod cum Grotio ad Matth. XIV. 9. et Valckenaerio Diatrib. p. 21. placuerit, edidi. Quid legerit Chalcidius in Timaeum Platonis p. 274. ed. Meurs. ex ejus versione, *Nec me latet nunc, quam cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris,* colligi nequit. Saepe ad hunc locum alludit x. π. 595. 720. 742. 875. sed ita plerumque, ut utram lectionem invenerit, non indicet. Tandem vero 1883 habet, Καὶ συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως, unde liquet eum in suo Medeae codice habuisse τολμήσω. Contra δρᾶν μέλλω magno consensu dant Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. Clemens Alexandr. Strom. II. p. 462. Lucianus pro Merc. conduct. T. I. p. 717. Galenus de Dogm. Hippocr. et Plat. III. 2. IV. 5 et 10. Synesius de Regno p. 11. A. Hierocles in Aur. Carm. ed. Needham. p. 60. Arrianus in Epict. I. 28. Simplicius in Epict. § 4 et 10 et 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinous de Doctrina Platonis cap. 24. Aristides T. III. p. 709. (II. p. 413. Jebb.) ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovidii Medeae quis non meminit? *Video meliora proboque, Deteriora sequor.*

1079. Sic Lasc. Ald. μείζους ἤλυθον ed. Brunck. ἢ pro εἰ solus A. Hunc locum ridet Aristophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς. Ubi valde blanditur lectio, quam in v. Μουσωθῆναι conservavit Suidas, μοῦσα δ' ἔνεστί μοι, melior et

θῆλυν ἐρευνᾷν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων·
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν

ipsa fortasse futura, si legemus, μοῦσα δ' ἔστι μοι.

1083. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν Ald. et edd. pleraeque. πολλαῖσίν γ', Heathio dignius, quam Bentleio. E lectione A. B. D. Lasc. παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς (sic enim puto MSS. habere, non πολλαῖσιν) conjicit Musgravius παῦρον τόδε δὴ, recepit Brunckius. Sed hoc paullo abruptius videtur, et copula ista in κοὐκ importuna, pro qua οὐκ recte Reiskius. Pro δὲ igitur substitui γὰρ, quae non infrequens mutatio, quanquam δὲ in γὰρ saepius, fateor, corrumpitur, quam contra factum est. Tragicus incertus apud Stobaeum de Rerum Nat. p. 126. ed. Grot. Δίκης γὰρ ἐξέλαμψ' ἐναίσιον φάος. Sic Grotius pro Δίκας δ'. Idem in Florileg. p. 147. Euripidi τὸ γὰρ ἐπιεικὲς pro τὸ δ' ἐπιεικὲς et aliis alibi Poëtis similia restituit.

1085. κοὐκ ἀπόμουσον edd. MSS.

1090. οἱ μέντ' ἄτεκνοι edd. MSS. elisione non ferenda. Admisi οἱ μέν γ' e Reiskii conjectura. Sed cum illae particulae μέν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem. Agathonis locus apud Aristot. Rhet. II. 19. sic fortasse legendus: Καὶ μὴν τὰ

παῖδες τελέθουσ᾽, οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ᾽, ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βιοτόν θ᾽ ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ᾽ ἐκ τούτων, εἴτ᾽ ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βιοτόν θ᾽ εὗρον,
σώματά θ᾽ ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
χρηστοί τ᾽ ἐγένοντ᾽· εἰ δὲ κυρήσει

μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Sed ejus loci ratio paullo diversa. Vide quae dixi ad Phoeniss. 1638.

1094. οἷσιν Lasc. ed. Brunck. οἷσι Ald. Contra mox 1103. πᾶσιν Ald. πᾶσϊ Lasc.

1095. ὁρῶ Schol. et membranae.

1097. θρέψουσι pro θρέψωσι Brunckius edidit, ipso monente ad 325.

1100. 1101. Male distinctos in edd. quibusdam recte disposuit Bentleius. Continuo tenore dant Lasc. Ald. Paullo ante 1099. φαύλοις A. vitiose.

1104. βιοτόν θ᾽ E. Lasc. θ᾽ omittit Ald. Haec nota aut Musgravii aut Beckii errore ad 1098. (1110. Musgr.) relata est.

1105. σώματ᾽ ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων Lasc. et sic A. nisi quod σῶμά τ᾽. Ald. σώματά τ᾽ εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων. Propter numeros sedem praepositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est supra 105.

δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν.

ΜΗ. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

1115. Vulgo καί τοι, et x. π. 123. ubi τοι fluxisse ex 1113. videtur. Καὶ δὴ A. Flor. Lasc. καὶ μὴν praefert Valckenaerius ad Hippol. 1151.

1116. πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον· mavult Musgravius prava distinctione deceptus. Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι δ', ut habent Ald. x. π. 126. dedi δείκνυσιν ex A. B. D. L. ὀπαδὸν Lasc.

ΑΓ. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·

1127. οἰκίαν pro ἑστίαν A. Fl. ᾐκισμένην A. B. Fl. L. Sed praestat vulgata, licet illa non sit inelegans.

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc.

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον δ' ὅπως A. Flor. Lasc.

1138. Hic et 1204. κύνει habent Lasc. Ald. solenni errore, quem correxit Brunckius. Quocirca magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Sophocl. Philoct. 371. πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit. In Trach. 767. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο, legendum προσπτύσσεται. Noster Alcest. 181. κυνεῖ δὲ προσπιτνοῦσα, πᾶν δὲ δέμνιον ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Ubi Lasc. Ald. κύνει.

ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,

1147. τ' delevit et νεάνιδος χόλον edidit ex A. Brunckius. Utrumque vulgata deterius.

1157. χρυσοῦν τιθεῖσα Ald. τιθεῖσα Lasc. τε θεῖσα Paris. omnes et Flor. ut edidit Barnesius. Mox βοστρύχους Lib. P.

1159. Languidum est, quod pro var. lect. memorat Scholiastes, προσβλέπουσα.

θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ στόμα Flor. διαστόμα Lasc.

1178. Vulgo κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, ubi ἐκπλέθρου conjecere Reiskius et Tyrwhittus. Omnino assentior Musgravio spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἥπτετο pro ἀνθήπτετο, quem secutus sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνθήπτετ' ἄν. [Num ἂν ἕλκων — ἀνθήπτετο? *S.*]

1180. Prava Barnesii conjectura, ὄμματα, videtur tamen quodammodo confirmari a x. π. 903. 1329.

1185. λευκοὶ pro λεπτοὶ Flor. Contra versu proximo λεπτὴν A. Fl. P. πέπλοι τε λεπτοὶ etiam habet Lasc. quod non malum

λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
πιτνεῖ δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον,
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·

est, ut opponantur μὲν 1183. et δὲ 1187.

1189. ἀραρότως ex A. L. dedit Brunckius, quod e Flor. quoque protulit Valcken. ad Hippol. 1090.

1191. τόσον δ' Ald. ut vulgo. τόσως τ' ex A. Brunck. τόσως simpliciter E. Fl. P. τόσον τ' B. L. non deterius.

1192. ἐς οὖδας A. B. E. L. ἐπ' οὖδας Ald. x. π. 1086. Saepissime hae praepositiones confunduntur, ut Phoeniss. 77.

1198. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις Ald. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων E. Lasc. Quod nunc editur, habent A. B. D. Fl. P.

1202. προσπίπτει ex A. edidit Brunckius. Sed ceteris paribus, spondeo melior est iambus, et forma πιτνεῖν magis poëtica. Quocirca cum πιτνεῖν unus vel alter codex praebet,

ᾤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulae 54. πίπτοντα Stobaeus LXII. p. 237. quod retinuit Grotius. Orest. 1521. codices quidam προσπίπτων. Praeter Lasc. et Ald. προσπιτνεῖ etjam hic legit x. π. 1085. τρέχει δ' ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ· Πίπτει δ' ἐπ' οὖδας τῇ θέᾳ νικώμενος, Στῆθός τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον. 1221. Πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ, Ὤιμωξε δ' εὐθὺς καὶ περιπτύσσει πόδας. Unde potius videtur ille in codice suo habuisse v. 1203. δέμας, non χέρας, quia neutrali, non transitivo sensu περιπτύσσει usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat.

1203. χέρας Ald. δέμας A. Lasc. quod, quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In locis enim Alcest. 351. Androm. 418. cum περιπτύσσων χέρας dativus praecedens ἀπὸ κοινοῦ repetendus est. Hec. 728. πέπλοι δέμας περιπτύσσοντες. Iph. A. 998. βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;

1205. τίς σ' ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. σ' est penultima vox.

1210. δάφνης Lasc. Ald. et omnes MSS. una cum x. π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama x. π. 1318. δρυὸς habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant Historiae Naturalis Viri me peritiores. Noster Hec. 402. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. Ubi nunc prope adducor, ut vulgatam lectionem servem, quam-

λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα,
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.

vis olim Viros doctos ὅμοια emendantes secutus sim. Pro ὥστε Scholiastes ὥσπερ.

1213. ἀντελάζετ' edd. MSS. Quod dedi, est e Schol. Altera forma utuntur Attici; ut Orest. 446. sed hanc praeferunt. λάζυσθε pro λάζοισθε Aristophani Lysistr. 209. recte, opinor, restituit Brunckius. Idem restituit in Rhes. 880. e MS. Musgravius.

1214. ἐσπάρασσ' A. B. C. D. L. P. ἐσπάραξ' Ald: quod alii in ἐσπάραξ' immutarunt.

1215. ἀπέστη edd. MSS. ἀπέσβη est conjectura Valckenaerii Diatrib. p. 57. Vide Ruhnkenium ad Timaei Lexicon v. Ἀπέσβη.

1218. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Sic edd. MSS. x. π. 1109. Difficilis et impedita sententia. Conjecturas Musgravii δυσνοοῦσι, βασκάνοισι, vereor, ut quisquam probarit. Quod habet Lascaris, δακρύουσι nec sententiam juvat, et metro nocet; δακρύω enim secundam producit. Obduci quidem potest Aeschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit per elisionem Theocritus XV. 41.

1220. γνώσῃ edd. MSS. γνοίης x. π. 799. Variam lectionem γλώσσῃ memorat Scholiastes, unde Musgravius conjicit, Λώστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Sed sana est vulgata.

τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων φύσει·
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου πύλας
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.

1225. ὄλβιος φύσει pro εὐδαίμων ἀνὴρ Χ. Π. 1013. Idem mox 1226. εὐκλεέστατος, deinde 1227. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Et φύσει et ὄλβιος δ' ἂν οὔ probat Valckenaerius ad Hippol. 750. recepit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, si quis codex praeberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Nam quod paullo ante pro μωρίαν habet ζημίαν, in eo consentit Lasc. Sed natum videtur ex 1220. aut fortasse ex 581.

1230. συμφορὰς A, E, Fl. P. συμφορᾶς Lasc. „Elegantius esset, inquit Brunckius, ὥς σε συμφορᾶς." Sed nihil aliud esse puto, quam solennem numeri in hac voce mutationem, de qua egi ad Orest. 154. supra 34. συμφορὰν Ald.

1231. Sic Brunckius ex A, L, pro Ἅιδου δόμους.

1236. Delevi e Valckenaerii sententia duo versus

ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
ἄγ᾽, ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ᾽, ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ᾽ ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ᾽, ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ᾽, ὅμως
φίλοι γ᾽ ἔφυσαν, δυστυχὴς δ᾽ ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — στροφή.
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ᾽,
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν

qui sequebantur, ex praecedentibus 1058. 1059. repetitos. Hoc loco κτανοῦμεν Lasc.

1242. ὦ φίλταθ᾽ Ald. ὡς Paris. omnes, C. Fl. L. Mox ὡς σφ᾽ edidit e conjectura Brunckius. Mihi videtur majorem vim habere pronominis omissio.

1244. κτείνεις Ald. κτενεῖσα Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι σ᾽ Lasc.

1246. Hunc locum sic vertit Ennius apud Probum ad sextam Virgilii eclogam: *Juppiter tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, coelum ac terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Chorus nec facilis ad metra exaequanda, neque ad sensus enodandos. Priora bene constituit Musgravius. κατείδετε, εἴδετε Ald. κατίδετε A. E. ἴδετε omittunt A. B. D. L. quod in repetitionibus crebro accidit.

1248. οὐλομέναν Lasc. et mox 1249. 1255. φονίαν.

τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν
τάλαινάν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.
μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων, ἀντιστροφή.
μάταν ἄρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν,
δειλαία, τί σοι φρενῶν

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius, probante Brunckio, σᾶς γὰρ χρυσέας κτλ. Brunckius etiam θεοῦ, nescio unde. Habet quidem X. Π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι, Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Sed ibi θεοῦ necessarium est, hic non item. Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere, ζαμενὴς, quam vocem habet Sophocles Aj. 147.

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L.

1254. Neque hic metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse ὦ. Mox Ἐρινύα ὑπ' ἀλάστορον legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum Ἐρινὺς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὑν natum.

1257. τῶν τέκνων Ald. τῶν omittunt A. B. D. Fl. L. P.

1258. καὶ μάταν sine ἄρα Ald. καὶ et ἄρα omittunt Lasc. ἄρα μάταν A. B. D. Fl. unde Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἄρα.

1259. τέκες Ald. ἔτεκες A. E. Fl. L. ὦ omittit L.

βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνῳ-
δα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙΔΕΣ. ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

1264. ἀμείβεται φόνος L.

1266. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα Ald. αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ L. MSS. quoque Paris. omnes ξυνῳδὰ cum Scholiaste, (vel συνῳδά.) πιτνοῦντ' Lasc. πιτνοῦντ' Schol. ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo plurali post ἄχη non utuntur Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgravius ἐπιτεῖναι, ut a χαλεπὰ regatur, et ξύναικα pro ξυνῳδά. ξυνῳδὰ reddendum videtur, εἰκότα, δίκαια.

1268. τῇ Dawesius sine causa praeferre videtur.

1271. ἰὼ Ald. ὦ sumsi e Lasc. Schol.

1277. Non mihi displiceret, si quis codex ὧν ἔτεκες omittere. [Conf. 1322. s. S.]

ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

1279. μίαν secundum omittit A.

1280. γυναῖκα φίλαις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις Ald. γυναικῶν φίλοις B. D. γυναικῶν ἐν φίλοις A. Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P. Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα προσβαλεῖν Lasc. Versum effeci, qualis est 1271.

1283. πίπτει δ' ἁ Ald. πιτνεῖ δ' ἡ Lasc.

1284. δυσσεβῆ Musgravius.

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald. δυοῖν δὴ Lasc. qui ὅσσα 1289.

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδέ γ' A. B. D. Fl. P.

1293. δεῖ γάρ νιν vulgo. Mutavit Barnesius.

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;
ΧΟ. πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;

1314. ΜΗ. τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους,

1300. ἐκσῶσαι Ald. ἐκσώσων Lasc. et plerique MSS. Utrumque recte. Paullo ante Flor. μόθους γρ. κακῶς.

1306. Quod praefert Musgravius, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ, non est varia lectio, sed ordo verborum a Scholiaste explicatus.

1313. τίσωμαι δίκῃ Lasc. Ald. τίσομαι φόνῳ, quod habent A. B. D. Fl. edidit Brunckius. Duas lectiones e C. notavit collator, φόνῳ et φόνον, quarum neque haec contemnenda est.

1314. Sic habent omnes edd. et MSS. ii certe quorum varietates enotatae sunt, et

παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·

sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, et iterum 436. Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Et quanquam non omnino τῶν ἀδυνάτων esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, Nostrum primo λόγους scripsisse, deinde duram phrasin emollire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quae hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Aethiopicis I. p. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Chariclea importune interrogatus, exclamat, Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Quem locum ex Euripide sumtum monuit Koenius ad Gregorium p. 89. sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam fuerunt Heliodorus et Pseudo Gregorius iisdem Tragici verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur in suo Medeae exemplari Heliodorum vel τούσδε λόγους vel ταῦτα ἔπη invenisse. Haec enim verba saepe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. λόγος Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (δ' ἔπος A.) ἔπος edidit Musgravius. Notum est Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbe in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Aeolo incestos amores cecinit, et a patre accusatus, se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Vocem antea omissam ἐπῶν e MSS. restituit Kusterus, quibuscum plerique consentiunt; nonnulli λόγων dant, certe duo quos ipse inspexi. Quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde ab Aristophane propter duriorem

τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,

metaphoram in scena tradu-ctum, vulgatam lectionem substituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit Comicus, praeter ea quae Critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus dubitabit versum 1470. integrum esse Euripidis. Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Non omnino a proposito alienum erit, hunc locum paucis explicare. Aliae scilicet gentes Δία Πατρῷον colebant, quod cum sit aptissimum Deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes Tragici Δία Πατρῷον saepe ingessere, ut Aeschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατρῷον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς Πατρῴου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicae suae fictae praescriberet. (Legg. IX. p. 881. D. HSt. prope fin. lib.) Euripides Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν.

1325. ἔργον δρᾶσα Lasc. quod temporibus non satis convenit.

πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακρὰν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντίον

1343. ἔῤῥ' αἰσχροποιέ. Macho Athenaei XIII. p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', ἀποκρίναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ· καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός· ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη, ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ, ΕΙ ΜΗ ΤΟΙΣΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ; Acerbissimus jocus, si quis modo recordatur, quale fuerit Aeoli Euripidei, unde iste versus desumtus est, argumentum.

1348. ἦ μακρὰν ἐξέτεινα Lasc. ἦ μάκρ' ἂν Ald. μακρὰν ἂν Mus.

λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. οὐ τοίνυν ἡμή δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

gravius ex B. D. Fl. μακρὰν δ' ἂν A. unde recte Brunckius, μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα.

1352. διάγειν Ald.

1353. προσθεὶς Flor. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 583. Lasc.

1355. Hic versus ubi ab Athenaeo laudatur, paullo mendosius legitur κράτει pro κάλει XIII. p. 577. D. Locum Euripidis non meminerat Florens Christianus ad Aristoph. Lysistr. 231.

1356. ᾤκησεν πέδον Lasc. Ald. et, puto, omnes MSS. Sed A. pro interpretamento superscriptum habet σπήλαιον, quod variam lectionem, σπέος, indicat. Musgravius tamen πέδον praefert. Cum Brunckio σπέος recepi.

1359. Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem, si tu non irrides.* A. μὴ γελᾷς, quod, probatum a Musgravio, edidit Brunckius. μὴ 'γελᾷς ed. Musgr.

ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφὲ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

1363. σοὶ omittit A. Brunckius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἥ σὴ, χοἰ ν. eleganter, sed minus necessario. Deinde νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλώψ, ἀμβλωπὸς, γοργώψ, γοργωπὸς, φλογώψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος, ἀζὺξ, ἄζυγος, νεοζὺξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς) εὔκρας, εὔκρατος, et similia. Nihil igitur dubium, quin legi debeat in Herc. F. 935. ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών. Melanipp. apud Stobaeum XCIV. p. 381. ed. Grot. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος Ὁ μικρὸς εὔκρατος ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν. Lege, Ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ'· οἷς δ' ὄγκος κακόν.

1364. σφε κἠξίωσας Ald. σφέ γ' ἠξίωσας A. D. L.

1370. σήν γ' Lasc. σὴν Ald.

1372. ῥᾴδιοί γ' Ald. ῥᾴδιοι δ' A. B. D. E. Flor. Lasc.

σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε Δίκη.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμοιρος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκε.
ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.

1379. τέλη προσάψομαι Lasc. Ald. τέλη προσάψομεν A. B. D. τέλη μυστηρίων Flor. ex Hippol. 25. apud Valckenaer. ibid. τέλος προσάξομεν Etymol. M. p. 750, 43. τέλος προσάψομαι Schol. Venet. et Leid. ad Iliad. κ. 56.

1385. γάμων ἰδών. Lasc.

1392. Sic Lasc. Ald. Male ejecit particulam Brunckius, membranarum auctoritate.

1393. γῆρας edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed paroemiacus male adhiberetur, ubi personae singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primo edidit, οὔπω θρήνει, qui soloecismus est; deinde γῆράς σε μένει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνήσεις.

ΙΑ. κᾆπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἶ αἶ φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

1395. πημαίνουσα σέ. Ald. contra metrum. Sed σέ γε πημαίνουσ' omnes MSS. Par. Fl. Lasc.

1396. ᾤμοι pro αἶ αἶ membranae. Quae sequuntur, miris modis offendere Brunckium, ut tandem eum verecundiae suae poeniteat, qui corruptelam istam in textu reliquerit.' Duplicem igitur emendationem proponit: φίλια χρῄζω σώματα, vel φίλια στόματα χρῄζω, priorem tamen praefert. Vulgatam lectionem ob oculos habuisse videtur X. Π. 460. Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρῄζω σέθεν φωνῆς ἀκοῦσαι. Sed sive is ita legerit, sive aliter, nihil est mutandum. Virum doctissimum fefellit constructio, quae haec est: χρῄζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. Herodot. V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1401. Vide supra ad 1314.

1402. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius.

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L.

τέκν᾽ ἀποκτείνασ᾽, ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ᾽ ἐγὼ φύσας ὤφελον
ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ᾽ οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ᾽ ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ᾽ ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1408. τέκνα κτείνασ᾽ Lasc. Ald. Brunckius edidit ex A. B. D. τέκν᾽ ἀποκτείνασ᾽.

1410. 1411. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. MSS. ὄφελον Bentleius. ἐκ σοῦ Musgravius, quem secutus est Brunckius. Sed πρὸς σοῦ legisse videtur x. π.

1914. qui sic imitatur, Ὃν μή ποτ᾽ αὐτὴ φύσασ᾽ ὤφελον τέκνον τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενόν σ᾽ ὑπ᾽ ἐμῶν.

1415. εὗρεν male Aldus. εὗρε A. L. prout legitur in aliis locis, et in Stobaeo CXII. p. 465. ed. et MS.

ΤΕΛΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

CORRIGENDUM IN TEXTU MEDEAE.

196. Vide, lector, humanam incogitantiam. Lege, ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, ut habet Lascaris, et confer 266. 1185.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN ARGUMENTO ET NOTIS AD MEDEAM.

P. 383. In Argumenti titulo Ed. Lasc. Ὑπόθεσις Μηδείας Εὐριπίδου. Mox ι in Ἰάσων, et literam cujusque fabulae initialem omittit, postea scilicet illuminandam. l. 7. κρυσοῦν.

P. 384. l. 6. Lege δέ φησι *) cum Lasc. Ald. l. 3. ἐν ταῖς τοῦ L. l. 8. πρόμη et mox πρύμνης (sic) l. 10. αὐτὸν. Sic L. accentu non inclinato, et alibi saepe, ubi nos scriberemus αὐτόν. Hujus moris aliud specimen. In v. 468*. et 1321. παντὶ τ' ἀνθρώπων L. In not. col. 1. l. pen. adde: „ἕψουσα L. Ald. ἕψουσα edd. rec.“

P. 385. l. 1. Ἄλλως inserit ante Ἀριστοφάνους L. l. 3. μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους L. l. 8. Ab Ἐδιδάχθη ad finem om. L. In not. col. 2. l. 2. δὲ omittit L.

P. 386. personas hoc ordine habet L. α' ε' θ' β' ς' δ' γ' η' isque et Aldus legunt, Τροφὸς Μηδείας. χορὸς γυναικῶν. Παῖδες Μηδείας.

V. 3. ποτὲ habet L. rectius, et infra 360. μήδ' etiam hic et 4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi manere passus sum, μηδ'.

5. Haec conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in mentem venit, sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse.

[*) Porsonus in Argumento dederat δὲ φησι, quod mutavi. S.]

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet σὺν Lasc. sed cum mea editione consentit 53. 244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997 bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, praeterquam 564. et 997. ubi ξὺν semel in ξυνοικεῖ tantum. Praeterea bis, ubi Σ habet Lascaris, Ξ dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, Σ uterque servat.

17. αὑτοῦ L. et αὑτὴν 31. sed cum leni Ald.

36. εὐφρένεται. Lasc. et 165. διακναιομένους. sed hos errores raro committit.

42. Ubi καὶ crasin facit cum ἀ vel ἐ, semper in κἀ contrahitur a Lascari, semper in κᾀ ab Aldo.

51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed σοὶ in 485. 549. Ald.

72. Infra 79. 889. τόδε Lasc. sed in priore loco τάδε Χ. Π. 1238. In nota sub init. l. 5. adde: Postea vero iterum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τόδε, hic τάδε.

76. Ν finale addunt Lascaris cum Aldo hic et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo solus addit Lascaris 1094. Quater addidit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 1113. 1210. In Hippolyto vicies addit Ν Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 91. 93. 101. 189. 281. 416. 459. 483. 514. 601. 810. 874. 979. 1045. 1225. 1351. 1353. 1376. Sic etiam L. nisi in duobus locis 979. 1351. Contra, ubi metrum Ν postulare videtur, ἥξεν 165. habet solus L. (lege ἦξεν. Paullo ante 155. ἔπλευσεν Ald. ἔπλευσε Lasc. Infra 742. ἀγέλασεν Lasc. ἀγέλαγεν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνθρώποισιν. in Hippolyto 724. παισὶν προθεῖναι (sic) 1173. ναίουσιν. 1180. ὤλεσεν metro nocent; sine necessitate additur πύλησιν 101. παρ' οἶσιν 435. πάροιθεν 1461. Sed

illud imprimis notandum, editionem Florentinam saepe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώλεσεν. Lasc. (ἀπώλεσε; Ald.) saepius in Hippolyto, sc. 28. 116. 451. 469. 628. 1233. 1279. 1325. 1418. In quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ἤνεσεν, accedit Aldus 1334. Hinc patet, Grammaticum, e cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile nactus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia, ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Aliquando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum sibi constat; sed in Hippolyto una tantum, eaque levis occurrit exceptio 1027. διέφθορε θνητῶν, ubi N addidit ex codicibus Valckenaerius, (1014.) eandemque ob causam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451. (446.) 1334. (1319.) idem fecit. Nam Phoeniss. 1181. (1190.) ἐκόμπασεν dedit e MSS. Leidd. Equidem ipse N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in talibus locis servavi, verum si quis semper longas praeferet, (debet enim aut semper aut nunquam) non culpabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in Hecuba et Oreste, nunquam in Phoenissis N finale ante consonantem propter metrum addiderit, in Medea et deinceps plerumque addere.

77. προσείσομεν L.

84. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560. habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708. 753.

88. ἔσω L. et Π. versui sequenti praefigit, i. e. in fine prioris ponit, ut semper in hac editione.

93. χόλον L. et mox κατασκῆψαι τινά.

95. τὶ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non recipit syllaba praecedens, habet L. 235. 376. 538.

585. 613. 708. 733. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et haec regula nunc in MSS. nunc in edd. servatur; in Aeschyli e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius μοι caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115.

101. μὴ δε L. qui mox cum Aldo νῦν. Alibi etiam νῦν contra metrum uterque, ut infra 697. 922.

107. μείζωνι et 109. δειχθεῖσα L.

110. 111. αἶ αἶ ἔπαθον τλήμων μεγάλων L.

116. δέ σοι Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto.

125. Herodotus III. 80. πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

128. οὐθένα L. quod serioris Atticismi est, et mox θνητοῖς.

133. ἤπιας. L. et 144. αἶ. αἶ. τάλαινα διάμου L.

156. χαράσου L. sic δυσεβοῦσι 753. δυσεβεῖ 1284. δυσεβοῦς 1380.

166. οἵ γε με L. οἵγέ με Ald.

179. Τ. praefigunt editiones, et Χ. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrwhittus, et delet A.

191. ὅτ' ἄν τις Lasc. quae scribendi ratio frequens est in MSS.

215. κληῖδ' L. κληῖδ' Ald. 659. κληῖδα uterque.

217. 285. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari.

218. γεγονότας Suidas v. Σεμνόν. sed propius vero Photius MS. γεγότας. Mox 219. οἱ δ' ἀμφ' L.

229. χρήζω L. et 243. κἄν et 254. αὐτὸς πρός σε Lasc. αὐτὸς πρὸς σὲ Ald.

260. συμφοράς. L. et mox σου (261.) τίς 262. ἐγείματο 264. εἰς 267. δράσον 269. ἐξιᾶσι 280. δράσειν τί 291. εἰδέναι τί 302. ξυμπεράναι 342. εὔνοιαν σ' 346. ἠπιοῦσα 353. θωπεῦσαι ποτ' ἄν, 396. (θωπεῦσαι ποτ' ἄν, Ald.) ἕν τί μοι 382. εἶα (402.) ut sic et (816.) sed εἶ 1237. (ubi εἶ Ald.) οὐκ ἔτι 415. 419. 972. 973. 1034. ἀγύτας 426. γένη (428.)

τὰς 435. τῶνδε (444.) ἐκπέσῃ 451. ἀφήρουν. 457. ταὐτὸν et ταὐτὰ 477. 564. προὔθηκας 546. τῶδε 548. εἶμι (579.) εἴ σοι (589.) μήδ' (599.) et μὴ δ' 602. (μήδ' Ald.) μέν ἐστ' (603.) ἄστέ σ' (626.) μὴ δέποτ' 637. λύσαι 677. μολῶ. 679. πιτθεὺς τίς ἐστι 681. τὴμὰ 737. ὄλβος ἐστι, (738.) σκῆψιν τιν' 742. τὴμά 770. καθ' ὑβρίσαι. 779. τάμ' 789. ὄψεται ποτὲ 799. μέσα (815.) ἔνθά ποθ' (827.) σωφρονεῖν τί μοι 880. ἀρτιδακρὺς εἰμι 899. ζῆν (926.) τοῦδ' 934. οἴ δέ σοι 998. αἶ αἶ. 1003. αἶ αἶ et μὲν τίν' ἀγγέλων 1004. εὖ σε (1007.) μέν ἐστι (1017.) αἶ. αἶ. 1038. οὔ τοί ποτ' 1056. οὐκ ἔτ' 1072. 1216. (1308.) γάρ ἐστι (1080.) μὴ δ' L. μήδ' Ald. 1087. ἠρεσθημένον. 1116. ὄλοντο. 1131. δόνους. 1134. εἰκῶ 1159. κράτα τ' 1188. νικωμένῃ. 1192. ἔρυσαι 1210. οὐδεὶς ἐστιν (1225.) βαλβίδα L. sed recte βαλβῖδα Ald. 1240. μὴ δ' L. μήδ' Ald. 1241. τήν δέ γε λάθου L. τήνδέ γε λαθοῦ Ald. 1242. 1243. φόγῳ 1268. ἀρρήξατ' 1274. ἄλῃ. 1282. μή μοι τὶ 1301. τί δ' ἐστιν. 1305. τήνδε 1313. ἀπώλεσεν. 1362. ὄπποσον 1405. N. B. Parenthesis indicat Aldum cum Lascari consentire.

269. ἐκπέσῃ L. Ald. et omnes, credo, editiones, quae meam praecedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi passivi personis, nisi cum aliter habere moneo. Quod non mirum est, si reputas, βούλῃ habere L. 864. δοκῇς 956. quamvis δοκεῖς statim subjungat. Versu sequente θαυμάσω L.

275. σὺν αὐτῇ L. et 279. αἶ. αἶ. Deinde ἀπόλυμαι. 279. et simplex λ pro duplici 289. 727. 1005. Contra duplex pro simplici habet idem Lascaris 666. (ubi ἀστάλλης.) λ 754. 940. 1276.

282. εἰρήσομαι L. 294. φεῦ. φεῦ. 302. δοκούντων εἰδέναι τί

307. σὺ δ' αὖ L. et πλημμελὴς

310. τί γὰρ σύ μ' L. Etiam 340. τί δ' αὖ βιάζῃ L.

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus. Mox 319. τοσῷδε γ' Ald. Corrige igitur meum errorem. Deinde 320. αὔτως Lasc. Ald. edd. ceterae.

324. μένῃς L.

328. οὔ σε Lasc. sed οὐ σὲ Ald. Mox 329. ὥς σου L. Ald.
341. Medeae personam omittit L.
348. κλαίω συμφορᾷ L. 363. κλύδωνα L. 365. πανταχῇ L. Ald.
375. ἢ hic et 385. L. Deinde 378. ὁποῖαν (sic)
393. ἐξελαύνει L.
400. Lege, ut omnes edd. et MSS. πικροὺς δ' Non in animo habebam mutare, nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent. σφι pro σφιν e membranis dedit Brunckius.
408. Ita distinguit et legit Lascaris: πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ'
468. Versum, qui in vulgatis additur, habuisse in suo exemplari videtur x. π. 286.
478. ἐπιστάστην L. σιμβάλωσ' 521. εὐπτειραν 523.
487. πάντα δ' aeque bene L.
516. ὃς καὶ κίβδηλος L.
522. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiae specie ludatur.
530. Sic Ald. ὥς σ' ἔρως Lasc. et 539. πάντες δ' ἔσ' (sic)
553. εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum τ et ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut saepe fit in MSS. ┬ ┼ et superior linea in ┼ evanescit, facillime cum τ commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. II. p. 9, 38. κομματικὴ δέ ἐστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὶ μυθίῳ καὶ φυκίῳ. Quis non videt legendum ψιμυθίῳ?
559. οἰκεῖμεν L. et 560. σπανιζοίμεθα. 1269. ὀλλύμεθα
584. Citat Scholiastes φαίνῃ pro γένῃ. An legebat φανῇς?
588. ἐξυπηρέτης L. et με τεύξῃ divisim 600. quod quosdam decepit. Deinde ἴιως (sic) 625.
629. In nota post τετρακτύν. col. 2. l. 12. adde: Euripides Iph. A. 584. ὃς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Ubi πέπωκας ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. IV. 7.
634. χρίσασθ' ἄφυκτον οἰστὸν. L. et 637. δυσπέραστον
654. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς Lasc.

675. p. 449. col. 1. l. 6. Verba, quae tribui Hermanno, non sunt ex ipsius opere citata, sed qualia eum secum loqui fingo.

684. ἀνὴρ L. Ald. sed infra 766. ἀνὴρ L. ὡνὴρ Ald.

703. M. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλον Lasc. 710. ἐείδης

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo, πειράσομαι 'γώ; deleta distinctione post χθόνα. Simili mendo laborat locus Helen. 961. Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε, Αἱρήσομαι τὸ πρόσθε τῆς εὐδαιμονίας. Lege, Αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας. Nimirum εὐψυχίας primo in εὐτυχίας (vide supra ad 553.) corruptum est, ex literarum, deinde in εὐδαιμονίας, ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus εὐψυχίας.

744. Medeae personam omittit L. et Aegei 746.

757. ἀλλάσσ' ὁ L. 760. ἐπὶ L. ut et ἐπί σφας, infra 1375. Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 448. c. 1, l. ult.

785. χρήσω L. et mox οὔτέ μοι 794. οὔτ' ἐμοὶ Ald.

809. ξυλλαμβάνουσα L. Ald. Corrige meum errorem. Mox ἀπεινέπω et 810. σὲ δὲ, συγγνώμη L.

836. ἐπὶ βαλλομένα L.

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda, Παιδολέτειρα. παιδοφόνος. Παιδολέτειραν. παιδοφόνον.

859. πιτνώντων L. et 878. Chori personam male praeponit L.

887. ἀντιτίνειν L. Mox 891. ἐξήλθατ' Ald. sed α in ε mutat C.

892. διαλλέχθηθ' L.

921. Pro MH. praefigit IA Lasc. Deinde nullam personam sequenti versui praemittit, sed MH utrique 923. 924. Infra 942. Medeae personam omittit et ante 943. ponit.

927. εἰσῆλθ' ἐμ' L.

962. Lascaris habet 'κείνης ὁ δαίμων. κείνων νῦν

973. ἐς L. hic et 982. 1330. Mox 974. ἀναδεσμέων. (αναδέσμων Ald.) 977. ἀίδα et 1107. ἀίδαν 981. παρανυμφοκομήσει. L.

998. ΠΡΕΣΒ. praeponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum.

1019 αἰεὶ Lasc. Ald.

1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, γυναῖκες metrum pessundat. Ob silentium ejus operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur γυναῖκες a Reiskio sumsit Beckius, festinavit, et coecum ducem secutus est. Nihilo deterior plurali singularis. Aristoph. Plut. 529. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν ΝΥΜΦΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ.

1048. φρενὸς L. (sic) vide quae noto infra ad 1106.

1104. Dum haec notabam, non praesto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est 1116. pro 1127. (meae ed. 1115.)

1106. κύρϊαι L. Quod saepissime fit in MSS. omnium aetatum, ut vocales ι et υ puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memoro, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector aequus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293. non plene praestiterim.

1135. ᾔσθημεν Lasc. quod, si in ᾐσθήμεθ' mutaretur, sensum aliquem praeberet. Sed merus error esse videtur.

1153. ἦδ' ὡς τ' Lasc. ἦδ' Ald. ἢ δ' Brunck. Infra 1180. ἦδ' L. Ald. sed recte Brunckius ἢ δ'

1224. τούτοις Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.

1366. σὺ δὲ Lasc. et infra 1394. σὺ δ' οὖ; et 1396. αἲ αἲ cum vulgatis.

1411. πρὸς σοῦ φθινομένους Lasc.

INDEX AUCTORUM.

Numeri paginas indicant.

A.

Q.

R.

S.

INDEX GRAECUS.

A.

Δ.

E.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

Ψ.

Ω.

INDEX LATINUS.

A.

B.

C.

D.

E.

Q.

R.

S.

T.

V.

ADDENDA.

Ad p. 29. Homericis a Porsono congestis adde Odyss. XIII. v. 20. καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός. et conf. Il. XI. v. 690. — Extrema loci Lucianei recte scripsisse mihi videor. Sed οὐκ ἐρίσας male mutavi. Quod vulgo ignorant, neque ego tum memineram, post οὔτε recte sequitur οὐ, quemadmodum μὴ post μήτε. Nubem exemplorum dudum in Adversariis reconditorum expromsi ad Bosii librum de Ellips. p. 228. s. *S.*

Ad Hec. v. 801. Conf. Lucian. T. I. p. 702. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Anonymus Hecubae Ammonis exemplo, quo utor, adscripsit

haec: „ἢν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Lucian. Imag. T. II. p. 491. Senec. Nat. Quaest. [L. I.] c. V.“ *S.*

Ad Hec. v. 1038. Euripideis locis a me excitatis add. Orest. v. 1182. Phoeniss. v. 184. 955. Med. v. 298. Sthen. Fragm. I. (Aristotel. Rhetor. II, 22, 1.) Conf. ipse Porsonus ad Orest. v. 1645. Homericis accedant haec: Odyss A. v. 70. T. v. 523. Suspiceris igitur, Odyss. Ξ. v. 175. scribendum esse Τηλέμαχον. [Minus dubitanter corrigas ibid. v. 183. ἁλώῃ, (quod item Il. I. v. 592. legendum. conf. Aeschyl. S. c. Th. 259. Br.) et v. 184. φύγῃ, ὑπέρσχῃ. vid. Il. I. v. 701. add. ibid. v. 619. Od. Σ. v. 265. (Sic corrigendum Il. X. v. 246. δαμείῃ. Od. N. v. 402. φανείῃς s. φανήῃς.)] Sophocles Ai. v. 1044. τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προςλεύσσεις στρατοῦ; Aristophanes Ran. v. 889. ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς. Brunckius ex membr. dedit οἷσιν εὔχομαι, θεοί. Vereor ut iure. Pausanias II. c. 31. εἰσὶ δὲ, ἃς Ἀθηναῖοι Τροιζηνίοις γυναῖκας καὶ τέκνα ἔδωκαν σώζειν. [In iis quae praecedunt, mutato accentu, scribendum: λίθου καὶ αὐταὶ καὶ οἱ παῖδες.] Idem V. c. 12. in. ὀδοὺς δὲ οὐκ ἔστιν ὅτῳ δεύτερα παρέσται ζώῳ τῶν γε ἤδη τελείων. *S.*

Ad Hec. v. 1141. Hunc locum Hermannus per codicillos amicissime missos mihi significavit censere se corrigendum hac ratione:

πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
θάκους ἔχουσαι, κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς
ὕφουν, ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους.

— Timaeus Lex. Plat. p. 264. Ὑπ' αὐγάς. — ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα, ubi vid. Hemsterh. et Ruhnken. *S.*

Ad Orest. v. 1645. Homerus Il. X. v. 416.:

— — — φυλακὰς δ', ἃς εἴρεαι, ἥρως,
οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.

Odyss. XXIII. v. 73. ss. sic, opinor, interpungendi:

ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω.
οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· — — —

Solon in Brunckii Gnom. Poët. V. v. 9. πλοῦτον δ', ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ Ἔμπεδος. Pausanias III. c. 10. extr. ὥστε καὶ τὸν χρυσὸν, ὃν Κροῖσος ὁ Λυδὸς τῷ Ἀπόλλωνι ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ τούτῳ, ἐς κόσμον τοῦ ἐν Ἀμύκλαις κατεχρήσαντο ἀγάλματος. Etsi scio, quomodo haec defendi possint, malim tamen, mutatâ interpunctione, — ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ, τούτῳ ἐς κόσμον κ. τ. λ. Compara c. 13. τὰς δὲ ἄλλας ἕνδεκα, ἃς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνομάζουσι, ταύταις δρόμου προτιθέασιν ἀγῶνα. Nominativi sic positi exemplum, nisi multum fallor, habent Homerica Il. VI. v. 396. Sed

totum locum iuvat adponere, ut mihi videtur interpungendus:

> ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
> Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος -
> Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
> Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων,
> τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ -
> ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ', — — — —

ut Ἠετίων — χαλκοκορυστῇ posita παρενθέτως intelligantur. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ non, *cuius filia*, sed, *huius filia*: ut XI. v. 126. τοῦ περ δὴ δύο παῖδε, *huius duos filios*. Sic in simili loco XI. v. 221. ss. Κισσῆς — εἰληλούθει iisdem signis sepienda. (Obiter moneo, etiam Odyss. I. v. 18. οὐδ' ἔνθα — φίλοισι mihi videri παρενθέτως posita esse, atque apodosin demum a verbis θεοὶ δ' incipere. οὐδ' ἔνθα, *neque hic*, in Ithaca, vel inter amicos suos. Conf. V. v. 113. ss.) *S.*

Ad Phoen. v. 782. Vereor ut Porsonus iure secutus sit Brunckium, qui prior Valckenarii coniecturam in ordinem receperat. Ego quidem in vulgata olim lectione quod displiceat non reperio. Compara Hecub. v. 527. Quid quod illa coniectura, si quid video, sensui repugnat; etenim ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, opinor, vertendum, *mittam huc, ut Tiresiam*, qui hic versatur, alio *ducat*. Vide mihi exempla ab ipso Valckenario excitata. *S.*

Ad Phoen. v. 1730. Eadem quae in nota illustratur constructio paullo insolentior occurrit in Tiberii Il-

lustr. poëmatio I. ἡ φονίη δακέτων — ἔχις. Tetigi ad Bosium de Ellips. p. 188. Adde Callimachi scazontem p. 462. coll. Append. ad Toup. p. 487. Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ δενδρέων φαύλη. *S.*

d Med. v. 735. Conf. item haec Homeri Il. X. v. 342.:

— — ἤ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

ubi structura verborum non magis concinna est. [Ibid. v. 331. corrig. ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.] *S.*

d Med. v. 736. Hermanno, cui lusum illum non potui approbare, κἀπικηρυκεύματα Scholiastarum pro genuina lectione habenti tota ῥῆσις videtur sic scribenda esse:

τούτοις δ', ὁρκίοισι μὴ ζυγεὶς,
ἄγουσιν αὖ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύματα
οὐκ ἀντίθοιο.

non praeferes. Quod si cui ut insolentius displiceat, coniicit οὐκ ἄν τι θοῖο, *nihili facies.* — Si Scholiastae manum poëtae servarunt, neque ego cetera male administravi, scribendum: κἀπὶ κηρυκεύματα Νοῦν ἄν τίθοιο. Nihil enim in talibus refert, accusativus ponatur, an dativus. Conf. Aristophanea, quae ad Bosium de Ellips. p. 323. citavi. [Locis ad Euripidem congestis adde

Homericum Il. X. v. 46. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλ[λον] ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.] Ceterum quod con[ti]nuo sequitur αἰτιολογικὸν, τἄμα μὲν γὰρ ἀε[ὶ] νῦ, κ. τ. λ., nisi fallor, arguit, in Mede[ae] responsione meliorem feminae condition[em] debere praecedere, sequi deteriorem. *S.*

Schaefero suo S. P. D. Erfurdt.

Quas tibi a me mitti volebas observationes ad Euripidis tragoedias, sunt eae admodum paucae ac pauciores etiam, quam ipse fueram opinatus. Quo magis rogo, ut aequi bonique consulas. Ac primum quidem memini, cum te diceres acta literaria legere non solere: unde et incognita tibi et iucunda fore suspicor, quae ex censura in ephemm. Halensibus mense Martio anni 1805. prodita enotavi. Ejus auctor ubi Euripidis Porsoniani editionem Lipsiensem indicavit, p. 448. haec addit:

> ' Wir wollen bey dieser Gelegenheit einige kleine Zusätze und Verbesserungen zum Orest und den Phönissen mittheilen, die wir der Güte des englischen Gelehrten verdanken. Im Orest v. 128. ist dic Stelle *Plutarchs* in *Vit. Alcib.* p. 203. D — V. v. 679. „*παρὰ dedi pro πρὸς*, *non male, ut opinor, sed lectorem monitum oportebat.*" — v. 1338. „*Totum locum Prisciani sic lege:* Ξενοφῶν παιδείας (V. 4. II.) *καὶ νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι.* Λυσίας *ad accusativum κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· καί τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης.*" — *Phoenissae* v. 379. „*sed ἐνεγράφην*·

Plutarch. T. II. p. 526. F. — v. 438. τόδε. *Sic Aldus. Ex MSS.* τάδε *Valkenarius. Ipse e solo I enotavi. Sed in pluribus fuisse credibile est.*" — V. 1500. Die zweyte Stelle der Anthologie, in welcher βότρυς statt βόστρυχος vorkommt, ist L. VII. p. 464. (*Agath. Ep.* XXI. 6.)

Iam ad ea pergam, quae mihi ipsi non inutiliter moneri posse videantur.

Ad Hec. 165. ὁρμάσω, quod pro ἥσω Dionysius Halicarnassensis habet, interpretamentum esse Scholiastae docet expositio: Ἥσω· ὁρμήσω. ἵημι τὸ ὁρμῶ κτλ. Fortasse legendum ποῖ δ' ᾄσω. Simili permutatione Soph. Aj. 629. ᾄσει pro ἥσει exhibet Suidas v. ἀηδών.

Ad v. 788. Minus caute Porsonus, cautissimus ille alioqui, probat Phrynichi praeceptum illud p. 120., οἱ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρός μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὢν προςτιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὤν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὤν· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. Non meminerat Sophoclei loci, Electr. 46. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Unde factum, ut Aristoph. Eccles. 1137. et Eurip. Andr. 1116. sine caussa et justo audacius mutaret, Sophoclei autem Ajacis v. 9. τυγχάνει στάζων conjungeret, quae ratio a nexu loci aliena esse videtur.

Addend. ad v. 1169. Sophoclis locus a Scholiaste ad Hec. 570. allatus, qui exstetne in superstitibus fabulis, necne, scire se negat Porsonus, legitur in Electr. v. 957. (952. meae ed.)

Ad Orest. 1580. Vulgatam defendit Aeschyli locus ap. Athenaeum p. 394. A.

σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα,
μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

— 1645. Vulgatam eadem, qua Porsonus, ratione defendit Vauvillerius ad Soph. Trach. 65. quem virum asperioribus verbis a Brunckio perstringi dolemus.

Ad Phoeniss. 384. Pronomen ἐγὼ sollicitari nolim. Sophocl. Trach. 971.

Ὤι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ᾤ μοι ἐγὼ
μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσωμαι;

Sic locum restituendum arbitror.

— 718. Hunc versum ex Aeschyli S. ad Theb. citat Thomas M. in ἐμποδών.

— 1623. Μοῖρ' initio versus elisum occurrit etiam in Sophocl. Oed. Col. 1546.

Ad Med. 139. 140. I. Quae leguntur in Phalar. Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὡς φασί τινες, οὐ προσήκει, imitando expressa sunt ex Euripide, non ipsa Tragici verba. Respicitur enim locus ex Philoctete servatus a Stobaeo Tit. XX.

ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Vale, mi Schaefere, meque amare perge. Scr. Merseburgi d. XII. Febr. CIↃIↃCCCVII.

EX OFFICINA CAR. GUST. WALMONIS.

